

A woman with dark hair styled with a large pink rose, wearing a red dress, a blue necklace, and a blue bracelet. The background is a solid pink color.

NORA ROBERTS

MAI ÎMBĂTĂTOR
DECÎT VINUL

NORA ROBERTS

*Mai îmbătător
decât vinul*

Traducere de Mihnea Columbeanu

Editura MIRON

București

THE VILLA
by Nora Roberts

PROLOG

În noaptea când a fost asasinat, Bernardo Baptista a cinat simplu, cu pâine, brânză și o sticlă de Chianti. Vinul era cam tânăr, iar Bernardo nu mai prea era. Niciunul nu avea să îmbătrânească în continuare.

La fel ca pâinea și brânza, Bernardo era un om simplu. De cincizeci și unu de ani, de când se căsătorise, trăia în aceeași căsuță de pe colinele blânde din nordul Veneției. Acolo fuseseră crescuți cei cinci copii ai lui. Și tot acolo murise și soția lui. Acum, în vârstă de șaptezeci și trei de ani, Bernardo locuia singur, cu cea mai mare parte a familiei la o aruncătură de băț distanță, pe marginile mării podgorii Giambelli unde lucrase încă din tinerețe.

O cunoscuse pe *La Signora* de când era mică și fusese învățat să-și descopere capul ori de câte ori o vedea trecând. Chiar și acum, dacă venea din California înapoi la *castello* și la podgorie, Tereza Giambelli se oprea din mers dacă-l vedea. Și vorbeau despre vechile vremuri, când bunicii lor munciseră la vie.

Signore Baptista, așa îl numea Tereza. Iar el o admira mult pe *La Signora*, și toată viața îi fusese credincios, ei și alor ei. Timp de peste șaiszeci de ani, Bernardo participase la prepararea vinurilor Giambelli. Avuseseră loc multe schimbări – unele în bine, după părerea lui Bernardo, altele nu la fel de pozitive. Văzuse multe la viața lui.

Prea multe, socoteau unii. Viile, legănate în somnul dulce al iernii, aveau să înverzească curând. Artrita îl împiedica să mai muncească mult cu mâinile, ca pe vremuri, dar totuși ieșea în fiecare dimineață să-și privească fiii și nepoții ducând tradiția mai departe.

Un Baptista lucrase întotdeauna pentru Giambelli. Și, în opinia lui Bernardo, întotdeauna avea să fie așa. În ultima noapte a celor șaptezeci și trei de ani ai vieții sale, Bernardo a privit peste vii – viile lui, observând ce se făcuse, ce mai era de făcut, și ascultând cum suiera printre aracii viei vântul de decembrie. De la fereastra pe unde acel vânt încerca să se strecoare înăuntru, Bernardo vedea coardele viței cățărându-se încet pe pante. În timp, aveau să se îmbrace cu frunze și viață, fără să se usuze ca omul. Acesta era miracolul strugurilor. Vedea umbrele și contururile marelui *castello* care domnea peste acele vii și peste cei ce le îngrijeau. Acum era pustie, singură în noapte și în iarnă, când în *castello* dormeau numai servitorii, iar strugurii încă mai așteptau să se nască.

Lui Bernardo îi era dor de primăvară și de vara cea lungă care-i urma, când soarele îi încălzea măruntaiele și pârguia roadele tinere. Dorea, cum dorise toată viața, încă o recoltă. Frigul îl durea pe Bernardo până-n măduva oaselor.

Se gândea să încălzească puțin din supa pe care i-o adusese nepoata lui, dar Annamaria nu era cea mai grozavă bucătăreasă. Gândindu-se la acest lucru, își făcuse datoria cu brânza și sorbise din vinul bun și cu buchet plin, lângă micul foc. Era mândru de munca lui de-o viață, din care o parte se găsea în paharul unde lumina focului lucea cu licăriri de un roșu adânc, profund. Vinul fusese primit în dar, printre multe altele, cu ocazia pensionării, deși toți știau că pentru Bernardo pensia nu era decât o formulă tehnică. Cu toată durerea din oase și slăbirea inimii, Bernardo avea să umble mai departe prin vie, să guste strugurii, să privească cerul și să adulmece aerul.

Trăia pentru vin. Murea pentru vin.

Bea, moțâind lângă foc, cu o pătură potrivită împrejurul picioarelor lui subțirate. Deși prin minte îi treceau imagini cu plantații scäldate în soare, cu soția lui răsând, cu el însuși învățându-și fiul cum să susțină o viță tânără, cum să taie una matură. Cu *La Signora*, stând lângă el între rândurile viei.

„*Signore Baptista*,“ îi spunea ea când fețele le erau încă tinere, „ni s-a dăruit o lume. Trebuie s-o apărăm.“

Și o apăraseră. Vântul șuiera la ferestrele căsuței. Focul se stingea în cămin. Iar când durerea îl lovi ca un pumn, strângându-i de moarte inima, ucigașul lui Bernardo se afla la zece mii de kilometri distanță, înconjurat de prieteni și asociați, savurând un somon gătit impecabil și un Pinot Blanc de soi ales.

PARTEA ÎNTÂI

TĂIATUL

„Un om e un mănunchi de relații, un nod de rădăcini, ale căror flori și roade formează lumea.”

RALPH WALDO EMERSON

CAPITOLUL 1

Sticla de Castella di Giambelli Cabernet Sauvignon se vânduse la licitație cu o sută douăzeci și cinci de mii cinci sute de dolari americani.

O grămadă de bani, își spunea Sophia, pentru acea combinație de vin și sentiment. Vinul din vechea sticlă fusese produs din strugurii recoltați în anul când Cezare Giambelli înființase podgoria Castello di Giambelli, pe o proprietate deluroasă, la nord de Veneția.

Pe vremea aceea, *castello*-ul fusese fie o păcăleală, fie un semn de optimism suprem, în funcție de punctul de vedere. Casa modestă a lui Cezare și mica vinărie de piatră nu arătau deloc ca niște castele. Dar viile lui erau regale, iar din aceste vii Cezare își clădise un imperiu.

După aproape un secol, până și un Cabernet Sauvignon era mai savuros pus în salată decât băut, dar datoria Sophiei nu era aceea de a discuta cu omul care dădea banii.

Bunica ei avusese dreptate, ca întotdeauna. Aveau să plătească gras pentru privilegiul de a poseda o parte din istoria familiei Giambelli.

Sophia notă ultima licitare și numele cumpărătorului, deși era improbabil să le uite, pentru memoriul pe care avea să-l trimită bunicii sale la sfârșitul licitației.

Participa la acțiune nu numai ca director de *public relations* care concepușe și implementase promovarea și catalogul licitației, ci și ca reprezentantă a familiei Giambelli la acel eveniment precentenar în exclusivitate.

În această calitate, stătea tăcută în fundul sălii, urmărind licitățile

și prezentările. Stătea picior peste picior, într-o poziție elegantă, cu spatele drept, așa cum învățase la școala mănăstirească. Purta un taior negru cu dungii, croit în talie, în care reușea să arate atât sobru, cât și de o feminitate totală.

Adică exact în modul cum se considera Sophia. Fața îi era ascuțită, un triunghi auriu-pal dominat de ochii căprui mari, adânciți în cap, și gura lată, mobilă.

Avea pomeții proeminenți, bărbia ca un vârful de diamant, trăsăturile sculptate parte ca ale unei zâne, parte ca ale unei amazoane. În mod deliberat și nemilos, își folosea fața ca armă atunci când i se părea cea mai bună soluție.

După părerea ei, uneltele erau făcute pentru a fi folosite – și folosite cu succes. În urmă cu un an, își tăiasse părul lung până la talie într-o tunsoare ca o bonetă neagră cu breton țepos.

Îi stătea bine.

Sophia știa perfect ce anume îi stătea bine.

Purta un singur șirag de perle antice pe care i le dăruise bunica ei la împlinirea vârstei de douăzeci și unu de ani și avea o expresie de interes politicos. O considera expresia tatălui ei pentru sala de consiliu.

Ochii i se luminau și colțurile gurii se arcuiau ușor când fu prezentat următorul articol.

Era o sticlă de Borolo din recolta pe care bunicul ei o numise Di Tereza, în cinstea nașterii bunicii ei.

Acea serie particulară purta pe etichetă un portret al Terezei la vârsta de zece ani, anul când vinul fusese considerat suficient de îmbătrânit în butoaiele de stejar și îmbuteliat.

Acum, la șaiszeci și șapte de ani, Tereza Giambelli era o legendă vie, al cărei renume de podgodreancă îl eclipsase chiar și pe cel al bunicului ei. Acea era prima sticlă cu eticheta respectivă oferită vreodată la vânzare sau înstrăinată din familie. Conform așteptărilor Sophiei, licitația fu vioaie și însuflețită.

Omul așezat lângă ea bătu cu degetul în fotografia sticlei,

publicată în catalog:

– Semănați cu ea.

Sophia se foi ușor pe scaun, îi zâmbi, mai întâi lui – un domn distins, cam la vreo șaiszeci de ani – apoi imaginii fetei care privea cu seriozitate dintr-o sticlă de vin roșu.

– Vă mulțumesc.

Marshall Evans, își aminti ea. Afaceri imobiliare, *Fortune 500* a doua generație.

Își impunea să cunoască numele și datele esențiale ale pasionaților și colecționarilor de vinuri cu buzunare adânci și gusturi rafinate.

– Sperasem ca *La Signora* să participe la licitația de azi. Se simte bine?

– Da. Dar e foarte ocupată.

Pagerul din buzunarul jachetei vibră.

Cam nemulțumită de întrerupere, Sophia îl ignoră, pentru a urmări licitația.

Ochii ei scrutară sala, observând semnalele. Ridicarea dezinvoltă a unui deget, în rândul trei, ridică prețul cu încă cinci sute. O înclinare subtilă din cap, pe rândul cinci, supralicită.

În cele din urmă, Borolo-ul depăși Cabernet Sauvignon-ul cu o mie cinci sute, iar Sophia se întoarse să-i întindă mâna omului de lângă ea.

– Felicitări, domnule Evans. Contribuția dumneavoastră pentru Crucea Roșie Internațională va fi folosită cu succes. Din partea familiei și companiei Giambelli, sper să vă bucurați de câștig.

– Nu încapă nicio îndoială, îi luă el mâna, ridicând-o la buze. Am avut plăcerea s-o cunosc pe *La Signora*, cu mulți ani în urmă. E o femeie extraordinară.

– Este, într-adevăr.

– Poate că nepoata dumneaei ar dori să ia cina cu mine astă seară?

Era destul de bătrân ca să-i fie tată, dar Sophia era prea europeană

ca să se simtă descurajată de un asemenea detaliu. Altădată ar fi acceptat și, fără îndoială, compania lui i-ar fi făcut plăcere.

— Îmi pare rău, dar am o întâlnire. Eventual cu ocazia următoarei mele călătorii în Est, dacă sunteți liber.

— Voi avea grijă să fiu.

Cu un surâs cald, Sophia se ridică:

— Dacă mă scuzați...

Ieși din sală, scoțându-și pagerul din buzunar ca să vadă numărul.

Făcu un ocol spre salonul doamnelor, uitându-se la ceas și luând telefonul din poșetă. După ce formă numărul, se așeză pe o canapea, cu carnetul și organizatorul electronic pe genunchi.

După o săptămână lungă și istovitoare la New York, era încă activă și, consultându-și lista de întâlniri, descoperi încântată că avea timp să-și facă și câteva cumpărături înainte de a trebui să se schimbe pentru cină.

Jeremy DeMorney, medită ea. Asta însemna o seară elegantă, sofisticată.

Un restaurant franțuzesc, discuții despre mâncare, călătorii și teatru. Și, desigur, despre vin.

El fiind un descendent al familiei DeMorney, cea cu podgoria La Coeur, iar ea o mlădiță a neamului Giambelli, urmau să aibă loc câteva tentative jucăușe de a-și smulge unul altuia secrete profesionale.

Și șampanie.

Perfect, avea poftă de așa ceva.

Toate, urmate de o încercare scandalos de romantică de a o ademini în pat.

Sophia se întrebă dacă și pentru una ca asta avea poftă.

Era atrăgător și putea fi amuzant. Poate că, dacă n-ar fi știut amândoi că tatăl ei se culcase o dată cu soția lui Jeremy, ideea unei mici aventuri n-ar fi părut atât de penibilă și oarecum incestuoasă.

Oricum, trecuseră ani de zile...

— Maria, spuse Sophia, când îi răspunse servitoarea familiei Giambelli. Am primit un apel de la mama. E liberă?

— A, da, Miss Sophia. Spera s-o sunați. Un moment...

Sophia și-o imaginează pe servitoare străbătând grăbită aripa casei, căutând prin camere ceva de pus în ordine după ce Pilar Giambelli Avano făcuse deja ea însăși ordine.

Mama ei ar fi fost mulțumită într-o căsuță plină cu trandafiri, unde să poată coace pâine, să brodeze și să-și îngrijească grădina. Ar fi avut o jumătate de duzină de copii. Și când colo, trebuie să se mulțumească numai cu ea.

— Sophia, tocmai mă duceam spre seră. Așteaptă. Să-mi trag respirația. Nu mă așteptam să suni așa de repede. Credeam că ești în plină licitație.

— S-a terminat. Și cred că putem spune că a fost un succes fără egal. Diseară am să faxez un memoriu cu datele, sau dimineață la prima oră. Acum, trebuie să mă duc și să rezolv ce mai e de rezolvat. Pe-acolo e totul în regulă?

— Mai mult sau mai puțin. Bunica ta a ordonat o întrunire la vârf.

— Of, mamă, doar nu moare iar. Ne-a mai făcut figura asta și acum șase luni.

— Opt, o corectă Pilar. Da' cine mai stă să numere? Îmi pare rău, fetițo, însă insistă. A chemat avocații pentru o nouă refacere a testamentului. Și mi-a dat broșa cu camee de la mama ei, ceea ce înseamnă că gândește în viitor.

— Parcă ți-o dăduse data trecută.

— Nu, atunci a fost aia cu boabe de chihlimbar. A chemat pe toată lumea. Trebuie să te întorci.

— Bine, bine.

Sophia își privi organizatorul și-i suflă o bezea de rămas bun lui Jeremy DeMorney.

— Termin aici și pornesc. Dar, zău așa, mama, obiceiul ăsta al ei de-a muri și a-și reface testamentul la fiecare câteva luni e foarte incomod.

— Ești o fată bună, Sophia. Am să-ți las boboșele de chihlimbar.

— Mersi mult, râse Sophia și închise.

Peste două ore, zbură spre vest, întrebându-se dacă peste patruzeci de ani urma să aibă și ea puterea de a face un singur semn cu degetul, pentru ca toți să se-adune buluc în jurul ei.

Simpla idee o făcu să zâmbească, în timp ce se rezema de spătar, cu un pahar de șampanie și acordurile lui Verdi în căști.

Nu toți se-adunau buluc. Tyler MacMillan era la câteva minute distanță de Villa Giambelli, nu la câteva ore, dar considera că viile erau mult mai urgente decât o chemare la *La Signora*.

Și o și spuse.

— Ei, haide, Ty. Poți să-ți iei câteva ore libere.

— Nu acum.

Ty se plimba prin birou, nerăbdător să ajungă din nou în vie.

— Îmi pare rău, bunicule. Știi cât de vital e plivitul de iarnă, iar Tereza știe și ea.

Își mută telefonul portabil la cealaltă ureche. Nu putea suferi portabilele. Le pierdea mereu.

— Viile MacMillan au nevoie de tot atâta îngrijire ca viile Giambelli.

— Ty...

— M-ai pus șef aici. Îmi fac datoria.

— Ty, repetă Eli. Tereza și cu mine suntem la fel de devotați viilor MacMillan ca și celor de sub eticheta Giambelli, de douăzeci de ani suntem așa. Te-am pus șef fiindcă ești un podgorean excepțional. Tereza are planurile ei. Planuri care te implică și pe tine.

— Săptămâna viitoare.

— Mâine.

Eli nu punea prea des piciorul în prag; nu așa lucra el. Dar, când era necesar, o făcea fără cruțare.

— La ora unu. La prânz. Îmbrăcat cum se cuvine.

Tyler își privi încruntat cizmele vechi și tivul destrămat la

pantalonilor groși.

— Asta-i în toiul zilei, la naiba!

— Ești singurul de la MacMillan capabil să taie via, Tyler? Se pare că-n sezonul trecut ți-ai cam pierdut din muncitori.

— Am să vin. Dar spune-mi un lucru.

— Sigur că da.

— Asta-i ultima dată c-o să moară, măcar pentru un timp?

— La unu, replică Eli. Încearcă să fii punctual.

— Bine, bine, bine, mormăi Tyler, dar numai după ce închise telefonul.

Își adora bunicul. Până și pe Tereza o adora, poate fiindcă era atât de sâcâitoare. Când bunicul lui se însurase cu moștenitoarea familiei Giambelli, Tyler avea unsprezece ani. Se îndrăgostise de podgorii, de unduirea colinelor, de umbrele din grote, de cavernele uriașe ale beciurilor.

Și, într-un sens foarte real, se îndrăgostise de Tereza Louisa Elana Giambelli, acea persoană subțire ca un bici, dreaptă ca un vătrai, uneori înfricoșătoare, pe care prima oară o văzuse îmbrăcată cu pantaloni și cizme ca ale lui, umblând cu pași mari printre plantele de muștar, spre șirurile viilor.

Îi aruncase o singură privire, înălțase o sprânceană neagră și tăioasă ca briciul și îl găsisese bleg și orășenizat. Dacă era vorba să-i fie nepot, îi spusese ea, trebuia să se călească.

Făcuse om din el. Îl plivise de la vârsta de unsprezece ani, instruindu-l spre a deveni ceea ce era. Dar nu-i era stăpână. Printr-o ironie a sorții, toată munca ei îl transformase în singurul om care-i nesocotea poruncile.

Ridicând din umeri, Tyler ieși din birou. Putea lipsi câteva ore, o știa la fel de bine ca el. Viile MacMillan angajau cei mai buni lucrători.

Dar adevărul era că detesta acele reuniunile numeroase și pompoase pe care le convoca familia Giambelli. Erau ca un circ plin de acrobații pestrițe în mai multe arene.

Nu le puteai ține socoteala și oricând era posibil ca unul dintre tigri să sară din cușcă, repezindu-ți-se în beregată.

Atâta lume, atâtea probleme, atâtea prefăcătorii și intrigi obscure. Se simțea mai bine umblând prin vie, verificând butoaiile sau discutând cu podgorenii lui calitățile Chardonnay-ului de anul ăsta.

Nu mai era orășenizat, nici bleg. Trecuse de un metru optzeci și avea un trup sculptat de munca pe dealuri și preferința spațiilor libere. Mâinile îi erau late, înăsprite de bătăături, cu degete lungi care se pricepeau să scormonească delicat sub frunzele de viță.

Părul tindea să i se cârlionțeze dacă uita să se tundă, ceea ce i se întâmpla adesea, și avea o culoare șatenă închisă cu înspicări roșcate, ca un vin burgund vechi la lumina soarelui.

Chipul cu oase aspre îi era mai mult colțuros decât agreabil, cu riduri ce începeau să i se răsfire la colțurile ochilor de un albastru limpede și calm care putea deveni dur ca oțelul.

Cicatricea din lungul maxilarului, pe care o avea de când căzuse de pe o grămadă de pietre, la treisprezece ani, nu-l supăra decât când își amintea să se bărbierească. Ceea ce trebuia să facă înaintea prânzului de-a doua zi. Cei care lucrau pentru el îl considerau un om drept, deși adesea cu vederi cam înguste. Îl mai considerau și un artist, ceea ce l-ar fi uluit complet.

Pentru Tyler MacMillan, artistul era strugurele.

Ieși în aerul tăios al iernii.

Mai avea două ore până la apusul soarelui și o vie de îngrijit.

Donato Giambelli avea o durere de cap monstruoasă. O chema Gina și era soția lui.

Când venise chemarea la Los Angeles, Don era angajat într-o partidă de amor trosnitor cu actuala lui amantă, o aspirantă la actorie plină de talente, cu coapsele destul de puternice ca să spagă nucile.

Spre deosebire de soția lui, amanta nu pretindea altceva decât un flecușteț din când în când și o călăreală nădușită de trei ori pe

săptămână. N-avea nevoie de conversație.

În unele momente, Gina nici nu cerea altceva.

Trăncănea la el.

Trăncănea la fiecare dintre cei trei copii ai lor. Trăncănea la mama lui până când aerul din turboreactorul companiei vibra de torentul interminabil al cuvintelor.

Prins între palavrele ei, zbieretele țâncului, tropăielile micului Cezare și țopăitul Terezei Maria, Don se gândea foarte serios să deschidă sasu și să-și arunce naibii toată familia din avion.

Numai mama lui tăcea – iar asta, doar fiindcă luase un somnifer, o pastilă contra răului de avion, o pilulă anti-alergică și Dumnezeu mai știe ce altceva, înghițindu-le pe toate cu două pahare de Merlot înainte de a-și pune masca opacă pe ochi și a da în primire.

Își petrecuse aproape toată viața îndopată cu medicamente și cufundată în inconștiență. Pe moment, Don o considera o pildă de înțelepciune.

Nu putea decât să stea pe loc, cu tâmplele vâjâindu-i, blestemând-o pe mătușă-sa Tereza pentru că insistase să vină cu tot neamul.

Era vicepreședinte executiv al firmei Giambelli din Veneția, nu? Afacerile aveau nevoie de prezența lui, nu de-a familiei.

De ce îl năpăstuiuse Dumnezeu cu o asemenea familie?

Nu că nu i-ar fi iubit. Cum să nu-i iubească? Dar țâncul era gras ca un curcan îndopat, iar Gina își și scotea un sân pentru gurița lui lacomă.

Cândva, sânul acela fusese o adevărată operă de artă. Auriu, tare și cu gust de piersică. Acum, se întindea ca un balon prea umflat și, dacă ar fi avut chef să-l guste, aromat cu bale de plod.

Iar muierea făcea deja aluzii că mai voia încă unul.

Femeia cu care se însurase el fusese coaptă, opulentă, cu trupul plin de sex și cu capul gol ca o tobă.

Perfecțiunea întruchipată. În numai cinci ani, devenise grasă, șleampătă și cu capul plin – de copii.

Era de mirare că Don își căuta consolarea pe de lături?

— Donny, cred că *Zia Tereza* te-așteaptă cu-o *ditamai* avansarea, și ne vom muta cu toții în *castello*.

Murea de poftă după casa cea mare a familiei Giambelli – toate acele camere frumoase, cu atâția servitori... Copiii ei aveau să fie crescuți în lux și privilegii.

Haine elegante, cele mai bune școli și, într-o zi, toată averea familiei Giambelli la picioare.

Doar ea era singura care-i dăruia lui *La Signora* copii, nu? Trebuia să conteze cu ceva.

— Cezare, îi spuse Gina fiului ei, care tocmai smulgea capul păpușii soră-sii. Termină! Uite, ai făcut-o să plângă. Ia, dă-ncoa' păpușa aia. O repară mămica.

Micul Cezare, cu ochii scăpărând, aruncă vesel capul peste umăr și începu să-și sâcâie sora.

— În engleză, Cezare! îl amenință Gina cu degetul. Mergem în America. Ai să vorbești în engleză cu *Zia Tereza* și-ai să-i arăți ce băiat deștept ești.

Tereza Maria, urlând că-i murise păpușa, luă capul smuls și o luă la goană în lungul salonului, pradă durerii și furiei.

— Cezare! Fă ce zice mama!

Drept răspuns, băiatul se trânti pe jos, dând din mâini și din picioare.

Don sări din fotoliu și plecă împleticit să se închidă în sanctuarul biroului său din avion.

Lui Anthony Avano îi plăceau cele mai alese lucruri. Își alesese mansarda cu etaj din Back Bay, San Francisco, cu grijă și meticulozitate, apoi îl angajase pe cel mai bun decorator din oraș să i-o aranjeze.

Camerele lui îi reflectau concepția de gust clasic – de la pereții tapetați cu mătase și covoarele orientale până la mobila de stejar lăcuit.

Arta modernă, care pentru el nu însemna absolut nimic, reprezenta, i se spusese, un contrapunct frapant cu eleganța discretă.

Unii dintre detractorii lui spuneau că Tony Avano se născuse cu gust. În gură – tot. Nu i-ar fi contrazis. Dar cu bani, după părerea lui Tony, se putea cumpăra tot gustul de care avea nevoie un om.

La un singur lucru se pricepea. La vin. Avea un nas superior. Iar acel nas urcase statornic treptele ierarhiei din corporația Giambelli, California.

Cu treizeci de ani în urmă, același nas o luase de soție pe Pilar Giambelli. N-avusese nevoie nici de doi ani pentru a începe să amușineze după alte femei.

Tony era primul care recunoștea că femeile erau slăbiciunea lui. Existau atât de multe, în fond. O iubise pe Pilar cât de profund era el capabil să iubească altă ființă omenească. Desigur, își iubise propria funcție privilegiată în organizația Giambelli, ca soț al fiicei lui *La Signora* și tată al nepoatei acesteia.

Din acest motiv încercase, ani de zile, să fie cât mai discret cu slăbiciunea lui. Slăbiciunea care în cele din urmă îl costase căsnicia, măcar în sens tehnic, dacă nu și legal.

El și Pilar trăiau despărțiți de șapte ani. Niciunul dintre ei nu înaintase divorțul. Pilar, pentru că îl iubea și ar fi nemulțumit-o enorm pe Tereza.

Mențineau o relație politicoasă, chiar rezonabil de amicală, iar Tony își păstra postul de președinte comercial al firmei Giambelli, California.

Șapte ani respectaseră această limită civilizată. Acum, se temea foarte tare că ajunsese pe punctul de a cădea dincolo de ea. Rene insista să se căsătorească. Asemenea unui bolid aerodinamic, Rene avea obiceiul de a se rezezi spre țelul ales, doborând toate obstacolele.

Discuțiile cu ea îl lăsau pe Tony moleșit și amețit.

Era de o gelozie violentă, autoritară, pretențioasă și predispusă spre bosumflări înghețate.

Tony murea după ea. La treizeci și doi de ani, Rene era cu douăzeci și șapte de ani mai tânără decât el, fapt care îi mângâia amorul propriu. Faptul de a ști că o interesau și banii lui, pe lângă celelalte nu-l deranja deloc – ba chiar, o respecta pentru asta.

Era îngrijorat că, dacă-i dădea ceea ce dorea, avea să piardă tocmai lucrul pentru care îl dorea ea.

A naibii încurcătură.

Ca s-o rezolve, Tony proceda ca întotdeauna când avea dificultăți. Le ignora cât de mult posibil.

Studiind vederea spre golf, în timp ce sorbea dintr-un vermut mic, Tony o aștepta pe Rene să termine cu îmbrăcatul pentru seara în oraș.

Și era îngrijorat că nu mai avea timp.

Soneria îl făcu să întoarcă, încruntat, capul. Nu așteptau pe nimeni. Întrucât era seara liberă a majordomului, se duse să răspundă.

De cum deschise ușa, chipul i se însenină.

— Sophia, ce surpriză plăcută!

— Tată.

Sophia se ridică ușor pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Ridicol de chipeș, ca întotdeauna, își spuse ea. Genele bune și chirurgul plastic excelent îi priau de minune.

Se strădui să nu ia în seamă scurtul junghi instinctiv de nemulțumire, încercând să se concentreze asupra junghiului la fel de scurt și instinctiv de afecțiune.

— Tocmai am venit de la New York și am vrut să te văd înainte de a porni spre vilă.

Îi scrută chipul – neted, aproape neridat și, cu siguranță, netulburat. Părul brunet era încărunțit atrăgător pe la tâmples, ochii albaștri erau limpezi.

Avea o bărbie pătrată, cu o gropiță în mijloc. Când era mică, îi plăcea să-și bage degetul înăuntru, făcându-l să rădă.

— Văd că te pregătești să ieși, comentă ea, observându-i

smokingul.

— În curând.

O luă de mână, trăgând-o în casă.

— Dar am timp destul. Ia loc, prințeso, și spune-mi ce mai faci. Cu ce să te servesc?

Sophia îi aplecă paharul spre ea. Miroși, mulțumită.

— Ce bei și tu, e perfect.

Scrută încăperea, în timp ce Tony mergea spre bar. Numai paradă și niciun pic de substanță. Tipic pentru tatăl ei.

— Te duci mâine?

— Unde să mă duc?

Sophia înclină capul:

— La vilă.

— Nu, de ce?

Luă paharul, gânditoare, în timp ce sorbea.

— N-ai primit un telefon?

— În legătură cu ce?

Sophia era în dilemă.

Tony o înșelase pe mama ei, își încălcase cu nepăsare jurămintele de când îl știa, iar în cele din urmă le părăsise pe amândouă, fără o singură privire în urmă.

Dar continua să facă parte din familie, iar familia era chemată la vilă.

— *La Signora*. Unul din summit-urile ei cu avocații, am auzit. N-ar strica să fii și tu acolo.

— A, da, mă rog, eu de fapt...

Se întrerupse, când intră Rene.

Dacă exista o fată de afiș pentru regina amantelor, își spuse Sophia, simțind cum îi veneau dracii, Rene Fox era aceea.

Înaltă, plină de curbe și blondă de blondă. Rochia Valentino cuprindea un trup tonifiat nemilos, reușind să arate modestă și elegantă în același timp.

Părul îi era adunat în creștet, de unde se revărsa pe spate,

scoțându-i în evidență fața frumoasă și răsfățată, cu buze senzuale, pline – de colagen, își spuse veninos Sophia – și ochi verzi, vicleni.

Alesese diamante, ca să se asorteze cu rochia Valentino, și îi scânteiau irizat pe pielea netedă.

Cam cât de mult îl costaseră pietrele alea pe tatăl ei? se întrebă Sophia.

– Bună, salută ea, luând încă o sorbitură de vermut pentru a-și alunga gustul amar din gură. Rene, nu-i așa?

– Da, de aproape doi ani. Tot Sophia?

– Da, de douăzeci și șase.

Tony își drese glasul. După părerea lui, nimic nu era mai periculos decât două femei gata să-și scoată ochii.

– Rene, Sophia tocmai a venit de la New York.

– Nu zău?

Distrându-se de minune, Rene luă paharul lui Tony și sorbi.

– Acum înțeleg de ce arăți cam răvășită. Noi tocmai plecam la o petrecere. Poți veni cu noi, adăugă ea, luându-l pe Tony de braț. Cred că am în debara ceva care să-ți vină bine.

Dacă-i era dat să se ia de păr cu Rene, n-avea de gând s-o facă în apartamentul tatălui ei, după un zbor transcontinental.

Sophia avea să aleagă ea însăși locul și momentul.

– Foarte amabil din partea ta, dar m-aș simți penibil îmbrăcată cu ceva prea larg pentru mine. Și, adăugă ea, cu o voce dulce ca mierea, tocmai pornesc spre nord. Afaceri de familie.

Puse paharul jos.

– Distracție plăcută.

Porni spre ușă, unde Tony o ajunse din urmă ca s-o bată ușor, împăciuitor, pe umăr.

– De ce nu vrei să vii cu noi, Sophia? Arăți minunat așa cum ești.

– Nu, mulțumesc.

Se întoarse spre el, iar ochii li se întâlniră. Ai lui erau plini de scuze spășite.

O expresie pe care Sophia o văzuse de prea multe ori ca să mai

aibă încredere.

— Nu prea am chef de petreceri.

Și îi trânti ușa în nas, făcându-l să tresară.

— Ce voia? vru să știe Rene.

— Era doar în trecere, cum am spus.

— Fiica ta nu face niciodată ceva fără motiv.

Tony ridică din umeri.

— Poate s-o fi gândit să mergem împreună spre nord, mâine dimineată. Tereza a trimis o convocare.

Ochii lui Rene se îngustară.

— Nu mi-ai spus.

— La mine n-a ajuns.

Expediind problema, Tony preferă să se gândească la petrecere și la intrarea pe care aveau să și-o facă.

— Arăți fabulos, Rene. Mare păcat să acoperi rochia asta, chiar și cu hermină. Să-ți aduc etola?

— Cum adică, la tine n-a ajuns? trânti Rene pe masă paharul gol. Funcția ta la Giambelli e cu siguranță mai importantă decât a fiică-tii.

Iar Rene era foarte hotărâtă ca această situație să nu se schimbe.

— Dacă baba cheamă familia, te duci și tu. Mâine mergem cu mașina.

— Amândoi? Dar...

— E ocazia ideală ca să pui piciorul în prag, Tony, și să-i spui lui Pilar că vrei să divorțezi. Vom sta puțin astă seară, ca să fim amândoi cu mintea limpede.

Se apropie de el și-și trecu degetele peste obrazul lui. Cu Tony, știa prea bine, manipularea cerea ordine ferme și compensații fizice, îmbinate judicios.

— Iar la noapte, când ne întoarcem, am să-ți arăt ce poți aștepta de la mine după ce vom fi căsătoriți. Când ne întoarcem, Tony...

Se aplecă spre el, mușcându-i în joacă buza de jos.

— Poți să faci tot ce vrei.

— Hai mai bine s-o dăm încolo de petrecere.

Rene râse, ferindu-se de mâinile lui.

— E importantă. Și vei avea timp să te gândești la ce vrei să-mi faci. Adu-mi hermina, vrei, iubitele?

În seara aceea, își spuse Rene, în timp ce Tony se ducea să i-o aducă, se simțea exact ca o hermină.

În seara aceea, se simțea bogată.

CAPITOLUL 2

Valea și colinele care se înălțau în jurul ei purtau o mantie subțire de zăpadă.

Viile, ca niște soldați aroganți și adeseori temperamental, urcau pe pante, cu coardele golașe sfredelind ceața liniștită care prefăcea munții din zare în umbre palide.

În zorile perlate, podgoria dormea înfrigorată.

Acea priveliște pașnică dăduse naștere unei averi, unei averi care era mizată iar și iar, în fiecare sezon. Cu natura ca partener și ca dușman.

Pentru Sophia, facerea vinului era o artă, o afacere, o știință. Dar mai era și cel mai important joc din lume.

De la o fereastră a vilei bunicii sale, studia terenul.

Era sezonul plivitului, iar Sophia se bucura că fusese chemată, ca să asiste personal.

Totuși, nu putea sta mult. Avea treburi în San Francisco. Pregătirea unei noi campanii de publicitate.

Centenarul tocmai se punea pe picioare. Și, cu succesul licitației de la New York, etapele următoare aveau nevoie de supravegherea ei.

Vin vechi pentru un mileniu nou, își spuse ea. Villa Giambelli: începe următorul secol al valorii. Dar aveau nevoie de ceva proaspăt, ceva rafinat, pentru piața tânără.

Cei care cumpărau vin pe fugă, înhățând impulsiv o sticlă ca s-o ducă la o petrecere.

Ei bine, avea să se gândească. Era sarcina ei, să se gândească la așa ceva.

Și, dacă-și punea mintea la muncă, nu se mai gândea la tatăl ei și la intriganta de Rene.

Nu era treaba ei, își reaminti Sophia.

N-o privea cu nimic dacă tatăl lui avea chef să se înhăiteze cu-o fostă prezentatoare de lenjerie cu inima mică și scofâlcită ca o stafidă.

Se mai făcuse de râs și nu încăpea nicio îndoială că îl aștepta aceeași soartă.

Și-ar fi dorit să-l poată urî pentru asta, pentru jalnica lui slăbiciune de caracter și modul inofensiv în care-și neglija propria fiică.

Dar iubirea statornică pe care i-o nutrea nu voia să se dea la o parte. Ceea ce o făcea să fie la fel de nehibzuită ca mama ei.

La niciuna dintre ele nu ținea la fel de mult ca la croiala costumului. Și, la două minute după ce dispăreau din ochii lui, nu le mai învrednicea nici cu un gând.

Era o canalie. Perfect egoist, sporadic afectuos și întotdeauna neglijent.

Ceea ce, probabil, făcea parte din farmecul lui.

În timp ce scruta colinele, Sophia văzu două siluete mergând prin ceață. Bărbatul, înalt și costeliv, cu o căciulă maro veche pe cap. Femeia, dreaptă ca o prăjină, cu cizme și pantaloni bărbătești, și părul alb ca zăpada de sub picioare.

Un collie Border lipăia pe lângă ei. Bunicii, făcându-și plimbarea de dimineață, împreună cu bătrâna și nemărginit de credincioasa Sally.

Vederea lor îi ridică moralul. Indiferent ce se schimba în viața ei, orice ajustări aveau loc, aceasta era o constantă. *La Signora* și Eli MacMillan.

Și viile.

Se repezi de la fereastră să-și ia haina și să li se alăture.

La șizeci și trei de ani, Tereza Giambelli era o femeie statuară și tăioasă ca un brici, la trup și la minte. Învățase arta viticulturii de la

bunicul ei.

Își însoțise tatăl în California, la numai trei ani, pentru a transforma pământul văii mănoase în vin.

Devenise bilingvă și călătorise încontinuu între California și Italia, la fel cum alte fete făceau naveta la terenul de joacă.

Se măritase cu un bărbat aprobat de familia ei și învățase să-l iubească. Cu el, făcuse o fiică – și, spre îndelungata ei suferință, doi băieți născuți morți.

Își îngropase soțul când avea numai treizeci de ani. Și niciodată nu-i preluase numele, nici nu i-l dăduse singurului lor copil.

Era o Giambelli, iar această moștenire, această responsabilitate, era mai vitală și mai sacră chiar și decât căsătoria.

Avea un frate pe care-l iubea, preot, în Veneția. Mai avusese unul, mort pe front înainte de a fi apucat să cunoască viața. Îi venera memoria, deși aceasta se încetșoșea tot mai mult.

Și mai avea o soră pe care o considera în cel mai bun caz neghioabă, aducătoare pe lume a unei fiice și mai neghioabe.

Ei îi revenise sarcina de a duce mai departe linia familiei, arta familiei. Și o făcuse.

Cununia ei cu Eli MacMillan fusese gândită cu grijă și planificată scrupulos. O considerase o fuziune, întrucât viile lui erau de cel mai ales soi și stăteau cuibărite mai jos de ale ei, în vale.

Era un om cumsecade și, lucru mai important, un bun podgorean.

Îl considera asemenea Merlotului, al cărui buchet mai blând se contopea cu puternicul și asprul ei Cabernet Sauvignon. O combinație potrivită, producătoare de rezultate excelente.

Era încă un bărbat arătos. Tereza nu privea cu nepăsare aceste lucruri, întrucât în ele se citeau genele. La fel de important era din ce aluat era plămădit omul, ca și ceea ce făcea el însuși cu viața lui.

Deși avea cu zece ani mai mult decât ea, nu dădea niciun semn de bătrânețe. Numai în bunicul ei avusese Tereza mai multă încredere, și ținea la el mai mult decât la oricare alt bărbat de alt sânge. Eli îi cunoștea toate planurile și aproape toate secretele.

— Sophia a venit azi-noapte, târziu.

— Aha.

Eli îi puse o mână pe umăr, în timp ce mergeau printre șirurile de vițe. Era un gest simplu, obișnuit pentru el. Tereza avusese nevoie de câțva timp pentru a se deprinde cu o asemenea atingere dezinvoltă din partea unui bărbat, a unui soț. Și chiar de mai mult timp, pentru a ajunge să se bazeze pe el.

— Credeai că nu vine?

— Știam c-avea să vină.

Tereza era prea obișnuită să fie ascultată, ca să se mai îndoiască.

— Dacă venea direct de la New York, ar fi ajuns aici mai devreme.

— Ei, o fi avut și ea o întâlnire... Sau a făcut niște cumpărături.

Ochii Terezei se îngustară.

— Sau a trecut pe la taică-său.

— Sau o fi trecut pe la taică-său, încuviință Eli, în stilul lui blajin, plăcut. Întotdeauna ai admirat loialitatea, Tereza.

— Când e meritată.

Existau momente când nemărginita toleranță a lui Eli începea s-o înfurie.

— Anthony Avano nu merită decât silă.

— Un om vrednic de milă, un soț nenorocit și un tată mediocru.

Ceea ce-l făcea să semene foarte mult cu propriul lui fiu, medită Eli.

— Și totuși, continuă să lucreze pentru tine.

— L-am lăsat să pătrundă prea intim în firma Giambelli, pe vremuri.

Avusese încredere în el, crezuse că avea posibilități. O înșelase. Niciodată n-avea să-i ierte asta.

— Oricum, știe bine cum să vândă. Folosesc orice unealtă, dacă își face bine datoria. Puteam să-l concediez de mult – ar fi fost o satisfacție personală și o prostie în planul afacerilor. Ce-i bun pentru Giambelli, e bun și gata. Dar nu-mi place să-mi văd nepoata gudurându-se pe lângă el. *Pfui.*

Înlătură gândurile la ginerele ei, cu un gest nervos.

— Să vedem cum o să ia ceea ce am de spus azi. Sophia trebuie să-l fi anunțat că am chemat-o. Deci, va veni și el.

Eli se opri, întorcându-se.

— Adică exact ceea ce voiai. Știi că avea să-i spună.

Ochii negri ai bătrânei luciră, în timp ce zâmbea cu răceală.

— Și dacă știam...?

— Ești o femeie dificilă, Tereza.

— Sunt. Îți mulțumesc.

Eli râse și, clătînând din cap, porni iar.

— Anunțurile tale de azi vor crea probleme. Resentimente.

— Așa și sper.

Tereza se opri să examineze o viță tânără, susținută pe araci. Trebuia să taie în carne vie, își spuse ea. Numai cei mai puternici lăstari puteau fi lăsați să crească.

— Îngăduința duce la putreziciune, Eli. Trebuie să respectăm tradiția și să explorăm posibilitățile de schimbare.

Scrută pământul. Ceața era rece, iar aerul, umed. În ziua aceea n-avea să fie soare, nu se îndoia.

Cu fiecare an, iernile se lungeau tot mai mult.

— Unele din vițele astea le-am plantat cu mâinile mele, continuă ea. Mlădițe aduse de tatăl meu, din Italia. Pe măsură ce îmbătrâneau, le-au născut pe cele noi. Cele noi trebuie să aibă întotdeauna loc să-și înfigă rădăcinile, Eli, iar cele mature au dreptul să fie respectate. Ceea ce-am clădit eu aici, ce am clădit împreună la vremea noastră, ne aparține. Voi face așa cum cred eu că e mai bine.

— Întotdeauna ai făcut-o. Și în cazul ăsta, ca de cele mai multe ori, îți dau dreptate. Dar asta nu înseamnă că ne așteaptă vremuri ușoare.

— Nu ușoare, dar de soi. Anul ăsta...

Întinse mâna să răsucescă între degete un lăstar golaș.

— O recoltă rară, de soi ales. O știi de pe-acum.

Întorcându-se, Tereza o văzu pe nepoata ei apropiindu-se în fugă,

pe pantă.

— Ce frumoasă e, Eli!

— Da. Și puternică.

— Va avea nevoie, replică bătrâna, pășind înainte să ia mâna Sophiei într-a ei. *Buon giorno, cara. Come va?*

— *Bene. Bene.*

Se sărutară pe obraji, cu mâinile unite strâns.

— *Nonna.*

Apoi, Sophia se retrase, studiind fața bunicii sale. Era o față frumoasă, nu blândă și drăguță, ca a fetei de pe eticheta făcută cu atâta timp în urmă, ci puternică, aproape feroce. Sculptată atât de vremuri, cât și de ambiții.

— Arăți minunat. Și tu la fel.

Îl cuprinse pe Eli cu brațele. Aici, totul era atât de simplu. El era Eli, Eli și atât, singurul bunic pe care-l cunoscuse vreodată. Sigur, iubitor și necomplicat.

Eli o ridică puțin de la pământ, făcând-o să se agațe de el, râzând.

— V-am văzut de la fereastră, zise Sophia, în timp ce picioarele ei atingeau din nou pământul, aplecându-se s-o mângâie pe răbdătoarea Sally. Parcă erați un tablou, toți trei. „Podgoria“, așa l-aș intitula. Ce mai dimineată...!

Închise ochii, lăsându-și capul pe spate, pentru a inspira adânc.

— A avut succes deplasarea? o întrebă Tereza.

— Am toate memoriile la mine. Memoriile mele au memorii, adăugă, râzând, în timp ce-i lua de brațe ca să se plimbe toți trei împreună. O să te bucuri, *Nonna*. Și am niște idei excelente, o spun cu toată modestia, pentru campania de promovare.

Când văzu că Tereza nu comentă, Eli o bătu pe Sophia pe dosul mâinii. Problemele aveau să înceapă extrem de curând.

— A început tăiatul, spuse Sophia, observând tăieturile proaspete din vie. Și la MacMillan?

— Da. E timpul.

— Ce mult pare să fie până la recoltă. *Nonna*, îmi spui de ce ne-ai

adus pe toți aici? Știi bine cât de fericită sunt că te văd, și pe Eli, și pe mama. Dar pregătirea viilor nu e singura muncă necesară pentru firma Giambelli.

— Vorbim mai târziu. Acum, hai să luăm micul dejun, până nu se trezesc monștrii ăia ai lui Donato, să ne scoată pe toți din minți.

— *Nonna!*

— Mai târziu, repetă Tereza. Încă nu ne-am adunat cu toții.

Villa Giambelli stătea pe o movilă deasupra centrului văii, lângă o pădure care fusese lăsată să crească în voie. Pietrele ei străluceau aurii, roșiatice și chihlimbarii, în zilele cu soare, și avea nenumărate ferestre. Vinăria fusese construită aidoma celei din Italia și, cu toate că se extinsese și se modernizase, continua să funcționeze.

Îi fusese adăugată o cameră de degustare, spațioasă și mobilată atrăgător, unde clienții puteau să deguste produsele, cu brânzeturi și pâine. Curtea centrală a vilei era pardosită cu roșu de Chianti și se mândrea cu o fântână unde un Bacchus zâmbitor își înălța de-a pururi cupa.

Casa conținea douăsprezece dormitoare și cincisprezece băi, o seră, o sală de bal și o sufragerie formală, în care încăpeau șaiszeci de meseni. Avea bazine interioare și exterioare, un garaj cu douăzeci de locuri, iar grădinile erau o adevărată fantezie.

Dar, în pofida proporțiilor, a întinderii și a comorilor neprețuite, era o casă caldă și primitoare.

Prima dată când o văzuse, Tyler se gândise la un castel, plin de camere enorme și pasaje complicate. Pe moment, o considera o închisoare, unde era condamnat să-și piardă prea mult timp, cu mult prea mulți oameni.

Tyler voia să stea afară, în aerul tăios, îngrijindu-și viile și bând cafea tare din termos. Și când colo, era sechestrat în salonul de familie, sorbind un Chardonnay excelent. În cămin trosnea vesel focul, iar prin cameră erau răspândite mici hors d'oeuvres elegante, pe platouri de ceramică italiană colorată.

Nu înțelegea de ce-și pierdeau oamenii vremea cu nimicurile astea, când era mult mai ușor și mai reconfortant să trănțești un sandviș la rezezeală și să-l înfuleci.

De ce trebuia musai ca mâncarea să constituie un asemenea eveniment afurisit? Își imagina că, dacă ar fi rostit o asemenea erezie în casa unor italieni, ar fi fost linșat pe loc.

Fusese nevoit să-și schimbe hainele de lucru cu pantaloni marinărești și pulovăr – ideea lui de îmbrăcăminte sobră. Măcar nu se încoțopenise într-un costum, ca ăla... cum îl chema? Don. Don de la Veneția, cu nevasta prea fardată, prea plină de bijuterii și mereu cu câte un plod zbierând agățat de câte o parte din ea.

Vorbea întruna și nimeni, cu atât mai puțin bărbatu-său, nu părea să-i dea atenție.

Francesca Giambelli Russo spunea între puțin și zero. Ce contrast cu *La Signora*, reflectă Ty. În veci nu le-ai fi crezut surori. Era slabă și lunecoasă, o femeiușcă nesubstanțială care stătea lipită pe scaun și arăta de parcă ar fi făcut un atac de cord în prima clipă când cineva i se adresa direct.

Ty avea întotdeauna grijă să n-o facă.

Băiețașul – dacă puteai numi „băiat” un diavol din iad – se tolănise pe covor, unde lovea unul de altul două camioane. Cățeaua collie Border a lui Eli, Sally, se ascunsese sub picioarele Sophiei.

Superbe picioare, remarcă Ty absent.

Arăta la fel de cizelată și lustruită ca întotdeauna, de parcă ar fi coborât direct de pe un ecran de cinema, în lumea tridimensională. Și părea să fie fascinată de tot ceea ce-i spunea Don, fără a-și lua o clipă dinspre chipul lui ochii aceia mari, de culoarea ciocolatei. Ty, însă, observă că-i strecura pe furiș lui Sally hors d'oeuvres. Avea mișcărilor mult prea dibace și calculate ca să poată fi complet atentă la conversație.

– Poftim. Măslinile umplute sunt excelente, apăru lângă el Pilar, cu o farfurioară.

– Mulțumesc.

Tyler se foi pe scaun. Dintre toți membrii familiei Giambelli, cel mai bine se înțelegea cu Pilar. Ea nu-i pretindea niciodată să se întindă la conversații fără sens, numai de dragul de a-și auzi propria voce.

— Ai idee când ne apucăm de treabă?

— Când va fi gata mama, nu înainte. Sunt informată că prânzul e pregătit pentru paisprezece persoane, dar nu-mi dau seama pe cine mai așteptăm. Oricine-o fi, și oricare ar fi problema, Eli pare mulțumit. Semn bun.

Tyler dădu să bombăne, apoi își aminti de buna cuviință.

— Să sperăm.

— Nu te-am mai văzut pe-aici de săptămâni de zile – ai fost ocupat, răspunse tot ea, chiar în timp ce Tyler pronunța aceleași cuvinte, apoi râse. Evident. În afară de afaceri, cu ce te mai ocupi?

— Ce altceva ar mai fi?

Clătinând din cap, Pilar îi întinse din nou măslinile.

— Semeni cu mama mea mai mult decât oricare dintre noi. Vara trecută nu erai în relații cu cineva? O blondă drăguță? Pat, Patty...?

— Patsy. Nu tocmai în relații. Doar un fel de...

Făcu un gest vag.

— Știi tu...

— Iubitule, trebuie să ieși și tu mai mult în lume. Și nu doar pentru... știi tu.

Era o remarcă atât de mămoasă, încât Tyler fu nevoit să zâmbească.

— Cred că e valabil și pentru tine.

— Ei, eu nu-s decât o babă în devenire.

— Cea mai arătoasă babă în devenire din camera asta, replică el, făcând-o să râdă din nou.

— Întotdeauna ești dulce, când îți pui mintea.

— Mama, ai luat toate măslinile, se repezi Sophia să înhațe una din farfurie. Pe lângă mama ei, atât de calmă și liniștită, ea părea un fulger globular, trosnind de energie. Genul care te electrocutează pe

neașteptate dacă te apropii prea mult.

Sau, cel puțin, așa i se păruse întotdeauna lui Ty.

Numai din acest motiv, încercase mereu să se mențină la o distanță sigură.

— Repede, vorbește-mi. Vrei să mă lași pe veci prizoniera plicticosului de Don? murmură Sophia.

— Biata Sophia. Ei, ia gândește-te așa: probabil că e prima oară, după săptămâni de zile, când reușește să spună cinci cuvinte la rând fără ca Gina să-l întrerupă.

— Crede-mă, și-a scos pârleala, își dădu Sophia peste cap ochii exotici. Deci, Ty, cum o mai duci?

— Bine.

— Muncești din greu la MacMillan?

— Sigur.

— Știi și cuvinte mai lungi de două silabe?

— Unele. Credeam că erai la New York.

— Eram, sublinie Sophia. Acum, sunt aici.

Aruncă o privire peste umăr, când cei doi veri mai mici ai ei începură să chirăie, suspinând.

— Mama, dacă și eu am fost așa de nesuferită, cum de te-ai stăpânit să nu mă îneci în fântână?

— N-ai fost nesuferită, scumpete. Pretențioasă, arogantă, temperamentală – dar nesuferită, niciodată. Scuză-mă.

Îi dădu Sophiei farfuria și se duse să facă lucrul la care se pricepuse întotdeauna cel mai bine: pace.

— Cred că pe-asta eu ar fi trebuit s-o fac, oftă Sophia, în timp ce-și privea mama luând în brațe fetița nefericită. Da-n viața mea n-am văzut doi copii mai antipatici.

— Rezultatul răsfățului și al neglijării.

— În același timp.

Stătu un moment pe gânduri, studiindu-l pe Don care nu își lua în seamă fiul, în timp ce Gina se prostea adresându-i tot felul de gângureli.

— Că bine zici, conchise ea.

Apoi, întrucât copiii nu erau problema ei – slavă Domnului – reveni spre Tyler.

Era un adevărat... bărbat. Arăta ca sculptat din munții care străjuiau valea. Și, cu siguranță, oferea un spectacol mai plăcut decât crizele din spatele ei.

Dacă ar fi putut să-i smulgă o conversație rezonabilă, își găsea o ocupație agreabilă până se servea masa.

— Ai idee care-i tema micii noastre întruniri de azi? îl întrebă.

— Nu.

— Dacă ai ști, mi-ai spune?

Tyler ridică din umeri, privind cum Pilar îi murmură micuței Tereza, în timp ce o ducea spre fereastră. Arăta firesc, reflectă el.

Ca o Madonă, probabil asta era cuvântul cel mai potrivit. Și, din această cauză, fetița nervoasă și irascibilă căpăta o înfățișare aproape atractivă.

— Ce crezi c-or face unii copii, când părinții nu le dau nicio atenție?

Sophia dădu să răspundă, apoi se întrerupse, când în cameră intrară tatăl ei și Rene.

— Bună întrebare, murmură ea și, luându-i paharul din mână, îi termină vinul. A naibii de bună.

La fereastră, Pilar se încordă, pierindu-i toată plăcerea de a fi distrat fetița amărâtă.

Dintr-o dată, se simțea bătrână, grasă și acră. Intrase bărbatul care renunțase la ea. Iar lângă el se afla ultima dintr-o lungă serie de înlocuitoare. Mai tânără, mai frumoasă, mai isteată, mai sexy.

Dar, pentru că știa că mama ei n-avea s-o facă, Pilar puse fetița jos și le ieși în întâmpinare. Avea un zâmbet cald și dezinvolt, pe o față mult mai convingătoare decât credea. Pulovărul și pantalonii ei simpli arătau mai elegant și mai feminin decât taiorul sobru al lui Rene.

Iar în manierele ei se simțea o clasă înnăscută, cu o strălucire

incomparabil mai autentică decât a diamantelor.

— Tony, ce bine c-ai reușit să vii. Bună, Rene.

— Pilar.

Zâmbind alene, Rene își plimbă o mână pe brațul lui Tony. Diamantul de pe deget sclipi în lumină. Așteptă o clipă, să se asigure că Pilar văzuse și înțelesese.

— Arăți... odihnită.

— Mulțumesc.

Pilar simți că i se înmuiau genunchii, ca și cum Rene ar fi lovit-o cu vârful unuia dintre escarpenii ei roșii.

— Te rog, intră, ia loc. Ce să-ți ofer de băut?

— Nu te deranja, Pilar, o expedie Tony cu un gest, aplecându-se s-o sărute absent pe obraz. Mergem s-o salutăm pe Tereza.

— Du-te la maică-ta, mormăi Tyler printre dinți.

— Poftim?

— Du-te, găsește o scuză și ia-o de-acolo.

Sophia văzu abia acum diamantul care lucea pe degetul lui Rene și expresia șocată din ochii mamei sale. Îi dădu farfuria lui Ty și traversă camera cu pași mari.

— Mama, poți să m-ajutri un minut cu ceva?

— Da... Lasă-mă doar să...

— Doar o secundă durează, continuă Sophia, trăgând-o repede după ea din cameră. Își continuă drumul până ajunseră în biblioteca înaltă cât două niveluri, de la capătul culoarului. Acolo, închise ușile pliante în urma ei și se rezemă de ele.

— Mama, îmi pare așa de rău...

— A...!

Încercând să râdă, Pilar își trecu peste față o mână nesigură.

— Nu face nimic. Crede-mă, e-n regulă.

— În regulă pe dracu'. O urăsc. Pe amândoi îi urăsc și chiar acum am să mă-ntorc acolo ca să le-o spun.

— În niciun caz, o apucă Pilar de brațe. Nu rezolvi nimic, nu schimbi nimic. Ura n-are niciun rost, Sophia. Numai ție îți faci rău.

„Nu-i adevărat,” își spuse Sophia. „Nu. Ura poate să te călească.”

— Înfurie-te! îi spuse. Fii furioasă, rea, înnebunită.

„Fii *oricum*, adăugă în sinea ei. Oricum, numai rănită și învinsă nu. Nu suport.”

— Fii tu așa, fetiço, o mângâie Pilar pe braț, liniștitor. Te pricepi mult mai bine decât mine.

— Să intre așa aici! Să intre și să se fălească în fața noastră cu diamantul ăla! N-avea niciun drept să-ți facă asta, mama, nici ție și nici mie.

— Tony are dreptul să facă ce vrea. Numai că nu se pricepe. Nu-l lăsa să te rănească. E totuși tatăl tău. Orice s-ar întâmpla, așa va rămâne întotdeauna.

— Nu mi-a fost niciodată ca un tată.

Pilar păli.

— O, Sophia...

— Nu, nu! ridică Sophia o mână, înfuriată pe șine însăși. Nu de mine e vorba, dar n-am încotro. Nici măcar de el nu e vorba, continuă ea, mai calmă. Lui nu-i pasă de nimic. Ei, însă, da. Știe ce face. Știe și cum s-o facă. Și nu pot s-o sufăr pentru că intră în casa noastră și te umilește așa – nu, la naiba, *ne* umilește așa. Pe toți.

— Uiți un amănunt, fetiço. S-ar putea să-l iubească.

— Hai, te rog!

— Cât cinism! Și eu l-am iubit, ea de ce nu l-ar iubi?

Sophia se răsuci în loc. Îi venea să lovească ceva, să spargă. Să ia cioburile și să le frece de fața impecabilă a lui Rene.

— Îi iubește banii, funcția și nenorocitul ăla de cont.

— Probabil. Dar e genul de bărbat care face femeile să-l iubească – fără efort.

Sophia percepu nostalgia din vocea mamei sale. Nu iubise niciodată un bărbat, dar recunoștea tonul femeilor îndrăgostite. Sau, foste îndrăgostite. Iar neputința acestei situații o moleși complet.

— N-ai încetat să-l iubești.

— Dacă așa e, ar fi bine să încetez cât mai curând. Îmi promiți un

lucru? Nu cauza o scenă.

— Sunt dezolată să renunț la satisfacția asta, dar cred că un dezinteres înghețat va avea mai mult efect. Oricum, vreau să-i șterg înfumurarea de pe mutră.

Își sărută mama pe obraji, apoi o îmbrățișă.

— Ai să faci față, mama?

— Da. Viața mea nu se schimbă, nu-i așa?

O, și cât o mai irita acest gând!

— Nimic nu se schimbă cu adevărat. Hai să ne-ntoarcem.

— Îți spun eu ce-o să facem, începem Sophia, când ajunseră din nou în hol. Jonglez cu programul și-mi iau două zile libere. Pe urmă, o să ne ducem amândouă la băi. Ne scufundăm până la gât în nămol, ne facem masaj, ne lustruim și ne dichisim...

Ușa toaletei se deschise și apăru o brunetă între două vârste.

— Sună minunat de ispitor! Când plecăm?

— Helen! își apăsă Pilar o mână pe inimă în timp ce se apleca grăbit să-și sărute prietena pe obraz. M-ai speriat de moarte.

— Scuză-mă. A trebuit să dau o fugă pân-la budă, explică Helen, trăgându-și peste șolduri fusta taiorului gri închis pe care încerca încontinuu să și-l netezească.

— Am băut atâtea cafele, pe drum. Sophia, arăți superb! Deci...

Își săltă în mână servieta, îndreptându-și umerii.

— Cine-i în salon, suspiecții obișnuiți?

— Mai mult sau mai puțin. Și, când mama a spus că vin avocații, nu mi-am dat seama că la tine se referea.

Iar dacă bunica ei o chemase pe judecătoarea Helen Moore, însemna că treaba era serioasă.

— Pentru că nici Pilar nu știa, și nici eu, până acum câteva zile. Bunica ta a insistat să rezolv personal problema asta.

Ochii isteți ai lui Helen se îndreptară spre salon. Avea relații cu familia Giambelli și afacerile lor, într-un fel sau altul, de aproape patruzeci de ani. Niciodată nu încetaseră s-o fascineze.

— Vă ține pe toți în beznă?

— Așa se pare, murmură Pilar. Helen, e totul în regulă cu ea, așa-i? Am considerat că toată povestea asta recentă cu schimbarea testamentului și celelalte face parte din faza prin care trece de-un an de zile, de când a murit *Signore... Baptista*.

— Din câte știu eu, *La Signora* e sănătoasă tun.

Helen își potrivi ochelarii cu rame negre, zâmbindu-i încurajator prietenei sale mai vârstnice.

— În calitate de avocată a ei, nu-ți pot spune mai multe despre aceste motive, Pilar. Chiar dacă le-aș înțelege complet. Spectacolul îi aparține. Ce-ar fi să mergem să vedem dacă e gata să ridice cortina?

CAPITOLUL 3

La Signora nu se pripea niciodată. Planificase personal meniul, dornică să dea tonul unei mese bogate și nepretențioase în același timp. Vinurile servite erau din podgoriile californiene, atât Giambelli cât și MacMillan.

Și acest lucru era planificat meticulos. N-avea de gând să discute la masă. Și nici nu intenționa, spre marea nemulțumire a Ginei, să permită prezența la masă a trei copii prost crescuți.

Fuseseră trimiși într-o cameră separată, cu o servitoare care urma să primească o primă și considerabilul respect al Terezei, dacă rezista cu ei o oră.

Când catadicsea să-i vorbească lui Rene, o făcea cu un formalism înghețat. Din această cauză, simțea o admirație ostilă față de rezistența acelei femei. Altele, multe altele, se ofiliseră văzând cu ochii în fața unei asemenea răceli.

Pe lângă familie și Helen, pe care o considera de-a lor, îl invitase pe cel mai de încredere podgorean al ei, cu soția. Paulo Borelli lucra la firma Giambelli, California, de treizeci și opt de ani. În pofida vârstei, încă mai era numit Paulie. Soția lui, Consuelo, era o femeie dolofană și veselă, cu un râs zgomotos, care cândva fusese bucătăreasă la vilă.

Ultima participantă era Margaret Bowers, șefa serviciului comercial de la MacMillan. Era o femeie divorțată, de treizeci și șase de ani, pe care în momentul de față tocmai o scotea din minți de plictiseală turuiala Ginei, făcând-o să-și dorească o țigară cu disperare.

Tyler îi surprinse privirea și zâmbi cu compasiune. Uneori,

Margaret îl dorea cu disperare și pe el. Când masa luă sfârșit și se turnă vinul de porto în pahare, Tereza se rezemă de spătar.

— Castello di Giambelli își sărbătorește anul viitor centenarul, începu ea.

Imediat, toate conversațiile încetară.

— Villa Giambelli produce vin în Napa Valley de șaiszeci și patru de ani. MacMillan face același lucru de nouăzeci și doi. În total, sunt două sute cincizeci și șase de ani.

Scrută chipurile din jurul mesei.

— Cinci generații de podgoreni și negustori de vinuri.

— Șase, *Zia* Tereza, ciripi Gina. Cu copiii mei, sunt șase.

— Din ce-am văzut eu, copii tăi au mai mari șanse să ajungă criminali în serie, decât podgoreni. Te rog să nu mă întrerupi.

Ridică paharul, miroși vinul și sorbi încet.

— În aceste cinci generații, ne-am format pe două continente reputația de a produce vin de calitate. Numele Giambelli este sinonim cu vinul. Am stabilit tradiții și le-am adăugat sisteme noi, tehnologie nouă, fără a sacrifica acest nume, sau ceea ce înseamnă el. Și nu-l vom sacrifica niciodată. Acum douăzeci de ani, am înființat un fel de parteneriat cu o altă podgorie de calitate. MacMillan din Napa Valley merge cot la cot cu Giambelli, California. Asociația noastră a îmbătrânit frumos. E timpul să fie decantată.

Îl simți pe Tyler, mai degrabă decât să-l vadă, încordându-se. Dându-i în sinea ei o notă mare pentru că-și ținea gura, îl privi în ochi.

— Schimbările sunt necesare, spre binele amândurora. Următoarea sută de ani începe azi. Donato.

Don deveni atent.

— *Si...* da, se corectă el, amintindu-și că Tereza prefera limba engleză la masa ei din California. Da, mătușă Tereza.

— Giambelli Italia și California au fost conduse separat una de alta. Nu va mai fi cazul. De-acum încolo, răspunzi în fața principalului director de operațiuni al companiei nou formate

Giambelli-MacMillan, care va avea baze atât în California, cât și la Veneția.

— Ce-nseamnă asta? Ce-nseamnă asta? explodă Gina, în italiană, ridicându-se cu stângăcie de la masă. Donato e șeful. E următorul la rând. El poartă numele. E moștenitorul tău.

— Moștenitorul meu e cine spun eu că este.

— Ți-am dăruit copii, se plesni Gina cu palma peste burtă, după care își agită dezgustată brațul spre masă. Trei copii, și-au să mai vină și alții. Nimeni nu-i dăruiește familiei copii, numai eu și Donato. Cine-o să ducă numele mai departe, când tu n-ai să mai fi, dacă nu copilașii mei?

— Negociezi cu burta? întrebă calmă Tereza.

— E fertilă! se răsti Gina, în timp ce soțul ei încerca s-o tragă la loc pe scaun. Mai fertilă decât a ta, și decât a fiică-tii. Câte un copil fiecare, atâta ați făcut. Eu pot să fac o duzină.

— Atunci, Dumnezeu să ne păzească pe toți. Ai să-ți păstrezi casa scumpă, Gina, și banii de buzunar. Dar nu vei ajunge stăpână la *castello*. La *castello*-ul meu, adăugă ea, rece. Primește ce ți se dă, sau ai să pierzi mult mai mult.

— Gina, *basta!* Destul! ordonă Don, alegându-se drept răsplată cu o palmă peste dosul mâinii.

— Ești bătrână, scrâșni Gina printre dinți. Într-o zi, ai să mori, iar eu mai am. Atunci să vedem!

— *Zia Tereza, scusi*, începu Donato și fu întrerupt cu un gest tăios.

— Soția ta nu-ți face niciun serviciu, Donato, iar munca ta e sub nivelul așteptărilor. Ai la dispoziția un an ca să corectezi aceste probleme. Vei rămâne în post la Giambelli până vine vremea următoarei tăieri. Atunci, vom judeca din nou. Dacă voi fi mulțumită, ai să fii avansat, cu un salariu și toate beneficiile aferente. Dacă nu, vei mai rămâne cu compania numai pe hârtie. N-am să înlătur pe cineva din sângele meu, dar viața nu-ți va mai fi la fel de ușoară ca până acum. Deci, ne-am înțeles?

Donato simți dintr-o dată că-l strângea prea tare cravata, iar

mâncarea pe care tocmai o savurase amenința să i se răzvrătească în stomac. Intră în panică, neștiind ce să facă sau cum să reacționeze.

— Lucrez pentru Giambelli de optsprezece ani.

— Ai lucrat doisprezece. În ultimii șase ani, ai făcut doar act de prezență, până și această prezență fiind tot mai inconsistentă în ultima vreme. Crezi că nu știi ce faci, sau pe unde-ți petreci timpul? Crezi că nu sunt informată despre ce „afaceri” e vorba când te duci la Paris, la Roma, la New York și în California, pe cheltuiala firmei Giambelli?

Tereza așteptă ca lovitura să-și facă efectul, îi văzu pelicula subțire de sudoare apărând pe față. Și din nou se simți dezamăgită de el.

— O fi soția ta o proastă, Donato, dar eu nu sunt. Ia seama.

— E un băiat bun, spuse încet Francesca.

— O fi fost. Și poate va mai fi un om de treabă. Margaret, te rog să ierți histrionismele familiei. Așa suntem noi, temperamentali.

— Desigur, *La Signora*.

— Margaret, vei supraveghea, dacă accepți, și vei coordona vânzările firmei Giambelli-MacMillan, adică secțiile din California și Veneția. Pentru asta va fi nevoie de deplasări și responsabilități considerabile din partea ta, cu creșterea de salariu adecvată. Va fi nevoie de tine la Veneția peste cinci zile, ca să-ți stabilești baza acolo și să te familiarizezi cu operațiunile. Ai timp până mâine ca să te hotărăști dacă vrei să primești aranjamentul ăsta, iar dacă da, vom discuta detaliile.

— N-am nevoie de timp ca să mă hotărâsc, mulțumesc, răspunse Margaret, cu voce calmă și binevoitoare, deși inima îi bătea ca valurile oceanului pe furtună. Discut cu plăcere detaliile oricând dorești. Sunt recunoscătoare pentru șansa asta.

Se întoarse spre Eli, dând din cap:

— Amândurora vă sunt recunoscătoare.

— Bine zis. Atunci, mâine. Paulie, noi am discutat deja planurile și-ți mulțumesc pentru participare și discreție. Vei ajuta la

coordonarea operațiunilor de pe plantații și din vinărie. Îi cunoști pe cei mai buni oameni de-aici și de la MacMillan. Vei lucra ca maistru.

— Pentru Paulie nu am decât respect.

Glasul lui Tyler era calm, chiar dacă nervii și frustrarea îl strângeau de gât cu ghearele.

— Îți respect talentul și instinctele. N-am decât admirație pentru acțiunile de-aici, de la vilă, și pentru oamenii care participă la ele. Și același lucru e valabil și pentru Giambelli, Veneția, din câte o știi. Dar noi, la MacMillan, avem o operațiune de prima mână și oameni la fel. Nu văd operațiunea sau oamenii ăia eclipsați de ai dumitale, *La Signora*. Ești mândră de ceea ce ați realizat, dumneata și ai dumitale, de moștenirea pe care ai primit-o și o vei da mai departe. La fel de mândru sunt și eu de a mea.

— Perfect. Atunci, ascultă. Și chibzuieste.

Tereza făcu un gest spre Eli.

— Ty, începu acesta, Tereza și cu mine n-am luat hotărârea asta peste noapte, și nici pe negândite. O discutăm de mult timp.

— Nu sunteți obligați să mă implicați și pe mine în discuțiile astea... începu Tyler.

— Nu, îl întrerupse Eli, înainte ca focul pe care-l vedea aprinzându-se în ochii nepotului său să aibă timp să explodeze. Nu suntem. Am stabilit, cu Helen, cum trebuie să fie și cum vor fi respectate legile și formalitățile. Am gândit o strategie de a pune în aplicare această adevărată fuziune, spre binele tuturor – nu numai pentru actualul sezon, ci și pentru sezonul de peste o sută de ani.

Se aplecă înainte:

— Crezi că țin mai puțin decât tine la MacMillan? Că-ți doresc mai puțin decât îți dorești tu însuți?

— Nu știi ce dorești. Deși credeam că știi.

— Atunci, o voi spune clar, acum și aici. Făcând asta, vom deveni nu numai una dintre cele mai mari firme producătoare de vin din lume, ci chiar cea mai bună. Vei continua să supervizezi MacMillan.

— Să supervizez?

— Cu Paulie ca maistru și tu ca operator, ca podgorean. Plus câteva adaosuri.

— Cunoști plantațiile, Ty, interveni Tereza.

Îi înțelegea nemulțumirea. Și o bucura. Furia aceea fierbinte care-l îneca dădea de înțeles cât conta totul pentru el.

— Cunoști vinurile și butoaiele. Dar ceea ce faci tu, ceea ce înveți, se oprește la sticlă. E timpul să mergi mai departe. Vinul înseamnă mai mult decât strugurele. Eli și cu mine intenționăm să-i vedem pe nepoții noștri uniți. Asta ne dorim și asta vrem.

— Pe nepoți? o întrerupse Sophia.

— Când ai lucrat ultima oară pe teren? o întrebă Tereza. Când ai gustat ultima oară vin care să nu fi fost luat dintr-un bar sau dintr-o frapieră? Ți-ai neglijat rădăcinile, Sophia.

— N-am neglijat nimic! ripostă Sophia. Eu nu sunt podgoreancă. Sunt agent de publicitate.

— Vei fi podgoreancă. Iar tu, continuă Tereza, arătând spre Tyler, vei învăța ce înseamnă comerțul, piața, transportul. Veți învăța unul de la altul.

— Hai, serios, *Nonna*...

— Liniște. Aveți un an de zile. Pilar, Sophia nu va mai avea la fel de mult timp pentru îndatoririle ei obișnuite. O vei suplini tu.

— Mama, nu-și putu stăpâni Pilar râsul. Eu habar n-am de marketing sau promovări.

— Ai o minte ageră. E timpul să ți-o folosești din nou. Ca să reușim, vom avea nevoie de toată familia.

Întoarse privirea spre Tony.

— Și de alții. Vei rămâne la vânzări și, deocamdată, îți vei păstra titlul și privilegiile de-acolo. Dar vei raporta, la fel ca Donato și toți ceilalți directori și șefi de departamente, la C.O.O. Din acest moment, avem numai relații de afaceri. Să nu mai vii în casa sau la masa mea, neinvitat.

Era un regres. Titlul lui însemna un lucru. Salariul și beneficiile pe termen lung însemnau altceva.

— Sunt tatăl Sophiei.

— Știu ce ești.

— Îmi prezint scuzele, *signora*, interveni Rene, cu o politețe meticuloasă, pe sub care se simțea oțelul. Îmi permiteți să vorbesc și eu?

— Invitată sau nu, ești oaspete sub acoperișul meu. Ce dorești să spui?

— Îmi dau seama că prezența mea aici nu e deosebit de binevenită.

Tonul nu-i ezita nicio clipă, iar ochii nu i se desprindeau dintr-ai Terezei.

— Și că relația mea cu Tony nu întrunește aprobarea dumneavoastră. Dar Tony a fost și este o valoare pentru compania dumneavoastră. Așa cum intenționez și eu să fiu pentru el, astfel încât să nu aveți decât de câștigat.

— Asta rămâne de văzut. Acum te rog să ne scuzi.

Tereza privi în jurul mesei.

— Helen, Eli și cu mine avem de vorbit cu Sophia și Tyler. Cafeaua se va servi în salon. Distracție plăcută în continuare.

— Spui un lucru, începui Sophia, tremurând de nervi, în timp ce restul ieșea din sufragerie, și este ca și făcut. Te-ai obișnuit atât de mult cu asta, *Nonna*, încât cumva crezi că poți schimba viețile unor oameni cu doar câteva cuvinte.

— Toată lumea are de ales.

— Cine are de ales? sări Sophia în picioare, nemaiputând sta locului. Donato? N-a lucrat niciodată în afara companiei, îi absoarbe toată viața. Tyler? Și-a dăruit toată energia și tot timpul firmei MacMillan, de când era mic.

— Pot vorbi și singur.

— Mai taci din gură! se răsuci Sophia spre el. Spui patru cuvinte la rând și îți se strepezesc dinții! Și cică eu să te-nvăț cum să comercializezi vinul!

Tyler se ridică în picioare și, spre surprinderea ei, o apucă de

mâini, smucind-o înainte, în timp ce i le întorcea cu palmele în sus.

— Ca petalele de trandafir. Fine și delicate. Și cică eu să te-nvăț cum să muncești?

— Muncesc la fel de mult ca tine. Numai pentru că nu transpir și nu tropăi cu cizmele prin noroi nu-nseamnă că nu-mi dau toată silința.

— Haideti c-ați început nemaipomenit, amândoi, oftă Eli, turnându-și încă un pahar de porto. Dacă vreți să vă certați, certați-vă. O să vă prindă bine. Problema e că niciunul dintre voi n-a fost niciodată obligat să facă ceva care să nu-i convină sută la sută. Poate veți da greș, poate-o să cădeți amândoi în nas încercând să faceți și altceva. Ceva mai mult.

Sophia își rezezi bărbia în sus.

— Eu nu dau greș niciodată.

— Ai la dispoziție un sezon ca s-o dovedești. Ții să știi ce te-așteaptă la sfârșit? Helen?

— Mă rog, până acum a fost distractiv, comentă Helen, săltându-și servieta pe masă. O cină și un spectacol, la un singur preț, și-ăla ieftin.

Scoase câteva dosare și-și puse servieta la loc pe podea. Își potrivi ochelarii.

— În interesul scurtimii și al clarității, voi vorbi cât mai pe scurt și în termeni pe înțelesul tuturor. Eli și Tereza își contopesc firmele respective, dându-le o linie mai aerodinamică, lucru care va reduce unele costuri și le va ridica pe altele. Cred că este o decizie de afaceri foarte înțeleaptă. Fiecare dintre voi va avea titlul de vicepreședinte cu operațiunile. Fiecare va avea diverse sarcini și responsabilități, care sunt precizate în contractele pe care le am la mine. Termenul contractual este de un an. Dacă, la sfârșitul acestui an, performanțele voastre sunt inacceptabile, veți fi retrogradați în poziții inferioare. Acești termeni vor fi negociabili, în acel moment și într-o asemenea eventualitate.

În timp ce vorbea, scoase dintre dosare două contracte groase.

— Ty, tu vei rămâne cu reședința la MacMillan, iar casa și conținutul ei îți vor sta în continuare la dispoziție ca să le folosești. Sophia, tu va trebui să te muți aici. Apartamentul tău din San Francisco va fi menținut de Giambelli în timpul acestui an, ca să-l folosești când ai de lucrat în oraș. Ty, când tu ai de lucrat acolo, ți se vor crea condiții de locuit. Toate deplasările în alte locuri, pentru companie, vor fi aranjate și plătite, bineînțeles, de firmă. *Castello*-ul din Italia vă stă la dispoziție amândurora, când călătoriți acolo în interes de afaceri, de plăcere sau și una și alta.

Ridică privirea, zâmbind:

— Până acum, nu-i tocmai rău, așa-i? Și-acum, răsplata. Dacă la sfârșitul acestui an contractual, Sophia, performanțele tale sunt acceptabile, vei primi douăzeci la sută din companie, jumătate din *castello* și titlul de co-președinte. Reciproc, Tyler, dacă și tu ai performanțe acceptabile, vei primi de asemenea douăzeci la sută, proprietatea completă a casei unde locuiești acum și titlul de co-președinte. Amândurora vi se vor oferi zece acri de vie, ca să vă dezvoltați propria etichetă dacă doriți, sau s-o comercializați la valoarea pieței, dacă preferați.

Tăcu, după care adăugă ultima bombă:

— Pilar primește și ea douăzeci la sută, dacă e de acord cu propriii ei termeni contractuali. Astfel, toți vor avea părți egale. În eventualitatea decesului lui Eli sau al Terezei, părțile lor îi vor reveni partenerului de viață. În acea nefericită zi când niciunul dintre ei nu va mai fi printre noi, cele patruzeci de procente ale lor vor fi distribuite după cum urmează: câte cincisprezece procente fiecăruia dintre voi și zece procente lui Pilar. Astfel, în timp, fiecare dintre voi va primi în total treizeci și cinci la sută dintr-una din cele mai mari companii de vinuri ale lumii. Ca să câștigați, nu trebuie decât să respectați prevederile contractuale în timpul acestui an.

Sophia așteptă până când fu sigură că putea vorbi, ținându-și mâinile strâns încleștate în poală. I se oferea mai mult decât ar fi îndrăznit vreodată să-și imagineze sau să ceară. Și, în același timp,

era pusă la punct ca un copil.

— Cine va hotărî acceptabilitatea performanțelor noastre?

— În interesul corectitudinii, răspunse Tereza, vă veți aprecia unul pe altul lunar. Eli și cu mine vă vom evalua de asemenea performanțele, iar evaluările noastre se vor adăuga celor generate de C.C.O.

— Cine naiba mai e și C.C.O. ăsta? întrebă Tyler.

— Se numește David Cutter. A venit recent de la La Coeur și are baza la New York. Va fi aici mâine.

Tereza se ridică în picioare.

— Vă lăsăm să vă citiți contractele, să discutați, să analizați. Helen? îi zâmbi ea cu căldură avocatei. O cafea?

Rene refuza să cedeze. Era singurul lucru pe care-l învățase în cariera ei de model, în timpul scurtei perioade de actorie și în toată viața de ascensiune pe scara socială. Singura direcție de mers e în sus.

Era gata să suporte insultele bătrânei, deznădejdea nevastei înstrăinate și privirile ucigătoare ale fiicei, atâta vreme cât însemnau că învingea.

Disprețul la adresa lor nu o împiedica să-i tolereze, cu condiția să fie necesar.

Avea diamantul pe deget, cel pe care personal îl alesese, hotărâtă ca verigheta să urmeze cât mai curând. Tony era portalul ei spre lumea celor ridicol de bogați și ținea sincer la el. Aproape la fel de mult ca la ideea de a acapara averea familiei Giambelli.

Avea să se asigure că, în următorul an, făcea tot ceea ce era necesar ca să-și fortifice poziția în relație cu Giambelli, și era hotărâtă s-o facă în calitate de soție a lui.

— Spune-i acum, îi ordonă ea, luându-și ceașca de cafea.

— Rene, iubito, își mișcă Tony umerii; simțea deja greutatea jugului. E un moment foarte nepotrivit.

— Ai avut la dispoziție șapte ani, Tony. Fă-o odată, și fă-o acum.

Aruncă o privire semnificativă spre Pilar.

— Că de nu, o fac eu.

— Bine, bine, o bătu Tony pe dosul mâinii.

Prefera penibilul în locul hidosului. Cu un zâmbet binevoitor pe față, se ridică în picioare, pornind spre locul unde Pilar încerca s-o calmeze pe Francesca, vizibil nedumerită și cam amărâtă.

— Pilar, pot vorbi ceva cu tine? Între patru ochi.

Prin mintea lui Pilar trecură vreo duzină de scuze. În absența mamei sale, ea era gazda. Camera era plină de musafiri. Mătușa avea nevoie de atenția ei. Ar fi trebuit să mai ceară niște cafele.

Dar nu erau decât atât, simple scuze, și n-ar fi făcut decât să amâne inevitabilul.

— Sigur că da...

Îi murmură mătușii ei câteva cuvinte liniștitoare în italiană, apoi se întoarse spre Tony.

— Mergem în bibliotecă?

Bine măcar că n-o aducea și pe Rene cu el. În timp ce treceau prin fața ei, Rene îi aruncă o privire, dură și strălucitoare ca piatra de pe deget.

O privire de învingătoare, își spuse Pilar. Ridicol. Nu era nimic de câștigat și nimic de pierdut.

— Îmi pare rău că mama a hotărât să facă anunțul ăsta cu atâta lume de față, începu ea. Dacă-mi spunea dinainte, aș fi insistat să-ți vorbească în particular.

— Nu contează. Sentimentele ei personale pentru mine sunt foarte limpezi. Pe plan profesional, mă rog, m-aș fi putut aștepta la mai mult. Dar, o rezolvăm noi.

Rezolvările erau a doua lui calitate – principala, era ignorarea problemelor.

Tony intră în cameră și se așează într-unul dintre fotoliile de piele. Odată, crezuse că avea să locuiască în această casă, sau cel puțin să aibă o bază și aici. Din fericire, după cum reieșise, prefera orașul. În Napa nu prea avea altceva de făcut decât să se uite la struguri cum

creșteau.

— Ei bine, Pilar...

Zâmbea dezinvolt, fermecător ca de obicei.

— Ce mai faci?

— Ce mai fac, Tony?

În gât i se opri un râs isteric.

— Destul de bine. Și tu?

— Bine. Sunt ocupat, firește. Ia spune-mi, ce-ai de gând să faci cu propunerea lui *La Signora* ca tu să participi mai activ la treburile companiei?

— N-a fost o propunere și nu știu ce am de gând să fac.

Ideea continua să-i vâjâie prin cap ca un roi de bărzăuni.

— N-am avut timp să mă gândesc.

— Sunt sigur că ai să te descurci, se aplecă el înainte, cu o expresie sinceră.

Făcea parte din talentul lui la înșelătorie, își spuse Pilar, cu o undă de înverșunare. Acea prefăcătorie că-l interesa. Acel smalț de interes.

— Ești o femeie frumoasă și, cu siguranță, o valoare pentru companie, în calitatea asta. Îți va prinde bine să mai ieși din casă și, mai mult, să ai o ocupație. Poate chiar îți vei descoperi un talent. O carieră ar putea fi lucrul de care ai nevoie.

Pilar își dorise o familie. Un soț, copii. Carieră, niciodată.

— Am venit ca să discutăm despre nevoile mele, Tony, sau despre ale tale?

— Nu se exclud. Pilar, cred că ar trebui să privim direcția asta nouă pe care ne-a stabilit-o Tereza ca pe o ocazie ca s-o luăm amândoi de la capăt.

Îi luă mâna într-a lui, cu acea ușurință pe care o avea întotdeauna față de femei, cuprinzându-i-o protector și provocator.

— Poate că aveam totuși nevoie de acest impuls. Îmi dau seama că ideea divorțului a fost dificilă pentru tine.

— Serios?

— Firește.

Avea să-i facă probleme, își spuse el. Ce plictiseală!

— Adevărul este, Pilar, că trăim separat de mai mulți ani.

Încet, deliberat, Pilar își retrase mâna dintr-a lui.

— Te referi la viața noastră de când te-ai mutat tu la San Francisco, sau la cea pe care am dus-o cât timp mai continuam să ne prefacem căsătoriți?

Mari probleme. Tony oftă.

— Pilar, căsnicia noastră n-a reușit. Nu e deloc constructiv s-o luăm de la capăt cu motivele, acuzațiile, toate argumentele, după atâta timp.

— Cred că n-am luat-o niciodată de la acel „capăt”, Tony. Dar poate că a trecut de mult vremea când așa ceva ar fi avut vreo importanță.

— Realitatea e că, neluând măsura legală ca să pun capăt situației, am fost nedrept față de tine. E clar că nu ți-ai putut începe o viață nouă.

— Ceea ce pentru tine nici n-a fost o problemă, nu-i așa?

Pilar se ridică, mergând în fața șemineului pentru a privi focul. De ce se împotriva? Ce mai conta?

— Hai măcar cu asta să fim cinstiți. Ai venit azi aici ca să-mi ceri divorțul și n-are nicio legătură cu deciziile mamei mele. Decizii despre care nu știai nimic când ai pus inelul ăla pe degetul lui Rene.

— Orice-ar fi, e o prostie să ne prefacem că n-am așteptat peste măsură de mult. De dragul tău am amânat divorțul, Pilar.

În timp ce o spunea, Tony o și credea. O credea total, ceea ce-l făcea să vorbească pe cel mai sincer ton.

— La fel cum, și acum, tot de dragul tău ți-l cer. E timpul să mergi înainte.

— Nu-i adevărat, murmură ea.

Încă nu se întoarse, nu încă, să-l privească. Cumva, când se uita la el, când privea ochii aceia liniștiți și sinceri, ajungea să creadă minciuna.

— Nu putem nici măcar să fim cinstiți. Dacă vrei să divorțezi, nu

te pot opri. Oricum, mă îndoiesc că aş putea. Dar să ştii că ea nu se va lăsa manipulată la fel de uşor ca mine, adăugă, întorcându-se în sfârşit. Poate că pentru tine e mai bine așa. Poate că e femeia potrivită pentru tine. Eu, cu siguranță, n-am fost.

Tony nu reţinuse decât că avea să obțină uşor ceea ce dorea.

— Mă ocup eu de detalii. Discret. După atâta timp, n-o să mai intereseze presa. În faza asta nici nu înseamnă mai mult decât semnarea câtorva hârtii. Sunt sigur că toți, cu excepția celor mai intimi prieteni ai noștri, cred că am și divorțat.

Când Pilar nu spusese nimic, Tony se ridică în picioare:

— Vom fi mai fericiți cu toții, după ce lăsăm în urmă povestea asta. Vei vedea. Între timp, cred că ar fi cazul să vorbești cu Sophia. E mai bine să i-o spui tu – ca între femei. Fără îndoială, când o să vadă că ești de acord, va fi mai prietenoasă cu Rene.

— Tu chiar subestimezi pe toată lumea, Tony?

— Consider doar că ne vom simți cu toții mult mai bine dacă situația rămâne amiabilă. Rene va fi soția mea și, ca atare, va participa la viața mea profesională și socială. Ne vom mai vedea din când în când. Sper ca Sophia să fie politicoasă.

— Și eu am sperat să fii credincios. Toți avem dezamăgirile noastre. Acum, ai căpătat ce-ai dorit, Tony. Aș propune s-o iei pe Rene și să plecați înainte de a-și termina mama vinul de porto. Cred că în casa asta au fost destule neplăceri pentru o singură zi.

— De acord. Ți doresc numai bine, Pilar.

— Da, te cred. Nu știu din ce motiv, și eu îți doresc același lucru. La revedere, Tony.

După ce Tony închise uşile în urma lui, Pilar ridică mâna și-și trase verigheta până pe prima falangă. Purtase inelul acela simplu timp de treizeci de ani. Acum, i se spunea să-l lepede, o dată cu toate făgăduielile pe care le făcuse în fața familiei, a prietenilor și a lui Dumnezeu.

Când uşile se deschiseră din nou, își strânse degetele peste inel, înghițindu-și lacrimile.

— Pilar.

Helen îi aruncă o singură privire și buzele i se subțiară.

— Bine, să uităm punctul cu cafeaua din programul distractiv al zilei de azi.

Deschise barul și alege o carafă cu brandy. Turnă în două cupe, apoi se așează pe taburetul din fața fotoliului lui Pilar.

— Bea, iubito. Ești palidă.

Fără o vorbă, Pilar desfăcu palma. Verigheta luci o dată în lumina focului.

— Mda, am bănuțit, când târfa aia și-a fâlfâit pietroiul de pe deget. Se merită unul pe altul. Pe tine nu te-a meritat niciodată.

— Sunt o proastă, o proastă, să mă las zguduită așa. De ani de zile nu mai eram căsătorită, în adevăratul sens al cuvântului. Dar, Helen, treizeci de ani...

Ridică verigheta și, privind prin golul rotund din mijlocul ei, își văzu toată viața. Închisă, comprimată.

— Treizeci de ani afurisiți. Când l-am cunoscut pe Tony, ea era în scutece.

— Țasta-i lucrul cel mai dureros. Deci, e mai tânără și are sâni mai mari, ridică din umeri Helen. Dar ia gândește-te: dacă rămâne cu el, când va avea vârsta ta, ea îi va da lui mâncare de bebeluși și-i va schimba scutecele.

Pilar râse amar.

— Detest situația în care am ajuns și nu știu cum să scap. Nici măcar n-am luptat, Helen.

— Bun, nu ești o luptătoare, se ridică Helen să se așeze pe brațul fotoliului, cuprinzând-o pe Pilar pe după umeri. Ești o femeie bună, inteligentă și frumoasă, care a fost lovită dureros. Și, la naiba, dacă ușa asta se închide în sfârșit, e numai spre binele tău.

— Doamne, vorbești de parc-ai fi Tony.

— Nu e nevoie să mă insulti. Și-n plus, el n-a vorbit serios, pe când eu, da.

— Poate, poate. Acum nu pot vedea limpede. Nu-mi dau seama

cum va fi următoarea oră, necum următorul an. Dumnezeu, nici măcar nu i-am cerut să-mi plătească. N-am avut curaj.

— Nicio grijă, va plăti.

Helen se aplecă, sărutând-o pe creștet. Niciun om ca Tony nu trebuia să fie lăsat să se strecoare prin viață fără să plătească.

— Și dacă vrei să-l opărești un pic, te-ajut să întocmești un acord de divorț care să-l lase toată viața cu cicatrici și-un singur testicul – și-ăla scofâlcit.

Pilar zâmbi vag. Pe Helen putea conta oricând.

— Oricât ar fi de distractiv, n-ar face decât să tărăgăneze lucrurile și să îngreuneze și mai mult situația pentru Sophia. Helen, ce naiba am să mă fac eu acum, cu viața asta nouă care mi-a fost trântită în brațe?

— Găsim noi o soluție.

Sophia era cufundată în gânduri. Deja o durea capul după ce citise contractul. Înțelesese esențialul, deși se împotmolea în termeni tehnici. Iar esențialul era că *La Signora* rămânea stăpână pe situație, ca întotdeauna. În anul următor, Sophiei i se pretindea să-și dovedească aptitudinile, lucru pe care credea că îl făcuse. Dacă reușea, spre satisfacția bunicii ei, o parte din acel control mult dorit avea să treacă în mâinile ei.

Aruncă o privire spre Tyler, care-și citea propriul contract, încruntat.

— Asta avea să intre în sala de consiliu cu tancurile. Și avea în joc o miză la fel de mare ca a ei.

Da, *La Signora* fusese, din nou, pe cât de inteligentă, pe atât de necruțătoare. Acum, când nervii i se calmaseră, făcând loc rațiunii, Sophia înțelegea nu numai că formula putea să reușească, ci și că trebuia.

Doar dacă nu cumva Tyler încurca borcanele.

— Nu-ți convine, observă ea.

— Ce naiba ar putea să-mi convină? A fost o adevărată

ambuscadă, la naiba!

— De acord. Asta-i stilul lui *Nonna*. Trupele se aliniază mai rapid și mai organizat când le iei din scurt înainte de luptă. Dacă le dai prea mult timp de gândire, pot să dezerteze. Te bate cumva gândul să dezertezi, Ty?

Ochii lui se ridicară, iar Sophia îi văzu oțelul din privire.

— Conduc firma MacMillan de opt ani. N-am s-o las de izbeliște.

Nu, n-avea să încurce borcanele.

— Bine. S-o luăm de-aici. Tu le vrei pe ale tale, eu le vreau pe ale mele. Cum le rezolvăm?

Sophia se ridică în picioare, începând să se plimbe.

— Ție ți-e mai ușor.

— Și de ce, mă rog?

— În esență, eu renunț la apartament și mă întorc acasă. Tu rămâi unde ești. Eu trebuie să urmez un curs intensiv de preparare a vinurilor, iar tu nu trebuie decât să ieși în societate și să participi din când în când la unele întâlniri.

— Și crezi că asta-i ușor? Societatea înseamnă oameni. Nu-mi plac oamenii. Iar dacă particip la discuții despre lucruri de care mă doare-n cot, unul pe care nici nu-l cunosc o să mi se uite peste umăr.

— E valabil și pentru mine, se răsti Sophia. Cine naiba-i David Cutter ăsta?

— Un tip la cravată, replică Tyler cu dezgust.

— Mai mult decât atât, murmură Sophia. Trebuie doar să aflăm cu cât anume mai mult. Și va trebui să găsim o cale de a coopera cu el, și între noi. Ultima parte n-ar trebui să fie chiar atât de grea. Ne cunoaștem de ani de zile.

Se îndrepta cu repeziciune spre locul unde Tyler ar fi dorit să ajungă el primul. Dar al dracului să fi fost dacă nu ținea pasul cu ea.

— Ba nu ne cunoaștem deloc. Eu, de pildă, nu te cunosc, nu știu ce faci, nici de ce.

Sophia își rezemă palmele pe masă, aplecându-se spre el, cu fața magnifică aproape de a lui.

— Sophia Tereza Maria Giambelli. Fac comerț cu vinuri. Și îl fac fiindcă mă pricep. Peste un an, voi avea douăzeci la sută dintr-una din cele ai mari, mai importante și mai de succes companii de vinuri din lume.

Tyler se ridică încet, imitându-i poziția:

— Va trebui să fii pricepută și mai mult decât atât. Va trebui să-ți mânjești mâinile, să te umpli de noroi pe cizmele tale la ultima modă și să-ți faci praf manichiura.

— Crezi că nu știu ce-nseamnă munca, MacMillan?

— Cred că știi ce înseamnă munca la birou, sau în fotoliul de clasa-ntâi al avionului. Fundul ăsta superior al tău n-o să aibă o viață prea ușoară în anul care-ncepe, Giambelli.

Sophia văzu o ceață roșie înaintea ochilor, semn sigur că îi veneau nervii și urma să facă o prostie.

— Punem pariu. Pe cinci mii de dolari că, la sfârșitul sezonului, voi fi o podgoreancă mai bună decât vei fi tu ca director.

— Cine judecă?

— O terță parte. David Cutter.

— S-a făcut.

Tyler își întinse mâna mare și aspră, apucând mâna ei subțire.

— Cumpără-ți niște haine de tăvăleală și o pereche de cizme făcute pentru muncă, nu de dragul modei. Fii gata să-ncepi prima lecție mâine dimineață, la ora șapte.

— Perfect, scrâșni ea din dinți. La amiază o întrerupem și mergem în oraș, ca să-ncepem prima ta lecție. Îți poți lua o oră liberă ca să-ți cumperi niște costume civilizate, croite în ultimul deceniu.

— Era vorba că te muți aici. De ce trebuie să ne ducem în oraș?

— Fiindcă am nevoie de câteva lucruri din biroul meu, iar tu ai nevoie să te familiarizezi cu rutina de-acolo. Mai am nevoie și de unele lucruri din apartament. Ai un spate zdravăn, și nici cu fundul nu stai tocmai rău, adăugă ea, cu un zâmbet subțire. Mă poți ajuta la cărat.

— Am și eu ceva de spus.

— Vai de mine. Să mă pregătesc...

— Nu-mi place gura ta. Niciodată nu mi-a plăcut.

Își înfundă mâinile în buzunare, fiindcă atunci când Sophia râdea afectat, așa cum făcea acum, îi venea să-i ardă una.

— Dar n-am nimic personal cu tine.

— O, Ty! E așa de... înduioșător!

— Ascultă, mai bine ține-ți gura, își împinse el o mână prin păr, după care și-o îndesă la loc în buzunar.

— Faci ceea ce faci fiindcă te pricepi. Eu fac ceea ce fac fiindcă-mi place. Niciodată n-am vrut să fac altceva. N-am nimic cu tine, Sophia, dar dacă voi avea impresia că rămân fără vie din cauza ta, să știi că te tai.

Intrigată și provocată, îl studie dintr-un unghi nou. Cine-ar fi crezut că băiatul din vecini putea fi neînduplecat?

— Bine, deci m-ai prevenit. E valabil și pentru tine, Ty. Orice-aș avea de făcut, apăr ceea ce-mi aparține.

Răsuflând zgomotos, Sophia își coborî privirea spre contracte, apoi ridică din nou ochii spre el.

— Cred că am ajuns la aceeași pagină.

— Așa se pare.

— Ai un pix?

— Nu.

Sophia se duse spre un scrin, unde găsi două pixuri într-un sertar. Îi oferi și lui unul și întoarse paginile până la locul pentru semnătură.

— Cred că ne putem fi martori unul altuia.

Trase adânc aer în piept și-și ținu respirația.

— La trei?

— Unu... doi... Trei!

În tăcere, semnară, își împinseră unul altuia contractele peste masă, apoi semnară din nou, ca martori.

Întrucât simțea un nod în stomac, Sophia umplu paharele și îl așteptă pe Tyler să și-l ridice pe-al lui.

- Pentru noua generație, închină ea.
 - Pentru un sezon bun.
 - Una fără alta nu se poate.
- Cu ochii într-ai lui, ciocni paharele.
- *Salute.*

CAPITOLUL 4

Ploaia era rece ca gheața și tăioasă ca un brici, o burniță nesuferită care pătrundea până-n măduva oaselor și-n adâncul sufletului. Transforma pătura albă a zăpezii în mocirlă și lumina zorilor în dâre mohorâte pe cer.

Era genul de dimineată în care oamenii cu mintea întreagă stăteau cuibăriți în pat. Sau, cel puțin, întârziiau la încă o cafea. Tyler MacMillan, descoperi Sophia, nu era un om cu mintea întreagă.

Telefonul o trezi din somn, făcând-o să-și scoată mâna de sub plapumă, fără tragere de inimă, dibuind după receptor și trăgându-l lângă ea, la căldură.

— Ce?

— Ai întârziat.

— Hmm? N-am întârziat. Nici nu s-a luminat de ziuă.

— Ba s-a luminat, dar plouă. Scoală-te, îmbracă-te și vino aici. Ești în perioada alocată mie.

— Dar...

Tonul telefonului o făcu să se încrunte.

— Canalie, mormăi ea, dar fără a-și putea aduna destulă energie ca să sune convingător.

Rămase nemișcată, ascultând ropotul ploii în ferestre. Părea mărginit cu gheață.

Căscând, Sophia aruncă plapuma la o parte și se dădu jos din pat. O fi fost ea în perioada alocată lui Tyler, dar nu peste mult avea să înceapă perioada ei.

Stropii de ploaie picurau de pe cozorocul șepcii lui Ty și, uneori, i

se strecurau pe sub guler, dar nu erau destul de reci ca să-l oprească din muncă. Iar ploaia de iarnă era o binecuvântare. O iarnă răcoroasă și umedă era primul pas decisiv spre o recoltă rară.

O privi pe Sophia, care se canonea prin noroi cu cizmele ei de cinci sute de dolari.

— Ți-am spus să-ți cumperi haine ieftine.

Sophia pufni zgomotos.

— Astea-s hainele mele ieftine.

Tyler îi studie jacheta de piele fină și pantalonii croiți elegant.

— Mă rog, au să se ieftinească ele, până terminăm.

— Aveam impresia că ploaia a amânat tăiatul.

— Nu plouă.

— Nu?

Sophia întinse o mână sub stropii de ploaie.

— Ce ciudat, eu întotdeauna am definit ca ploaie substanța asta umedă care cade din cer.

— E burniță. Unde ți-e căciula?

— Nu port.

— Iisuse.

Enervat, Tyler își scoase șapca și i-o trase pe cap.

— Tăiatul se face din două motive principale, începu el.

— Ty, nu-mi închipuiam că tăiatul n-ar avea niciun motiv.

— Perfect. Explică-mi.

— Ca să se curețe via, scrâșni ea printre dinți. Și dacă trebuie să ținem cursuri teoretice, de ce nu le putem face în casă, la căldură?

— Fiindcă via e afară.

Și fiindcă, adăugă Tyler în gând, aici el stabilea regulile.

— Tăiem vițele ca să le dăm o formă mai potrivită pentru cultură și recoltă, și să le apărăm de boli.

— Ty...

— Liniște. Multe podgorii folosesc tehnici de curățire, în locul tăiatului manual. Aici, fiindcă agricultura e un experiment fără sfârșit, le folosim pe amândouă. Araci verticali, suportți în formă de T

și alte tipuri. Dar continuăm să aplicăm și metoda tradițională a tăiatului manual. Al doilea scop este acela de a potrivi vițele pe araci pentru a ridica productivitatea, în timp ce le menținem capacitatea de a produce struguri de cea mai bună calitate.

Când îi spunea să tacă, vorbea ca un părinte cu un copil mic și mofturos. Sophia, bănuind că era conștient de acest lucru, își fâlfâie genele.

– Dăm și extemporal, dom' profesor?

– N-ai să-mi tai viile, nici n-ai să le pui pe araci, până nu știi de ce o faci.

– Tăiem și punem araci ca să cultivăm struguri. Cultivăm struguri ca să producem vin.

Vorbea gesticulând. Mișcările ei erau ca un balet – grațioase și pline de sensuri.

– Și, continuă ea, eu vând vinul prin procedee de promovare și tehnici de marketing inteligente și novatoare. Ceea ce, dacă-mi dai voie să-ți amintesc, e la fel de esențial ca și foarfeca de tăiat.

– Perfect, dar acum suntem în vie, nu în biroul tău. Aici nu iei nicio măsură fără a fi conștientă de motivele și consecințele ei.

Sophia studie șirurile din jurul lor. Ploaia uda părul lui Tyler, scoțând în evidență lucirile roșcate, de culoarea Cabernetului vechi.

– Deci, aici tăiem vârful.

– De ce?

Sophia își potrivește cozorocul.

– De-aia.

– De-aia, preluă el, scoțându-și foarfeca din teaca de la centură, fiindcă vrem ca toți ciorchinii să fie distribuiți egal la capătul tulpinii.

O răsuci pe Sophia în loc și-i trânti foarfeca în mână.

– Centrul și vârful trebuie să rămână libere. Au nevoie de loc ca să aibă destul soare.

– Și tăiatul mecanic?

– Îl facem și pe ăla. Tu, nu.

Apoi, o conduse spre lăstarul următor. Mirosea a femeie, simți el. Un contrapunct exotic la aroma simplă de ploaie și pământ reavăn.

— Lucrezi manual, îi spuse, străduindu-se să nu-i inhaleze parfumul. Lăstar cu lăstar. Plantă cu plantă. Rând cu rând.

Sophia scrută înșiruirea nesfârșită a rândurilor, nenumăratele vițe îngrijite de muncitori sau așteptând să le vină rândul.

— La amiază întrerupem, îi aminti ea.

— La unu. Ai întârziat.

— N-am întârziat chiar atât de mult.

Întoarse capul, iar trupul i se apropie de al lui. Tyler stătea aplecat spre ea, înconjurând-o cu brațele, astfel încât să-i acopere mâinile cu ale lui, peste lăstar și foarfece.

Ușoara schimbare a poziției fusese neprevăzută. Și avea un efect puternic.

Ochii li se întâlneau – ai lui iritați, ai ei gânditori. Sophia îi simți trupul încordându-se, urmat de propria ei reacție.

O accelerare a pulsului, un fel de parfumare a aerului, un freamăt interior.

— La te uită, aproape că toarse ea, lăsându-și privirea să coboare un moment spre gura lui. Cine-ar fi crezut.

— Termină.

Tyler se îndreptă și făcu un pas înapoi, ca un om care s-a pomenit brusc pe marginea unei prăpăstii.

— Nicio grijă, MacMillan, nu ești genul meu.

Masiv, aspru, stihinic.

— De obicei...

— Nici tu nu ești genul meu.

Tăioasă, alunecoasă, periculoasă.

— Niciodată.

Dacă ar fi cunoscut-o mai bine, și-ar fi dat seama că o asemenea declarație nu reprezenta o insultă pentru ea, ci o provocare. Interesul ei moderat și strict instinctiv se activă și mai mult.

— Nu zău? Dar care e genul tău?

— Nu-mi plac deloc femeile bărbate și agresive, cu muchii tăioase. Sophia zâmbi.

— Au să-ți placă.

Și reveni spre lăstari.

— Întrerupem la douăsprezece și jumătate, spuse ea, privindu-l din nou peste umăr. Facem un compromis. Vom avea o mulțime de treburi, dacă vrem s-o scoatem la capăt cu sezonul ăsta.

— La jumătate. Își scoase apoi mănușile și i le dădu. Pune-ți-le. Ai să te umpli de bășici pe mâini.

— Mulțumesc. Sunt prea mari.

— Au să-ți vină. Mâine ți le aduci pe ale tale, și ceva de pus pe cap. Nu, nu acolo, o opri el, când Sophia se pregăti că curețe încă un lăstar.

Trecu iarăși în spatele ei, apucând-o de mâini și potrivind foarfecele.

Și nu-i văzu zâmbetul discret, de satisfacție.

În pofida mănușilor, i se făcuseră bășici. Erau mai mult iritante decât dureroase, în timp ce Sophia se schimba rapid pentru după-amiază în oraș.

Îmbrăcată și aranjată, își luă servieta și se repezi pe ușă afară.

Intră ca vântul pe poarta din față a casei întinse, din piatră și lemn de cedru, și claxonă rapid de două ori.

Tyler n-o lăsă să aștepte, spre mulțumirea ei.

Și se schimbase, observă, ceea ce însemna ceva. Deși cămașa de doc și blugii decolorați mai aveau mult până la o ținută de birou, oricât de sportivă, Sophia se hotărî să lase pe mai târziu discuția despre garderobă.

Tyler deschise portiera B.M.W.-ului decapotabil, încruntat.

— Și vrei să mă-nghesui în jucăria asta?

— E mai încăpătoare decât pare. Haide, acum ești în timpul meu.

— Nu puteai merge cu una cu dublă tracțiune? se plânse Tyler, în

timp ce se ghemuia pe fotoliul din dreapta. Doar ca să ne chinuim.

— Ba da, dar n-am vrut. Și-n plus, îmi place să circul cu mașina mea.

Și, de cum îl văzu cu centura de siguranță încheiată, o dovedi, apăsând pe accelerator pentru a porni ca vântul pe alee.

— Principala prioritate, începu ea, e campania pentru centenar. Are multe etape, dintre care unele, ca licitația de săptămâna asta, s-au rezolvat deja. Altele sunt încă în faza de proiect. Căutăm ceva nou, dar care să și onoreze tradiția. Ceva distins și discret, pe gustul clienților din înalta societate, și ceva de efect, care să atragă interesul pieței tinere și mai puțin bănoase.

— Mda, exact.

— Ty, și ăsta e tot un lucru căruia trebuie să-i înțelegi cauzele și consecințele. Vânzarea vinului e la fel de importantă ca munca ta. Altfel, ai munci numai pentru tine însuși, nu?

Tyler se foi pe fotoliu, încercând să-și facă loc pentru picioare.

— Sigur, așa ar fi mai ușor.

— Ascultă, tu faci vinuri de niveluri diferite. Cele de calitate superioară, a căror producție costă mai mult, și cele medii, până la nivelul vinului la litru. În proces intră mai multe elemente, nu numai vinul.

— Fără vin, toate celelalte n-au nicio importanță.

— Fie și-așa, consimți Sophia, cu o răbdare de-a dreptul eroică, dar datoria mea, și a ta, de-acum încolo, e să vindem toate aceste niveluri de calitate consumatorilor. Celor individuali și celor mari. Hoteluri, restaurante... Să-i atragem pe comercianții de vinuri, pe brokeri, și să le demonstrăm că trebuie să aibă pe listă Giambelli, sau ceea ce va fi de-acum încolo Giambelli-MacMillan. Pentru asta, eu trebuie să vând și conținutul sticlei, dar și ambalajul.

— Ambalajul e apă de ploaie, replică el, privind-o lung. Conținutul e cel ce înclină balanța.

— Asta-i o insultă foarte inteligentă și subtilă. Ai parțial dreptate. Oricum, ambalatul, marketingul, promovarea, sunt cele care scot pe

piață produsul existent. Trebuie ca *ideea* produsului să intrige, să fie exclusivă și accesibilă, substanțială, atrăgătoare, sexy. Așa că trebuie să cunosc produsul, iar aici suntem pe aceeași lungime de undă. Dar mai trebuie să cunosc și piața pe care o vizăm. Asta trebuie să înveți tu.

— Sondaje, studii, statistici, întâlniri, petreceri.

Sophia îl bătu pe mână.

— Ai să supraviețuiești.

Se întrerupse, încetinind ușor.

— Cunoști de undeva furgonul ăsta?

Tyler se încruntă, mijind ochii spre un mini-furgon de culoare închisă, ultimul tip, care cotea de pe drum, spre intrarea la Villa Giambelli.

— Nu.

— Cutter, murmură Sophia. Pariez că e Cutter.

— Am puteam să amânăm drumul la San Francisco și să aflăm.

Era tentant, iar speranța din glasul lui Tyler o amuza. Totuși, clătină din cap, conducând mai departe.

— Nu, ar însemna că-i dăm prea multă importanță. Și-n plus, am s-o descos pe maică-mea când ajung acasă.

— Vreau să aflu și eu.

— De bine de rău, Ty, în combinația asta suntem împreună. Eu te țin pe tine la curent cu ale mele, tu mă ții cu ale tale. Este bine așa? Nu avem de ales.

Drumul de pe o coastă pe alta era lung.

Într-un fel, era o altă lume, o lume unde toți erau străini. Își smulse rădăcinile pe care reușise să și le înfigă în betonul New Yorkului, cu speranța de a și le putea răsădi aici, în văile și colinele din nordul Californiei.

De-ar fi fost numai atât, David nu și-ar fi făcut griji.

O considera o aventură, un joc de noroc la care, în tinerețe, s-ar fi și repezit. Dar când omul are patruzeci și trei de ani și doi

adolescenți care depind de el, miza devine mult mai mare.

Dacă era sigur că cel mai bine pentru copiii lui era să rămână la La Coeur, în New York, ar fi făcut-o.

Însă nu mai era atât de convins, de când fiul lui de șaisprezece ani fusese arestat pentru furturi din magazine, iar fata, la numai paisprezece ani, începuse să-și lăcuiască unghiile de la picioare cu negru.

Pierduse contactul cu copii lui, astfel pierzându-și și controlul asupra lor. Oferta de la Giambelli-MacMillan păruse un semn.

Să profite de ocazie. Să încerce un nou început.

Dumnezeu îi era martor că nu le făcea pentru prima dată. Acum, însă, era la mijloc și fericirea copiilor lui.

— Aici suntem în plin pustiu.

David își privi fiul în oglindă. Maddy, care câștigase tragerea la sorți cu banul în San Francisco, stătea pe locul din față, încercând cu disperare să facă pe plictisita.

— Cum poate un pustiu să fie „plin”? întrebă David. Întotdeauna m-am întrebat.

Avu plăcerea să-l vadă pe Theo zâmbind afectat, singurul surâs cât de cât sincer de care era capabil în ultima vreme.

„Seamănă cu maică-sa”, își spuse David.

O versiune mai tânără, masculină, a Sylviei. Ceea ce n-ar fi bucurat-o nici pe ea, nici pe Theo.

Și trăsătura asta o aveau în comun, hotărârea de a fi considerați persoane individuale.

Pentru Sylvia, asta însemnase să abandoneze căsnicia și rolul de mamă. Pentru Theo... numai timpul avea să răspundă.

— De ce-o fi trebuind să plouă? întrebă Maddy, încercând să-și ascundă interesul din ochi, la vederea enormului conac de piatră.

— Păi, e ceva în legătură cu umezeala care se adună în atmosferă, și...

— Tată! chicoti ea, ceea ce suna ca o muzică în urechile lui David. Avea să-și aducă aici copiii, cu orice preț.

— Haideți s-o cunoaștem pe *La Signora*.

— Trebuie neapărat să-i spunem așa? își dădu Maddy ochii peste cap. E atât de medieval.

— Să-ncepem cu „doamna Giambelli“, și pe urmă mai vedem noi. Și să-ncercăm să arătăm normal.

— Mad nu poate. Handicapații n-au cum s-arate normal.

— Și nici psihopații.

Maddy se dădu jos din mașină, cu bocancii ei negri hidoși, înalți de-un stânjen. Se opri în ploaie, arătând ca un fel de prințesă excentrică, blondă-decolorată, cu păr lung, buze bosumflate și ochi albaștri cu gene lungi.

Trupul ei mărunț – era încă atât de mică! — era înfășurat și drapat în straturi-straturi de materiale negre.

La fiecare ureche îi atârnavau câte trei lanțuri argintii – un compromis de pe vremea când David fusese îngrozit auzindu-i campania de a-și perfora nasul, sau un loc și mai neigienic.

Theo contrasta în mod neguros.

Înalt, deșirat, cu părul șaten-închis ca o claie de bucle neîngrijite în jurul feței chipeșe.

Ochii lui erau de un albastru mai blând și, mult prea des, tulburi și nefericiți.

Purta blugi prea largi, pantofi aproape la fel de urâți ca ghetetele surorii sale și o geacă atârând până mai jos de șolduri.

David urcă treptele late de la intrare și se opri în fața ușii sculptate a vilei, unde-și trecu o mână peste părul des, blond-închis.

— Ce e, tată? Ai emoții?

În glasul fiului său se simțea ironia, lucru suficient pentru a forța și mai mult eforturile lui David de a-și păstra calmul.

— Mai scutește-mă, bine?

Theo deschise gura, cu o replică sarcastică pe vârful limbii. Dar observă privirea prevenitoare a surorii lui și expresia încordată a tatălui lor.

— Hai, că te descurci tu cu ea.

— Sigur, ridică din umeri Maddy. E doar o italiancă bătrână, nu? Râzând fără chef, David apăsă pe butonul soneriei.

— Exact.

— Stai, trebuie să-mi pun mutra normală.

Theo își ridică mâinile la față, trăgând și împingând pielea.

— N-o gălesc.

David îi cuprinse pe amândoi cu câte un braț pe după gât. Avea să fie bine, își spuse el, cu îndârjire. Totul avea să fie bine.

— Răspund eu, Maria!

Pilar apăru în antreu, cu un buchet de trandafiri albi în brațe.

Când deschise ușa, văzu un bărbat înalt, care ținea pe după gât doi copii. Toți trei zâmbeau.

— Bună ziua. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu era o italiancă bătrână, observă David, în timp ce se grăbea să le dea drumul copiilor. Doar o femeie frumoasă, cu ochii surprinși și niște trandafiri pe braț.

— O caut pe doamna Giambelli.

Pilar zâmbi, privind și spre cei doi copii.

— Suntem mai multe.

— Tereza Giambelli. Eu sunt David Cutter.

— A, domnul Cutter! Scuzați-mă, îi întinse ea mâna. Nu știam că veniți azi.

„Nici că aveți familie“, adăugă, în gând. Mama ei nu-i dăduse prea multe detalii.

— Vă rog să intrați. Eu sunt Pilar. Pilar Giambelli... Fiica lui *La Signora*.

— Așa-i spui? întrebă Maddy.

— Uneori. Când ai s-o cunoști, îți vei da seama de ce.

— Madeline, fiica mea. Fiul meu, Theodore.

— Theo, mormăi Theo.

— Încântată de cunoștință, Theo. Și Madeline.

— Maddy, okay?

— Maddy. Pofțiți în salon. Voi pregăti o tratație, dacă vreți. Ce zi

urâtă. Sper că n-a fost o călătorie prea neplăcută.

— Nu prea.

— Interminabilă, corectă Maddy. Groaznică.

Dar, când intrară în cameră, făcu ochii mari.

Era un adevărat palat. Ca o poză dintr-o carte, numai culori bogate, lucruri vechi și prețioase.

— Nici nu mă mir. Să vă iau hainele...

— Sunt ude, încep David, dar Pilar i le luă din mână, punându-și-le peste brațul liber.

— Mă ocup eu de ele. Luați loc, vă rog, simțiți-vă ca acasă. O anunț pe mama mea că ați venit și merg să pregătesc ceva cald de băut. Doriți o cafea, domnule Cutter?

— Neapărat, doamnă Giambelli.

— Și eu.

— Ba tu nu, îi răspunse el lui Maddy, făcând-o să se bosumfle din nou.

— Un *latte*, eventual?

— Marfă. Adică, se corectă fata, primind un cot de la tatăl ei, da, mulțumesc.

— Și Theo?

— Da, doamnă, vă mulțumesc.

— Un minut doar...

— Bă nenică, se trânti Theo într-un fotoliu, imediat ce Pilar ieși. Țăștia trebuie că-s bogați ca dracu'. Aici parc-ar fi un muzeu, sau nu știu ce.

— Nu-ți pune pantofii acolo, îi ordonă David.

— Scaunul ăsta-i pentru picioare.

— Când ți le bagi în ghetele alea, nu mai sunt picioare.

— Hai, mă tată, îi dădu Maddy o palmă pe spate, mai-mai să-l dărâme. O să-ți placă toate alea.

— Exact.

Din vicepreședinte executiv, ajunsese director prim de operațiuni, printr-un salt de patru mii cinci sute de kilometri.

— Sparg avioane prin casă, mormăi el și, auzind pași, se întoarse spre ușă.

Dădu să le spună copiilor să se ridice în picioare, dar nu fu nevoie. Când Tereza Giambelli intra într-o cameră, oamenii se ridicau automat.

David uitase că era atât de scundă.

Se întâlneră de două ori la New York, și rămăsese cu imaginea unei amazoane statuare, nu a femeii zvelte și cu oase fine care venea acum spre el. Mâna pe care i-o întinse Tereza era mică și puternică.

— Domnule Cutter. Bine ați venit la Villa Giambelli.

— Vă mulțumesc, *signora*. Aveți o casă frumoasă, într-un decor magnific. Familia mea și cu mine vă suntem recunoscători pentru ospitalitate.

Pilar intră tocmai la timp pentru a-i observa formalismul îndelung exersat.

— Sper că drumul n-a fost obositor, continuă Tereza, privind spre copii.

— Deloc. Ne-a făcut plăcere. *Signora* Giambelli, aș dori să vi-i prezint pe copiii mei. Fiul meu, Theodore, și fiica mea, Madeline.

— Bine ați venit în California, îi întinse ea mâna lui Theo care, deși se simțea prost, i-o strânse, abținându-se să și-o vâre pe-a lui în buzunar.

— Mulțumesc.

Maddy îi strânse și ea mâna.

— Ne bucurăm că am venit.

— Sper să vă facă plăcere, continuă Tereza, cu un ușor zâmbet. De-ajuns, deocamdată. Vă rog, stați jos. Faceți-vă comozi. Pilar, stai și tu cu noi.

— Sigur că da.

— Trebuie că sunteți mândri de tatăl vostru, începu Tereza, așezându-se. Și de tot ce-a realizat.

— Ăă... sigur.

Theo se așeză, amintindu-și să nu se cocoșeze. Nu știa prea multe

despre munca tatălui său. În lumea lui, tata se ducea la serviciu și venea acasă.

Îl pisa cu lecțiile, cu cina arsă, îl trimeea să ia mâncare la pachet. Sau, de cele mai multe ori în ultimul an, le telefona să-și ia oricum, că el mai întârzia.

— Pe Theo îl interesează mai mult muzica, decât vinul sau afacerile cu vin, comentă David.

— Aha. Și cânti la vreun instrument?

— La chitară. Și pian.

— Va trebui să-mi cânti și mie cândva. Îmi place foarte mult muzica. Ce genuri preferi?

— Numai rock. Îmi place și techno, și alternative.

— Theo compune, interviu David, iar fiul său clipea din ochi surprins. Sunt materiale interesante.

— Mi-ar plăcea să le ascult, după ce vă instalați. Și tu, se întoarse Tereza spre Maddy, cânti la ceva?

— Am luat lecții de pian, ridică fata dintr-un umăr. Nu mă prea țin. Vreau să fiu om de știință.

Pufnetul fratelui ei o făcu să se enerveze.

— Pe Maddy o interesează de toate, se grăbi David să intervină înainte de a începe vărsarea de sânge. Din câte-am auzit, liceul de aici va corespunde și intereselor ei, și celor ale lui David.

— Artă și știință, comentă Tereza. Pășesc pe urmele tatălui lor, întrucât vinul e și una, și alta. Presupun că aveți nevoie de câteva zile ca să vă acomodați, continuă ea, în timp ce era adus un cărucior. O funcție nouă, o locuință nouă, oameni noi. Și, desigur, o școală și un program nou, pentru familie.

— Tata zice că-i o aventură, spuse Maddy, iar Tereza îi răspunse dând sobru din cap:

— Vom încerca să fie așa.

— Vă stau la dispoziție, *signora*, spuse David, în timp ce Pilar le servea cafelele și prăjiturile. Vă mulțumesc din nou pentru casa de oaspeți. Sunt sigur că ne va face mare plăcere să ne instalăm.

Întrucât o privea, o văzu pe Pilar făcând ochii mari. „Deci,” spuse el în gând, „te surprinde. Mă întreb de ce.”

— Mulțumesc.

— Poftă bună, murmură Pilar.

După ce fu servită și cafeaua, începură să converseze nimicuri. Urmând exemplul Terezei, David ocoli subiectul afacerilor.

După fix douăzeci de minute, Tereza se ridică.

— Regret că soțul meu nu v-a putut vedea azi, ca să-i cunoască pe acești copii fermecători. V-ar conveni să vă întâlniți cu noi mâine?

— La dispoziția dumneavoastră, *signora*, se ridică și David.

— Atunci, la unsprezece. Pilar, le arăți tu casa de oaspeți, și te îngrijești să nu le lipsească nimic?

— Sigur că da. Merg să vă aduc hainele.

„Ce naiba era asta?” se întrebă Pilar, în timp ce le lua canadienele. În mod normal, simțea cum mergeau treburile casei. Și totuși, mama ei reușise să strecoare înăuntru o familie întregă, fără ca ea să bănuiască nimic.

— Drumul e scurt, le spuse, în timp ce se urcau în furgon. Iar pe vreme frumoasă, se ajunge foarte repede pe jos. Aveți și piscină. Desigur, acum n-o puteți folosi, dar puteți veni oricând doriți la bazinul acoperit din casa principală.

— Bazin acoperit? se înveseli Theo. Mișto!

— Asta nu-nseamnă să vă fâțâiți pe-aici în slip când vă taie capul, îl preveni tatăl lui. Nu-i lăsați să se simtă ca la ei acasă, doamnă Giambelli. Într-o săptămână, ajungeți la psihoterapie.

— Cu tine n-a mers, replică Theo.

— Ne place compania tinerilor. Și mă numesc Pilar, te rog.

— David.

La spatele celor doi, Maddy se întoarse spre fratele ei, fluturându-și genele cu subînțeleș.

— David, ia-o la stânga. Casa se vede de-aici. E foarte frumoasă, iar ploaia o face să arate cam ca într-o poveste.

— Aia e? se aplecă înainte Theo, cu interes. E măricică.

— Patru dormitoare. Cinci băi. Un living frumos, dar bucătăria e și mai prietenoasă, cred. Gătește cineva?

— Tata, cică, răspunse Maddy. Iar noi mâncăm, cică.

— Faci pe deșteapta. Și tu? o întrebă David pe Pilar. Gătești?

— Da, și foarte bine, dar rareori. Mă rog, poate că soția ta se va simți bine la bucătărie, când vine.

Clipa de tăcere care urmă o făcu pe Pilar să se crispeze în sinea ei.

— Sunt divorțat.

David opri în fața casei.

— Numai noi trei suntem. Ia să vedem casa. Lucrurile le aducem mai târziu.

— Îmi pare foarte rău, murmură Pilar, după ce copiii se repeziră jos din mașină. N-aș fi crezut...

— Era firesc. Un bărbat, doi copii... Te-aștepți la o familie completă. Nu-ți face probleme, o bătutu el pe mână, după care îi deschise portiera. Știi, au să se bată pentru dormitoare. Sper că nu te deranjează scenele cu urlete.

— Sunt italiancă, se mulțumi Pilar să răspundă, ieșind în ploaie.

CAPITOLUL 5

Italiancă, își spuse David mai târziu. Și superbă. Aristocratică și prietenoasă în același timp. Deloc ușor. În privința asta, își moștenea mama.

Știa că era căsătorită, și cu cine, dar întrucât nu purta verighetă, presupunea că mariajul cu Tony Avano cel de tristă faimă se terminase, sau trecea prin probleme serioase. Trebuia să afle cum stăteau lucrurile, înainte de a se gândi la ea pe un plan mai personal.

Avea o fiică. Toți cei din domeniu auziseră despre Sophia Giambelli. Avea reputația unei bombe, cu stil și ambiție cât cuprinde.

Putea fi necesar să-și pună în joc diplomația, medită el, căutându-și țigările în buzunar, numai pentru a-și aminti că se lăsase de fumat în urmă cu trei săptămâni și cinci zile.

Și îl omora.

„Gândește-te la altceva,” își impuse, chiar în clipa când muzica din camera fiului său începea să urle cu volumul dat la maximum. Slavă Domnului că era în celălalt capăt al culoarului.

Maddy deschise ușa, pentru a fi izbită în plin de o rafală a Chemical Brothers.

Theo zăcea pe pat, cu ghitara pe piept, încercând să acompanieze acordurile din boxele stereo. În cameră domnea deja haosul.

— Era vorba că-ți despachetezi.

— Era vorba că-ți vezi de treburile tale.

Maddy se trânti pe burtă la picioarele patului.

— Aici nu-i nimic de făcut.

— Te-ai prins în sfârșit?

- Poate că lui tata n-o să-i placă și ne-ntoarcem acasă.
- Nicio șansă. N-ai văzut cum se gudura pe lângă babă?
- Nimic n-o să mai fie la fel. Se uita la tipa aia.
- Hm?
- La Pilar, aia. Ce nume o mai fi și ăsta?
- Cred că italian, sau așa ceva. Cum adică, se uita la ea?
- Hai că știi tu. O dezbrăca din privire.
- Fugi d-aci.
- Băi, da' voi, tipii, nu observați niciodată nimica, se ridică Maddy, cu superioritate, înfoindu-și părul. O măsura.
- Și ce dacă? ridică smucit Theo din umeri. A mai măsurat femeii. Auzi, fac pariu că s-a și culcat cu unele.
- I-auzi, chiar crezi?
- Lăsând sarcasmul să-și facă efectul, Maddy se duse la fereastră. Ploaie și vii, vii și ploaie.
- Poate că, dacă se culcă și cu fiica patroanei, îl prinde, îl concediază și plecăm acasă.
- Unde acasă? Dacă-l dă afară, nu mai avem unde să mergem. Bagă-ți mințile-n cap, Maddy.
- Fata își lăsă umerii să cadă.
- Nasol.
- Mie-mi spui?

Aceeași era și părerea lui Tyler despre viață în general, la ședința unde-l adusese Sophia – o sesiune de brainstorming, cum o numea ea.

Îi turui o serie de nume, în timp ce trecea ca vântul prin secția de publicitate.

Tyler nu-l reținuse pe niciunul, bineînțeles, iar fețele se pierdeau ca prin ceață, în timp ce se ținea după Sophia. Femeia aia alerga ca o extremă dreapta care a interceptat mingea. Rapid și lunecos.

În cameră mai erau trei persoane, Războinici urbani, cum îi numea el, cu haine la ultima modă, păr la ultima modă și ochelari

mici cu rame metalice.

Două femei și un bărbat. Nici mort nu și-ar fi putut aminti care cum se numea, toți trei având nume androgine.

În mână avea un soi de cafea fandosită pe care n-o ceruse și toți vorbeau în același timp, mestecând biscuiți.

Îl omora durerea de cap.

– Nu, Kris, ceea ce caut eu trebuie să fie subtil, dar puternic. O imagine tare, cu mesaj emoțional. Trase, schiță rapidă: cuplu – tineri, sportivi, spre treizeci de ani. Relaxați, pe o verandă. Sexual, dar cu limite.

Întrucât bărbatul cu păr blond și frezat își luă creionul și blocul, Tyler presupuse că acela era Trace.

– Apus de soare, continuă Sophia, ridicându-se să se plimbe prin cameră. Ziua e pe sfârșite. Cei doi sunt angajați, n-au copii, în ascensiune, dar așezați.

– Balansoar pe verandă, propuse negresa țațoșă cu vestă roșie.

– Prea așezați. Prea ca la țară. Canapea de răchită, eventual, zise Sophia. Perne în culori tari. Lumânări pe masă. Groase, nu de spermanțet.

Se aplecă peste umărul lui Trace, murmurând comentarii:

– Bun, bun, da' uite cum să faci: se uită unul la altul, ea poate sta cu piciorul peste genunchii lui. Intimitate prietenoasă. Suflecă-i mânecele, pe ea îmbrac-o-n blugi – nu, în kaki.

Se așază pe marginea biroului, cu buzele țuguiate, meditând.

– Vreau să converseze. Relaxați, bucurându-se unul de compania celuilalt după o zi grea.

– Dacă unul din ei toarnă vinul? Ține sticla la vedere.

– Încercăm. Vrei s-o schițezi tu pe asta. T.J.?

Dând scurt din cap, țațoșa T.J., cum o numea acum Tyler în sinea lui, își luă blocul.

– Trebuie și apă, spuse a doua femeie, o roșcată care părea cam plictisită, stăpânindu-și un căscat.

– Văd că am deranjat siesta lui Kris, comentă suav Sophia, iar

Tyler observă fulgerul de sub genele coborâte ale roșcatei.

— Scenele suburbane mă plictisesc. Apa măcar adaugă un element de sexualitate subliminală.

— Kris vrea apă, dădu din cap Sophia și se ridică în picioare să se plimbe iar, pe gânduri. Apă, e bine. Un eleșteu, un lac. Ne poate da o lumină bună. Reflectări. Ia uită-te și tu, Ty. Cum ți se pare?

Tyler se strădui să-și recapete luciditatea și să pară inteligent, în timp ce Trace întorcea schița spre el.

— Eu nu mă pricep la publicitate. E un desen drăguț.

— Te uiți la reclame, îi aminti Sophia. Tot timpul, indiferent dacă percepi conștient sau nu mesajul. Ce-ți spune asta de aici?

— Îmi spune că stau pe verandă și beau vin. De ce n-ar putea avea și copii?

— De ce să aibă?

— Avem un cuplu, pe o verandă. Verandă înseamnă de obicei casă. De ce nu pot avea copii?

— Fiindcă nu trebuie să apară copii mici în reclamele la băuturi alcoolice, răspuse Kris, cu o undă de sarcasm în voce. Publicitate 101.

— Atunci, semne ale unor copii. Știți, niște jucării pe verandă. Atunci, înseamnă că oamenii ăștia au o familie, sunt împreună de câțva timp și încă le mai place să stea pe verandă după o zi de muncă și să bea un pahar de vin. E sexy.

Kris dădu să deschidă gura, apoi observă luminița care se aprinsese în ochii Sophiei și tăcu.

— Bun. Excelent, răspuse Sophia. Chiar mai bine, pentru asta. Aruncă niște jucării pe verandă, Trace. Lasă sticla de vin pe masă, cu lumânările. Avem un cuplu suburban plăcut, dar în ascensiune.

În timp ce oamenii ieșeau, discutând între ei, Sophia se așeză, picior peste picior.

— Nu-i rău, MacMillan. Nu-i rău deloc.

— Bine. Acum putem pleca acasă?

— Nu, mai am o mulțime de treburi aici. Știi să desenezi?

— Sigur.

— Țsta-i un punct în favoarea ta.

Sophia se ridică de la birou și luă un bloc de desen de pe un raft.

Pe rafturi erau o mulțime de lucruri. Nu doar rechizite de birou, ci fel de fel de mărunțișuri cum le place oamenilor să colecționeze – femeilor în primul rând, după părerea lui Tyler. În fruntea surselor de praf se aflau broaștele.

Broscuțe verzi, broaște mari de bronz, broaște dansatoare, broaște îmbrăcate la ultima modă și broaște care păreau să se împerecheze.

Nu arătau deloc potrivite cu femeia îmbrăcată sobru care trecea ca o furtună pe coridoare, țăcănind cu tocurile, și mirosea ca o noapte pe timp de furtună.

— Cauți un prinț?

— Mmm?

Sophia întoarse capul, urmărindu-i gestul.

— A, nu, prinții costă prea mult. Îmi plac broaștele, atâta tot. Uite ce văd eu. Un fel de montaj. Viile, unduindu-se pe dealuri în lumina soarelui. Un personaj solitar umblând printre rânduri. Pe urmă, în plan detaliu, coșuri enorme cu struguri proaspăt culeși.

— Noi nu folosim coșuri.

— Urmărește-mă atent, Ty. Simplitate, accesibilitate, tradiție. Mâini noduroase ținând coșul. Apoi, trecem la butoaie, șiruri-șiruri de butoaie de lemn, în lumina slabă din beciuri. Misterul, romantismul. Doi tipi interesanți, în haine de lucru, trăgând vin din butoaie. Vom folosi vin roșu, curgând spectaculos dintr-un cep. Mai departe, diverși lucrători, degustând, probând. Și, în sfârșit, o sticlă. Poate cu două pahare și un tirbușon lângă ea. De la vin, mergem la masă. O sută de ani de excelență. Nu, de la vinurile *noastre*, la masa *dumneavoastră*.

Fruntea i se încreți, în timp ce-și imagina reclama.

— Deschidem cu suta de ani de excelență, apoi montajul, și mai jos: de la vinurile noastre, la masa dumneavoastră. Tradiția Giambelli-MacMillan continuă.

Reveni spre Tyler, se uită peste umărul lui și lăasă să-i scape un pufnet. În timp ce o asculta, desenase, iar rezultatul consta în oameni din cercuri și bețe și un tub strâmb care s-ar fi vrut o sticlă de vin roșu.

— Spuneai că știi să desenezi.

— N-am spus că știu să desenez bine.

— Okay, deci avem o problemă. Desenul nu e nici punctul meu forte, deși în comparație cu tine eu sunt Da Vinci. Lucrez mai ușor când am un ajutor vizual.

Expiră zgomotos, începând să se plimbe din nou.

— O să ne descurcăm noi. Voi pune echipa să-mi trimită schițele prin fax, pe parcurs. Ne vom coordona programele astfel încât să putem ține câte o ședință săptămânală, fie aici, fie în biroul meu de la vilă.

Se așeză pe brațul fotoliului lui Tyler, cu privirea în gol, încruntată.

Se gândea la cei din echipă. Simțise cum bătea vântul și trebuia să rezolve problema imediat.

— Mai am de lucru aici o jumătate de oră. Ce-ar fi să te duci tu înainte la Armani, și te gălesc acolo.

— De ce să mă duc la Armani?

— Fiindcă ai nevoie de haine.

— Am haine destule.

— Iubitule, hainele tale sunt la fel ca talentul la desen. Răspund la definiția de bază, dar nu vor câștiga niciun premiu. Eu te costumez, și pe urmă poți să-mi cumperi și tu echipamentul potrivit pentru vie.

Îi dădu o palmă ușoară pe umăr și se ridică.

Tyler vru să spună ceva, dar preferă să nu piardă timpul. Cu cât terminau mai repede, cu atât mai bine.

— Unde-i Armani?

Sophia îl privi lung. Ani de zile, omul ăsta locuise la o oră distanță de San Francisco. Cum putea să nu știe?

— Întreab-o pe asistenta mea. O să-ți explice. Vin și eu imediat.

— Un costum, o preveni Tyler, pornind spre ușă. Nimic mai mult.

— Mmm.

Asta rămânea de văzut. Putea fi amuzant, să-l gătească un pic. Cam ca și cum ar fi modelat lutul. Dar, până să înceapă distracția, avea de lucru. Se întoarse la birou și ridică receptorul.

— Kris, poți veni aici un minut? Mda, acum. Am foarte puțin timp.

Răsucindu-și umerii ca să și-i dezmoștească, Sophia începu să strângă dosarele și dischetele.

Lucra cu Kris de peste patru ani și știa prea bine că sosirea ei, imediat după colegiu, ca șefă de departament, cauzase resentimente considerabile. Ajunseseră la o înțelegere, delicat, dar nu se îndoia că pe Kris încă o mai rodea ranchiuna.

N-avea ce face. Trebuia să se descurce.

Se auzi o bătaie scurtă în ușă, apoi Kris intră.

— Sophia, am o grămadă de treburi.

— Știu. Cinci minute. În următoarele câteva luni, îmi va fi greu să-mi împart munca între Napa și aici. Sunt strâmtorată, Kris.

— Serios? Nu prea pari.

— Nu m-ai văzut tăind via, în zorii zilei. Ascultă, bunica mea are motivele ei pentru ceea ce face și cum face. Nu le înțeleg întotdeauna, foarte des nu-mi convin, dar compania e a ei. Eu nu fac decât să lucrez aici.

— Mhmm, exact.

Sophia se opri din împachetat, privind-o pe Kris drept în ochi.

— Dacă-ți închipui c-o să-mi placă să alerg de colo-colo între ceea ce-mi place să fac și umblatul prin vie, în noroi, ești nebună. Iar dacă crezi că Tyler vizează vreun post în birourile astea, mai gândește-te.

— Scuză-mă, dar acum *are* un post în birourile astea.

— Da, un post care consideri că ți s-ar fi convenit ție. N-am să te contrazic, dar îți spun că e doar temporar. Am nevoie de tine aici. Nu voi putea veni în oraș zilnic, nu voi putea să fiu prezentă la toate întâlnirile, nici să deleg toate sarcinile. În esență, Kris, tocmai te-am

avansat. Nu primești un titlu nou, dar voi face tot ce pot ca să primești compensația financiară pentru responsabilitățile suplimentare care-ți vor fi puse în cârcă.

— Nu de bani e vorba.

— Dar banii nici nu strică vreodată, încheie Sophia. Postul lui Ty aici și titlul lui sunt de formă. Habar n-are de promovare și marketing, Kris, și nici nu-l prea interesează.

— Îl interesează destul ca să vină cu comentarii și sugestii.

— Stai o clipă.

Putea avea răbdare, își spuse Sophia, dar n-avea să se lase bruscată.

— Te-aștepți să stea cu gura-nchisă ca un cretin? Are dreptul să-și exprime o opinie și, întâmplător, a făcut sugestii foarte civilizate. A fost aruncat în gol fără parașută și se descurcă. Poți să-nveți și tu de la el.

Kris strânse din dinți. Lucra la Giambelli de aproape zece ani și se săturase să tot fie trecută cu vederea în favoarea sângelui lor albastru.

— Are parașută, cum ai și tu. V-ați născut cu ea. Oricare dintre voi, dacă pică, tot în picioare cade. Pentru noi, ceilalți, nu e valabil.

— N-am de gând să discut cu tine problemele de familie. Spun numai că ești o membră de valoare a firmei Giambelli, iar acum a organizației Giambelli-MacMillan. Îmi pare rău dacă găsești că talentele și competențele tale au fost trecute cu vederea sau subestimate. Voi face tot ce pot ca să îndrept lucrurile. Dar ajustările astea trebuie să se facă, și în următoarele câteva luni ar fi mai bine pentru noi toți să fim siguri că n-o încurcăm. Trebuie să mă pot baza pe tine. Dacă nu pot, te rog să-mi spui, ca să găsesc altă formulă.

— Am să-mi fac treaba, răspunse Kris și se întoarse spre ușa, deschizând-o smucit. Și pe-a ta.

— I-auzi, murmură Sophia, după ce ușa se trânti. Ce-am mai râs.

Cu un oftat, ridică din nou receptorul.

— P.J., am nevoie de tine un minut.

- Nu, vrem ceva clasic. Țsta subtil, cu dungi, pentru început.
- Bun, perfect. Țl iau. Să mergem.
- Tyler, își țuguie Sophia buzele, bătându-l pe obraz. Fii băiat cuminte și probează-l.

Tyler îi dădu mâna la o parte.

- Mămico?
- Da, scumpete?
- Mă lași?
- Dacă în ultima jumătate de oră făceai și altceva decât să stai bosumflat, acum am fi fost afară. Țsta, continuă ea, înmânându-i costumul maro cu dungi, și ăsta, adăugă, alegând unul clasic, din trei piese.

Ca să scape de alte mofturi, se îndepărtă de el, să studieze cămășile.

– Shawn? îl chemă ea pe un asociat pe care-l cunoștea din vedere. Prietenul meu, domnul MacMillan, are nevoie de unele îndrumări.

– Am eu grijă de el, domnișoară Giambelli. Apropo, tatăl dumneavoastră și logodnica lui au fost aici, azi-dimineață.

– Serious?

– Da, făceau cumpărături pentru luna de miere. Dacă vă interesează ceva deosebit pentru nuntă, aveam o jachetă de seară nouă, fabuloasă, care v-ar veni trăsnet.

– Azi nu prea am timp, abia reuși ea să-și păstreze calmul. Revin s-o văd cu prima ocazie.

– Numai să mă anunțați. Vă trimit cu plăcere unele selecțiuni, pentru aprobare. Acum merg să văd de domnul MacMillan.

– Mulțumesc.

Sophia luă la nimereală o cămașă elegantă, privind fix modelul crem pe crem.

„Niciun minut nu pierd“, își spuse ea.

„Fac cumpărături pentru luna de miere înainte de a se fi

pronunțat divorțul. Dau sfoară-n țară.” Poate, poate că era mai bine ca un timp să nu mai frecventeze locurile ei obișnuite din oraș.

Ca să nu dea la tot pasul numai peste oameni care turuiau despre nunta tatălui ei.

De ce se lăsa atinsă? Iar dacă pe ea o durea atât de tare, cu cât putea fi mai chinuitor pentru mama ei?

N-avea niciun rost să-și facă sânge rău, își spuse ea, începând să caute printre cămăși ca și cum s-ar fi uitat după aur într-un râu cu ape repezi. La ce bun să se îmbufneze?

La ce bun să se gândească?

De la cămăși trecu la cravate și tocmai adunase o grămadă de variante, când Tyler ieși din cabină.

Arăta plictisit, cam rușinat și absolut seducător.

„Ia fermierul de la coada vacii”, reflectă Sophia, „și uite cu ce te-alegi. Umeri lați, șolduri înguste și picioare lungi, într-un costum italianesc clasic.”

— Ia te uită, înclină ea capul într-o parte, cu admirație. Te prinde bine, MacMillan. Lasă moda în seama italienilor și n-ai cum să dai greș. Cheamă croitorul, Shawn, și să-i dăm bătaie.

Se apropie cu cele două cămăși, cea crem pe crem și una maro închis, ridicându-le lângă sacou.

— Ce s-a-ntâmpat? o întrebă Tyler.

— Nimic. Amândouă se potrivesc de minune.

Tyler o apucă de încheietura mâinii, ținând-o până când Sophia ridică ochii spre el.

— Ce s-a întâmpat, Sophia?

— Nimic, repetă ea, tulburată că-i observa îngrijorarea. Nimic important. Arăți bine, adăugă, străduindu-se să zâmbească. Zdravăn și sexy.

— Sunt numai niște haine.

Sophia își apăsă o mână pe inimă, făcând un pas clătinat înapoi.

— MacMillan, dacă poți crede asta, mai avem mult până să ajungem pe un teren neutru.

Culese o cravată și o depuse peste cămașă.

— Da, categoric. Pantalonii cum îți stau? începu ea, întinzând mâna să le verifice betelia.

— Mă scuți? îi dădu Tyler una peste mână, fâstâcit.

— Dac-aveam de gând să te pipăi, începeam mai jos. Ce-ar fi să-ți pui și costumul negru? O să se-ocupe croitorul de tine.

Tyler bombăni, de formă, dar fu ușurat să se refugieze în cabină. Un minut, două, nimeni n-avea să se mai ocupe de el.

Nu se simțea atras de Sophia. În niciun caz. Dar îl studiase, îl atinsese... Era și el om, nu? Om și mascul. Și avusese o reacție absolut masculină.

Pe care n-avea de gând să i-o dezvăluie nici unui croitor sau vânzător slăbănog pe nume Shawn.

Ceea ce trebuia să facă acum era să se calmeze, să-i lase să măsoare tot ce aveau de măsurat, să cumpere tot ce-i vâra Sophia pe gât și să termine odată cu tot calvarul.

Ar fi vrut să știe ce se întâmplase în lipsa lui. Ce anume umpluse de nefericire ochii aceia mari și închiși la culoare. O nefericire care-i trezea dorința de a-i oferi un umăr de care să se rezeme.

Și aceasta era o reacție normală, se asigură el, în timp ce-și scotea costumul maro în dungi și-l îmbrăca pe cel negru. Nu-i plăcea să vadă pe nimeni suferind.

În clipa următoare, făcu greșeala de a se uita la etichetă.

Niciodată nu-și dăduse seama că o serie de cifre putea opri inima cuiva în loc.

Era încă șocat, și nici pe departe excitat, când Shawn intră voios în cabină, cu croitorul după el.

— Consider-o o investiție, îl sfătui Sophia, în timp ce ieșeau din oraș, spre nord. Și, iubitele, arătai într-adevăr fabulos.

— Gura. Nu vorbesc cu tine.

Doamne, drăgălaș mai era!

— N-am cumpărat tot ce mi-ai spus tu să cumpăr? Chiar și

urâtenia aia de bluză de flanelă?

— Ba da, și cât te-a costat? Niște cămăși, o pereche de nădragi, o căciulă și ghete. Nici cinci sute de parai.

— Nota mea de plată a ajuns la aproape de douăzeci de ori pe-atâta. Nu-mi bine să cred că m-ai tapat de zece miare.

— Vei arăta ca un director de succes, din creștet până-n tălpi. Știi, dacă erai îmbrăcat cu costumul ăla negru când te-am cunoscut, mi s-ar fi aprins călcâiele după tine.

— Nu zău? Încercă el, fără succes, să-și întindă picioarele în mașina prea mică. Azi dimineață nu-l purtam, și tot ți s-au aprins.

— Ba nu mi s-au aprins deloc, am avut doar un acces momentan de poftă. Cu totul altceva. Însă costumele din trei piese bine croite au un efect deosebit asupra mea. Asupra ta ce anume are efect?

— Femeile goale. Sunt un om simplu.

Sophia râse și, mulțumită că ieșise pe șoseaua liberă, apăsă pe accelerator.

— Nu ești tu chiar atât de simplu. Crezusem că ești, dar nu-i adevărat. Azi, la birou, ai făcut față foarte bine.

— Cuvinte și desene, ridică el din umeri. Ce mare scofală?

— Haide, nu-mi strica cheful, Tyler. N-am spus nimic înainte de a intra, fiindcă nu voiam ca opiniile mele să te influențeze, dar cred că ar trebui să-ți fac o prezentare sumară a persoanelor cu care vei coopera cel mai îndeaproape.

— Tipul merge. Are cap pentru ceea ce face și-i place munca. Probabil burlac, deci n-are pe nimeni care să-l îmbrâncească în sectorul ambițiilor. Și-i place să lucreze cu femei atrăgătoare.

— Ești pe-aproape, îi aruncă Sophia o privire, impresionată. Și ai nimerit-o bine, pentru un om care susține că nu-i place societatea.

— Dacă nu-mi plac oamenii nu-nseamnă că nu pot să-i descifrez. Acum, țanțoșa de P.J...

Se întrerupse, când Sophia izbucni în râs.

— Ce?

— „Țanțoșa de P.J.“. Aici ai nimerit-o!

— Mda, mă rog, are multă energie. O intimidezi, dar încearcă să nu se dea de gol. Vrea să ajungă ca tine, când o mai crește, dar e destul de tânără ca să se răzgândească.

— Se lucrează ușor cu ea. Știe să facă din rahat bici. Dacă intri în vreo încurcătură și nu mă găsești pe-aproape, ei trebuie să-i ceri ajutorul.

— Fiindcă roșcata mă urăște deja de moarte, încheie Ty. Și nici despre tine nu are o părere prea grozavă. Ea nu vrea să ajungă ca tine când o să mai crească. Vrea să fie în locul tău încă de pe-acum, și n-ar deranja-o să ai un accident sângeros care să te elimine din calea ei.

— Ai învățat multe în prima zi de școală. Kris e foarte pricepută la concepte, la campanii și, când crede în ceea ce face, la detalii. Nu e un bun manager, fiindcă ia oamenii în răspăr și tinde să-i privească de sus pe ceilalți. Și ai dreptate, pe moment te detestă, numai fiindcă ești în spațiul pe care-l consideră al ei. Personal, n-are nimic cu tine.

— Ba are. Întotdeauna e ceva personal. Nu-mi fac griji, dar dacă aș fi în locul tău aș fi mai atent. Tare i-ar mai plăcea să-ți lase o urmă de șut pe fund.

— A mai încercat și n-a reușit.

Sophia bătu cu degetele în volan, alene.

— Sunt mult mai dură decât mă cred oamenii.

— Am observat.

Tyler se așează mai comod – mă rog, atât cât putea. Aveau să vadă cât de dură era după câteva săptămâni în vie.

Îi aștepta o iarnă grea și geroasă.

CAPITOLUL 6

Pilar aproape adormise în sfârșit când, la ora două noaptea, sună telefonul. Sări în capul oaselor, înhățând receptorul, cu inima bătându-i în gât.

Un accident? O moarte? O tragedie?

— Alo? Da?

— Târfă nenorocită. Crezi că poți să mă alungi?

— Ce? Își trecu ea prin păr o mână tremurândă.

— N-am să-ți înghit încercările jalnice de hărțuire.

— Cine-i la telefon? întrebă Pilar, bâjbâind să aprindă lumina, a cărei strălucire neașteptată o orbi.

— Știi prea bine cine e. Mare tupeu mai ai, în mă-ta, să mă suni ca să-ți verși veninul. Gura, Tony. Am să spun tot ce am de spus.

— Rene?

Recunoscând în apropiere glasul împăciuitor al soțului ei, Pilar făcu un efort să-și limpezească mintea, să gândească peste bubuitul nebunesc al inimii.

— Ce-i asta? Ce s-a-ntâmplat?

— Mai scutește-mă cu aerele astea de mironosiță. Ți-o fi ținând ție cu Tony, da' cu mine să știi că nu ține. Te știu eu. Tu ești târfa, scumpo, nu eu. Tu ești mincinoasa-mpuțită, futu-te-n cur de prefăcută ce ești. Dacă mai dai un singur telefon aici...

— N-am dat niciun telefon.

Străduindu-se să-și păstreze calmul, Pilar își trase plapuma până sub bărbie.

— Nu știi despre ce vorbești.

— Sau tu, sau curva de fiică-ta, mie mi-e totuna. Să-ți intre bine-n

cap. Ai ieșit din combinație, de ani de zile ai ieșit. Ești o frigidă, o scuză jalnică, uscată, de femeie. O fată bătrână de cincizeci de ani. Tony și cu mine am și vorbit cu avocații și-o să legalizăm ceea ce știe toată lumea de-atâția ani. Niciun bărbat nu te vrea. Decât poate pentru banii maică-tii.

— Rene, Rene, încetează. Oprește-te în clipa asta... Pilar?

Prin vuietul sângelui din cap, Pilar auzi glasul lui Tony.

— De ce faci asta?

— Iartă-mă. Cineva a sunat aici și i-a spus niște porcării lui Rene.

E foarte supărată.

Tony era nevoit să strige, ca să se facă cumva auzit peste zbieretele isterice ale femeii.

— Firește, i-am spus că tu n-ai face niciodată așa ceva, dar ea... e supărată, repetă Tony, cam descumpănit. Acum trebuie să te las. Te sun eu mâine.

— E supărată, șopti Pilar, începând să se legene înainte și-napoi, în timp ce din receptor se auzea tonul. Sigur, trebuie s-o liniștească. Și eu? Cu mine cum rămâne?

Închise telefonul, aruncă într-o parte plapuma, apoi cedă instinctului și se ghemui în așternut, într-o poziție defensivă.

Tremurând, trase pe ea un capot și începu să scormonească prin sertarul cu lenjerie, după pachetul secret de țigări pentru cazuri de urgență.

Îndesându-le în buzunar, deschise glaswandul și ieși în noapte.

Avea nevoie de aer. Avea nevoie de-o țigară. Avea nevoie, își spuse, în timp ce cobora în fugă treptele de piatră ale terasei, de liniște.

Nu era destul că singurul bărbat pe care-l iubise vreodată, singurul căruia i se dăruise, nu dăduse pe ea doi bani?

N-o respectase îndeajuns ca să-și țină jurămintele? Trebuia acum s-o mai tortureze și cea mai recentă dintre înlocuitoare? S-o trezească în toiul nopții, să țipe la ea, s-o înjure?

Se îndepărtă de casă, prin grădină, rămânând în umbră, astfel

încât dacă se trezea cineva să n-o vadă pe fereastră.

O duzină de persoane ar fi putut-o suna pe Rene. Și, foarte probabil, merita insultele pe care i le-ar fi aruncat cu toții.

După tonul lui Tony, Pilar știa că acesta era destul de sigur cine telefonase. Îi era mai ușor s-o lase pe Rene să creadă că era nevasta părăsită, decât o amantă mai recentă.

Mai ușor s-o lase pe îndurătoarea Pilar să încaseze palmele și insultele.

— N-am încă cincizeci de ani, mormăi ea, chinuindu-se să aprindă bricheta. Și nici virgină nu-s.

— Nici eu.

Se răsuci în loc, scăpând bricheta, cu un zgomot de metal lovind piatra. Enervarea i se lupta cu umilința, când în lumina lunii apăru David Cutter.

— Iartă-mă că te-am speriat, spuse el, aplecându-se să ia bricheta. Dar am considerat că se cade să te-anunț că sunt aici, înainte de a-ți continua conversația.

Aprinse bricheta, studiindu-i în lumina flăcării obrajii și genele ude de lacrimi.

— Nu puteam dormi, continuă. Casă nouă, pat nou... Am ieșit la o plimbare. Vrei să merg mai departe?

Probabil că numai buna creștere o împiedica să bată în retragere, rapid și nedemn.

— Nu fumez. Oficial.

— Nici eu.

Totuși, inhală adânc, cu savoare, aerul cu miros de tutun.

— M-am lăsat. Îmi vine să mor.

— Niciodată n-am fumat oficial. Așa că, uneori, mă strecor afară și păcătuiesc.

— Cu mine, secretul tău e în siguranță. Sunt foarte discret. Uneori, faptul de a te deschide în fața femeilor face minuni. Vrei să facem o plimbare?

Pilar voia să fugă în casă, să se îngroape sub plapumă până trecea

și această nouă umilință. Avea toate motivele să știe că jena se risipea mai repede când te țineai pe picioare și mergeai înainte.

Așa că îl însoți.

— V-ați instalat bine? îl întrebă în timp ce-și potrivea pasul după al lui.

— Merge. Suntem în perioada de adaptare. Fiul meu a avut niște probleme la New York. Copilării, dar cam sistematice. Am vrut să schimb atmosfera.

— Sper că vor fi fericiți aici.

— Și eu.

David scoase o batistă din blugi și i-o întinse în tăcere.

— Abia aștept să văd viile, mâine. Acum, arată spectaculos, pline de promoroacă, în lumina lunii.

— Te pricepi, murmură ea. La fel de bine și ca să te prefaci că n-ai dat peste o femeie isterică în toiul nopții.

— Nu păreai deloc isterică. Păreai tristă și revoltată.

Și frumoasă. Halat alb, noapte neagră. Ca o fotografie stilizată.

— Am primit un telefon supărător.

— A pățit cineva ceva?

— Numai eu, și numai din vina mea.

Pilar se opri, strivind țigara și îngropând-o adânc în frunzele umede de la marginea cărării. Apoi se întoarse, privindu-l lung.

Avea un chip frumos, conchise ea. Bărbie puternică, ochi limpezi.

Albaștri, își aminti.

Un albastru închis, care noaptea părea negru. O undă de zâmbet pe buze îi spunea că David observase că-l examina, îl analiza. Și avea suficientă răbdare și încredere ca s-o lase.

Își aminti cum zâmbise când își ținea copiii de umeri.

Un om care-și iubea copiii, înțelegându-i îndeajuns încât să le vorbească străinilor despre interesele lor, așa cum făcuse David cu mama ei, îi inspira încredere lui Pilar.

În orice caz, era dificil să continue cu prefăcătoria când stătea numai în capot, lângă un bărbat, în toiul nopții.

— Încerci să te hotărăști? o întrebă el.

— Cred că da. În orice caz, acum, că aproape vei locui cu familia noastră, vei auzi diverse lucruri. Soțul meu și cu mine ne-am despărțit de câțiva ani. Recent, foarte recent, m-a informat că divorțează. Viitoarea lui soție e foarte tânără. Frumoasă, tăioasă. Și... foarte tânără, repetă ea, cu un ușor râs. Este ridicol, cred, cât de mult mă deranjează asta. În orice caz, este o situație penibilă și dificilă.

— Va fi și mai penibilă și dificilă pentru el, dacă se va uita vreodată bine la ceea ce-a lăsat să-i scape.

Pilar avu nevoie de câteva secunde pentru a asimila complimentul.

— Ești foarte amabil.

— Nu sunt amabil. Ești frumoasă, elegantă și interesantă.

Și deloc deprinsă să audă așa ceva, își dădu el seama, când Pilar îl privi surprinsă. Ceea ce era cu atât mai interesant.

— Un divorț e dificil continuă David. Un fel de moarte, mai ales dacă îl iei în serios. Chiar dacă tot ceea ce lași în urmă nu e decât iluzie, șocul de-a o vedea spulberându-se e îngrozitor.

— Într-adevăr, confirmă ea, simțindu-se încurajată. Tocmai mi s-a spus că avocații vor rezolva foarte rapid aspectul legal al despărțirii. Deci, cred că n-ar strica să-ncep să adun cioburile.

— Poate ar fi mai bine ca pe unele doar să le mături din drum, îi atinse el umărul, rămânând cu degetele acolo, ușor, când o simți încordându-se și dând să se retragă. E noapte. Unele dintre regulile zilei nu se aplică la ora trei dimineața, așa că am să ți-o spun de-a dreptul. Mă atragi foarte mult.

Pilar simți un mic junghi în pântec. Habar n-avea dacă era plăcere sau neliniște.

— E un compliment foarte măgulitor.

— Nu e compliment, e o realitate. Cu complimentele te alegi de la tipii care vor să se dea la tine, la petreceri. Știu eu ce spun.

David îi zâmbi, larg și dezinvolt, la fel ca prima oară când îl văzuse. Junghiul o sfredeli din nou, mai tare, mai adânc. Pilar își

dădu seama, stupefiată, că era atracție – pură, animalică.

– Am împărțit destule complimente pe parcurs. La fel cum îmi închipui că și tu ai respins destule. Deci, îți spun direct.

Zâmbetul i se șterse, iar ochii îi deveniră serioși, calmi.

– Azi, în clipa când ai deschis ușa, parcă m-ar fi trăsнит. De mult n-am mai simțit asta.

– David.

Pilar mai făcu un pas înapoi, după care se opri brusc, când el îi luă mâna.

– Ție n-am să-ți fac asemenea avansuri. Dar mă gândeam la asta.

Continua s-o privească, ferm, în timp ce bătăile inimii ei se accelerau.

– Probabil că de-asta nu puteam dormi.

– Abia ne cunoaștem. Și sunt...

O fată bătrână de cincizeci de ani.

Nu, își spuse ea, nu era așa ceva. Dar nici mult nu mai avea.

– Destul de adevărat. Nu intenționez să aduc vorba atât de repede, dar a părut momentul potrivit. O femeie frumoasă, în halat alb, la lumina lunii, într-o grădină. Nu-i poți pretinde unui om să reziste la toate. Și-n plus, acum ai o temă de gândire.

– Da, cu siguranță. Ar trebui să plec.

– Iei cina cu mine?

Îi ridică mâna la buze – părea momentul potrivit și pentru un asemenea gest.

Îi plăcu ușorul ei tremur, parfumul subtil.

– Curând?

– Nu știi, își smulse Pilar mâna dintr-a lui, simțindu-se ca o fetișcană proastă și împiedicată. Eu... Noapte bună.

O luă la fugă pe cărare și ajunsese la trepte, cu sufletul la gură.

Avea palpitații în abdomen, iar inima i se zbuciuma în piept. Senzații pe care nu le mai cunoscuse de-atâta vreme, încât era aproape jenant.

Dar nu mai era furioasă. Și nici tristă.

La New York era miezul nopții, când Jeremy DeMorney răspunde la telefon.

O considera pe persoana de la celălalt capăt al firului o simplă unealtă. Pe care o mânuia după cum era necesar.

— Sunt gata. Pot trece la faza următoare.

— I-auzi.

Zâmbind, Jerry își turnă un brandy.

— Ți-a luat cam mult timp până să te hotărăști.

— Am mult de pierdut.

— Și mai mult de câștigat. Familia Giambelli se folosește de tine și te vor arunca fără să clipească, dacă e în interesul lor. O știi, o știi și eu.

— Poziția mea este sigură încă. Reorganizarea n-a schimbat-o.

— Pentru moment. Nu mi-ai fi dat telefon, dacă nu-ți făceai griji.

— M-am săturat, atâta tot. M-am săturat să nu mi se recunoască eforturile. Nu-mi convine să mă supravegheze și să mă evalueze străinii.

— Evident. Sophia Giambelli și Tyler MacMillan au fost crescuți pentru a duce tradiția mai departe, indiferent dacă o merită sau nu. Iar acum, a mai apărut și David Cutter. Un tip deștept. Cei de la La Coeur plâng după el. Va examina serios toate zonele companiei. Un examen minuțios, care poate foarte bine să scoată la iveală anumite... discrepanțe.

— Am avut grijă.

— Niciodată nu poți avea destulă grijă. Acum ce intenționezi să mai scoți pe tapet? Va trebui să fie mai mult decât avansul despre care am discutat.

— Centenarul. Dacă în timpul fuziunii apar probleme, cu consecințe prelungite până în anul viitor, cel jubiliar, au să roadă temeliile companiei. Pot face diverse lucruri.

— Cum ar fi otrăvirea unui bătrân, de pildă?

— Ăla a fost un accident.

Panica scâncită din tonul cu care fuseseră rostite aceste cuvinte îl făcură pe Jerry să zâmbească. Totul era perfect.

— Tu așa-i zici?

— A fost ideea ta. Ai spus că-l va îmbolnăvi doar.

— A, idei am eu, multe.

Alene, Jerry își examinează unghiile. La Coeur îl plătea pentru ideile lui – cele mai puțin radicale – la fel de mult ca și pentru numele de DeMorney.

— Tu ai pus-o în aplicare, prietene. Și ai rasolit-o.

— De unde era să știi că avea inima slabă?

— Cum spuneam, niciodată nu poți avea destulă grijă. Dacă era vorba să omori pe cineva, mai bine i-ai fi făcut-o bătrânei. Fără ea, n-ar mai putea astupa găurile din stăvilă la fel de repede pe cât le-am sparge noi.

— Nu asasinez oameni.

— Îmi permit să te contrazic.

„Exact asta faci“, adăugă Jerry în sinea lui. „Motiv pentru care vei face orice, totul, tot ce vreau eu acum.“

— Mă întreb dacă poliția italiană ar fi destul de interesată să exhumeze trupul lui Baptista și să-i facă niște analize, dacă întâmplător primește un telefon anonim. Ai ucis, spuse Jerry, după o pauză semnificativă. Fă bine și pregătește-te să faci tot ce e necesar ca să-ți asiguri spatele. Dacă vrei ca ajutorul meu, și sprijinul financiar, să continue, începe să-mi arăți ce poți face pentru mine. Poți începe prin a-mi obține copii după toate documentele. Hârțiile legale, contractele, planurile pentru campania publicitară. Pas cu pas. Registrele podgoriilor, din Veneția și Napa.

— Va fi riscant. O să dureze.

— Riscul ți se va plăti. Și timpul.

Era un om răbdător, bogat, și le putea permite pe amândouă.

În amândouă era dispus să investească, pentru a înmormânta familia Giambelli.

— Să nu mă mai cauți până nu ai ceva de folos.

– Am nevoie de bani. Nu pot obține ceea ce-mi ceri, fără...
– Adu-mi ceva ce să pot folosi. Atunci, am să te plătesc. Asta-i regula jocului, prietene.

– Sunt niște vii. Mare lucru.
– Va fi mare lucru pentru noi. Viile, îl informă David pe fiul său, care stătea bosumflat, sunt cele care-ți vor aduce ție bani de burgeri și cartofi prăjiți în viitorul apropiat.

– Și de mașină?
David îi aruncă o privire, în oglinda retrovizoare.
– Nu-ți forța norocul, amice.
– Tată, în pustietatea asta nu poți trăi fără un motor.
– În clipa când văd că nu mai respiri, am să mă interesez la cel mai apropiat atelier de mașini uzate.

Cu trei luni în urmă – ba pe naiba, cu trei săptămâni – un asemenea comentariu ar fi atras din partea fiului său o tăcere înghețată sau o replică tăioasă.

Faptul că Theo reacționează apucându-se de beregată, holbând ochii și prăbușindu-se cu gâfâieli pe bancheta din spate îi încălzi lui David inima.

– Știam eu că ar fi trebuit să urmăresc cursurile de reanimare, zise David, în timp ce intra la Podgoriile MacMillan.

– Las' că-i bine. Dacă el se duce, îmi rămân mie mai mulți cartofi prăjiți.

Pe Maddy n-o deranja trezitul devreme. N-o deranja să se plimbe pe dealuri și prin văi. Ceea ce-o deranja era că nu avea nimic de făcut.

Pe moment, cea mai mare speranță a sa era ca tatăl ei să cedeze și să-i cumpere lui Theo o mașină.

Atunci, își putea pisa fratele s-o ducă undeva. Oriunde.

– E frumos aici.

David opri mașina, coborând să privească spre plantațiile și muncitorii care tăiau viile în dimineața geroasă.

— Iar astea, copiii mei, toate astea, continuă el, cuprinzându-i de umeri când i se alăturară, nu vor fi niciodată ale voastre.

— Poate unu' din ei are vreo gagică, de fiică. Ne căsătorim, și-atunci ai să lucrezi pentru mine.

— Mă sperii, Theo, se cutremură David. Hai să vedem despre ce e vorba.

Tyler îi văzu pe cei trei venind printre rânduri și înjură înfundat.

Turiști, dornici de vizite cu ghid. N-avea timp de vizite. Și nu voia străini în via lui.

Dădu să pornească spre ei, apoi se opri, privind-o pe Sophia. Era terenul ei, hotărî Tyler. Să se descurce ea cu oamenii, el se ocupa de vie.

Apropiindu-se, observă fără chef că-și făcea treaba, și o făcea bine.

— Ne vin niște turiști, îi spuse. Ce-ar fi să-ți iei o pauză de-aici și să-i conduci la cramă, în camera de degustare. Trebuie să găsești pe-acolo pe cineva care să-i plimbe.

Sophia se îndreptă, întorcându-se să-i vadă pe noii sosiți. Tatăl și fiul arătam cam ca scoși din L.L. Bean, iar fata făcuse un ocol prin Gothland.

— Sigur, îi duc.

Avea să se-aleagă și cu o cafea, pentru osteneală.

— Dar o vizită scurtă pe plantații și câteva explicații informative despre perioada de tăiere ar fi o introducere bună pentru cramă, iar tata ar fi mai dornic să destupe două sticle.

— Nu vreau civili pe pământurile mele.

— Nu mai fi așa de teritorial și ursuz.

Cu un zâmbet vesel, îl apucă de mână, trăgându-l spre cei trei.

— Bună dimineața! Bine ați venit la Podgoria MacMillan. Eu sunt Sophia, iar Tyler și cu mine vă răspundem cu plăcere la orice întrebări. Pe moment, suntem în perioada de plivire. O parte esențială a procesului de producție a vinului. Faceți turul văii?

— Într-un fel.

„Are ochii bunică-sii”, își spuse David. „Forma, profunzimea...”
Ai lui Pilar erau mai blânzi, mai luminoși, cu irizări aurii.

— De fapt, speram să vă întâlnesc pe amândoi. Eu sunt David Cutter. Iar ei sunt copiii mei, Theo și Maddy.

— Aha...

Sophia își reveni repede, luând mâna întinsă a lui David. „Ne verifică”, își spuse ea. „Ei bine, e valabil și invers.”

Până acum, cercetările ei nu scosese ră la iveală decât faptul că David Cutter era un tată divorțat, cu doi copii, care urcase scara corporației La Coeur cu constanță și competență, în ultimii douăzeci de ani.

— Ei, încă o dată, bine ați venit. Toți trei. Doriți să intrați în cramă, sau în casă?

— Aș dori să arunc o privire viei. E ceva timp de când n-am mai văzut o tăiere în curs de desfășurare.

Simțind starea de spirit a lui Tyler, încărcată de nemulțumire și prudență, David se întoarse spre el:

— Aveți o vie frumoasă, domnule MacMillan. Și un produs superior.

— Că bine ziceți. Acum am treabă.

— Pe Tyler va trebui să-l scuzați.

Strângând din dinți, Sophia își înlănțui brațul de al lui Tyler, pentru a-l ține pe loc.

— Are vederi foarte concentrate, iar în momentul de față nu vede decât viile. Pe lângă asta, n-are pic de discernământ social. Nu-i așa, MacMillan?

— Via n-are nevoie de taifas.

— Tot ceea ce crește se dezvoltă mai bine sub stimulare auditivă.

Expresia nemulțumită a lui Tyler n-o descurajă pe Maddy.

— De ce tăiați iarna? se interesă ea. De ce nu toamna, sau la începutul primăverii?

— Tăiem în sezonul de hibernare.

— De ce?

— Maddy... încep David.

— E-n regulă.

Tyler o privi mai atent. S-o fi îmbrăcat ea ca o ucenică de vampir, dar avea o față inteligentă.

— Așteptăm primul ger mai intens, care silește viile să adoarmă. Tăierea lor le pregătește pentru reluarea creșterii, primăvara. Tăindu-le în timpul iernii, le reducem vulnerabilitatea. Ne interesează calitatea, nu cantitatea. Viile supraîncărcate produc prea mulți struguri inferiori.

Privi din nou spre David.

— Cred că nu prea aveți vii, în Manhattan.

— Întocmai, și e unul dintre motivele pentru care am acceptat această ofertă. Îmi era dor de pământ. Acum douăzeci de ani, am petrecut un ianuarie foarte rece și umed în Bordeaux, tăind viile pentru La Coeur. Am mai lucrat pe teren de-a lungul anilor, doar ca să nu-mi pierd mâna. Dar nimic nu s-a comparat cu iarna aceea lungă.

— Puteți să-mi arătați cum se face? îl întrebă Maddy pe Tyler.

— Păi, eu...

— Încep eu, interveni radioasă Sophia, făcându-i-se milă de Tyler. Ce-ar fi să veniți cu mine, tu și Theo? O să observăm cu atenție procesul, înainte de a merge la cramă. E fascinant, serios, deși faza asta pare foarte simplă. Are nevoie de precizie și de o considerabilă practică. Am să vă arăt.

După ce se îndepărtară, David oftă:

— Theo o să cadă-n limbă. E o femeie foarte frumoasă. Nu pot să-l condamn.

— Mda, arată bine.

Tonul prevenitor îl făcu pe David să-și stăpânească un zâmbet. Dădu din cap, serios.

— Iar eu sunt destul de bătrân ca să-i fiu tată, așa că, din partea asta, nicio grijă.

— Între Sophia și mine nu e nimic, răspunse categoric Tyler.

– Oricum. Ca să fie totul clar, bine? N-am venit aici ca să vă stau în drum, nici să mă amestec în programul vostru. Dumneata ești podgoreanul, MacMillan, nu eu. Dar intenționez să-mi fac datoria și să urmăresc fiecare etapă a activității.

– Dumneata ai birourile. Eu am plantațiile.

– Nu sută la sută. Am fost angajat ca să coordonez, să supervizez, și pentru că mă pricep la vii. Nu sunt doar un costum cu cravată și, sincer să fiu, m-am și săturat de-așa ceva. Îmi dai voie?

Luă foarfecele din teaca lui Tyler și se întoarse spre șirul de alături. Fără mânuși, ridică un lăstar, îl studie și tăie.

Rapid, eficient. Și corect.

– Mă pricep la vii, repetă el, înapoiindu-i instrumentul lui Tyler. Dar asta nu înseamnă că sunt ale mele.

Iritat, Tyler luă foarfecele și le înfipse în teacă de parcă ar fi fost o spadă.

– Bine, atunci să mai lămurim ceva. Nu-mi place să-și bage nimeni nasul în ciorba mea și să știu că-mi dă note, ca la școală. Mă aflu aici ca să fac vin, nu să leg prietenii. Nu știu cum se proceda la La Coeur, și nici nu mă interesează. Eu conduc podgoria asta.

– Ai condus-o, răspunse calm David. Acum, o conducem amândoi – că ne place, că nu ne place.

– *Nu ne place*, replică scurt Tyler și se îndepărtă.

Căpos, inflexibil, autoritar, medită David. Mica luptă se anunța interesantă. Privi spre locul unde Sophia se ocupa de copiii lui.

Hormonii inflamați ai lui Theo aruncau scânteii roșii, înnebunite de sex.

Ceea ce, își spuse David obosit, avea să creeze complicații în plus.

Se apropie, privind mulțumit cum fiica lui tăia un lăstar.

– Bravo. Mulțumesc, îi spuse el Sophiei.

– Plăcerea e de partea mea. Presupun că vrei să te informez despre planurile campaniei promoționale. Am un cabinet la vilă. Azi după-amiază îți convine? La două, eventual.

„Deșteaptă fată, “ reflectă David. „Face ea prima mișcare, își alege

terenul. Ce mai familie!“

— Sigur, mie îmi convine. Numai să ți-i iau de pe cap pe ăștia doi.

— Vreau să văd și restul, spuse Maddy. Acasă oricum n-avem nimic de făcut. Ne plictisim.

— N-ați terminat cu despachetatul.

— Și e vreo grabă? puse Sophia o mână pe umărul lui Maddy. Dacă nu, pe Maddy și Theo îi poți lăsa cu mine. Peste vreo oră trebuie să mă întorc la vilă, și-am să-i las din drum. Stați în casa de oaspeți, nu?

— Exact.

David se uită la ceas. Mai avea ceva timp, până la întâlnire.

— Dacă nu deranjează...

— Deloc.

— Perfect. Atunci, ne vedem la două. Și voi, vedeți să nu faceți vreo boroboacă.

— De parc-am căuta-o cu luminarea, mormăi Maddy printre dinți.

— Altfel, comentă Sophia, în timp ce David pleca, unde-ar mai fi distracția?

Îi plăceau cei doi copii.

Întrebările neobosite ale lui Maddy o distrau, și era plăcut să descopere că era obiectul pasiunii la prima vedere a unui băiat adolescent.

Mai mult, cine știa mai multe despre un om, despre felul cum se comporta, cum gândea, cum planifica, decât copiii lui? O dimineață cu adolescenții lui David Cutter avea să fie interesantă și, după câte se părea, revelatoare.

— Haideți să-l luăm și pe Ty, propuse ea. Și să-l convingem să ne ducă la cramă. Nu sunt la fel de familiarizată cu MacMillan cum sunt cu Giambelli. Cu toții vom avea de învățat.

Pilar se plimba prin camerele judecătorei Helen Moore, încercând să nu se agite.

Viața ei părea să scape de sub control.

Nu era deloc sigură cum să-i apuce din nou frâiele.

Mai rău, nu era sigură nici cât de mult dorea să-și păstreze din vechea viață.

Cu un oftat învins, se lăsă într-un fotoliu, tocmai când Helen intra grăbită.

— Iartă-mă, am cam întârziat.

— Nu-i nimic. Întotdeauna arăți așa de distinsă și înfricoșătoare, în robă.

— Dacă reușesc să dau jos astea cînșpe livre în plus, voi începe să port bikini pe dedesubt.

Își scoase roba și o agăță în cuier.

Pe sub ea purta un taior maro discret.

— Îți sunt foarte recunoscătoare că ți-ai făcut timp pentru mine. Știi ce ocupată ești.

— Avem două ore.

Helen se așeză la birou, se descălță și-și dezmoțî degetele de la picioare.

— Vrei să ieșim la masă?

— Nu neapărat. Helen... Știi că nu ești avocată de divorțuri, dar... Tony se grăbește să finalizeze lucrurile. Nu știu ce să fac.

— Pot să te-ajut, Pilar. Sau să-ți recomand pe cineva. Cunosc mai mulți rechini unși cu toate unsoarele, numai buni pentru treaba asta.

— M-aș simți mult mai bine dacă te-ai ocupa tu și ar merge cât mai simplu posibil. Și cât mai curat.

— Ei, mă dezamăgești, se încruntă Helen, împingându-și ochelarii pe nas. Tare mi-ar mai plăcea să-i dau borșul lui Tony. Voi avea nevoie de hârtiile tale financiare, începu ea, scoțând un bloc-notes galben. Noroc că te-am convins să vă separați cu banii, de câțiva ani. Dar să-ți asigurăm spatele. Se prea poate să vină cu pretenții, monetare, imobiliare și așa mai departe. Nu trebuie să accepți *nimic*.

Își coborî din nou ochelarii, pentru a o privi peste rame cu o expresie care îngrozea toți avocații.

— Vorbesc serios, Pilar. N-o să capete nimic. *Tu* ești partea vătămată. El cere divorțul. Vrea să se recăsătorească. O să plece cu ce-a venit. Nu-ți voi permite să-i lași vreun profit. Ai înțeles?

— Nu e vorba de bani...

— N-o fi, pentru tine. Dar trăiește pe picior mare și va dori să continue. Cât de mult ți-a stors, în ultimii zece ani?

Pilar se foi, stânjenită.

— Helen...

— Exact. Împrumuturi care n-au mai fost achitate. Casa din San Francisco, și casa din Italia. Mobila din amândouă.

— Am vândut...

— A vândut, o corectă Helen. N-ai vrut să mă ascuți, dar ai să mă ascuți acum, sau de nu, îți găsești alt avocat. Nu ți-ai recuperat niciodată partea care ți se cuvenea din proprietate, care cu banii tăi a fost plătită, din capul locului. Și știu al naibii de bine că ți-a vândut destule bijuterii și bunuri personale. S-a terminat.

Își împinse ochelarii la loc și se rezemă de spătar. Atitudinea de judecătoare redeveni prietenoasă.

— Pilar, țin la tine, și de-asta-ți spun ceea ce-am să-ți spun. L-ai lăsat să te trateze ca pe-o ștergătoare de picioare. Bine că nu ți-ai brodat pe țățe „Bine ați venit“, ca să te terfelească și la venire, și la plecare.

— Așa o fi... L-am iubit și, parțial, am crezut că dacă avea destulă nevoie de mine, m-ar fi iubit și el. Azi-noapte s-a întâmplat ceva care a schimbat totul. M-a schimbat pe mine, cred.

— Spune-mi.

Ridicându-se, Pilar începu să se plimbe prin cabinet, în timp ce-i povestea lui Helen despre telefon.

— Când i-am ascultat scuzele alea nepăsătoare, cum mă întrerupea din vorbă ca s-o împace pe Rene după ce ea mă atacase pe mine, am fost dezgustată. Iar mai târziu, după ce m-am calmat, mi-am dat seama de un lucru. Nu-l mai iubesc, Helen. Cred că am încetat să-l mai iubesc de ani de zile. Sunt demnă de milă.

— Nu mai e cazul.

Helen ridică receptorul.

— Hai să comandăm ceva aici. Am să-ți explic ce e de făcut. Pe urmă, iubito, ne apucăm de treabă. Te rog, îi întinse ea o mână. Lasă-mă să te ajut. Am să te-ajut cu adevărat.

— Okay, oftă Pilar. Okay. Va dura mai mult de-o oră?

— Nu e nevoie. Carl? Comandă-mi două copane de pui, cu salată, două cappuccino și o sticlă mare de apă minerală. Mulțumesc.

Și închise telefonul.

— Perfect, se așeză Pilar la loc. E pe-aici, prin apropiere, vreun bijutier bun, unul scump?

— De fapt, da. De ce?

— Dacă ai timp, înainte de-a îmbrăca din nou roba, poate mă ajuți să-mi cumpăr ceva simbolic și bătător la ochi.

Ridică mâna stângă:

— Să-nnebunească Rene când o vedea.

Helen dădu din cap, aprobator:

— Ei, așa mai vii de-acasă!

CAPITOLUL 7

Ziua de duminică fu înlocuită de luni pe nesimțite, ca balsamul absorbit de o mâncărime slabă, sâcâitoare.

N-avea să-și petreacă orele dimineții înfoclită în lăneturi și flanele, tăind viile. Nici Tyler n-avea să-i mai sufle-n ceafă, pândindu-i cea mai mică greșală.

Sophia bătu la ușa dormitorului mamei sale, apoi o deschise fără a aștepta răspunsul.

Patul era deja făcut, iar draperiile deschise lăsau să intre lumina șovăitoare a soarelui.

Când Sophia intră, din baia alăturată apăru Maria.

— Mama?

— A, s-a sculat demult. Cred că e în seră.

— O găsesc eu.

Dădu să iasă, apoi ezită.

— Maria, abia dacă am văzut-o, toată săptămâna. E bine?

Buzele Mariei se subțiară, în timp ce-și făcea de lucru cu trandafirii galbeni de pe scrin.

— Nu doarme prea bine. Mănâncă doar cât o păsărică, și atunci doar dacă inșiți. Mai ieri am certat-o, și-a zis că-i stresul sărbătorilor. De unde stres? Își aruncă Maria mâinile în sus. Mamei tale îi e drag Crăciunul! Bărbatul ăla o necăjește. Nu vreau să-l vorbesc de rău pe tatăl tău, da' dacă o-mbolnăvește pe puicuța mea, o să-mi dea socoteală.

— Potolește-te, murmură Sophia. Vom avea noi grijă de ea, Maria. Mă duc s-o caut.

— Vezi să mănânce!

Din mers, Sophia se uită prin casă.

Pe masa lungă din sufrageria de familie stăteau cei trei îngeri Giambelli – Tereza, Pilar și Sophia, chipurile sculptate arătând-o pe fiecare la vârsta de doisprezece ani.

Cât de mult semănau! Într-o zi, avea să-i revină misiunea de a aduce pe lume propriul ei înger.

Ce gând ciudat, reflectă Sophia.

Deloc neplăcut, dar ciudat, cu siguranță. Următoarea generație, când sosea momentul, trebuia să fie întemeiată de ea.

Ieși pe ușa laterală, coborî în fugă scara de piatră în spirală, o luă la stânga și alergă spre seră.

Căldura umedă dinăuntru era nespus de ispititoare.

– Mama?

– Aici sunt. Sophia, unde ți-e haina?

– Am uitat-o.

Se aplecă și-și sărută mama pe obraz, apoi o privi lung.

Pulovărul vechi al lui Pilar era larg la coate și atârna pe șolduri. Își legase părul la ceafă.

– Ai cam slăbit.

– N-am slăbit deloc, gesticulă Pilar cu mâinile pe care purta mănușile de grădină. Ai vorbit cu Maria. E convinsă că, dacă nu mă îndop de trei ori pe zi, cad de pe picioare. Adevărul e că pe drum înoace am șterpelit două fursecuri și m-aștept să-mi apară pe șolduri din clipă-n clipă.

– Astea au să-ți ajungă până la prânz. Când am să fac cinste. Am rămas în urmă cu cumpărăturile de Crăciun. Ajută-mă.

– Sophia.

Clătinând din cap, Pilar mută lădița prelungă cu narcise și începu să curețe lalelele.

– Tu-ți începi cumpărăturile pentru sărbători încă din iunie, și le termini în octombrie.

– Bine, m-ai prins, se săltă Sophia pe marginea bancului de lucru. Totuși, mor să mă duc în oraș și să-mi fac de cap câteva ore. Am avut

o săptămână criminală. Sau să fugim, pe ziua de azi.

Încruntându-se, Pilar dădu lalelele la o parte.

— Sophia, noul sistem impus de bunica ta ți-e prea greu? Te scoli zilnic cu noaptea-n cap, apoi îți petreci orele în biroul de-aici. Știi că nu te vezi cu niciun prieten.

— Mă simt bine sub tensiune. Totuși, nu mi-ar strica o asistentă și cred că tu corespunzi din toate punctele de vedere.

— *Cara*, știm amândouă că nu ți-aș fi de niciun folos.

— Ba eu, una, n-o știu deloc. Okay, trecem la planul B. Te pun la treabă. Apropo, ai decorat toată casa și arată minunat. Îmi pare rău că nu te-am ajutat și eu.

— Ai fost ocupată.

— Nu chiar atât de ocupată. Dar acum suntem în timpul programului și trebuie să-mi dai raportul despre pregătirile pentru petrecere – face parte din îndatoririle tale de asistentă.

Fata asta îi făcea capul să se învâртеască.

— Sophia, zău așa.

— Da, zău așa. Tu ești ucenica, eu sunt șefa.

Sări jos, frecându-și palmele.

— Vreau să-mi scot pârleala pentru toți anii cât ai făcut instrucție cu mine. Mai ales între vârstele de doisprezece și cincisprezece ani.

— Nu, nu perioada hormonală! N-ai putea fi atât de crudă!

— Punem pariu? M-ai întrebat dacă noul sistem e prea greu pentru mine. Nu e. Dar nici mult nu mai are. Nu-s obișnuită să-mi fac singură toate treburile – dosarele, telefoanele, scrisul... Și cum față de *Nonna* n-am s-o recunosc, nici față de MacMillan, ai putea să mă ajuți.

Cu un oftat, Pilar își scoase mânușile.

— Vrei doar să-mi găsești o ocupație, la fel cum mă bate și Maria la cap să mănânc.

— Parțial, recunosc Sophia. Dar asta nu schimbă faptul că îmi petrec fiecare zi cu munci birocratice de rutină. Dacă aș putea sări peste ele, cine știe, poate chiar aș începe să mai am câte-o întâlnire în

deceniul ăsta. Îmi lipsesc bărbații.

— Bine, da' să nu dai vina pe mine dacă pe urmă nu-ți mai găsești dosarele.

Pilar își scoase panglica subțire din păr, răvășindu-și-l cu degetele.

— N-am mai făcut muncă de birou de la șaisprezece ani, iar atunci eram atât de catastrofică, încât mama m-a concediat.

Izbucnind în râs, se întoarse, după care observă că Sophia îi privea lung mâna.

Jenată, Pilar aproape că și-o ascunse la spate, cu tot cu rubinul de cinci carate, cu tăietură pătrată.

— E cam mult, nu-i așa?

— Știu eu? Cred că m-a orbit văpaia.

Sophia luă mâna mamei sale, examinând piatra și diamantele montate în jur.

— Mamăăă! *Magnifico!*

— Ar fi trebuit să-ți spun. Dar erai atât de ocupată... încercă Pilar să-i explice. Fir-ar să fie... Am profitat de programul tău încărcat ca să evit să-ți vorbesc. Iartă-mă.

— Nu e nevoie să te scuzi pentru că ți-ai cumpărat un inel, mama. Cred, numai, că ăsta poate fi considerat un mic monument.

— Eram furioasă. Niciodată să nu faci nimic la furie.

Pentru a-și găsi o ocupație, Pilar își luă uneltele de grădinărit și începu să le pună la loc.

— Fetițo, Helen se ocupă de problemele divorțului. Ar fi trebuit să...

— Perfect. Nu-i va lăsa să te scalpeze. Nu te uita așa la mine, mama. Ai avut grijă, toată viața ai avut grijă să nu spui nimic împotriva tatei. Dar nu sunt oarbă, și nici proastă nu-s.

— Într-adevăr...

Biruită de tristețe, Pilar puse lădița deoparte.

— Nu ești niciuna, nici alta.

Și văzuse, înțeleșese, mult mai mult decât s-ar fi convenit pentru

un copil.

— Dacă l-ai lăsa, ți-ar lua banii și orice altceva nu mai e bătut în cuie. Nu s-ar putea stăpâni. Acum sunt mai liniștită, când știi că mătușa Helen îți apără interesele. Hai, să ducem florile astea în casă.

— Sophia, îi puse Pilar mână pe braț, în timp ce Sophia lua un ghiveci cu amaryllis. Îmi pare atât de rău că te doare...

— Din cauza ta n-am suferit niciodată. Dintr-a lui, întotdeauna. Cred că n-am ce face.

Luă încă un ghiveci.

— Rene o să-și înghită limba când vede pietroiul ăsta.

— Știu. Asta și era ideea.

De peste cincizeci de ani, firma Giambelli, California organiza petreceri somptuoase de Crăciun, pentru rude, prieteni, salariați și asociați. O dată cu compania, crescuse și lista invitaților.

Conform tradiției consacrate de ramura italiană a companiei, petrecerile aveau loc simultan, în ultima sâmbătă dinainte de Crăciun.

Casa le era deschisă prietenilor și rudelor, iar crama, angajaților. Asociații, în funcție de pozițiile lor în lanțul trofic, erau repartizați în locurile potrivite.

Invitațiile în casa principală valorau cât propria lor greutate în aur și erau folosite adesea ca un simbol al prestigiului sau al succesului.

Totuși, familia Giambelli nu era mai prejos nici cu festivitățile din cramă.

Se servea mâncare elegantă, din belșug, vinul curgea liber, iar decorațiunile și distracțiile erau de prima calitate.

Fiecare membru al familiei obișnuia să-și facă apariția în ambele locuri.

Întrucât o făcea de la cincisprezece ani, Sophia știa că petrecerea din cramă era mult mai amuzantă și mai lipsită de relații enervante.

Auzea una dintre odraslele verișoarei Gina chirăind, în celălalt capăt al culoarului. Speranțele ei ca Don și liota lui să rămână în

Italia se spulberaseră în seara dinaintea sosirii lor.

Totuși, nici chiar prezența acestora nu era la fel de iritantă ca aceea a tatălui ei, cu Rene. Pilar insistase categoric să fie invitați, ținându-i piept lui La *Signora* în această privință. Consolarea era că fuseseră invitați în cramă.

Ceea ce, își spusese ea, în timp ce-și punea cerceii cu diamante, avea exact efectul unei directe de dreapta în mutra lui Rene.

— Uită-te la tine! exclamă Helen, intrând, drăgălașă și durdulie, într-un roz lucios. Strălucești toată!

— Rochia e superbă, nu-i așa? făcu Sophia o piruetă în fața oglinzii. Nu-i prea mult, cu diamantele?

— Cu diamantele, nimic nu e prea mult, iubito, închise Helen ușa. Voiam să vorbim un minut între patru ochi. Sunt dezolată că aduc acum vorba, chiar înainte de a te întâlni cu sutele de invitați, dar Pilar mi-a spus că vor veni Tony și Rene.

— Și care e problema?

— S-a pronunțat divorțul. Ieri. N-a fost decât o formalitate, după atâția ani. Întrucât Tony era grăbit și n-a complicat lucrurile cu negocieri financiare, n-a trebuit decât să se semneze hârtiile.

— Înțeleg.

Sophia își luă poșeta, jucându-se cu catarama.

— L-ai spus mamei?

— Da. Adineaori. E mulțumită. Sau, rezistă bine. Știu că e important pentru ea ca și tu să faci la fel.

— Cu mine nu-ți face griji, mătușă Helen.

Se apropie de ea și îi luă mâinile.

— Ești o comoară la casa omului. Nu știu ce s-ar fi făcut, fără tine.

— Trebuie să-și trăiască viața.

— Știu.

— Și tu la fel, îi strânse Helen mâinile. Nu-i da lui Rene satisfacția să vadă că te afectează, la niciun nivel.

— N-am să i-o dau.

— Perfect.

Deschise ușa, aruncând o privire în urmă.

— Tony n-a făcut multe lucruri admirabile la viața lui, dar tu ești unul dintre ele.

— Mulțumesc.

Rămasă singură, Sophia expiră prelung.

Apoi, își îndreptă umerii, revenind la oglindă, unde-și rujă buzele într-o nuanță roșie ca sângele.

David sorbea dintr-un Merlot, umblând prin mulțimea înghesuită sub bolțile înalte de piatră ale cramei, unde încerca să-și scoată din minte acordurile hot ale formației ce-l încânta pe fiul lui, în timp ce scruta împrejurimile în căutarea lui Pilar.

— David. Îmi pare bine că te văd.

Se întoarse, surprins, când văzu chipul zâmbitor al lui Jeremy DeMorney.

— Jerry. Nu știam că aveai să fii aici.

— Încerc să nu lipsesc de la niciun bairam anual al familiei Giambelli și trec întotdeauna pe la cramă înaintea vilei. E foarte democratic din partea lui *La Signora*, că invită reprezentanți ai concurenței.

— E o doamnă extraordinară.

— Fără pereche-n lume. Cum faci față cu munca?

— Sunt încă la început. Dar merge bine. Mă bucur că am scos copiii din oraș. Care mai e situația la New York?

— Reușim să ne descurcăm fără tine, deși cam pe bâjbâite.

Aciditatea declarației nu era atenuată de zâmbetul afectat.

— Regret, încă ne mai doare. Sunt dezolat că te-am pierdut, David.

— Nimic nu ține o veșnicie. Mai e pe-aici cineva de la La Coeur?

— A venit Duberry, din Franța. O cunoaște pe bătrâna doamnă de-o sută de ani. Pearson reprezintă grupul local. Mai sunt câțiva directori de la alte mărci. Avem ocazia să-i bem vinul și să ne spionăm între noi. Ai vreo bârfă nouă pentru mine?

— Cum spuneam, e încă devreme.

Vorbea nepăsător, dar devenise precaut. Unul dintre motivele pentru care părăsise firma La Coeur era tocmai politica de bârfă și lovituri pe la spate a lui Jerry.

— Oricum, e o petrecere excelentă. Scuză-mă, a venit o persoană pe care o așteptam.

„Poate toată viața“, adăugă David în sinea lui, în timp ce pleca fără o privire în urmă, înaintând prin mulțime spre Pilar.

Era îmbrăcată în albastru. O rochie de catifea albastră, cu un șirag lung de perle.

Avea o înfățișare caldă și regală, aparent plină de încredere în sine – dacă David nu i-ar fi observat scurta licărire de panică din ochi.

Apoi, întorcând capul, doar puțin, îl văzu. Și, așa să-l ajute Dumnezeu, roși. Ideea că el era cauza îl scotea din minți.

— Te căutam, o luă David de mână, nelăsându-i timp să se împotrivească. Parc-aș fi un licean la o reuniune cu colegii. Știi că trebuie să circuli printre musafiri, dar vreau să-mi acorzi un minut mai întâi.

Parcă ar fi învăluit-o un val cald.

— David...

— Fără vin nu poți circula. Nu merge.

O trase înainte.

— Vom discuta despre vreme, despre afaceri. N-am să-ți spun că ești frumoasă decât de cinci, maximum șase... duzini de ori. Poftim, culese el o cupă cu șampanie de pe o tavă. După cum arăți, nu te văd bând altceva.

În abdomenul lui Pilar se pornise vechea palpație.

— Nu pot ține pasul cu tine.

— Eu nu pot ține pasul cu mine însumi. Te neliniștesc.

Îi atinse paharul cu al lui.

— Aș spune că-mi pare rău, dar aș minți. Cel mai bine e ca o relație să fie începută cu sinceritate, nu crezi?

— Nu... Ba da... Termină! încercă Pilar să râdă.

David arăta ca un fel de cavaler sofisticat, în costumul negru formal, cu părul blond lucind în lumina irizată. Ce gânduri prostești, își spuse ea, pentru o femeie între două vârste!

— Copiii tăi sunt aici?

— Mda. S-au smiorcăit că-i târăsc după mine, iar acum sunt într-al nouălea cer. Ești frumoasă. Am precizat că urma să ți-o spun, nu?

Pilar aproape chicoti, înainte de a-și aduce aminte că avea patruzeci și opt de ani, nu optsprezece, și ar fi trebuit să aibă mai multă minte.

— Da, cred că ai amintit ceva...

— Presupun că nu putem găsi un colț întunecos, unde să ne giugiulim.

— Nu. Categoric.

— Atunci, nu-ți rămâne decât să dansezi cu mine, oferindu-mi o șansă de a te face să te răzgândești.

Ideea că ar fi putut să se răzgândească o răscolea. Și, cu atât mai mult, că dorea s-o facă. Nepotrivit, își spuse ea cu fermitate. Ridicol. Avea cu câțiva ani mai mult decât el.

Doamne, ce putea să facă? Ce să spună? Ce să simtă?

— O mie de gânduri îți trec prin cap, murmură el. Aș dori să mi le spui pe toate.

— Te pricepi al naibii de bine.

— Mă bucur că spui asta, pentru că de fiecare dată când de văd, mă simt stânjenit.

— M-ai păcălit.

Trase aer în piept, calmându-se.

— David, ești foarte atrăgător...

— Crezi? Îi atinse el părul – nu se putea stăpâni; îi plăcea cum se ondula pe lângă obraz. Ai putea fi mai concretă?

— Și foarte fermecător, adăugă ea, străduindu-se să-și păstreze tonul sub control. Sunt foarte flatată, dar nu te cunosc. Și-n plus...

Se întrerupse, cu zâmbetul înghețându-i pe față.

— Bună, Tony. Rene.
— Pilar. Arăți superb, se aplecă Tony s-o sărute pe obraz.
— Mulțumesc. David Cutter, Tony Avano și Rene Foxx.
— Rene Foxx Avano, preciză Rene, ca o pisică torcând; ridică mâna, fâlfâindu-și degetele pentru a face inelul de logodnă cu diamante să scânteieze. Începând de azi.

Nu era o lovitură de pumnal în inimă, așa cum se temuse, constată Pilar. Mai degrabă o arsură, un șoc scurt pe cât de dureros, pe-atât de iritant.

— Felicitări. Sunt sigură că veți fi foarte fericiți împreună.

— A, suntem deja, îl luă Rene pe Tony de braț. Imediat după Crăciun, zburăm în Bimini. Ce plăcut va fi, să scăpăm de ploaia și frigul ăsta. Zău c-ar trebui să-ți găsești și tu timp pentru o mică vacanță, Pilar. Pari palidă.

— Ciudat. Tocmai îmi spuneam cât de însuflețită arată în seara asta.

Simțind cum bătea vântul, David ridică mâna lui Pilar, sărutându-i degetele.

— Delicios, chiar. Mă bucur că am avut ocazia să te cunosc, Tony, înainte de a pleca din țară.

Și, cu o mișcare lină, o cuprinse pe Pilar de talie.

— Mi-a fost foarte greu să te găsesc, în ultimele câteva zile, continuă el, cu o privire scurtă spre Rene, la limita politetii. Acum observ de ce. Să anunți la biroul meu ce planuri de călătorie ai, bine? Avem de discutat afaceri.

— Oamenii mei îmi cunosc planurile.

— Se pare că nu și ai mei. Acum ne scuzați, da? Trebuie să ne facem rondul, înainte de a porni spre vilă.

— Ai fost nedelicat, îi șopti Pilar.

— Și ce dacă?

Farmecul cochet îi pierise. În locul lui se simțea o putere rece și necruțătoare. Care-l făcea cu atât mai atrăgător.

— Pe lângă faptul că nu-l plac din principiu, sunt C.O.O. și

trebuia să fiu informat dacă un vicepreședinte pleacă din țară. Mă ocolește de zile întregi, îmi evită telefoanele. Nu-mi place treaba asta.

— Nu e obișnuit să aibă de dat socoteală, nici în fața ta, nici într-
altora.

— Va trebui să se obișnuiască.

Pe deasupra capului ei, David îl zări pe Tyler.

— Și alții la fel. Ce-ar fi să mă ajuți puțin și să mă prezinți unora
dintre oamenii care se întreabă ce naiba caut eu aici?

Tyler încerca să se facă invizibil.

Detesta petrecerile mari. Erau prea mulți oameni cu care să
vorbească și prea puțini care aveau ceva de spus.

Își calculase deja planul. O oră în cramă, o oră în casa principală.

După care putea să se strecoare afară, să plece acasă și să se culce.
În ceea ce-l privea pe el, muzica urla prea tare, crama era prea
aglomerată, iar mâncarea cădea prea greu la stomac. Nu-i dispăcea
să se uite la oameni, mai ales când toți erau dichisiți și lustruiți și
înceau să arate mai grozav decât cei cu care stăteau de vorbă.

Parcă ar fi privit o piesă de teatru și, atâta vreme cât putea sta la
loc sigur, în public, era în stare să reziste un timp.

Urmărise mica scenă dintre Pilar și Rene. Tyler ținea destul de
mult la Pilar ca să-și sacrifice colțul, sărindu-i în ajutor, dacă n-ar fi
fost deja lângă ea David Cutter.

Cutter îl irita din principiu, dar Tyler era nevoit să-i recunoască
iuteala. Mica sărutare a mâinii fusese o manevră inspirată, care
părusese să-i enerveze pe Rene și Avano.

Iar cuvintele pe care le rostise șterseseră cât ai clipi de pe mutra
lui Avano zâmbetul ăla idiot.

Avano era un bou. Dar, îmboldit de Rene, putea fi un bou
periculos. Dacă David putea să-l pună la punct, aproape că merita
să-l aibă în tabăra lui.

Aproape.

— De ce stai aici, singur?

Tyler coborî privirea, încruntat, spre Maddy.

— Fiindcă nu-mi place aici.

— Și ce? Ești adult. Poți să faci ce vrei.

— Mai gândește tu mult așa, fetițo, și-o să ai o mare dezamăgire.

— Îți place să faci pe nervosul.

— Nu, *sunt* nervos și gata.

Dând din cap, Maddy îl privi cu buzele țuguiate.

— Okay. Pot să beau și eu o gură din vinul tău?

— Nu.

— În Europa, copiii sunt învățați să aprecieze vinul.

O spusese pe un ton atât de măreț, stând în fața lui cu straturile ei de material negru și ghetetele urâte ca moartea, încât lui Tyler îi veni să râdă.

— Atunci, du-te în Europa. Pe-aici, se numește contribuție la delincvență.

— Am fost în Europa, da' nu mi-o amintesc foarte bine. Am să mai merg. Poate-am să stau la Paris, o vreme. Vorbeam cu domnul Delvecchio, podgoreanul. Spunea că vinul e un miracol, dar de fapt nu e decât o reacție chimică, așa-i?

— Și una, și alta. Și, în același timp, niciuna, nici cealaltă.

— Trebuie să fie. Voiam să fac un experiment și m-am gândit că poate mă ajuți tu.

Tyler clipi din ochi, privind-o pe fata drăguță, îmbrăcată dizgrațios și cu o minte atât de iscoditoare.

— Cum? De ce nu vorbești cu tatăl tău?

— Pentru că tu ești cel care prepară vinul. Mă gândeam să iau niște struguri, să-i pun într-un castron și să văd ce se-ntâmplă. Aș mai lua un castron, de același gen și cu aceeași cantitate de struguri, și-acolo aș face diverse chestii. Chestii cum faceți și voi.

— Eu, strugurii din castroane îi mănânc.

Totuși, îi captase interesul.

— Înțelegi, un castron l-aș lăsa în pace, miracolul domnului

Delvecchio. Pe celălalt l-aș prelucra, cu aditivi și tot felul de tehnici. Ca să determin reacția chimică. Pe urmă, aș vedea care-a ieșit mai bine.

— Chiar dacă folosești același soi de struguri, vor apărea diferențe între teste.

— De ce?

— În perioada asta a anului, nu-i poți obține decât de la magazin. S-ar putea să nu fie culeși din aceeași vie. Și chiar dacă sunt, tot există mai multe variabile. Tipul de sol, fertilitatea, infiltrarea apei. Data culesului. Felul cum au fost culeși. Mustul din fiecare castron va ieși cu totul altfel, chiar dacă le-ai lăsa pe amândouă în pace.

— Ce-i ăla must?

— Sucul.

Vin la castron, își spuse Tyler. Interesant.

— Dar, dacă vrei să încerci, e mai bine să folosești castroane de lemn. Lemnul îi dă mustului un anumit caracter. Nu mult, dar totuși.

— O reacție chimică, zâmbi Maddy. Vezi? E știință, nu religie.

— Fetițo. Vinul e știință, e religie și mai mult decât atât.

Pe negândite, îi oferi paharul.

Maddy sorbi, delicat, privind în jur ca tatăl ei să nu fie prin apropiere. Își rostogoli experimental vinul pe limbă, înainte de a-l înghiți.

— E destul de bun.

— Destul de bun?

Clătinând din cap, Tyler luă paharul înapoi.

— Țsta-i Pinot Noir de soi ales. Numai un barbar l-ar numi „destul de bun“.

Fata zâmbi, fermecător, pentru că-l păcălise.

— Ai să-mi arăți și mie odată butoaiele alea mari de vin și aparatele?

— Mda. Sigur.

— Domnul Delvecchio zice că vinul alb se face în inox, iar alea

roșii, în lemn. N-am apucat să-l întreb de ce. De ce?

Nu arăta drăguț? își spuse Sophia.

Namila de MacMillan, adâncit în conversație serioasă cu Morticia în miniatură. Și, dacă situația era așa cum părea, se distra de minune.

— Sophia. Răpitoare ca întotdeauna.

— Jerry. Sărbători fericite, se aplecă ea să-l sărute pe obraji. Cum merg afacerile?

— Am avut un an trăsnit, o cuprinse Jeremy DeMorney pe după umeri, conducând-o printre grupurile din camera de degustare, spre bar. Și mă aștept la încă unul. O păsărică mi-a spus că planifici o campanie de promovare extraordinară.

— Păsăricile astea ciripesc cam mult, nu? O șampanie, te rog, îi ceru ea barmanului, zâmbitoare. Alta din stol cânta că lansezi o marcă nouă. Pentru piața medie, cu clientela americană.

— Trebuie să împuște cineva păsăricile astea. Am văzut în „Vino“ reclama la Cabernetul tău '84.

— O recoltă excelentă.

— Și la licitație ți-a mers bine. Rușine să-ți fie, Sophia, că m-ai ocolit când ai fost la New York. Știai doar că abia așteptam să te văd.

— N-am avut încotro. Dar, cu următoarea ocazie, îți promit.

— Contez pe asta.

Sophia ridică paharul și sorbi.

Jerry era un bărbat atractiv, onctuos, aproape mătăsos. Câteva fire argintii la tâmple îi sporeau distincția, iar ușoara brazdă din bărbie îi adăuga un plus de farmec.

Niciunul dintre ei nu aduse vorba despre tatăl ei, nici despre secretul cunoscut de toți al infidelității soției lui Jerry. În schimb, mențineau relații prietenești, cu o undă de flirt.

Se înțelegeau foarte bine, după părerea Sophiei. Concurența dintre firmele Giambelli și La Coeur era înverșunată, adesea înviorătoare. Iar Jeremy DeMorney nu se dădea înapoi de la nicio metodă, pentru a-și forța avantajul.

Îl admira pentru asta.

— Îți promit chiar și o cină, adăugă ea. Și vin. Vin Giambelli-MacMillan. Vrem să bem ce e mai bun, în fond.

— Atunci, poate ar merge un brandy La Coeur, în apartamentul meu.

— Ei, da' știu că te pricepi să combini afacerile și... afacerile.

— Ești o femeie crudă, Sophia.

— Ești un bărbat periculos, Jerry. Ce-ți mai fac copiii?

— Copiii fac bine. I-a luat mama lor la San Moritz, de sărbători.

— Probabil ți-e dor de ei.

— Desigur. Mă gândeam să mai stau o zi, două, în vale, înainte de a porni spre casă. Ce-ar fi să combinăm plăcerea și plăcerea?

— E tentant, Jerry, dar nu-mi mai văd capul de treburi. Și nu cred să mă mai liniștesc înainte de Anul Nou.

Zări o mișcare cu coada ochiului și-și văzu mama pornind spre toaletă. Cu Rene le câțiva pași în urma ei.

— Și, apropo de treburi, pe una o am de rezolvat chiar acum. Mă bucur că te-am văzut.

— Și eu pe tine, răspuse Jerry, în timp ce Sophia își croia drum prin mulțime.

Mult mai mult avea să se bucure văzând-o ruinată – cu toată familia.

Grăbirea acestui lucru avea să fie o adevărată combinație de afaceri cu afaceri. Și de plăcere cu plăcere.

Rene deschise ușa salonului pentru doamne, la câteva clipe după Pilar.

— Ai reușit să cazi în picioare, este? întrebă ea, rezemându-se de ușă, ca să nu mai poată intra nimeni.

— Ai căpătat ce-ai dorit, Rene.

Deși mâinile îi erau gata să tremure, Pilar își deschise poșeta și scoase rujul.

— Nu văd de ce mai reprezintă o problemă pentru tine.

— Fostele neveste sunt întotdeauna o problemă. Îți spun un singur lucru, nu-ți permit să mă suni, nici pe mine nici pe Tony, ca să-ți descarci frustrările nevrotice.

— N-am sunat pe nimeni.

— Minti. Și mai ești și lașă. Acum te-ascunzi după David Cutter.

O apucă de mână, smucindu-i-o în sus, cu inelul în lumină.

— Ce-ai făcut ca să-l tapezi de chestia asta?

— Eu n-am nevoie să-mi cumpere bărbății bijuterii, Rene, nici altceva. Asta-i diferența esențială între noi.

— Ba am să-ți spun eu care-i diferența esențială între noi. Eu alerg după ceea ce vreau, pe față. Dacă-ți închipui c-am să-l lase pe Tony să zboare pentru că tu te-ai dus smiorcăind la ai tăi, te înșeli. N-o să-l dați afară, nici voi și nici David Cutter. Iar dacă-ncerci... gândește-te numai la toate informațiile interesante pe care le-ar putea strecura concurenței.

— Amenințând familia și firma nu asiguri viitorul lui Tony. Și nici pe-al tău.

— Mai vedem noi. Acum sunt doamna Avano. Iar domnul și doamna Avano vor fi alături de familie, și de ceilalți directori superiori, diseară la vilă. Sunt sigură că pe invitația noastră s-a strecurat o confuzie.

— Ai să te faci de râs, atâta tot, replică Pilar.

— Eu nu mă fac prea ușor de râs. Să ții minte. Tony are o bucată din Giambelli, iar eu am o bucată din el. Sunt mai tânără decât tine, iar cu maică-ta nici nu mă compar. Când voi nu veți mai fi, eu am să fiu tot aici.

— Serios?

Încet, calculat, Pilar se întoarse spre oglindă, începând să-și rujeze buzele.

— Cât timp crezi că va trece până când Tony va începe să te înșele?

— N-ar îndrăzni.

Convinsă de propria ei putere, Rene zâmbi:

— Știe că, dacă o face, îl omor. Eu nu-s o nevestă bleagă și răbdătoare. Tony mi-a spus ce dezastru erai la pat. Facem un haz nemaipomenit pe chestia asta. Vrei să-ți dau un sfat? Ca să nu-ți scape Cutter, mai bine pasează-i-l fiică-tii. Îmi face impresia uneia care știe cum să distreze bărbații.

Chiar în timp ce Pilar se răsucea, Sophia deschise ușa.

— Vai, ce distracție! vorbiți ca-ntre fete? Rene, cât curaj din partea ta, să-ți dai cu movul ăsta pe la ochi, la culoarea ta de păr.

— Du-te-n pizda mă-tii, Sophia.

— Erudită ca-ntotdeauna. Mama, ești chemată la vilă. Sunt sigură că Rene o să ne scuze. Are nevoie de spațiu și liniște, ca să-și cârpească fața.

— Dimpotrivă, vă las eu pe voi, ca s-o ții pe maică-ta de mână până-i trece plânsul. N-am terminat, Pilar, adăugă Rene, deschizând ușa. Pe când tu, gata, ești terminată.

— Amuzant, comentă Sophia, studiindu-i mamei sale fața. Nu pari să izbucnești în plâns.

— Nu, am terminat cu asta.

Pilar își lăasă rujul să cadă în poșetă și o închise scurt.

— Sophia, iubito, tatăl tău s-a însurat cu ea azi.

— Of, la naiba...

Cu un oftat prelung, Sophia se apropie și-și îmbrățișă mama, rezemându-și capul pe umărul ei.

— Sărbători fericite.

CAPITOLUL 8

Sophia nu se grăbi. Trebuia să-și prindă tatăl singur pentru a-i spune ce avea de spus, nu când Rene stătea agățată de el ca iedera otrăvitoare pe trunchiul unui copac. Își impuse să fie calmă, matură și limpede precum cristalul. Dacă își pierdea calmul, nu rezolva nimic. Când o zări pe Rene cu Jerry pe ringul de dans, acționă.

Nu fu surprinsă să-și vadă tatăl la o masă din colț, flirtând cu Kris. O cam revolta, dar nu se mira că-i făcea ochi dulci altei femei chiar în ziua nunții lui.

Când se apropie, însă, percepu semnalele subtile – o ușoară atingere, o privire promițătoare – care-i spuneau că nu era doar un simplu flirt. Iar asta o surprinse într-adevăr.

Vasăzică, tatăl ei o înșela pe Rene cu Kris. Nu știa care din trei era nătărăul cel mai mare și, deocamdată, nici n-o interesa.

– Kris, îmi pare său că vă deranjez din momentul ăsta de tandrețe, dar am ceva de vorbit cu tatăl meu. Între patru ochi.

– Și eu mă bucur că te văd, se ridică în picioare Kris. Este atâta timp de când nu te-ai mai deranjat să treci pe la birou, că aproape am uitat cum arăți.

– Nu cred că am să-ți dau ție socoteală, dar voi avea grijă să trimit o poză.

– Ei, prințeso... încep Tony.

– Nu forța lucrurile.

Sophia vorbea calm, încet, dar cu o expresie care-l făcu pe tatăl ei să închidă gura, înroșindu-se la față.

– Hai să punem totul pe seama nebuniei de Crăciun. Kris, cu tine voi avea o discuție în biroul meu, când o să-mi permită programul.

Pentru seara asta, să lăsăm afacerile în favoarea problemelor personale. Poți considera că ai noroc că te-am văzut eu înaintea lui Rene. Și-acum, am de vorbit cu tatăl meu afaceri de familie.

— Cu tine la cârmă, familia asta n-o să mai facă mult timp afaceri.

Cu o mișcare calculată, Kris își plimbă un deget peste dosul mâinii lui Tony.

— Mai târziu, murmură ea și se îndepărtă.

— Sophia, ți-ai făcut o impresie complet greșită. Kris și cu mine beam un pahar împreună, doar, ca oamenii civilizați...

— Pe-astea păstrează-le pentru Rene. Eu te cunosc de mai mult timp. De suficient timp ca să mă doară-n cot de pițipoancele tale. Te rog să nu mă întrerupi, i-o reteză ea, nelăsându-l să protesteze. Nu va dura mult. Am auzit că se cuvine să te felicit. Sau, dacă nu se cuvine, măcar bunele maniere elementare mă obligă. Așa că, na-ți felicitările mele și bagă-ți-le-n cur.

— Haide, Sophia, se ridică el, dând s-o apuce de mână, dar Sophia și-o smuci la distanță. Știu că nu-ți place Rene, dar...

— De Rene mi se rupe fix în paișpe și, pe moment, e valabil și pentru tine.

Tony păru sincer surprins, sincer lezat. Sophia se întrebă dacă nu cumva își exersa expresia în oglinda de bărbierit.

— Nu vorbești serios. Îmi pare rău că ești supărată.

— Ba nu-ți pare deloc. Îți pare rău doar că te-am încolțit. Azi te-ai căsătorit, și mie nici nu te-ai deranjat să-mi spui. Asta-i una la mână.

— Prințeso, a fost o ceremonie mică, simplă. Nici Rene și nici eu n-am...

— Taci și-ascultă.

Răspunsul lui fusese prompt și firesc, dar Sophia știa adevărul.

Nici nu se gândise s-o anunțe.

— Ai venit la o petrecere de familie – și, sub pretextul afacerilor, asta este o petrecere de familie – făcând paradă cu noua ta nevastă și cu alta pe lângă ea, pentru siguranță. Nesimțirea e destul de mare, dar crește și mai mult de vreme ce n-ai avut bunul simț să-i spui mai

întâi mamei despre căsătorie. Asta-i a doua la mână.

Ridicase vocea, suficient pentru a face să se întoarcă spre ei câteva capete.

Stânjenit, Tony se apropie de ea, apucând-o de braț cu blândețe.

— Hai mai bine afară și-am să-ți explic. Nu e cazul să cauzăm scene aici.

— Ba este. Am toate motivele. Încerc cu disperare să rezist ispitei de a o face. Fiindcă tocmai ăsta-i pontul, nenorocitul. Ai împins-o pe aia în fața mamei.

Pierzându-și complet calmul, îl împunse pieptul cu un deget.

— Ai lăsat-o pe Rene s-o încolțească, să-și verse pe ea tot veninul, să facă scene și s-o facă să sufere, în timp ce tu stăteai aici cu balele curgându-ți după alta – una destul de tânără ca să-ți fie fiică, dacă mai ții minte că ai una. Și cu asta, sunt trei la mână, fir-ai tu al dracului să fii! Trei, și ai zburat. Să nu te mai apropii de ea, și nici de mine. Ține distanța, și vezi ca și *nevastă-ta* să facă la fel. Că de nu, am eu grijă s-o pățiți, îți dau cuvântul meu, o s-o pățiți urât de tot.

Înainte de Tony să-și revină, se răsuci în loc, tocmai la timp pentru a observa zâmbetul ironic de pe fața lui Kris. Făcu un pas spre ea, nu prea sigură ce avea de gând. În clipă următoare, fu prinsă de braț și trasă în mulțime.

— Proastă inspirație, spuse încet Tyler, în timp ce-și muta mâna de pe brațul pe talia ei, ca s-o țină lângă el. Foarte proastă, să omori angajații la bairamul de Crăciun al firmei. Hai afară.

— Nu vreau afară.

— Trebuie. E frig. Ai să te răcorești. Până acum, ai distrat doar câțiva oameni care erau destul de aproape ca să te audă cum îl ciurui ai pe Avano. Și l-ai ciuruit frumos, apropo. Dar, cu aburii care-ți ies pe urechi, până la urmă ai să dai un spectacol pentru toată lumea.

Aproape că o împinse pe ușă afară.

— Nu mă mai împinge și nu mă mai trage. Nu-mi place să fiu bruscată, se smulse Sophia, răsucindu-se, gata-gata să-l pocnească.

— Hai, dă. Primul pumn e gratis. După aia, dau și eu.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră, inspiră din nou, în timp ce continua să-l sfâșie din priviri. Tyler o găsea scandalosă și magnifică.

— Ține-o tot așa, o încurajă el. Încă două, trei guri de aer, și vei putea să vezi prin sângele care-ți înceteșează ochii.

— Ticălosul. Puțin îmi pasă și de el, și de Kris, chiar dacă asta complică într-adevăr lucrurile în sectorul meu. Dar a rănit-o pe mama.

— Se descurcă ea, Sophia. O să fie bine.

Tyler își înfundă mâinile în buzunare, înainte de a ceda imboldului de a o mângâia. Arăta atât de nefericită. Văzând că începea să tremure, își scoase sacoul și i-l puse pe umeri.

— Îmi pare rău că te-a făcut să suferi.

— Mhm. Și altceva?

— Cred c-ar trebui să-ți mulțumesc că m-ai scos de-acolo până nu mă repezeam în spectatori.

— Dacă te referi la Kris, nu mi s-a părut o simplă spectatoare. Mai mult operatoare. Oricum, nu e nevoie să-mi mulțumești.

Sophia se întoarse, pentru a vedea pe chipul lui că începea să se simtă jenat. Înduioșată, se ridică pe vârfuri, sărutându-l ușor pe obraz.

— Totuși, îți mulțumesc. N-am strigat, nu-i așa? Când îmi vin dracii, nu mai știu ce fac.

— Nu prea, iar formația cânta tare.

— Ei, tot e ceva. Și cu asta, cred că mi-am terminat treaba aici. Mă conduci până la vilă? Ca să fii sigur că nu mai fac o criză.

— Cred că da. Să-ți aduc haina?

— Nu e nevoie, zâmbi Sophia, strângându-și mai tare pe trup sacoul lui. O am pe a ta.

Grădinile vilei scânteiau în mii de lumini. Terasele încălzite erau decorate cu flori și copaci ornamentali. Mesele grupate invitau

oaspeții să se răspândească sub lumina stelelor, savurând noaptea și muzica din sala de bal.

Pilar profită de ocazie ca să stea un moment la aer înainte de a intra să-și facă datoria și față de oaspeții din casă. Se gândea să strecoare o țigară de urgență.

— Te scunzi?

Tresări, în colțul întunecos unde stătea, apoi se relaxă, văzând că era tatăl ei vitreg.

— M-ai prins.

— Și eu mă ascundeam.

Cu o mișcare exagerată, Eli își lungi gâtul, privind în jur, apoi șopti:

— Ai?

Râsul îi dădea o senzație minunată.

— Numai una, șopti și ea. Putem s-o poștim.

— Aprinde-o, colega. Mama ta e ocupată. Avem timp destul să tragem una mică.

Pilar aprinse țigara și începură să și-o treacă de la unul la altul, amical, conspirativ.

— E o petrecere reușită.

— Ca întotdeauna.

Cu regret pentru amândoi, Eli strivi chiștocul țigării.

— Anul ăsta, tu, mama ta și Sophia v-ați întrecut pe voi înșivă. Sper că Tereza ți-a spus cât admirăm eforturile pe care le-ai făcut pentru evenimentul ăsta.

— Mi-a spus. În felul ei.

— Atunci, lasă-mă să-ți mulțumesc și eu, într-al meu.

O cuprinse cu brațele, pornind cu ea în pas de dans.

— O femeie drăguță nu trebuie să rămână niciodată fără partener.

— O, Eli, își lăsa Pilar capul pe umărul lui. Ce m-aș face eu fără tine? Sunt într-un hal fără de hal.

— Nu tu. Pilar, când m-am însurat cu mama ta, erai femeie în toată firea, cu copil. Am încercat să nu mă amestec în viața ta.

— Știu.

— O face destul Tereza pentru amândoi, continuă el, smulgându-i un chicotit. Oricum, voi spune ce am pe suflet. Niciodată n-a fost destul de bun pentru tine.

— Eli...

— Și nici n-ar fi putut să fie. Ți-ai irosit o groază de ani cu Tony Avano, dar ai reușit să te alegi cu o fiică minunată. Prețuiește-o și nu-ți consuma restul vieții întrebându-te de ce n-a mers.

— S-a căsătorit cu Rene. Așa, simplu.

— Cu atât mai bine.

Când Pilar se retrase scurt, să-l privească, Eli dădu din cap:

— Pentru tine, pentru Sophia, pentru toată lumea. Se potrivesc unul cu altul, așa cum sunt. Iar căsnicia lor nu face decât să-l îndepărteze și mai mult de viața ta. Dacă era după mine, ar fi zburat și din firmă. De tot. Și cred că asta o să se și întâmple, în următorul an.

— E bun pe meserie.

— Alții vor fi la fel de buni, și n-au să-mi cauzeze indigestii. Mama ta are motivele ei de a-l păstra. Dar motivele astea nu mai sunt la fel de importante ca altădată. Lasă-l în pace, o sărută el pe frunte. Sau înoată, sau se-neacă. Oricum, nu mai e problema ta.

Gura lui Tony, care asculta de pe terasa de jos, se înăspri. Încă îl mai ustura atacul din partea fiicei lui, pe care-l considera complet nedrept și nepotrivit. Îl putuse trata cu nepăsare, dar atunci fusese în public. În public, la o petrecere de afaceri.

Și nu fusese vorba de afaceri.

Nu credea cu adevărat că familia Giambelli avea să-l dea afară. Dar urmau să-i îngreuneze viața.

Îl credeau prost, neatent. Dar se înșelau. Avea deja un plan ca să-și asigure garanțiile financiare. Dumnezeu îi era martor câtă nevoie de bani avea, și-ncă de cât mai mulți. Rene îi secătuia deja toate resursele.

Sigur că fusese neinspirat să se încurce cu Kris. Se străduia să

rupă legătura, delicat. Până acum, fusese puțin mai problematic decât se așteptase. Era chiar măgulitor că o tânără fermecătoare ca ea era atât de atașată de el. Și furioasă, își amintea, destul de furioasă pentru a-i telefona lui Rene în toiul nopții.

Totuși, o rezolvase și pe asta. Rene crezuse că era Pilar, iar el n-o corectase. De ce-ar fi făcut-o? Sorbi din vin și, conform obiceiului său, începu să-și alunge din minte necazurile înainte de a apuca să prindă rădăcini.

Cu Kris se descurca bine.

Promisiunea de a o ajuta să treacă în locul Sophiei o potolise, la fel cum și câte un cadou drăguț o potolea, în general, pe Rene.

Totul era să cunoști slăbiciunile prăzii.

Și, cunoscându-le, folosindu-le, să menții starea de fapt.

Intenționa să-și trăiască în continuare viața așa cum considera că merita. Era timpul să-și mai mulgă sursele, puțin de aici, puțin de colo. Și să privească spre viitor.

Sophia umbla prin cercul prietenilor, străduindu-se s-o evite pe Gina. Femeia aia devenea mai mult decât o pacoste. Urcase până la nivelul penibilului. Nu numai că era îmbrăcată într-un cort roșu cu douăzeci și cinci de kile de paiete, ca un pom de Crăciun, dar mai avea și grijă să le trăncănească tuturor celor pe care-i putea încolți despre deșteptăciunea lui bărbatu-său.

Don, observă Sophia, se ținea pe lângă bar. Era pe jumătate beat și încerca să devină invizibil.

— Mama ta e bine?

Sophia se opri să-i zâmbească lui Helen.

— Ultima dată când am văzut-o, da. Bună, unchiule James, se întoarse ea spre soțul lui Helen, îmbrățișându-l cu putere. James Moore era unul dintre elementele constante ale vieții ei și, adeseori, îi fusese un tată mai apropiat decât cel real.

Se lăsase să se buhăiască, pierduse mai mult păr decât păstrase, dar înapoia ochelarilor cu rame de argint ochii lui verzi licăreau

poznași. Arăta ca unchiul favorit tipic și era unul dintre cei mai buni și mai vicleni avocați de drept penal din California.

— Cea mai drăguță fată din cameră, nu-i așa, Helen?

— Întotdeauna.

— N-ai mâi trecut pe la mine de săptămâni de zile.

— Am să mă compensez, îi dăruie ea un al doilea sărut pe obraz. *La Signora* mi-a dat de lucru.

— Am auzit. Ți-am adus un cadou.

— Mor după cadouri. Dă-ncoa'!

— E acolo, se distrează cu roșcata aia.

Sophia întoarse capul și scoase un scurt chiot de plăcere, când îl zări pe Lincoln Moore.

— Credeam că Linc e tot la Sacramento.

— O să-ți povestească el. Hai, du-te. Și, de data asta, convinge-l să te ia de nevastă.

— James, arcui Helen o sprânceană. Noi mergem s-o căutăm pe Pilar. Fugi și distrează-te.

Lincoln Moore era înalt, brunet și chipeș. Mai era și cel mai apropiat înlocuitor de frate al Sophiei. În diverse momente din viața lor, profitaseră de cele două luni avans ale ei – amândoi.

Prietenia mamelor lor îi ajutase să crească împreună. Din acest motiv, niciunul dintre ei nu se simțise vreodată singur la părinți.

Sophia veni în spatele lui, îl luă de un braț și o întrebă pe roșcată:

— Ți-a se da la tine?

— Sophia!

Râzând, Lincoln o luă în brațe, învârtind-o prin aer.

— Înlocuitoarea mea de soră, îi spuse el roșcovanei. Sophia Giambelli, Andrea Wainwright. Partenera mea. Fii drăguță cu ea.

— Andrea, îi întinse Sophia mâna. O să vorbim.

— Ba n-o să vorbiți nimic. Numai minciuni spune despre mine. E hobby-ul ei.

— Mă bucur să te cunosc. Linc mi-a spus multe despre tine.

— Și el minte. Ați venit amândoi de la Sacramento?

— Nu, de fapt, eu sunt internă la Saint Francis, fac prin rotație la urgență.

— Accident la baschet, ridică Lincoln mâna dreaptă, arătându-i atela de pe degetul arătător. Dislocat la o încercare de blocaj. Andy i-a aruncat o privire și mi l-a dres. Atunci mi-a căzut cu tronc.

— De fapt, el mi-a căzut mie cu tronc, înainte să-l dreg. Dar, de vreme ce nu i-am putut disloca și celelalte degete, uite-mă aici. Și e o petrecere extraordinară.

— Locuiesc din nou în San Francisco, îi spuse Linc Sophiei. M-am hotărât să primesc oferta lui taică-meu, un post la firma lui. Vreau să adun puțină experiență din avocatură, înainte de-a mă adânci prea mult în politică. Sunt un funcționar strălucit – mă rog, nu tocmai strălucit, dar o să-mi asigure ceea ce mi-e necesar până intru în barou.

— Excelent! Linc, e fabulos. Știu că părinții tăi sunt fericiți să te aibă din nou acasă. O să ne găsim timp ca să deșertăm sacii, okay?

— Categoric. Am auzit că-n momentul de față nu-ți mai vezi capul de treburi.

— Pentru tine, niciodată nu-s prea multe. Când dai examenul la barou?

— Luna viitoare.

— E foarte bun, să știi, îi spuse Sophia lui Andy. Poate fi un adevărat cui în capul omului.

— Nu-ncepe, Sophia.

— Distracție plăcută.

Îl zări pe Tyler intrând, cu o expresie nefericită.

— Mă cheamă datoria. Să n-o ștergeți fără să vorbiți și cu mama. Știi că moare după tine. Numai Dumnezeu o fi știind de ce.

— Îți promit și-am să te sun.

— Fă bine. Încântată de cunoștință, Andrea.

— Și eu.

Andy ridică privirea spre Linc:

— Deci, ești chiar atât de bun?

— Mda. Un blestem pe capul meu.
Și, zâmbind, o trase pe ringul de dans.

— Zâmbește, MacMillan.

Tyler o privi pe Sophia.

— De ce?

— Fiindcă ai să dansezi cu mine.

— De ce? repetă el.

Își stăpâni un oftat, când Sophia îl luă de mână.

— Scuză-mă. Am stat prea mult cu Maddy Cutter. Fata asta nu mai încetează cu întrebările.

— Păreați să vă înțelegeți. Am dansa mai bine dacă chiar m-ai atinge.

— Ai dreptate, îi puse el o mână pe talie. E o puștoaică interesantă, și isteată. L-ai văzut pe bunicul meu?

— De câtva timp, nu. De ce?

— Vreau să vorbesc cu el și cu *La Signora*. Pe urmă, cred că am terminat aici și pot să mă duc acasă.

— Nu suportți petrecerile. Trăiește și tu, Ty. E Crăciunul.

— Încă nu e. Și mai am o mulțime de treburi până la Crăciun, și după.

— Auzi, îl trase Sophia de păr, ca să nu se mai tot uite prin mulțime, privind-o în schimb pe ea. În seara asta n-ai nicio treabă de făcut, și încă îți mai sunt datoare că mi-ai sărit în ajutor.

— Nu tu erai în pericol. Ceilalți erau.

Tyler nu avea nevoie de recunoștință, ci de distanță. O distanță cât mai sigură. Sophia era întotdeauna periculoasă, dar lipită de trupul unui bărbat devenea mortală.

— Și am niște diagrame și grafice peste care vreau să mă uit. Ce-ai găsit de râs? întrebă el, când o văzu chicotind.

— Mă întrebam cum ar fi dacă te-ai destinde vreodată. Pariez că ești un nebunatic, MacMillan.

— Mă mai destind și eu, mormăi el.

— Spune-mi ceva, își plimbă Sophia degetele peste ceafa lui, distrându-se cu fulgerul de iritare din ochii aceia albaștri. Ceva care să n-aibă legătură cu vinul sau cu munca.

— Altceva, ce-ar mai fi?

— Artă, literatură, o întâmplare amuzantă din copilărie, o dorință sau o fantezie secretă.

— Fantezia mea actuală e să scap de-aici.

— Mai străduiește-te. Hai, încearcă. Primul lucru care-ți trece prin cap.

— Să smulg rochia asta de pe tine și să văd dacă ai același gust ca mirosul.

Așteptă o clipă.

— Bun, cu asta ți-am închis gura.

— Numai momentan, pentru că îmi studiez propria reacție. Constat că imaginea mă intrigă mult mai mult decât mă așteptam.

Își lăasă capul pe spate, pentru a-i studia fața.

Da, îi plăceau ochii lui, mai ales acum, când aruncau scânteii fierbinți.

— Oare de ce?

— Am răspuns la destule întrebări pentru o singură seară.

Tyler dădu să se retragă, dar Sophia îl apucă strâns de umăr.

— Ce-ar fi să ne onorăm îndatoririle aici, apoi să mergem la tine?

— Ți-e chiar așa de ușor?

— Poate fi.

— Nu și pentru mime, dar îți mulțumesc oricum.

Tonul lui deveni nepăsător și rece, în timp ce privea iar prin jur.

— Dar așa spune că ai destule alte variante pe-aici, dacă te interesează o aventură de-o noapte. Mă duc acasă.

Și se îndepărtă. Sophia avu nevoie de aproape zece secunde pentru ca să-și recapete respirația, și încă trei până când furia începu s-o ardă pe gât. Răgazul îi permise lui Tyler să iasă din cameră și să coboare primul tronson al scării, înainte de ea să-l ajungă din urmă.

— Ba s-o crezi tu! șuieră Sophia printre dinți, depășindu-l. Intră

aici.

Îl împinse în salonul de familie și trânti ușile pliante.

— *Cazzo! Culo!* Nesimțitule.

Chiar și acum, vocea îi era scăzută, controlată. Tyler nu avea de unde ști ce efort o costa.

— Ai dreptate, o întrerupse el, înainte de a apuca să se descarce complet. A fost o mitocănie și te rog să mă scuzi.

Scuzele lui, prezentate calm, îi transformară enervarea în lacrimi, dar Sophia și le stăpâni, printr-un efort de voință.

— După părerea ta, sunt o târfă, fiindcă mă gândesc la sex la fel ca un bărbat.

— Nu-i adevărat, Iisuse.

Nu voise să spună asta, ci numai să-i răspundă cu aceeași monedă. Și-apoi, să scape naibii cât mai repede.

— Nici nu știu ce să mai cred.

— Ar fi perfect, nu-i așa, dacă m-aș preface nehotărâtă, dacă te-aș lăsa să mă seduci. Dar eu, fiindcă sunt sinceră, sunt și ieftină.

— Nu.

O apucă de brațe, sperând ca acest gest să-i calmeze pe amândoi.

— M-ai pus pe jărat. Întotdeauna ai efectul ăsta. Nu trebuia să spun ce-am spus. Pentru numele lui Dumnezeu, nu plânge.

— N-am să plâng.

— Perfect. Okay. Ascultă, ești frumoasă, trăsnet, și nu ești de nasul meu. Am reușit să-mi țin mâinile-acasă până acum și-am să mi le țin și de-acum încolo.

— În momentul de față, ți le ții pe mine.

— Scuză-mă, și le lăsa el să cadă pe lângă trup. Te rog să mă scuzi.

— Vrei să zici că din lașitate m-ai insultat?

— Ascultă, Sophia. Mă duc acasă și-mi bag capul sub robinetul cu apă rece. Măine ne apucăm din nou de treabă și uităm tot ce s-a-ntâmplat.

— N-aș crede. Te pun pe jar, zici?

— Iar reacția ta a fost să-mi dai o palmă.

— A fost o reacție greșită. Am spus că-mi pare rău.

— Nu-i de-ajuns. Încearcă acum.

Înainte ca Tyler să facă vreo mișcare, se prăvăli peste el. Nu-i mai rămânea decât să reacționeze. Gura ei era fierbinte, gingașă și foarte iscusită. I-o devora cu ferocitate. Trupul ei era lasciv, fin și cât se poate de feminin. Se îndesa intim într-al lui.

În mintea lui Tyler se căscă un gol. Abia mai târziu avea să-și dea seama – i se rupsese filmul complet, lăsându-l fără nicio pavază în fața aceluia salt de panteră al excitației. Sophia avea același gust cu mirosul; măcar atâta lucru aflase.

Neguroasă, periculoasă și femeie. O smucise spre el înainte de a se putea opri, răspunse la mușcătura tăioasă a dinților chiar în timp ce tot organismul îi intra în turație maximă.

Sophia stătea înfășurată peste el, ca o viță exotică, sugrumătoare – iar peste o clipă, Tyler se simți eliberat, cu țeasta golită complet de sânge.

— Și-acum, descurcă-te.

Sophia își trecu un deget peste buza de jos, apoi se întoarse să deschidă din nou ușile. Apoi, îi văzu expresia șocată. Înainte de a schița vreun gest, Sophia îl îmbrânci în lături, repezindu-se spre masa din mijlocul camerei.

— *Dio! Madonna*, cine să facă una ca asta?

Abia atunci văzu și el – cei trei îngeri Giambelli. Pe fețele lor sculptate se prelingeau șiroaie roșii, ca sângele din niște tăieturi. Fiecare avea scris pe piept, cu aceeași culoare violentă, câte un mesaj obscen.

CURVA 1

CURVA 2

CURVA 3

— Stai jos, Sophia. Îi iau de-aici până nu-i vede mama sau bunica ta. Îi duc acasă și-i spăl.

— Lasă că-i spăl eu. Cred că e lac de unghii. O pozna de fetișcană răutăcioasă, spuse ea încet.

Nervii nu i-ar fi folosit la nimic, iar tristețea îi îneca furia.

— Rene, cred. Sau Kris. În clipa asta, amândouă le urăsc pe femeile din familia Giambelli.

— Lasă-mă să rezolv eu, îi puse el mâinile pe umeri. Cine a făcut-o a vrut să lovească în tine. Pot să-i spăl și să-i pun la loc înaintea să observe cineva.

Tonul lui era atât de blând și răbdător, încât Sophia oftă.

— Trebuie s-o fac eu. Și am nevoie să mai fiu furioasă pe tine încă puțin timp. Așa că dă-te la o parte.

Tyler îi dădu drumul dar, după ce ieși, se întoarse și urcă scara de piatră, spre sala de bal.

Avea să mai stea un timp. Numai ca să se asigure că-n noaptea aceea nu era lovit și altcineva, pe lângă îngerii de lemn.

În camera ei, Sophia spălă cu grijă statuile.

Într-adevăr, erau mânjite cu lac roșu de unghii. Un act de vandalism meschin și urât, dar fără efecte permanente.

„Nu poți distruge atât de ușor niște Giambelli“, reflectă ea. „Suntem destul de duri.“

Destul de duri ca să ignore răutatea faptei, lăsând-o pe autoare dezamăgită.

Duse îngerii înapoi la parter, îi puse la loc și constată că această acțiune simplă o calmase pe dată. Îi era mult mai ușor decât să se calmeze după cele întâmplate între ea și Tyler.

Cretinul, își spuse, apropiindu-se de o oglindă antică pentru a-și retușa pudra. Cretinul știa să sărute, când își dădea silința, dar tot cretin rămânea.

Spera să sufere. Spera să-l treacă toate sudorile, până dimineața.

Dacă a doua zi arăta nedormit și amărât, putea, putea numai, să-i dea drumul din cârlig.

Dar, în fond...

Se privi în oglindă, în timp ce-și trecea un deget peste buze. Își coborî mâna repede, să-și ia rujul, când ușile se deschiseră.

— Sophia.

— *Nonna*.

Privi spre cei trei îngeri. Totul era în regulă.

— Mă aranjam doar. Vin imediat.

Tereza închise ușile în urma ei.

— Te-am văzut luându-te de Tyler.

— Mmm... se mulțumi Sophia să murmure, rujându-se.

— Credeai că, dacă sunt bătrână, nu-ți mai recunosc expresia din ochi?

— Și ce expresie era, *Nonna*?

— Sânge aprins.

Sophia ridică din umeri, astupând tubul de ruj.

— Ne-am certat.

— Certurile nu-ți cer să-ți refaci rujul.

Râzând, Sophia se întoarce:

— Ce ochi ageri ai, bunico. Ne-am certat într-adevăr, și am rezolvat-o în felul meu. E și legal, și moral să-l sărut pe Ty, *Nonna*. Nu suntem rude de sânge.

— Țin la tine, Sophia. Și țin și la Tyler.

Sophia se mai îmbună. Tereza rostea rareori asemenea cuvinte.

— Știu.

— Nu v-am pus să lucrați împreună ca să vă loviți unul pe altul.

— Atunci, de ce ne-ai pus împreună?

— Pentru binele familiei. Sângele aprins poate tulbura judecata. E un an hotărâtor și, încă dinainte de a începe, avem frământări. Ești o tânără frumoasă.

— Unii zic că semăn cu bunica mea.

Tereza își îngădui un ușor surâs. Privi și ea spre cele trei sculpturi și ochii i se împlânziră.

— Poate, puțin. Dar ai moștenit mai mult de la bunicul tău. Era frumos ca un tablou. M-am măritat din datorie, dar nu mi-a fost

greu. Și era bun. Frumusețea e o armă, *cara*. Ia seama cum o folosești, pentru că, fără bunătate, se întoarce asupra ta.

Sophia se așeză.

— Sunt... dură, *Nonna*?

— Da.

Bătrâna întinse mâna, atingând-o ușor pe a Sophiei.

— Asta nu-i rău. O femeie moale se lasă modelată prea ușor și e rănită la fel de ușor. Mama ta a pățit și una, și alta. E fiica mea, Sophia, adăugă, când Sophia deveni țeapănă. Voi spune ce am pe suflet. Tu nu ești moale și faci ce știi tu. Sunt mulțumită de tine. Nu spun decât că, dacă nu ai grijă, duritatea poate deveni casantă. Ai grijă ce faci.

— Ești mulțumită de mine, *Nonna*, fiindcă făcând ceea ce știu eu, fac și ce vrei tu?

— Poate. Ești o Giambelli. Sângele apă nu se face.

— Sunt și o Avano.

Tereza înclină din cap, iar vocea îi deveni aprigă.

— Și ești dovada vie, nu-i așa, care linie e mai puternică? Tatăl tău e în tine. Este un om viclean, iar tu poți fi de asemenea vicleană. E ambițios, cum ești și tu. Dar slăbiciunile lui nu ți s-au transmis niciodată. Lipsa de inimă l-a distrus, ca și lipsa curajului. Tu ai și inimă, și curaj, așa că poți fi dură fără să te spargi.

— Știu că-l urăști, spuse încet Sophia. În seara asta, și eu îl urăsc.

— „Ură” e un cuvânt cam tare. Nu trebuie să-l folosești la adresa tatălui tău, orice-ar fi, orice-ar face. Eu nu-l urăsc pe Anthony Avano.

Se ridică din nou în picioare.

— Acum, nu mai simt nimic pentru el. Din partea mea, a ales. Ne vom confrunța pentru o ultimă oară, după care nu va mai exista pentru mine.

— Vrei să spui că-l pui pe liber.

— El a ales, repetă Tereza. Acum, va suporta consecințele. N-ai de ce să-ți faci griji.

Ridică o mână.

— Haide, trebuie să fii prezentă la petrecere. O vom găsi pe mama ta și le arătăm tuturor trei generații de femei Giambelli.

Era foarte târziu, când Tony intră în apartament. Se întrebă dacă mai știa cineva că avea cheia, după atâta timp.

Își adusese propria sticlă de vin, aleasă din beciul lui personal.

Barolo-ul avea să mențină situația civilizată.

Discuțiile de afaceri, căci cuvântul „șantaj” nici nu-i trecea prin minte, trebuiau să se desfășoare întotdeauna civilizate.

Destupă sticla în bucătărie, o lăsă pe bufet pentru ca vinul să respire și alese două pahare. Negăsind fructe proaspete în frigider, se mulțumi cu o roată de brânză Brie.

Chiar și la ora trei dimineața, prezentarea era importantă.

Era un noroc că stabilise întâlnirea atât de târziu. Îi luase ceva timp, până s-o calmeze pe Rene.

O oră întregă îl bătuse la cap, chiar și după întoarcerea în oraș, în legătură cu familia Giambelli, cu felul cum o tratau, pe ea și viitorul lui în firmă. Și banii.

Banii erau principalul, firește.

Nu putea s-o acuze pentru asta.

Stilul lor de viață necesita bani mulți.

Spre deosebire de Pilar, Rene nu aducea pe masă fonduri nelimitate.

Și, tot spre deosebire de Pilar, toca banii de parcă ar fi fost demodat să-i aibă în buzunar.

Oricum, avea să aplice o metodă simplă și civilizată pentru a îmbogăți sursa.

Familia Giambelli intenționa să-l dea afară.

Acum era sigur. Nici Pilar și nici Sophia n-aveau să-i țină partea. Știuse că aceasta era o posibilitate, dar preferase s-o ignore.

Sau, mai bine-zis, îi permisesse lui Rene să-l împingă în colțul ringului.

Dar avea mai multe posibilități.

Chiar foarte multe. Dintre care prima urma să sosească din clipă-n clipă.

Prima tranzacție avea să fie o acțiune de temporizare, ca să câștige timp.

Mai existau și alte căi, care puteau fi extinse, la nevoie. Avea relații, avea perspective.

Terezei Giambelli avea să-i pară foarte rău că-l subestimase. Multor oameni urma să le pară rău.

În cele din urmă, avea să cadă în picioare, ca întotdeauna. Nu se îndoia.

Bătaia în ușă îl făcu să zâmbească.

Turnă două pahare de vin, le puse pe o tavă, cu sticla, brânza și niște crochete.

Duse tava pe masa de cafea din living.

Își trase manșetele, își netezi părul și porni spre ușă, gata să înceapă negocierile.

PARTEA A DOUA

CREȘTEREA

Nu a avea și a adăsta, ci a crește și a deveni este caracterul perfecțiunii, așa cum o concepe cultura.

MATTHEW ARNOLD

CAPITOLUL 9

— Nu înțeleg de ce-a trebuit să ne întoarcem aici.

— Fiindcă mai am nevoie de câteva lucruri.

Ar fi putut să amâne, recunosc Sophia în sinea ei. Dar nu avea niciun motiv de a irosi un drum la San Francisco fără să treacă și prin apartamentul ei.

Nu i se făcuse milă de Tyler și venise cu S.U.V.-ul lui Eli, în locul B.M.W.ului ei decapotabil?

— Ascultă, continuă ea, ți-am explicat că la început va trebui să verific birourile. Kris va continua să se împotrivescă noului sistem, în mod sigur. Trebuie să ne vadă împreună, ca o echipă.

— Halal echipă.

— Am să mă descurc eu.

Introduse mașina în parcare și trase frâna.

— Cred că l-am putea numi un armistițiu de sărbători. Pe moment, Ty, pur și simplu nu am timp să mă cert cu tine.

Coborî, trânti portiera și-și îndesă cheile în servietă.

— Care-i problema?

— N-am nicio problemă. Tu ești problema.

Tyler ocoli până lângă ea și se rezemă de aripa mașinii. Era nervoasă de două zile. Timp suficient pentru oricine ca să fiarbă în suc propriu.

Nu credea că era din cauza incidentului de la petrecerea de Crăciun. De-acolo, Sophia ieșise în avantaj.

— Echipă, ții minte? Mai ești supărată din cauza îngerilor?

— Nu. M-am ocupat de ei, nu? Sunt ca și noi.

— Mda, te-ai ocupat. Ai dreptate. Atunci, care-i problema?

— Vrei să știi care-i problema? Perfect. Nu suport să mă scol cu noaptea-n cap în fiecare zi și să mă trambalez prin vie pe frigul ăsta. Dar o fac. După care, mă-ntorc la munca pe care am învățat-o. Dar sunt obligată să fac naveta între vilă și sediul de-aici, unde am o comandantă secundă care nu numai că s-a culcat cu taică-meu, ci mai e și gata să se revolte.

— Concediaz-o.

— Da, asta ar fi o idee, își ciocăni ea tâmpla cu degetul, sarcastică. Mă mir cum de nu mi-a trecut prin minte. Poate fiindcă de câteva săptămâni suntem în plină reorganizare, în toiul unei campanii promoționale enorme, intense și vitale, și n-am pe nimeni calificat ca să-i ia locul? Da, știm, cred că ăsta s-ar putea să fie motivul pentru care nu i-am tras un șut în fundul ăla de târfă escroacă.

— Ascultă, fetițo, când îți intră un cui în talpă, ți-l scoți.

— N-am timp deloc, se răsti ea și, ca s-o dovedească, își scoase smucit Filofaxul. Vrei s-arunci o privire aici, să-mi vezi programul pe următoarele șase săptămâni?

Și îl trânti la loc în servietă.

— Deci, ești presată, ridică din umeri Tyler. Ia-ți diminețile libere ca să faci ceea ce ai de făcut. În vie, am să te duc pe brațe.

Sophia îi aruncă o privire ca o împușcătură.

— Pe mine nu mă duce nimeni pe brațe, MacMillan. Dar ai dreptate când spui că sunt presată. Ar trebui s-o instruiesc pe maică-mea, care habar n-are de public relations. Am fost nevoită să contramandez trei întâlniri cu trei bărbați foarte interesanți, fiindcă sunt îngropată pân-aici în treburi. De viața mea personală se-alege praful. Nici măcar n-am putut s-o găsesc pe vaca de Rene, ca să iau legătura cu taică-meu, care lipsește de la birou de două zile. Și e obligatoriu ca, în următoarele patruzeci și opt de ore, să discut cu el despre un contract principal, întrucât cineva – care nu-s eu – va trebui să zboare la o întâlnire din San Diego, peste aproximativ patruzeci și nouă de ore.

— Și Margaret? Credeam că se ocupă ea de majoritatea

contractelor importante.

— Crezi că n-am încercat? Par cumva proastă?

Obosită, frustrată și sătulă, Sophia se duse la liftul din garaj și apăsă pe buton.

— A plecat în Italia, ieri după-amiază. Nici ea și nici cei din serviciul ei nu sunt complet informați despre contractul cu Twiner, pentru că a fost întotdeauna favoritul lui taică-meu.

— Nu te duce nimeni pe brațe, sublinie Tyler, dar tu îl duci pe Avano.

— Ba m-am săturat să-l tot duc. Însă duc firma Giambelli și de-asta îl acopăr atâta timp cât pot. Nu-mi convine, am draci și mă mai doare și capul.

— Okay. Ia o aspirină, și pe urmă o luăm pas cu pas.

— N-are niciun drept să mă-mpiedice să vorbesc cu tatăl meu. Nici la nivel personal, nici de afaceri.

— N-are, într-adevăr.

Asta, bănuia Tyler, era adevărata durere de cap.

— E un joc de-a puterea. Nu se simte bine până nu descoperă cât te enervează. Ocolește-l.

— Dacă-l ocolesc, o să pară... fir-ar să fie. *Este* un nătărău. Sunt așa de furioasă pe el, că m-a pus în situația asta. Dacă până diseară n-o rezolv...

— Ai s-o rezolvi până diseară.

— Mda.

Expiră scurt, apoi opri liftul la etajul ei. Se întoarse spre Tyler.

— De ce ești așa de drăguț cu mine?

— Fiindcă te descumpănește. În plus, Twiner e o miză mare. Nici eu nu-mi petrec tot timpul la câmp, adăugă el, când Sophia îl privi suspicioasă. Dacă-mi spuneai că-l cauți pe tatăl tău, ți-aș fi dat o mână de ajutor. La Cutter nu te-ai dus.

Sophia strânse buzele.

— Nu. Dar cred că știe că se coace ceva. O să-și găsească ținta destul de curând.

— Atunci, nu trebuie decât să fim mai rapizi. Muncă de echipă, mai știi?

— Spui asta numai fiindcă-l antipatizezi mai mult decât pe mine...

Se întrerupse, cu un zâmbet complice.

— Doar dacă nu cumva ai prefera să încerci un alt gen de muncă de echipă.

— Mai scutește-mă.

— Ți-a plăcut să mă săruți.

— Și merele acre îmi plăceau, când eram mic. Am descoperit că-s otravă pentru organism.

— Eu sunt coaptă.

Tyler întinse mâna pe lângă ea, apăsând pe clanță.

— Mie-mi spui?

Îl strânse amical de braț, în timp ce se răsucea spre ușă.

— Începi să-mi placi, MacMillan. Ce naiba putem face cu chestia asta?

Deschise ușa, făcu un pas și încremeni.

— Tată?

Tatăl ei stătea prăbușit pe scaun.

Pieptul cămășii îi era mânjit cu maroniu și scorțos. Iar ochii, ochii lui frumoși și inteligenți, deveniseră sticloși.

— Tată. El e... trebuie să... Tatăl meu.

Palidă ca moartea, începu să tremure, când Tyler o împinse spre perete, afară din apartament.

— Ascultă-mă cu atenție, Sophia. Ascultă bine. Scoate celularul. Sună la nouă-unu-unu. Acum.

— O salvare... își croi Sophia drum prin ceața care-i învăluia creierul, începând să se zbată în brațele lui Tyler. Are nevoie de-o ambulanță. Trebuie să mă duc la el.

— Nu, o apucă el de brațe, scuturând-o scurt. N-ai cum să-l mai ajuți.

Alungă ideea de a se întoarce să vadă el de Tyler. Nu putea s-o

lase singură.

Și văzuse deja destul ca să fie sigur că nu mai era nimic de făcut.

O așeză pe Sophia lângă perete, îi deschise servieta și scoase telefonul celular.

– Cu poliția, ceru el.

Sophia își lăsă fruntea pe genunchi, în timp ce Tyler dădea informațiile necesare.

Nu putea judeca.

Încă nu voia să gândească.

Într-un fel sau altul, trebuia s-o scoată la capăt.

– N-am nimic, spuse ea cu voce înceată, aproape calmă. Știu că a murit. Trebuie să mă duc la el.

– Ba nu.

Tyler se așeză pe jos lângă ea și o cuprinse pe după umeri.

– Nu te duci. Îmi pare rău, Sophia. Nu se mai poate face nimic.

– Întotdeauna se poate face ceva.

Sophia înălță capul.

Avea ochii uscați. Arzător de uscați.

– Cineva mi-a omorât tatăl și trebuie să pot face ceva. Știu ce fel de om a fost.

Vocea i se frânse și o podidiră lacrimile.

– Totuși, e tatăl meu.

– Știu.

Tyler o strânse mai tare, până când Sophia își lăsă capul pe umărul lui.

Era ceva de făcut – fie și doar să aștepte.

N-o lăsă singură.

Sophia își impuse să țină minte că, orice s-ar fi întâmplat – sau nu – între ei, Tyler rămăsese alături de ea.

Stătea pe canapea, în apartamentul de vizavi de al ei.

Își amintea că fusese acolo la vreo două petreceri.

Cei doi gay din vecini organizau petreceri foarte reușite. Iar

Frankie, graficianul care lucra adesea acasă, o primise înăuntru și se închisese discret în dormitor, pentru a o lăsa să discute în liniște cu poliția.

— Nu știu ce căuta în apartamentul meu, spuse din nou Sophia.

Încercă să studieze chipul omului care o chestiona. La fel ca numele – detectiv Lamont? Claremont? – i se tot ștergea din minte.

— Tatăl dumneavoastră, sau altcineva, avea cheia?

Se numea Claremont. Alexander Claremont.

— Nu, n-am... Da.

Ridică o mână, apăsându-și un deget pe frunte, ca pentru a-și limpezi gândurile.

— Tatăl meu. I-am dat o cheie, după ce m-am mutat. Își făcea niște decorațiuni interioare acasă, eu plecam din țară și i-am pus la dispoziție locuința mea. Nu cred că mi-a mai dat cheia. Nu m-am mai gândit la ea.

— Venea des aici?

— Nu. Când i-am oferit casa, a preferat să stea la un hotel.

Sau, cel puțin așa spusese.

Atunci nu folosisese apartamentul – dar mai târziu?

Nu i se întâmplase de-atâtea ori să descopere, la întoarcere, că fusese cineva în casă?

Mărunțișuri mutate din loc.

Nu, era o prostie.

Trebuia să fi fost femeia de serviciu.

Tatăl ei nu avea niciun motiv să-i folosească apartamentul. Îl avea pe al lui, cu Rene.

Îi înșela mama, murmură o voce în mintea ei. O înșela și pe Rene.

— Domnișoară Giambelli?

— Mă scuzați. Ce-ați spui?

— Vrei puțină apă? Ceva? îi întrerupse Tyler.

— Nu, mulțumesc. Iertați-mă, domnule detectiv. Îmi tot pierd șirul.

— Nu face nimic. Am întrebat când ați vorbit ultima oară cu tatăl

dumneavoastră.

— Sâmbătă seara. A fost o petrecere, la podgorie. E un eveniment anual. A venit și tatăl meu.

— La ce oră a plecat?

— Nu știu. Era foarte multă lume. Nu și-a luat rămas bun de la mine.

— A venit singur?

— Nu, cu soția lui. Rene.

— Tatăl dumneavoastră e căsătorit?

— Da, se căsătorise chiar în ziua petrecerii. Cu Rene Foxx. N-a vorbit nimeni cu ea?

— Nu știam de existența ei. O pot găsi la adresa tatălui dumneavoastră?

— Da, cred că... Da, repetă ea, stăpânindu-se să continue.

— Aveți pistol, domnișoară Giambelli?

— Nu.

— Nu țineți nicio armă de foc în apartament?

— Nu. Nu-mi plac pistoalele.

— Tatăl dumneavoastră avea pistol?

— Nu știu. N-am auzit să fi avut.

— Când ați fost ultima oară în apartament?

— Acum peste o săptămână. Cum vă spuneam, de câteva luni stau mai mult la Napa. Am venit aici azi, după ce am plecat de la sediu cu domnul MacMillan, ca să-mi mai iau câteva lucruri.

— În ce relații erați cu tatăl dumneavoastră?

Sophia se încordă. Așezat alături, Tyler simți imediat.

— Era tatăl meu, domnule detectiv. De ce nu treceți direct la subiect, întrebându-mă dacă eu l-am omorât. Nu, n-am făcut-o eu. Și nici nu știu cine a făcut-o, sau de ce.

Glasul lui Claremont rămase ferm.

— Tatăl dumneavoastră avea dușmani?

— Evident.

— Pe care să-i cunoașteți.

- Nu. Nu cunosc pe nimeni care să-l fi putut omorî.
Claremont își privi carnetul, studiind însemnările.
- De cât timp divorțaseră părinții dumneavoastră?
– Erau despărțiți legal de șapte ani.
– Despărțiți?
– Da. N-au mai trăit împreună, în niciun sens, de când eram eu mică.
- Această Rene Foxx era a doua soție a tatălui dumneavoastră?
– Corect.
– Căsătoriți doar de câteva zile.
– Așa mi s-a spus.
– Când au divorțat părinții dumneavoastră, domnișoară Giambelli?
Simțea un bulgăre de gheață în burtă.
Dar n-avea de gând să-și trădeze nervozitatea.
- Cred că decizia s-a pronunțat cu o zi înainte ca tatăl meu să se însoare cu Rene. N-a fost decât o formalitate, domnule detectiv.
- Deși îi tremurau genunchii, Sophia se ridică în picioare.
- Îmi pare rău, acum trebuie să mă duc la familia mea. Nu vreau să aflu de la actualități, sau de la vreun străin. Îmi puteți spune... ce se va întâmpla cu tatăl meu acum? Ce aranjamente trebuie să se facă?
- Vom continua ancheta. Colega mea e vizavi, lucrând cu echipa criminalistică. Voi discuta aranjamentele cu ruda cea mai apropiată.
- Sunt singurul lui copil.
– După lege, ruda cea mai apropiată e soția lui, domnișoară Giambelli.
- Sophia deschise gura, apoi o închise la loc.
Când mâna începu să i se agite, Tyler i-o luă și o ținu strâns.
- Înțeleg. Desigur. Trebuie să mă duc acasă. Ty.
– Mergem.
– Domnule MacMillan, am câteva întrebări pentru dumneavoastră.

— V-am dat adresa, aruncă Tyler o privire peste umăr, în timp ce o conducea pe Sophia spre ușă. Știți unde să mă găsiți.

— Mda.

Când ușa se închise, Claremont bătu cu pixul în carnet.

— Sigur că știu...

Presimțea că el și colega lui aveau să facă un drum la țară, foarte curând.

Lui Alexander Claremont îi plăceau vinurile franțuzești, pantofii italienești și bluesurile americane.

Crescuse în San Francisco, fiu mijlociu al unor părinți de clasă mijlocie, strâns uniți, care munciseră din greu ca să le asigure celor trei băieți ai lor o viață îndestulată și studii de calitate.

Fratele lui mai mare era medic pediatru, iar cel mai mic, profesor la Berkeley.

Alex Claremont plănuise să se facă avocat.

Fusese născut pentru a fi polițist.

În mâinile unui polițist, legea însemna cu totul altceva decât într-ale unui avocat. Pentru un avocat, rostul ei era acela de a fi manipulată, modelată și croită după nevoile clientului.

Înțelegea acest lucru și, la un nivel elementar, îl respecta.

Pentru polițist, legea era ordinea.

Iar Claremont adora ordinea.

Acum, la doar două ore după ce studiasse locul faptei, se gândea la ordine.

— Ce părere ai de fiică?

La început nu răspunse, dar colega lui era obișnuită cu asta.

Conducea ea, fiindcă ajunsese prima la mașină.

— Bogată, spuse Claremont după un timp. Rasată. Neînduplecată. N-a spus nimic ce nu voia să spună. Îi treceau multe gânduri prin cap, dar are grijă ce vorbește.

— Familie mare, importantă. Un scandal de toată frumusețea.

Maureen Maguire frână la un stop. Bătu cu degetele în volan.

Ea și Claremont erau diametral opuși, motiv pentru care, după primele ciocniri, în urmă cu trei ani, găsiseră un ritm comun și lucrau bine împreună.

Era cât de albă poate fi o femeie albă. Irlandeză, pistruiată și blond-roșcată, cu ochi albaștri și gropițe.

La treizeci și șase de ani, avea cu patru mai mult decât Claremont și era căsătorită comod, în timp ce el trăia singur.

– Nimeni nu-l vede intrând. Niciun autovehicul. Vom verifica la companiile de taxiuri, să vedem dacă au lăsat vreun client acolo. După cum arată, e mort de cel puțin treizeci și șase de ore. Cheia casei era în buzunarul lui, lângă trei sutare și mărunțiș, cash și mult plastic. Avea un Rolex de aur, butoni de aur cu diamante. În apartament era plin de obiecte ușor transportabile. N-a fost jaf.

Claremont îi aruncă o privire.

– Nu pe bune!

– Îl tai doar de pe listă. Două pahare de vin, unul plin, unul pe jumătate. Numai unul cu amprente – ale lui. A fost împușcat pe locul unde stătea. Nicio urmă de luptă. După unghiul împușcăturilor, ucigașul stătea așezat pe canapea. Un vinișor, o brânzică și vai, mă scuzați, pac, pac, pac! Ești mort.

– Tipul divorțase și se recăsătorise a doua zi. Un interludiu romantic denaturat?

– Poate.

Maguire își țuguie buzele.

– Greu de zis la prima vedere. Trei focuri, calibru douăzeci și cinci, aș spune, și de aproape. Nu prea zgomotos, dar mă mir că nimeni n-a auzit nimic, într-un bloc dichisit ca ăla.

Parcă mașina, ridicându-și privirea spre un alt bloc dichisit.

– Foarte curios, nu-i așa, cum de un proaspăt soț nu vine acasă, iar proaspăta nevastă nu-l dă dispărut.

– Hai să aflăm de ce.

Rene tocmai se întorsese de la sesiunea de trei ore la salon.

Nimic n-o calma mai bine decât o ședință prelungită de răsfăț.
Decât cumpărăturile. Însă se ocupase și de asta, făcând o incursiune rapidă la Neiman, unde își satisfăcuse o serie de capricii.

Tony avea să plătească scump pentru criza asta de îmbufnare, își spuse ea, turnându-și un vermut mic.

Noroc că se întorcea întotdeauna cu câte un farafastâc sclipitor în mână și, evident, dispus să facă tot ceea ce-i cerea ea.

Ridică mâna stângă, admirând sclipirea inelelor.

Era doamna Anthony Avano și așa avea de gând să rămână.

Că dacă se ajungea la vreun divorț, îl scalpa de-i mergeau fulgii.

Când auzi soneria, zâmbi.

Tony trebuia să fie, venind târâș înapoi la picioarele ei.

Deschise ușa, pregătindu-se să-l pună să se milogească, după care se încruntă la cei doi necunoscuți care-și arătau insignele.

— Doamna Avano?

— Da. Ce s-a întâmplat?

— Detectiv Claremont, și colega mea, Detectiv Maguire, San Francisco P.D. Putem intra?

— De ce?

— Vă rugăm, doamnă Avano, putem intra?

— L-au închis pe Tony? Și uieră ea printre dinți, făcând un pas înapoi. Ce naiba a făcut?

— Nu, doamnă, nu e închis.

Maguire intră.

— Îmi pare rău, doamnă Avano. Soțul dumneavoastră a murit.

— A murit?

Rene pufni nervoasă.

— Dar e ridicol. Faceți o confuzie.

— Nu e nicio confuzie, doamnă Avano, răspunse Claremont.
Putem sta jos?

Rene simți un mic junghi în stomac.

— Și vreți să cred că Tony e mort? Mort și gata?

— Ne pare foarte rău, doamnă. Ce-ar fi să luăm loc?

Maguire vru s-o ia de braț, dar Rene și-l smuci. Pălise, însă ochii-i erau plini de viață. Și furie.

— Ce-a pățit, un accident?

— Nu, doamnă. Ne-ați putea spune când l-ați văzut ultima oară pe soțul dumneavoastră, sau când ați vorbit cu el?

Rene îl privi lung pe Claremont.

— Sâmbătă noaptea, sau duminică dimineața în zori, cred. Ce-a pățit Tony?

— Nu v-ați îngrijorat, când n-ați mai primit nicio veste de la el?

— Ne certaserăm, se răsti ea. După așa ceva, Tony lipsește adesea câteva zile, bosumflat. Nu-s maică-sa.

— Nu, doamnă, dădu din cap Maguire. Sunteți soția lui. V-ați căsătorit recent, nu-i așa?

— Întocmai. Ce-a pățit? Am dreptul să știu ce i s-a întâmplat.

— Anthony Avano a fost împușcat mortal.

Capul lui Rene se ridică smucit, dar aproape imediat culoarea îi reveni în obraji.

— Am știut eu! L-am prevenit că avea să facă o nebunie, da' n-a vrut să mă asculte. Doar ne hărțuia, nu?

— Cine, doamnă Avano?

— Nevastă-sa.

Trase aer printre dinți, apoi se răsucii și se duse să-și ia paharul.

— *Fosta* nevastă. Pilar Giambelli. Târfa aia l-a omorât. Sau, dacă nu ea, javra de fiică-sa.

Nu știa ce să facă pentru ea.

Stătea pe fotoliul din dreapta, cu ochii închiși.

Tyler însă știa că nu dormea.

Abia își mai păstra calmul, iar el nu era sigur ce s-ar fi întâmplat dacă și-l pierdea.

Așa că tăcea, în timpul lungului drum spre nord.

Când coti pe alee, Sophia deschise ochii.

Ca și cum ar fi simțit că ajunsese acasă.

— Vin și eu cu tine.
Vru să-l refuze, instinctiv.
Totuși, îi era rudă.
Și avea nevoie de cei apropiați.
— Mulțumesc. Mama mea...
Înghiți un nod, în timp ce mașina se oprea la baza scării.
— Pentru mama va fi foarte greu.
— Sophia, își puse Tyler mâna peste a ei. Sophia, oamenii cred mereu că trebuie să fie puternici. Nu e nevoie.
— Pentru cei din familia Giambelli, este. Sunt amorțită, Ty. Și mi-e frică de ce-o să se întâmple cu mine când nu voi mai fi. Mă tem să gândesc. Mă tem să simt. Nu pot face decât ce-mi vine.
— Atunci, vom face ce-ți vine.
Coborî din mașina, ocoli până în dreptul ei și, cu un gest care-i puse un nod fierbinte în gât, o luă de mână.
Casa era caldă și parfumată de florile mamei sale.
Nimic nu se schimbase.
Cum era posibil?
Sophia o văzu pe Maria venind prin hol.
Toate se mișcau ca prin vis – până și ecoul pașilor suna astfel.
— Maria, unde e mama?
— Sus. Lucrează în birou. Miss Sophia?
— Și *La Signora*?
Stingherită, Maria privi spre Tyler.
— E pe plantație, cu domnul Mac.
— Trimite pe cineva după ei, te rog.
— Da, imediat.
Plecă grăbită, în timp ce Sophia se întorcea spre scară. Mâna ei o strânse pe a lui Tyler.
Din cabinet se auzea muzică.
Își văzu mama, cu părul strâns la spate, aplecată peste keyboardul computerului.
— Cum adică, am comis o funcție ilegală? Fir-ai al dracului, nu

pot să te sufăr!

Altădată, enervarea ei nedumerită ar fi amuzat-o pe Sophia.
Acum, toate îi umpleau ochii de lacrimi.

– Mama?

– O, slavă Domnului! Sophia, am făcut ceva. Nu știu ce.
Exersez de-o oră și tot nu-s bună de nimic cu drăcia asta.
Se ridică de la birou, privind-o – și încremeni.

– Ce este? Ce s-a-ntâmplat?

Cunoștea fiecare trăsătură, fiecare linie, fiecare expresie de pe fața fiicei sale.

Cu un junghi dureros în stomac, se grăbi spre ea.

– Ce-i cu tine?

– Mama.

„Acum totul se schimbă”, își spuse Sophia.

După ce o spunea, nimic n-avea să mai fie ca înainte.

– Mama, cu tata e ceva...

– A pățit ceva? E bolnav?

– A...

Nu putu continua.

Dădu drumul mâinii lui Ty și își cuprinse strâns mama pe după gât.

Freamățul din abdomenul lui Pilar se opri.

Totul în ființa ei se opri.

– O, Doamne. O, Doamne, Dumnezeule.

Îndesându-și fața în părul Sophiei, începu să se legene.

– Nu. O, fetița mea, nu.

– Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău, mama. Noi l-am găsit, în apartamentul meu. Acolo... acolo l-a omorât cineva.

– Ce? Stai!

Se retrase, tremurând.

– Nu se poate.

– Stai jos, Pilar.

Tony le conducea deja pe amândouă spre divanul cu spătar arcuit

de lângă perete.

— Nu, nu. Nu e cu putință. Trebuie să...

— Stați jos, repetă Tyler, așezându-le cu blândețe. Ascultați-mă. Uitați-vă la mine.

Așteptă până când Pilar găsi, pe dibuite, mâna Sophiei.

— Știu cât vă e de greu. Avano a fost în apartamentul Sophiei. De ce, nu știm. Se pare că avea întâlnire cu cineva acolo.

Pilar clipi din ochi.

— În apartamentul Sophiei? De ce spui asta? Cum adică?

— Pe masă era o sticlă de vin. Și două pahare.

Memorase perfect scena. Eleganță discretă, moarte brutală.

— Se pare că persoana cu care s-a întâlnit acolo l-a omorât. Polițiștii au chestionat-o deja pe Sophia.

— Sophia...

Degetele ei subțiri le strânsesă pe ale fiicei sale, ca într-o menghină.

— Poliția.

— Și-i vor mai pune și alte întrebări. Și ție. Poate tuturor. Știu că e greu, e greu să gândești limpede, dar trebuie să te pregătești să le răspunzi. Cred c-ar fi bine să chemi un avocat. Pentru amândouă.

— N-am nevoie de niciun avocat. Pentru numele lui Dumnezeu, Tyler, Tony a fost asasinat!

— Așa e. În apartamentul fiicei lui, la numai câteva zile după ce divorțase de tine și se însurase cu alta. Câteva zile după ce Sophia l-a atacat în public.

Vinovăția, hidoasă și feroce, își dezveli dinții în sufletul Sophiei.

— Pe naiba, Ty, dacă era vorba să-l omoare vreuna dintre noi, am fi făcut-o cu ani în urmă.

Tyler întoarse capul spre ea.

Observă că-i revenise energia și era furioasă.

Cu atât mai bine.

— Asta ai să le spui polițiștilor? Și reporterilor, când vor începe să vină? Meseria ta este publicitatea, Sophia. Gândește-te.

Respira prea repede.

Nu se putea stăpâni.

Ceva, înăuntrul ei, voia să explodeze, să spargă pojghița subțire a controlului, să urle.

Apoi, simți mâna mamei sale tremurând și se înmuie.

— Bine. Dar încă nu. Nu acum. Avem dreptul să ținem doliu, mai întâi.

Își trase mama mai aproape de ea.

— Avem dreptul să fim mai întâi oameni.

Se ridică în picioare și se duse la ușă, cu mișcări țepene.

— Vrei tu să vorbești cu *Nonna* și Eli? Să le spui tot ce trebuie să știe. Eu vreau să rămân singură cu mama.

— Bine. Pilar...

Tyler se aplecă, atingându-i genunchiul.

— Îmi pare rău.

După ce o mai privi o dată pe Sophia în ochi, ieși.

Când închise ușa, nu vedea decât adâncimile lor întunecate.

CAPITOLUL 10

Tyler avea dreptate, dar Sophia avea să se gândească la asta mai târziu.

Îi putea prinde bine să aibă un subiect mărunț de meditație.

Reporterii începură să dea telefoane la nici zece minute după ce-și anunțase mama și înainte de a fi apucat să coboare pentru a vorbi cu bunica ei.

Știa ce atitudine trebuia să adopte.

Unitate.

Și era pregătită să se înfrunte cu poliția, ca să atenueze lovitura la adresa mamei sale.

N-aveau să declare nimic presei înainte de a scrie ea un comunicat potrivit. Niciun interviu.

Era pe deplin conștientă că asasinarea tatălui ei urma să genereze un circ mediatic, dar familia Giambelli n-avea să se dea în spectacol.

Ceea ce însemna că mai avea multe telefoane de dat, membrilor familiei și angajaților importanți.

Dar în primul rând, lui Helen Moore.

Aveau nevoie de un avocat.

— Am sunat-o pe mătușa Helen, îi spuse ea Terezei.

— Perfect.

Tereza stătea așezată în salonul din față, cu spatele drept și fața calmă.

— Și mama ta?

— A vrut să rămână câteva minute singură.

Dând din cap, Tereza luă mâna Sophiei.

— În cine dintre ai tăi ai mai multă încredere ca să scrie o

declarație pentru presă și să selecteze telefoanele?

— În mine. Vreau să fac eu totul, *Nonna*.

— Bine. Îmi pare rău pentru suferința ta, *cara*. Tyler ne-a spus tot ce știe. Nu-i convine că ai fost chestionată înainte de a fi putut vorbi cu Helen sau James.

— Nu am nimic de ascuns. Nu știu nimic. Tatăl meu a fost împușcat în timp ce stătea la mine în casă, pe scaunul meu. Cum aș fi putut să nu le spun tot ce i-ar fi putut ajuta să afle cine l-a omorât?

— Dacă nu știi nimic, n-ai nimic util să le spui.

Expedie subiectul, cu un gest nervos.

— Tyler, adu-i Sophiei puțin vin.

Când telefonul sună din nou, bătu cu palma în brațul fotoliului.

— Răspund eu, se oferi Tyler.

— Nu, e mai bine ca azi niciun membru al familiei să nu discute cu presa.

Sophia își frecă fruntea, impunându-și să gândească.

— Trebuie să-l chemăm pe David. Dacă-i explici tu situația, eu încep să scriu un comunicat. Pentru moment, e simplu: familia s-a închis în izolare și nu are niciun comentariu.

— Mă duc să-l chem.

Tyler se apropie de ea, ridicându-i fața, cu o mână sub bărbie.

— N-ai nevoie de vin. De o aspirină ai nevoie.

— Nici de aia n-am nevoie. Într-o jumătate de oră sunt gata, îi spuse Sophia buniciei ei.

— Sophia, o cuprinse Eli cu brațele. Calmează-te.

— Nu pot.

— În regulă, fă ce știi tu că-ți prinde mai bine. Eu încep să dau telefoanele.

— Pot și eu să le dau.

— Poți, dar le voi da eu. Și ia aspirina aia.

— Bine, dar să știi că pentru tine o fac.

Era la jumătatea scării, când Maria le deschise ușa din față

politiștilor.

Privind pe lângă ea, Claremont o văzu pe Sophia.

— Domnișoară Giambelli.

— Domnule detectiv. E-n regulă, Maria. Mă ocup eu. Aveți ceva informații noi pentru mine? îl întrebă, coborând treptele.

— Deocamdată, nu. Am dori să vă mai vorbim, și mamei dumneavoastră.

— Mama mea se odihnește. David, domnul este detectivul...

— Claremont. Și colega mea, detectiv Maguire.

— David Cutter. Domnul este director principal de operațiuni la Giambelli-MacMillan. Vă conduc în salon și vin imediat.

— Mama dumneavoastră este acasă, domnișoară Giambelli?

— Am spus că se odihnește. Nu poate vorbi cu dumneavoastră în acest moment.

— Sophia.

Pilar apăru pe scară, cu o mână pe balustradă, urmată de Helen.

— E-n ordine. Vreau să fac tot ce pot.

— Doamna Avano, începu Helen, având grijă să folosească numele de căsătorie al lui Pilar, este dispusă să vă răspundă la întrebări. Sunt sigură că veți ține seama de starea ei emoțională. Judecător Moore, adăugă, dând rece din cap. O veche prietenă de familie.

Claremont auzise despre ea.

Și fusese examinat fără milă de soțul ei. „Avocații pe poziții”, medită el.

— O reprezentați pe doamna Avano, doamnă judecător Moore?

— Mă aflu aici ca să-i ofer prietenei mele sprijinul și sfatul meu, dacă va fi necesar.

— Să stăm jos, propuse Pilar. Sophia, o rogi tu pe Maria să aducă niște cafele?

— Desigur.

Distinsă și civilizată, observă Claremont. Dar și femeile distinse ucideau, la fel ca restul oamenilor.

Mai ales când erau lepădate pentru modele mai tinere.

Totuși, Pilar îi răspunse direct la toate întrebările.

Nu-l văzuse pe decedat și nu mai vorbise cu el, după celebra petrecere.

Nu fusese în apartamentul fiicei sale de peste o lună. Nu avea cheia.

Nu avea pistol, deși recunosc, înainte ca judecătoarea s-o întrerupă, că în casă existau arme de foc.

— Ați fost necăjită, când soțul dumneavoastră a finalizat divorțul pentru a se însura cu Rene Foxx.

— Într-adevăr, recunosc Pilar, chiar în timp ce Helen deschidea gura să vorbească. Ar fi o naivitate s-o neg, Helen. Evident că am fost necăjită. Nu găsesc că sfârșitul unei căsătorii e un motiv de bucurie. Chiar dacă acea căsătorie mai era doar de formă. A fost tatăl fiicei mele.

— V-ați certat?

— Nu. Cu Tony era greu să te certți. Se fofila pe după aproape toate argumentele. I-am dat ceea ce voia. Nici nu aveam ce altceva să fac, nu-i așa?

— Eu am rezolvat problemele de divorț, din partea doamnei Avano, interveni Helen. A fost amiabil din ambele părți. Pe plan legal, cât se poate de simplu.

— Dar ați fost totuși necăjită, declară Maguire. Suficient de necăjită pentru a da telefon la reședința fostului dumneavoastră soț, săptămâna trecută, noaptea târziu, pentru a lansa anumite amenințări și acuzații.

— N-am făcut așa ceva.

Pentru prima oară, în ochi i se aprinse o luminiță bățăioasă.

— N-am dat niciun telefon acasă la Tony și nu i-am spus lui Rene nimic. Își închipuie doar ea că eu am fost.

— Doamnă Avano, putem verifica registrul telefonic.

— Atunci, vă rog s-o faceți, replică Pilar, mai rigidă. Oricât de mult mă nemulțumeau alegerile făcute de Tony, erau ale lui. N-am

obiceiul să sun pe nimeni în toiul nopții, pentru a veni cu amenințări sau acuzații.

— Actuala doamnă Avano susține altceva.

— Atunci se înșală, sau minte. Ea m-a sunat, în toiul nopții, și m-a acuzat de asta, într-un mod agresiv și supărător. Veți găsi acel apel în registrul telefonic, doamnă detectiv, dar nu veți găsi niciunul de-al meu.

— De ce ar minți?

— Nu știu.

Cu un oftat, Pilar își masă tâmpla.

— Poate că nu minte. Sunt sigură că a sunat-o cineva, iar ea a presupus că eram eu. Era furioasă. Mă antipatiza din principiu.

— Știți la ce oră a părăsit domnul Avano această casă, în noaptea petrecerii?

— Nu. De fapt, i-am evitat și pe el, și pe Rene, cât de mult posibil. Era penibil și incomod pentru mine.

— Știți de ce s-a dus la apartamentul fiicei dumneavoastră, la ora...

Compania de taxiuri răspunsese. Claremont își consultă carnetul:

— ... trei dimineața?

— Nu.

— Dumneavoastră unde erați la ora aceea?

— În pat. Majoritatea invitațiilor au plecat înainte de ora unu.

M-am dus în camera mea pe la două fără ceva. Singură, continuă ea, anticipând întrebarea. Î-am spus noapte bună Sophiei, apoi m-am culcat imediat, fiindcă eram obosită. Avusesem o zi grea.

— Ne puteți lăsa o clipă? întrebă Helen, făcându-le semn detectivilor să iasă.

— Se poate ajunge de-aici la San Francisco într-o oră, speculă Maguire, în hol. Nu are alibi pentru momentul respectiv. Și avea un motiv verosimil.

— De ce s-ar fi întâlnit cu fostul, în apartamentul fiicei?

— Probleme de familie.

— Da, poate, răspunse Claremont și când judecătoarea îi chemă revenirea în cameră.

— Domnilor detectivi, doamna Avano ezită să vă dea anumite informații. Anthony Avano a fost soțul ei un număr de ani și au avut o fiică. Nu vrea să spună nimic ce i-ar strica reputația. Totuși, așa cum i-am recomandat, e mai constructiv să vă dăm această informație, întrucât ar putea fi utilă pentru anchetă. Și, mai mult... Mai mult, Pilar, adăugă ea încet, o vor deduce destul de curând, din alte surse.

— Bine.

Pilar se ridică în picioare, începând să se plimbe prin cameră.

— În regulă. M-ați întrebat dacă am idee de ce s-o fi dus la Sophia. Nu pot fi sigură, dar... Tony avea o slăbiciune pentru femei. Unii oameni beau, alții joacă, alții au aventuri. Tony avea aventuri. E posibil să-și fi dat întâlnire cu cineva acolo, ca să rupă o legătură sau să...

— Știți cu cine ar fi putut avea legături?

— Nu, am încetat să mă mai interesez de mult timp. Dar era cineva. Știa cine o sunase pe Rene în noaptea aceea, sunt sigură. Iar la petrecere părea cam nervos. Așa ceva era neobișnuit pentru Tony. Rareori îl tulbura câte ceva. A fost cam grosolan cu David Cutter și nu atât de sociabil pe cât obișnuia. Privind în urmă, cred că avea unele probleme. Nu știu ce să spun. Nu voiam să știu, așa că n-am făcut nimic. Dacă făceam... nici nu știu dacă ar fi contat cu ceva. Asta-i cel mai dureros.

Claremont se ridică.

— Vă mulțumim pentru cooperare, doamnă Avano. Acum am dori să vorbim și cu alți membri ai familiei, cu domnul Cutter și cu angajații care au fost la petrecere.

Dorea mai ales s-o chestioneze din nou pe Sophia. Discută cu ea singur, în timp ce partenera lui îl interoga pe David Cutter.

— Nu mi-ați spus că dumneavoastră și tatăl dumneavoastră v-ați certat în seara când a fost asasinat.

— Nu, fiindcă nu m-ați întrebat. Acum, că ați făcut-o, trebuie să detaliez. Oamenii se ceartă când nu se înțeleg asupra unui lucru. Între noi n-a fost nicio neînțelegere.

— Atunci, dumneavoastră cum ați califica-o?

— Cuvinte grele. Cuvinte grele, care se anunțau de mult. Mi-e dificil, domnule detectiv, să știu că au fost ultimele cuvinte pe care i le-am spus în viața lui. Chiar dacă erau adevărate, chiar dacă le credeam, tot greu mi-e. Eram furioasă. Se însurase la câteva ore după finalizarea divorțului cu mama mea. Nu se deranjase să-mi vorbească despre planurile lui, nu se ostenise să aibă bunul simț de a o informa pe mama, și a venit la o petrecere de familie cu noua soție la braț. A fost nepăsător și insensibil, lucru de altfel tipic pentru el. I-am și spus-o.

— Din informațiile mele reiese că l-ați amenințat.

— Serios? Poate. Rene o încolțise pe mama mea și o atacase – verbal. Nu avea niciun motiv; obținuse ceea ce voia. Iar el n-a făcut nimic. Tatăl meu se pricepea de minune să nu facă nimic, lăsând lucrurile să meargă de la sine, fără să-i pese de consecințe.

Sophia petrecu aproape o săptămână rezolvând problemele legate de asasinarea tatălui ei ca pe o chestiune de afaceri. Stăpânindu-și emoțiile, dădea telefoane, făcea aranjamente, punea întrebări, răspundea la alte întrebări și își supraveghea mama ca un uliu.

Când ieși din casă, Tyler tocmai oprea mașina pe alee.

— Unde te duci?

— Am treburi.

— Unde?

Încercă să treacă pe lângă el, spre garaj, dar Tyler îi ținu calea.

— Ascultă, sunt grăbită. Trebuie să ajung în oraș.

— Perfect. Mergem cu mașina mea.

— Azi n-am nevoie de tine.

— Muncă de echipă, ai uitat?

Cunoștea o femeie care se clătina la limita rezistenței și n-avea de

gând s-o lase la volan.

— Mă descurc și singură, MacMillan.

De ce naiba nu-i spusese că se ducea la cumpărături?

— Mda, tu te descurci cu toate.

Îi puse o mână pe braț, iar cu cealaltă deschise portiera.

— Urcă.

— Ți-a trecut prin minte că aș prefera să fiu singură?

— Ți-a trecut prin minte că puțin îmi pasă?

Ca să rezolve problema, Tyler o luă în brațe și o trânti pe scaun.

— Pune-ți centura, îi ordonă el și trânti portiera la loc.

Sophia se gândi s-o deschidă cu piciorul, apoi să-i dea și lui un picior. Dar se temea că pe urmă nu s-ar mai fi oprit. Și își reaminti, așa cum își dăduse cuvântul, că Tyler îi fusese alături în cel mai greu moment.

— Deci, începu el, pornind motorul. Unde mergi de fapt?

— La poliție. Nu pot pune întrebări la telefon.

— Okay.

Băgă în prima viteză și demară.

— N-am nevoie de câine de pază, Ty, nici de-un umăr pe care să plâng.

— Bine, conduse el mai departe. Ca să se rețină, aș prefera să n-ai nevoie nici de un sac de box.

Drept răspuns, Sophia își încrucișă brațele pe piept, privind drept înainte. Dar nu vedea decât imaginea din mintea ei – foaia ruptă dintr-o revistă de specialitate, pe care o primise prin poștă în ajun.

Fotografia ei, a bunicii sale și a mamei, publicată cu câteva luni în urmă și pângărită la fel ca îngerii Giambelli. De data asta se folosise carioca roșu, declarându-le curve criminale.

Nu reușea să și-o scoată din minte.

— Eli ți-a cerut să mă cocoloșești?

— Nu.

— Bunică-mea?

— Nici.

- Atunci, cine?
- Uite ce e, Sophia. Primesc ordine, în meserie, când trebuie. În viața personală, niciodată. Iar asta e o problemă personală. E clar?
- Nu. Nici măcar nu-l plăceai pe tatăl meu, și nici după mine nu te-nnebunești.
- Pe tatăl tău nu l-am plăcut, confirmă el simplu. În privința ta, juriul este încă retras pentru deliberare. Dar țin la mama ta și nu pot s-o sufăr pe Rene, plus faptul că a încercat să asmuțească poliția asupra lui Pilar, poate și asupra ta.
- Atunci, vei avea plăcerea să afli că a doua vizită pe ziua de azi e la Rene. Am de discutat cu ea despre slujba funerară.
- I-auzi, ce-o să ne mai distrăm! Crezi c-o să se lase cu mușcăături și păr smuls din cap?
- Pe voi, bărbații, chiar vă excită chestia asta, nu? Sunteți bolnavi la cap.
- Mda, oftă el, adânc, nostalgic, făcând-o să râdă – un râs firesc, sincer, pentru prima oară după atâtea zile.

La vederea lor, Claremont aruncă o privire spre ușa dintr-o latură a camerei, apoi se ridică și le ieși în întâmpinare.

- Domnișoară Giambelli.
- Avem de vorbit despre tatăl meu. În legătură cu aranjamentele și cu investigația dumneavoastră.
- Când am discutat la telefon...
- Știu ce mi-ați comunicat la telefon, domnule detectiv. În esență, nimic. Cred că am dreptul la mai multe informații și, cu siguranță, am dreptul să știu când va fi predat trupul tatălui meu. Vă pot spune că, în continuare, voi folosi toate relațiile pe care le am. Și, credeți-mă, familia mea are foarte multe relații.
- Sunt informat. Ce-ar fi să mergem în biroul locotenentului?

În clipa următoare, Claremont înjură printre dinți, când ușa laterală se deschise și apăru colega lui, împreună cu Rene.

În negru, Rene arăta magnifică. Palidă, cu părul strălucind ca

soarele, strâns la ceafă, arăta ca o imagine tipică a văduvei din înalta societate.

— Ce caută aici? întrebă Rene, când o văzu pe Sophia. V-am spus că mă hărțuiește. Îmi dă fel de fel de telefoane, mă amenință. Vreau să cer un ordin de restricție. Pentru ea, pentru ei toți. L-au omorât pe sărmanul meu Tony.

— Ai repetat mult scena asta, Rene? întrebă rece Sophia. Trebuie s-o mai lucrezi puțin.

— Vreau protecția poliției. L-au omorât pe Tony din cauza mea. Sunt italieni. Au legături cu Mafia.

Sophia izbucni în râs, fără să se mai poată opri. Se așeză pe banca de lângă perete.

— A, așa e, exact! În casa bunicii mele e un cuib al crimei organizate. Era nevoie de-o fostă manechină, o matracucă care scormonește după aur, ca să-l scoată la iveală.

Nu-și dăduse seama că râsul i se transformase în plâns, iar pe obraji îi șiroiau lacrimile.

— Vreau să-l îngrop pe tatăl meu, Rene. Lasă-mă să fac măcar atâta lucru. Lasă-mă să particip și eu, după care nu va mai fi nevoie să ne vedem vreodată.

Rene își vârî batista în poșetă și traversă încăperea, unde se lăsase liniștea. Așteptă ca Sophia să se ridice din nou în picioare.

— E al meu. Și nu vei participa la nimic.

— Rene, întinse Sophia o mână, apoi își ținu respirația, când primi o lovitură peste dosul palmei.

— Doamnă Avano, interveni Claremont, pe un ton prevenitor, apucând-o de braț.

— Nu permit să mă atingă. Dacă tu sau altcineva din *familia* ta mă mai sunați, veți avea de-a face cu avocații mei.

Și, aruncându-și bărbia în sus, ieși din cameră.

— De-a dracu', murmură Sophia. Numai de-a dracu'.

— Domnișoară Giambelli, o atinse Maguire pe braț. Ce-ar fi să luați loc, vă aduc o cafea.

— N-am nevoie de cafea. Îmi spuneți dacă ancheta a mai avansat sau nu?

— N-avem ce să vă spunem. Îmi pare rău.

— Când va fi predat trupul tatălui meu?

— Rămășițele pământești ale tatălui dumneavoastră au fost eliberate azi-dimineață celei mai apropiate rude.

— Înțeleg. Mi-am pierdut vremea de pomană. Scuzați-mă.

În timp ce ieșea, scoase telefonul mobil din poșetă. Încercă mai întâi la Helen Moore, numai pentru a afla că judecătoarea era în instanță și nu putea fi deranjată.

— Crezi c-o poate opri ea?

— Nu știu. Trebuie să încerc.

Apoi sună la cabinetul lui James Moore, unde i se spuse că avocatul era într-o discuție. În ultimă instanță, încercă la Lincoln Moore.

— Linc? Sophia sunt. Am nevoie de ajutor.

Pilar stătea pe o bancă de piatră în grădină. Îi era frig, dar avea nevoie de aer. Se simțea prizonieră în casă, într-un fel cum niciodată nu i se mai întâmplase.

Ridică privirea, pentru a o vedea pe Sophia în fața ei, albă ca hârtia. Lângă ea, Lincoln Moore o ținea de mână.

— Ce este? întrebă Pilar, ridicându-se. Fetița mea, ce s-a întâmplat?

— Am ajuns prea târziu. Linc a încercat. A obținut chiar și un ordin temporar de restricție, dar era prea târziu. L-a incinerat, mama. Aranjase încă dinainte.

— Îmi pare rău.

Continuând s-o țină pe Sophia de mână, Linc se apropie de Pilar.

— L-a dus direct la crematoriu. Până să obținem noi ordinul, începuse deja.

— S-a dus, mama.

CAPITOLUL 11

În timpul iernilor lungi, viile dormeau. Dealurile se întindeau, pogoane întregi de pământ, absorbind ploile, înghețând sub ger, înmuindu-se din nou la începutul dezghețului de primăvară.

Februarie era o lună a așteptării. Unii aveau deja impresia că așteptau de-o veșnicie.

La etajul doi din Villa Giambelli, Tereza își coordona activitățile. Prefera etajul, departe de forfota casei. Și-i plăcea vederea de le ferestrele de sus.

În birou se aflau acum soțul ei și nepotul lui, fiica și nepoata ei, David Cutter și Paulo Borelli.

Vechiul și noul, își spuse Tereza.

Așteptă să fie servite cafelele, în timp ce ploaia bătea în ferestre cu pumnii ei lichizi.

— Îți mulțumesc, Maria.

În timp ce servitoarea ieșea, închizând ușa, Tereza își împreună mâinile.

— Îmi pare rău, începu ea, că nu ne-am putut întâlni cu toții până acum. Pierderea tatălui Sophiei a amânat anumite acțiuni. Iar recenta boală a lui Eli l-a împiedicat să fie prezent la această întâlnire.

Privi spre el. Încă i se părea cam debil.

Răceala se transformase înspăimântător de repede în febră și frisoane.

— Mi-e bine, o liniști el. Încă sunt cam slăbit din balamale, da-mi revin.

Tereza zâmbi, știind că asta dorea soțul ei, deși îi auzea țiuitul slab

din piept.

— În timp ce Eli se trata, l-am ținut la curent cu afacerile. Sophia, am raportul tău și proiectele pentru campania centenară.

În timp ce le împărțea tuturor copiile după proiect, începuse să explice:

— Faza întâi a campaniei va începe în iunie, cu reclamele dispuse după cum veți vedea în dosare. Am conceput o campanie pe trei direcții, țintind consumatorul de înaltă clasă, linie de mijloc, și zona cea mai delicată, băutorii de vin tineri, cu buget limitat.

Tyler mai auzise totul și nu o putea urmări cu prea mult interes. Prognozele meteorologice pe termen lung anunțau o tendință de încălzire a vremii.

Mult prea curând, unele dintre soiurile de vițe aveau să se trezească din hibernare.

Trebuia să fie atent la semnele celor mai mici însuflețiri ale mugurilor. Dacă se desfăceau prea devreme, riscau să fie distruși de îngheț.

Era pregătit să rezolve problema, la vremea respectivă, dar...

— Văd că nu-l lăsăm pe Tyler să doarmă, comentă dulce Sophia, făcându-l să revină la realitate.

— Nu e cazul. Dar dacă tot mi-ai întrerupt siesta, a doua fază se ocupă de participarea publicului. Degustările de vinuri, vizitele în podgorie, evenimentele mondene, licitațiile, galele – toate, generatoare de publicitate.

Se ridică să-și mai toarne o cafea de pe căruciorul de servit.

— Sophia știe ce face. Cred că nimeni de-aici nu mă poate contrazice.

— Și pe plantații? Întrebă Tereza. Știe și acolo ce face?

Tyler nu răspunse imediat, sorbind din cafea.

— Pentru o ucenică, merge.

— Te rog, Ty, mai ușor cu complimentele, mă simt prost.

— Foarte bine, murmură Tereza. David? Ai vreun comentariu despre campanie?

— Inteligentă, elegantă, completă. Singura mea grijă, ca tată al unor adolescenți, e că reclamele care vizează clienții între douăzeci și unu și treizeci de ani arată al naibii de tentante.

— Într-adevăr, confirmă Sophia.

— Așa vrem să fie proiectul, îi dădu dreptate David. Dar mă tem că reclamele sunt atât de atrăgătoare, încât vor avea efect asupra unui public prea tânăr. Vorbește tatăl din mine, recunosc el. Dar am fost și eu băiat, iar când voiam să mă îmbăt pulbere, o făceam fără nicio influență a publicității.

Pilar scoase un ușor sunet, apoi rămase tăcută. Dar David, care avusese grijă să se așeze lângă ea, o auzi.

— Pilar? Ai vreo idee?

— Nu, eu doar... mă rog, de fapt, găsesc campania minunată, dar cred a David are dreptate. E dificil să comercializezi ceva care face apel la grupul tânăr fără a atrage și vârstele prea fragede. Dacă am putea face un soi de declarație...

— Declarațiile sunt plicticoase și diluează mesajul, începu Sophia, dar se opri, pentru a relua apoi: poate doar dacă o facem amuzantă, spirituală, responsabilă și integrată în mesaj. Lăsați-mă să mă gândesc.

— Bun. Acum, Paulie.

În timp ce maestrul vorbea despre diversele soiuri de vinuri din butoaie și rezervoare, Sophia căzu pe gânduri.

Vârsta, își spunea ea.

Vârstă. Recoltă. Perfecțiune. Răbdare. Vinul bun se face cu răbdare. Recompense.

Vârstă, recompense, răbdare. Avea să-i vină o idee.

Paulie termină și luă din nou cuvântul David. Bunica ei îi puse deoparte raportul scris.

— Ne vom ocupa de asta mai târziu. Pe moment, aș dori părerea dumitale despre oamenii-cheie de-aici.

— V-am scris-o și pe asta în raport, *La Signora*.

— Într-adevăr, confirmă ea, ridicând din sprâncene.

— În regulă. Tyler nu are nevoie de mine în podgorie, și o știe. Adevărul e că datoria mea e să-l supervizez și am o pereche de mâini competente care încă nu i-au tocit rezistența. O rezistență pentru care nu pot să-l condamn, dar care stă în calea eficienței. În rest, podgoriile MacMillan sunt conduse mai bine decât oricare unde am lucrat. Ca și Giambelli. Continuă să se facă ajustări, dar fuziunea dintre operațiuni și coordonarea echipelor sunt excelente. Sophia se descurcă destul de bine în vie, deși nu e punctul ei forte. La fel cum nici marketingul și promovarea nu sunt ale lui Tyler. Totuși, în sediul din San Francisco se remarcă unele dificultăți.

— Sunt conștientă de dificultăți, interveni Sophia. Mă ocup și de ele.

— De ea, o corectă David. Sophia, ai o angajată dificilă, revoltată, necooperantă, care de câteva săptămâni încearcă să-ți submineze autoritatea.

— Am fixat o întâlnire cu ea, pentru mâine după-amiază. Îmi cunosc oamenii, David. Știu cum să procedez.

— Te interesează cum de-am aflat cât de dificilă, necooperantă și revoltată e Kristin Drake?

Așteptă o clipă.

— A vorbit cu alte companii. Curriculum-ul ei vitae a ajuns pe o jumătate de duzină de birouri, în ultimele două săptămâni. Una dintre sursele mele de la La Coeur mi-a spus că face diverse afirmații și acuzații, cu tine ca țintă principală, când consideră că are cine s-o asculte.

Sophia asimilă vestea trădării, cu dezamăgire, și dădu din cap.

— Am să discut cu ea.

— Neapărat, o sfătui Tereza. Dacă o angajată nu poate fi loială, cel puțin să fie demnă. Nu vom permite ca o membră a personalului superior să se folosească de bârfe și aluzii pentru a negocia un post în altă companie. Și Pilar?

— Învață, răspunse David. Afacerile nu sunt vocația ei. Cred că o folosiți greșit, *La Signora*.

— Poftim?

— După părerea mea, fiica dumneavoastră ar fi mai potrivită ca purtătoare de cuvânt, persoană de legătură din partea companiei, astfel încât să nu-și irosească farmecul și eleganța, ca atunci când lucrează la keyboard. Mă mir că nu-i cereți lui Pilar să vă ajute când au loc vizite și degustări, unde, vizitatorii ar avea beneficiul în plus al unor contacte personale cu cineva din familie. E o gazdă excelentă, *La Signora*. Ca funcționară, nu e tocmai excelentă.

— Vrei să spui că am greșit cerându-i fiicei mele să învețe afacerile firmei?

— Da, răspunse Franc David, iar pe Eli îl apucă un acces de tuse.

— Scuze, scuze, făcu acesta un gest, în timp ce Tyler se repezea să-i toarne un pahar cu apă. Am încercat să-mi înghit râsul. Nu trebuia. Christoase, Tereza, are dreptate, și o știi foarte bine.

Luă paharul de la Tyler și sorbi cu grijă.

— Nu suportă să greșească și, slavă Domnului, nu greșește aproape niciodată. Sophia? Cum se descurcă mama ta ca asistentă?

— N-a prea avut timp să... îngrozitor, recunosc Sophia, izbucnind în râs. Of, mama, îmi pare-așa de rău, dar ești cea mai nepricepută asistentă de birou din lume. Nici într-un milion de ani nu te-aș putea trimite în oraș să lucrezi cu echipa mea. Ai idei, adăugă ea, îngrijorată să vadă că mama ei nu spunea nimic. La fel ca azi, cu declarația. Dar nu le spui decât dacă ești întrebată, și nici chiar atunci nu știi cum să le pui în aplicare. Mai mult decât atât, detești fiecare clipă în care stai blocată în biroul meu.

— Mă străduiesc. Și e clar că nu reușesc, spuse Pilar, ridicându-se.

— Mama...

— Nu, nu-i nimic. Mai bine să fii sinceră, decât să mă iei de sus. Dați-mi voie să ușurez situația pentru toată lumea. Demisionez. Acum, dacă mă scuzați, merg să găsesc ceva la care mă pricep. De pildă, să stau undeva arătând elegantă și fermecătoare.

— Mă duc să vorbesc cu ea, începu Sophia.

— Nu te duci nicăieri, ridică Tereza o mână. E femeie în toată

firea. Stai jos. Vom termina ședința.

Era încurajator, își spuse ea, în timp ce-și lua ceașca de cafea, să-și vadă fiica demonstrând temperament și puțină șiră a spinării.

În sfârșit.

Nu avea timp să netezească asperitățile, dar de vreme ce se simțea oarecum vinovat, David o căută pe Pilar.

În ultimele câteva săptămâni, Maria devenise una dintre sursele lui de informare despre dinamica familiei.

Cu ajutorul ei, o găsi pe Pilar în seră.

— Ai un minut liber?

— Am tot timpul, răspunse ea, fără căldură. Nu fac nimic.

— Nu faci nimic la birou, care să te satisfacă sau să ducă la vreun țel. Asta e altceva. Îmi pare rău că evaluarea mea te-a lezat, dar...

— Dar e vorba de afaceri, replică Pilar, privindu-l.

— Mda. Afaceri. Vrei să scrii referate și să organizezi dosare, Pilar? Să participi la ședințe despre campaniile publicitare și strategiile de marketing?

— Vreau să mă simt utilă.

Își aruncă lopățica. Credeau că era ca florile pe care le îngrijea ea acolo? se întrebă.

Că avea nevoie de climat controlat și mânuire atentă, ca să arate frumos în decor și nimic mai mult?

— M-am săturat. Sunt sătulă și plictisită să tot simt că nu am nimic de oferit. Niciun talent, nicio aptitudine, niciun dram de minte.

— Înseamnă că n-ai ascultat.

— A, ba te-am auzit.

Își scoase mănușile, aruncându-le și pe ele.

— Rolul meu e să fiu fermecătoare și elegantă. Ca o păpușă de comandă care poate fi pusă unde și când trebuie, și în restul timpului aruncată în debara. Ei bine, mulțumesc, nu. Am stat aruncată destulă vreme.

Dădu să treacă pe lângă el, dar David o apucă de braț. Pilar se smuci, după care îl privi șocată, când el o luă și de cealaltă mână, ținând-o pe loc.

Nimeni n-o mânuia așa.

Nu se făcea.

— Stai pe loc.

— Ia-ți mâinile de pe mine.

— Imediat. Mai întâi, farmecul e un talent. Eleganța e o aptitudine. Și e nevoie de minte ca să știi să spui ce și când trebuie și să faci oamenii să se simtă bineveniți. Te pricepi la lucrurile astea, așa că de ce nu le-ai folosi? În al doilea rând, dacă-ți închipui că relațiile cu turiștii și clienții la degustări sunt un fleac, vei avea o surpriză când vei avea curajul s-o încerci.

— N-am nevoie să-mi spui tu ce...

— Ba se pare că ai.

Pilar rămase cu gura căscată. Rareori o întrerupea cineva. Își aminti cum discutase cu Tony în noaptea petrecerii. Și David folosea acum cu ea aceeași răceală tăioasă.

— Îți reamintesc că nu lucrez pentru tine.

— Îți reamintesc că în esență o faci, ripostă el. Dacă n-ai să pleci ca un copil răzgâiat, vei continua să lucrezi pentru mine.

— *Va' al diavolo.*

— N-am timp să-i fac vizite la ora asta. Îți propun să-ți folosești talentele în zona potrivită. Și, înainte de a începe, trebuie să te examinezi bine pe tine însăși și să nu te mai tot vezi ca pe nevasta abandonată a unui bărbat care pe nimic nu punea mai mult preț decât pe sine însuși.

Pilar rămase cu gura căscată și buzele tremurându-i. Abia putu articula cuvintele.

— Ce hidoșenii spui.

— Poate. Dar era timpul să le spună cineva.

— N-ai dreptul să-mi spui asemenea lucruri. Funcția ta la Giambelli nu te autorizează să fii crud.

— Funcția mea în cadrul firmei nu-mi dă dreptul să spun adevărul, așa cum îl văd eu. Și nu-mi dă dreptul să fac nici asta, adăugă, smucind-o spre el. Dar acum e ceva personal.

Pilar era prea șocată ca să-l oprească, să îngame cel mai slab protest.

Iar când gura lui se lăsă peste a ei, dură și furioasă, nu mai putu decât să simtă.

Cu un geamăt slab, își aruncă brațele pe după gâtul lui. Se ciocniră de bancul de lucru, răsturnând ghivecele cu flori. Ceramica se ciocni, cu un sunet de spade încrucișate.

— Ce...?

Sufocată, abia reuși să găfâie, când David o ridică de pe picioare, așezând-o pe banc.

— Ce ne-a apucat?

— O să ne gândim mai târziu.

Trebuia s-o atingă, să-i simtă pielea sub palme. O trăgea de pulovăr, alimentat de o energie sexuală care-l făcea să se simtă ca un adolescent pe bancheta din spate a unui Chevy.

— Pilar. Lasă-mă să...

Dacă nu i-ar fi rostit numele, și l-ar fi uitat. Ar fi uitat totul, cedând doar cerințelor propriului ei trup. Dar sunetul numelui ei o readuse la realitate, într-un val de panică.

— Stai. Asta-i o... nu putem să...

Îl împinse, chiar în timp ce capul îi cădea pe spate și tot trupul îi tremura sub atingerea dinților lui pe gât.

— David. Nu. Stai. Oprește-te...

— Pilar...

David nu-și mai putea trage respirația, nu-și regăsea echilibrul.

— Te doresc.

De câți ani nu mai auzise aceste cuvinte? De cât timp nu le mai văzuse în privirea unui bărbat?

— David. Nu-s gata pentru așa ceva. Nu mă așteptam...

Avea mâini atât de puternice. Puternice și cu palme aspre.

Atât de diferite de...

– Te rog, poți să te dai mai încolo?

David rămase pe loc.

– Te-am dorit din prima clipa de când te-am văzut. De când ai deschis ușa.

– Sunt...

– Nu, i-o reteză el. Să nu spui că ești flatată.

– Ba cum să nu fiu. Ești atrăgător și...

Și nu mai putea *gândi* limpede, când o atingea.

– Te rog, vrei să te duci mai încolo?

– Bine, acceptă el, deși cu prețul unui mare efort. Să știi că asta nu se întâmplă de fiecare dată, cu oricine.

– Cred că ne-am luat unul pe altul prin surprindere, începu ea, dându-se jos de pe marginea bancului, prudentă.

– Pilar, nu suntem copii.

– Într-adevăr, nu suntem. Am patruzeci și opt de ani, David, iar tu... tu nu ai.

Nu crezuse că situația ar fi avut ceva de râs.

Totuși, David râse.

– Doar n-o să folosești o diferență de câțiva ani ca scuză.

– Nu e o scuză. E realitatea. Iar o altă realitate e că ne cunoaștem de foarte puțin timp.

– Opt săptămâni și două zile. Vrei ceva mai convențional? Vin să te iau diseară la șapte, la un restaurant.

– David, soțul meu a murit doar de câteva săptămâni.

– Fostul soț, preciză el, rece. Nu-l aduce între noi, Pilar. Nu permit.

– Aproape treizeci de ani nu pot fi risipiți într-o noapte, orice-ar fi.

David o luă de umeri, ridicând-o pe vârfuri, înainte ca Pilar să-și dea seama cât de furios era.

– Tony Avano a încetat să mai fie zona ta de siguranță, Pilar. Acceptă asta. Și acceptă-mă și pe mine.

O sărută din nou, apăsător, îndelung, apoi îi dădu drumul.

— La ora șapte, mai spuse el și ieși în ploaie.

Ticălosul ăla nenorocit n-avea să-i complice viața, nici pe a lui Pilar, din mormânt. Nu i-o permitea el.

Întrucât privea în pământ, încruntat, iar Sophia se uita tot în jos, alergând prin ploaie, se ciocniră pe cărare.

— Pardon, murmură ea. Credeam că te-ai dus acasă.

— Înainte, aveam ceva de făcut. Tocmai am încercat să-ți seduc mama, în seră. Ai vreo obiecție?

Măinile Sophiei căzură pe lângă trup.

— Poftim?

— Ai auzit. Mama ta mă atrage și am acționat. Sunt hotărât să acționez din nou, cât de curând posibil. Ai ceva împotrivă?

— Aă...

— Nicio replică? Nicio ripostă spirituală?

Cu tot șocul, Sophia îi putea recunoaște furia și frustrarea.

— Nu, scuză-mă. Procesam informația.

— Bine, când termini, trimite-mi naibii un referat.

În timp ce pleca, intempestiv, Sophia aproape că-i văzu aburii ieșind din trup.

Când năvăli în seră, Pilar stătea nemișcată, cu privirea spre bancul de lucru. Peste tot zăceau ghivece răsturnate, iar câteva mlădițe erau strivite iremediabil.

— Mama?

Pilar tresări, apoi își luă repede mănușile.

— Da?

Mai încet, Sophia se apropie. Obrajii mamei sale erau înroșiți, iar părul răvășit, ca atunci când îl răscolesc mâinile unui bărbat.

— M-am întâlnit cu David.

Mănușile căzură din mâinile amorțite ale lui Pilar, care se grăbi să le ridice.

— Așa...?

– Mi-a spus că a încercat să te seducă.

– Ce-a făcut?!?...

În vocea lui Pilar nu se simțea panică, ci de-a dreptul groază.

– Și, după cum arăți, nu i-a fost prea greu.

– A fost doar o...

Iritată, Pilar își înhăță șorțul, dar nu-și amintea prea bine cum să și-l pună.

– Am avut o neînțelegere și s-a enervat. Nu merită să vorbim.

– Mama.

Cu blândețe, Sophia luă mânușile și șorțul și le puse alături.

– Simți ceva pentru David?

– Zău așa, Sophia, ce întrebare!

„O întrebare la care nu răspunzi“, observă Sophia.

– Hai s-o luăm așa: te atrage?

– Este un bărbat atrăgător.

– De acord.

– Nu suntem... adică, nu sunt...

Ajunsa la capătul răbdării, Pilar își încordă mâinile pe bancul de lucru.

– Sunt prea bătrână pentru așa ceva.

– Nu fi ridicolă. Ești o femeie frumoasă, în plină maturitate. De ce n-ai avea o aventură romantică?

– N-am nevoie de aventuri romantice.

– Sex, atunci.

– Sophia!

– Mama! exclamă Sophia, pe același ton oripilat, după care o îmbrățișă. Mă temeam că te-a jignit și ești tulburată. Și când colo, te găsesc ciufulită și roșie-n obraji după o zbenguială delicioasă, cred, cu C.C.O.-ul nostru cel nou și atât de sexy! E minunat!

– Nu e deloc minunat și n-o să se mai repete. Sophia, am fost măritată aproape treizeci de ani. Nu pot să mă arunc în brațele altui bărbat, la vârsta asta.

– Mama, tata nu mai e. Mi-e greu să accept, chiar știind că nu

m-a iubit cu adevărat.

— O, Sophia, dar te-a iubit!

— Nu, se retrase ea. Nu așa cum am vrut eu, sau cum aveam nevoie. Nu mi-a fost alături. Și nici ție nu ți-a fost. Acum, ai șansa să te bucuri de cineva care-ți va da atenție.

— Fetițo, fetițo... o mângâie Pilar pe obraz.

— Îți doresc asta. Și aș fi așa de tristă să știu că ai refuzat șansa asta numai pentru ceva ce n-a existat niciodată. Vreau să fii fericită.

— Știu.

Pilar o sărută pe obraji.

— Știu. Am nevoie de timp ca să mă adaptez. Și, *cara*, nu e vorba numai de tatăl tău, ci și de mine. Nu știu cum să mă port cu alt bărbat, nici dacă vreau să trăiesc cu vreunul.

— Cum să știi, dacă nu încerci? Îl placi, nu?

— Ei, sigur că da.

„Îl plac?” se întrebă ea.

Nicio femeie nu se tăvălea prin pământul de flori cu un bărbat pe care nu-l plăcea.

— E un om foarte drăguț. Un tată bun...

— Și te atrage. Are un cur, trăsnet.

— Sophia!

— Dacă-mi spui că n-ai observat, voi încălca o poruncă și-am să-mi fac mama mincinoasă. Și pe urmă, zâmbetul...

— Are ochi buni, murmură Pilar, făcându-și fiica să ofteze.

— Are, într-adevăr. Ai să te duci cu el?

Pilar își făcu de lucru, aranjând ghivecele.

— Nu știu.

— Du-te. Explorează puțin. Vezi și tu ce simți. Și ia din noptiera mea un prezervativ.

— Of, pentru numele lui Dumnezeu!

— Sau, dacă stau să mă gândesc, nu lua unul, o cuprinse Pilar pe după talie, chicotind. Ia două.

CAPITOLUL 12

Maddy își privea cu șiretenie tatăl în timp ce-și lega cravata. Era cravata lui de Șusta A-Ntâia, cea gri cu dungi bleumarin. Știa că *spusese* că el și doamna Giambelli luau doar masa împreună, pentru ca ea și Theo să creadă că aveau de discutat afaceri. Dar cravata îl dădea de gol.

Trebuia să se gândească ce părere avea de treaba asta.

Dar, pe moment se distra zădărându-și tatăl.

- E un simbol al auto-exprimării.
- E neigienic.
- E o tradiție ancestrală.
- Nu e o tradiție ancestrală a familiei Cutter. N-ai să-ți găurești nasul, Madeline. Și cu asta am terminat.

Fata oftă, cu o expresie bosumflată reușită.

De fapt, nu ținea neapărat să-și găurească nasul, dar își dorea o a treia gaură în lobul urechii stângi.

Ca să ajungă la ea, nasul oferea o strategie bună. Genul care i-ar fi plăcut tatălui ei, dacă ar fi știut.

- E trupul meu.
- Nu înainte de a avea optsprezece ani. Până în ziua aia fericită, e al meu. Du-te și pisează-l pe fratele tău.

— Nu pot. Nu vorbesc cu el.

Se tolăni pe spate, ridicându-și picioarele spre tavan.

Era îmbrăcată în negru, ca de obicei, dar începea să se sature.

— Pot în schimb să-mi fac un tatuaj?

— A, sigur. Toți o să ne facem câte unul, în weekend-ul ăsta.

Se întoarse spre ea.

— Cum arăt?

Maddy își înclină capul, studiindu-l.

— Peste medie.

— Ce mângâiere ești pentru mine, Maddy!

— Dacă primesc un A pe lucrarea la științe, pot să-mi găuresc nasul?

— Dacă Theo primește un A, la orice, poate m-aș gândi să-l las pe el să și-l găurească.

Întrucât ambele ipoteze erau la fel de trase de păr, fata râse.

— Haide, tată!

— Tre' să mă duc.

O culese de pe pat, scoțând-o pe sus din cameră – obicei care întotdeauna o făcea să râdă încântată.

— Dacă nasul nu pot, atunci eventual încă una în urechea stângă?

— Dacă chiar ești hotărâtă să te ciuruiești ca o sită, am să mă gândesc.

Se opri lângă ușa lui Theo, ciocnind cu mâna liberă.

— Roiu', javră.

David o privi pe Maddy:

— Cred că la tine se referă.

Deschizând ușa, își văzu fiul întins pe pat, cu telefonul la ureche.

David simți două stări contrare. Nemulțumirea că nu-și făcea lecțiile și bucuria că avea noi prieteni la școală, din cauza cărora să nu și le facă.

— Te mai sun eu, mormăi băiatul și închise. Făceam o pauză.

— Mhm, o pauză cât o lună, comentă Maddy.

— Aveți destulă mâncare pentru cină. Nu vă bateți, nu primiți străini goi în casă, nu vă atingeți de băuturi alcoolice. Niciun telefon sau televizor până nu vă terminați temele, și nu dați foc la casă. Am omis ceva?

— Fără sânge pe covor, interveni Maddy.

— Corect. Dacă-i musai, sângerați pe dușumea.

O sărută pe creștet, apoi o lăsă jos.

- Cred c-ajung pe la miezul nopții.
- Tată, am nevoie de-o mașină.
- Mhm. Și eu, de-o vilă în sudul Franței. Ca să vezi. Stingerea, la unșpe, mai adăugă el, întorcându-se să plece.

Tereza nu era e părere că, la un moment dat, părintele se retrage din viața copilului său, urmărind-o în continuare de la distanță. La urma urmei, ar sta o mamă pe mal, privindu-și copilul, indiferent de vârstă, cum se îneacă?

Faptul că Pilar era femeie în toată firea, cu o fiică deja matură, n-o împiedica să intre în camera ei. Și, mai ales, să spună ce avea pe suflet, în timp ce Pilar se îmbrăca pentru seara în oraș.

- O să vorbească lumea.

Pilar moșmondea la cercei. Fiecare etapă a îmbrăcatului dobândise proporții enorme.

- Nu-i decât o cină.

Cu un bărbat. Un bărbat atrăgător, care spusese clar că voia să se culce cu ea. *Dio*.

- Oamenii găsesc motive de bârfă și-ntr-un simplu gând.

Pilar își luă perlele. Oare erau prea formale? Prea demodate?

- Și te deranjează, mama?

- Pe tine nu te deranjează?

- De ce? N-am făcut nimic interesant pentru nimeni.

– Ești o Giambelli. Atâta e de-ajuns. Crezi că fiindcă ai preferat să ții o casă și să crești o fiică n-ai făcut nimic demn de interes?

– Tu ai ținut o casă, ai crescut o fiică și ai condus un imperiu. În comparație cu tine, mai am mult. S-a văzut foarte clar, astăzi.

- Ești o proastă.

– Oare, mama? se întoarse Pilar spre ea. Acum două luni, m-ai împins în iureșul afacerilor și am dovedit imediat că nu am talent.

– Nu trebuia să aștept atâta. Dacă n-o făceam, nu dovedeai nimic.

- Nici chiar tu nu poți făuri o femeie de afaceri.

— Atunci, făurește tu altceva, replică Tereza nervoasă. Nu te mai considera imaginea pe care o văd alții, și *fii* tu însăși. Ascultă. Dacă-l vrei pe David Cutter, fie și pentru o clipă, ia-l. O femeie care stă și-așteaptă să primească rămâne cu mâinile goale.

— Nu e decât o cină, începu Pilar, dar se întrerupse, când intră Maria.

— Domnul Cutter e jos.

— Mulțumesc, Maria. Spune-i că domnișoara Pilar vine imediat.

Tereza se întoarse spre fiica ei, recunoscându-i cu ușoară aprobare ușoara lucire de panică din ochi.

— Aveai aceeași expresie la șaisprezece ani, când te aștepta un tânăr în salon. Mă bucur s-o revăd.

Se aplecă înainte, atingându-i obrazul cu buzele.

— Distracție plăcută.

Nu intenționa să ajungă mai departe decât, eventual, la o prietenie. Ori de câte ori se gândea la ceea ce-i strecurase fiica ei în poșetă, lui Pilar i se umezeau palmele.

Dar o prietenie cu un bărbat interesant și atrăgător ar fi fost încântătoare.

— Pilar! Ce bine-mi pare că te văd!

Pilar recunoscuse parfumul și tonul vesel al vocii înainte de a ridica privirea.

— Susan.

Își afișă zâmbetul de societate.

— Arăți superb. Susan Manley, David Cutter.

— Nu, nu vă ridicați, nu vă ridicați, dădu din mână Susan, care avea un păr blond orbitor și tocmai își revenise după ultimul lifting facial. Mă întorceam doar la masă, de la toaletă, și te-am văzut aici. Sunt cu Charlie și cu doi clienți de-ai lui din provincie. Niște plicticoși, făcu ea cu ochiul. Mai deunăzi îi spuneam Laurei că ar trebui să ne vedem. Știu prin ce perioadă groaznică ai trecut. Un asemenea șoc, pentru toată lumea...

— Da...

Pilar simți usturimea înțepăturii și felul cum îi pierea tot cheful.

— Îți mulțumesc pentru scrisoare.

— Aș fi vrut să pot face mai mult. Dar, să nu vorbim despre lucruri triste.

O strânse ușor de braț, în timp ce-i evalua comeseanul.

— Sper că mama ta e bine.

— Este, mulțumesc.

— Acum trebuie să mă duc. Încântată de cunoștință, domnule Cutter. Pilar, te sun săptămâna viitoare. O să luăm masa împreună.

— Aștept, răspunse Pilar, apoi, când Susan plecă, își luă vinul. Îmi pare rău. Valea nu e decât un orășel, uneori. E greu să mergi undeva fără a întâlni cunoscuți.

— Atunci, de ce te scuzi?

— E penibil.

Puse atent paharul la loc, plimbându-și degetele pe piciorul acestuia.

— Așa cum a prevăzut mama mea, lumea o să comenteze.

— Serios? Îi luă el mâna de pe pahar. Atunci, să le dăm un motiv.

Îi duse mâna la gură, mușcându-i ușurel degetele.

— Îmi place Susan asta, spuse el, în timp ce Pilar îl privea cu ochi mari. Mi-a oferit pretextul. Oare ce-o să-i spună Laurei mâine, când îi dă telefon?

— Îmi și închipui. David...

O străbăteau fiori prin tot brațul.

— Nu urmăresc... nimic.

— Curios, nici eu. Până nu te-am văzut pe tine.

Se aplecă spre ea, intim:

— Hai să păcătuim.

Lui Pilar îi veni sângele în cap.

— Ce?

— Hai să... șopti el seducător... comandăm desertul.

Respirația care i se oprise în piept se revărsă într-un râs de

ușurare.

– Perfect.

Aproape oftă când văzu luminile vilei. Se simțea mai bine. Era aproape acasă.

Începuse seara tremurând de emoție, și o sfârșea cu regretul că nu putuse dura mai mult.

– Copiii sunt încă treji, comentă David, observând că ferestrele casei de oaspeți erau luminate ca un cazinou din Las Vegas. Va trebui să-i omor.

– Da, am observat ce tată denaturat ești. Și cât se tem de tine.

David îi aruncă o privire piezișă.

– Nu m-ar deranja să-i mai văd și tremurând uneori.

– Cred că e prea târziu. Ai crescut doi copii fericiți și adaptabili.

– Încă mă mai străduiesc.

Pilar dădu să deschidă portiera, dar mâna lui i se depuse pe umăr, oprind-o.

– Cobor și-ți deschid eu. Să încheiem seara cum se cuvine.

Nervii îi reveniră. Ce voia să spună cu asta? se întrebă ea, în timp ce David ocolea mașina.

Avea s-o conducă până la ușă, nimic mai mult. Își puteau ura noapte bună, eventual cu un sărut amical – strict amical, își reaminti ea, pregătindu-se, când David deschise portiera.

– Îți mulțumesc. A fost o seară minunată.

– Și pentru mine.

O luă de mână, fără să se mire când simți cât de rece era.

– Vreau să ne mai vedem, Pilar.

– A, sigur că da. Vom...

– Nu pentru afaceri, o întrerupse David, răsucind-o spre el, pe verandă. Singuri.

O trase mai aproape.

– Din motive foarte personale.

– David...

Dar gura lui i-o acoperi din nou pe a ei. Mai blând, de astă dată. Convingător.

Nu cu acea străfulgerare șocantă de fierbințeală care-i deșteptase brutal toate instinctele adormite, ci cu o căldură înceată, mocnită, ce-i destindea răbdător toate tensiunile din trup. Până își simți oasele înmuiate ca de ceară topită.

Când David se retrase, avea mâinile pe obraji ei, cu degetele mângâindu-i pomeții, coborând, întârziind pe gât.

— Am să te sun.

Pilar dădu din cap, căutând orbește clanța, în spatele ei.

— Noapte bună, David.

Intră în casă și închise ușa. Oricât de naivă își spunea că era, urcă la etaj plutind.

Beciurile o duceau întotdeauna pe Sophia cu gândul la un paradis al contrabandiștilor.

Toate acele spații atât de mari, cu ecouri, pline de butoaie imense cu vin pus la învechit. Întotdeauna îi plăcuse acolo, încă din copilărie, când câte un podgorean o lăsa să stea la o măsuță, degustând un pahar mic dintr-un butoi.

— Ea treia întâlnire a lor în două săptămâni.

— Mmm.

Tyler ținea un pahar de bordo în dreptul focului, pentru a-i controla culoarea.

Și el, la fel ca bunicul lui și *La Signora*, respectau cu strictețe metodele tradiționale. Îi dădu două puncte pentru culoare și limpezime, notându-le pe diagramă.

— Mama mea și David, continuă Sophia.

Pentru a-i atrage atenția, îi dădu un pumn ușor în braț.

— Ce-i cu ei?

— Diseară, iar ies împreună. A treia oară, în două săptămâni.

— Și ce mă privește pe mine asta?

Sophia oftă din greu.

— E vulnerabilă. Nu pot spune că nu-l plac, fiindcă aş minţi, deşi n-am prea vrut. Chiar am încurajat-o, când am văzut că îl interesează cât de cât, dar credeam că avea să fie doar o mică aventură.

— Sophia, s-ar putea să te surprindă, dar eu lucrez aici şi crede-mă că nu vreau să discut despre problemele personale ale mamei tale.

Învârti paharul ușor, îl duse la nas şi inhală. Era perfect concentrat.

— N-au făcut sex.

Tyler se strâmbă vizibil, pierzând buchetul vinului.

— Ce naiba, mă Sophia!

— Dacă făceau sex până acum, nu mă alarmam. Ar fi însemnat că e doar o atracţie fizică. Şi cred că a devenit mai mult decât atât. Şi, de fapt, ce ştim noi despre David, altfel decât din punct de vedere profesional? A divorţat, şi nu ştim de ce. Poate să fie un afemeiat, sau un oportunist. Dacă stai să te gândeşti, a început cu curtea imediat după ce tatăl meu...

Tyler mirosi din nou vinul şi notă numerele.

— Ceea ce-ar însemna că nu mama ta, în sine, îl atrăgea.

— Nu asta vreau să spun!

Jignită, Sophia înhăţă un pahar de Merlot, privindu-l încruntată în lumină.

— E frumoasă, inteligentă, fermecătoare şi are tot ce şi-ar dori un bărbat de la o femeie. Nu m-ar deranja dacă mi-ar vorbi. Dar nu spune decât că ea şi David se simt bine unul în compania celuilalt.

— I-auzi, şi chiar o crezi?

— Of, mai taci!

Îşi mirosi vinul, notă calificativele, apoi, sorbind, îl lăasă să stea lângă gingia de jos, atingându-l cu vârful limbii pentru a-i simţi gustul dulce, înainte de a-l trece în lateral şi spre fundul gurii, ca să-i judece aciditatea şi conţinutul tanic.

— E imatur încă.

Tony îl verifică şi el şi-i dădu dreptate.

— Îl mai lăsăm un timp la învechit. Multe lucruri își împlinesc destinul dacă le lași o vreme în pace.

— A, o dăm pe filosofie...!

— Voi ai o opinie, sau doar să-ți dea cineva dreptate?

— Cred că și una, și alta, ar fi fost să pretind prea mult.

— Poftim.

Luă paharul următor, ridicându-l în lumină. Dar de uitat, se uita la Sophia.

I-ar fi fost greu să n-o facă. Să n-o privească, să nu se mire. Erau într-o pivniță rece și umedă, la lumina focului, printre mirosuri de fum, lemn și pământ.

Unii ar fi spus că era romantic. Tyler se străduia să nu se numere printre acei oameni.

La fel cum, de-o bună bucată de vreme, se străduia să nu se gândească la ea ca la o persoană, necum ca la o femeie.

În cel mai bun caz, îi era parteneră. O parteneră de care s-ar fi putut lipsi. Iar acum, partenera lui era îngrijorată.

— Fosta lui soție l-a părăsit, pe el și copiii.

Privirea ei se ridică spre el.

— L-a părăsit?

— Mda, a tras concluzia că lumea e mare și are și ea dreptul s-o exploreze. N-o putea face cu un soț și doi copii agățați de ea.

— De unde știi?

— Maddy îmi spune multe.

Se simțea vinovat că repeta lucrurile pe care le auzise. Fata nu prea vorbea despre viața ei de familie, dar spunea destul pentru ca Tyler să-și facă o opinie.

— Din ce-am înțeles, mama lor nu-i prea caută, iar Cutter a primit postul de-aici ca să-l ducă pe Theo din New York. Avea unele probleme.

— Deci, e un tată bun.

Sophia știa prea bine ce înseamnă să te părăsească un părinte.

— Nu înseamnă că e și un bărbat bun pentru mama mea.

— Asta o decide ea, nu? Dacă fiecărui om pe care-l vezi îi cauți cusururi, e normal să le găsești.

— Nu caut cusururi.

— Ba exact asta faci.

— Lasă, că la tine nici nu trebuie să caut prea mult, replică ea, cu o voce dulce ca mierea. Se văd cu ochiul liber.

— Norocul nostru.

Sophia se simți lezată. Iarăși o făcea să se simtă ieftină – ca tatăl ei. Dornică să-l pedepsească, se apropie.

— Încă n-am ajuns să te cunosc, așa-i, Tyler? Oare fiindcă te temi să-ți încerci șansele cu o femeie care se poate gândi la sex la fel ca bărbații?

— Nu mă interesează să-mi încerc șansele cu o femeie care se poate gândi la sex la fel ca bărbații. În sensul ăsta, am vederi înguste.

— De ce nu-ți lărgești orizonturile? ridică ea fața, ispitoare. Te provoc.

— Nu mă interesează.

Îl cuprinse cu brațele pe după gât, strângându-le, când Tyler vru să i le desprindă.

— Care dintre noi blufează?

Ochii lui erau aprinși, feroce. Mirosul Sophiei îl învăluia, îl pătrundea. Buzele ei le atinseră pe ale lui, seducător.

— De ce nu mă deguști? întrebă, încet.

Era o greșeală, dar n-avea să fie prima. Apucând-o de șolduri, își plimbă mâinile peste coastele ei.

— Uită-te la mine, îi ordonă și-i luă în stăpânire gura pe care i-o oferea.

Era mult mai mult decât își imaginase Sophia. Mai mult decât i se oferise vreodată, sau decât acceptase. În secunda următoare, o îndepărtă de el.

— Te joci cu mine, Sophia. Și nu-mi place. Dar când o să te am în pat, ai să te uiți la mine la fel cum te-ai uitat acum. Nu va fi doar o aventură, un bărbat oarecare. Voi fi eu, și-ai s-o știi clar.

Sophia se simți străbătută de fiori. Făcu un efort să nu-și frece brațele pentru a și-i alunga.

— De ce vorbești de parcă ar fi o amenințare?

— Fiindcă asta e.

Și, îndepărtându-se de ea, luă următorul pahar de vin și se apucă de treabă.

CAPITOLUL 13

Claremont studia dosarul Avano.

Își petrecea o mare parte din puținul timp liber studiind date, probe, locul crimei și rapoartele medico-legale.

Aproape că putea recita declarațiile și interogatoriile pe de rost. După opt săptămâni, cei mai mulți considerau cazul o fundătură. Nu exista niciun suspect viabil, nicio pistă tangibilă, niciun răspuns simplu.

Ceea ce îl irita. Claremont nu credea în crime perfecte, ci în omisiuni. Ce omisese?

— Alex.

Maguire se așază pe colțul biroului. Copilul ei cel mai mic avea o lucrare la istorie pentru a doua zi, soțul înfrunta o răceală, iar pentru cină le mai rămăseseră niște minciunile.

Nimeni nu era mulțumit la ea acasă, dar trebuia să se ducă acolo.

— Du-te-acasă, îi spuse ea.

— Întotdeauna există câte un amănunt care nu se potrivește, se plânse Claremont.

— Mda, dar nu întotdeauna îl poți găsi. Cazul Avano rămâne deschis și se pare că așa va rămâne, dacă n-avem norocul să ne pice ceva în brațe.

— Nu-mi plac noroacele.

— Mda, mă rog, pentru ele trăim.

— Folosește apartamentul fiicei pentru o întâlnire. Nimeni nu-l vede intrând, nimeni nu aude împușcăturile, nimeni nu vede pe altcineva intrând sau ieșind.

— Fiindcă era în jurul orei trei dimineața. Vecinii dormeau și,

obișnuiți cu zgomotele orașului, n-au auzit detunăturile unui pistol de calibrul douăzeci și cinci.

— O jucărie. Pistol de femei.

— Mă scuzi, își bătu Maguire propria armă din dotare, de nouă milimetri.

— Pistol de femei civile, se corectă Claremont, aproape zâmbind. Vin și brânză, întâlnire nocturnă într-un apartament gol. Își înșela soția, pare-se. Miroase a femeie. Și s-ar putea ca asta să fie ideea. Poate a fost premeditat să miroasă a femeie.

— Am cercetat și bărbați.

— Poate trebuie să mai cercetăm. Fosta doamnă Avano, spre deosebire de văduva Avano, a fost văzută în compania unui anumit David Cutter.

— Ceea ce mie-mi spune că i-au progresat gusturile la bărbați.

— Da, rămâne măritată legal cu un afemeiat nenorocit, aproape treizeci de ani. De ce?

— Ascultă, bărbatul meu nu calcă în străchini, și-l iubesc ca o nebună. Da' uneori mă-ntreb de ce rămân măritată legal cu el. E catolică, încheie Maguire cu încă un oftat, știind că n-avea să ajungă acasă prea devreme. Catolică italiancă și practicantă. Nu-i vine ușor să divorțeze.

— A acceptat, când i-a cerut el.

— Nu i-a stat în cale. E altceva.

— Mda, și ca divorțată catolică, nu se putea remărita, nu? Nici să-și facă de cap cu altul, cu aprobarea Bisericii.

— Așa că-l omoară ca să-l dea la o parte din drum? Neverosimil, Alex. În păcato-metrul catolic, omorul e mai grav decât divorțul.

— Sau pune pe altcineva s-o facă în locul ei. Cutter e adus la companie, peste capul lui Avano. Era firesc să iasă fricțiuni. Cutter o place pe nevasta înstrăinată a lui Avano.

— L-am trecut pe Cutter prin ciur și prin dârmon. E curat, lună.

— Poate, sau poate înainte n-a avut motive să-și mânjească mâinile. Ascultă, am descoperit că Avano avea probleme financiare.

Dacă văduva nu e o actriță de Oscar, așa zice că asta a fost o surpriză mare și neplăcută pentru ea. Deci, mergând pe teoria că Avano își ținea pentru el problemele bănești, și nu era genul care să stea mult fără distracții, unde se ducea să le rezolve? Nu la un prieten din lumea bună, continuă Claremont. Nu și-ar fi putut arăta mutra la următorul bal de binefacere. Se duce la Giambelli, unde a fost scos pe cauțiune, periodic, ani de zile. La fosta soție, poate.

— Și, mergând pe aceeași teorie, dacă ea acceptă, Cutter se înfurie. Dacă nu, și Avano face urât, Cutter iar se înfurie. De la o criză de furie până la trei gloanțe trase într-un om, drumul e destul de lung.

Totuși, se gândea. Era o temă de gândire și avuseseră al naibii de puține până atunci.

— Cred că mâine o să stăm la o șuetă cu David Cutter.

— Domnilor detectivi. Cu ce vă pot ajuta?

— Cu câteva minute din timpul dumneavoastră, răspunde Claremont, în timp ce Maguire privea prin cabinet, observând topografia locurilor.

— Exact câteva minute vă pot acorda. Luați loc.

Fotolii mari, cu perne de piele, remarcă Maguire. Se întrebă dacă biroul era croit după măsura omului, sau viceversa.

— Cred că e în legătură cu Anthony Avano, început David. Ați progresat cu ancheta?

— Cazul e încă deschis, domnule Cutter. Cum ați descrie relația dumneavoastră cu domnul Avano?

— În niciun fel, domnule detectiv Claremont, răspunde simplu David.

— Amândoi erați directori în aceeași firmă, amândoi lucrați în clădirea asta.

— Foarte scurt timp. Venisem la Giambelli de nici două săptămâni, când Avano a fost asasinat.

— În două săptămâni, v-ați format o impresie, interveni Maguire. Ați avut întâlniri, ați discutat afaceri.

— Așa s-ar crede, nu? Dar n-am avut nicio întâlnire cu el și am discutat o singură dată, la petrecerea dinaintea crimei. Numai atunci l-am văzut la față și credeți-mă că n-am prea avut timp să discutăm afaceri.

Impresia n-o menționa, observă Claremont. Dar aveau să ajungă și acolo.

— De ce nu v-ați întâlnit cu el?

— Nepotriviri de program, răspuse David pe un ton plat. Avano nu venea la birou, nici nu-mi răspundea la apelurile telefonice.

— Ceea ce trebuie să vă fi iritat.

— Într-adevăr, dădu din cap David spre Maguire. Tocmai de aceea, în cramă, i-am spus clar că-l așteptam să-și facă timp pentru mine în orele de program. Evident, asta n-a mai avut când să se întâmple.

— V-ați întâlnit cu el în afara orelor de program?

— Nu. Domnilor detectivi, nu l-am cunoscut. N-am avut niciun motiv să-mi placă sau să-mi displacă, nici să mă gândesc în mod deosebit la el.

David vorbea calm, aproape indiferent, ca spre sfârșitul unei discuții plicticoase de afaceri.

— Înțeleg că trebuie să explorați toate posibilitățile, dar cred că dacă mă considerați suspect de crimă bateți la o ușă închisă.

— Sunteți în relații cu fosta lui soție.

Simți șocul în abdomen, dar chipul îi rămase nepăsător.

— Exact. Fosta lui soție, care era fostă încă dinainte de a fi fost asasinat, și când am început să ne întâlnim la nivel personal. Nu cred că am încălcat vreo lege scrisă sau nescrisă.

— Din informațiile noastre reiese că fosta doamnă Avano nu avea obiceiul să se întâlnească la nivel personal cu bărbați, până foarte recent.

— Asta, îi răspuse David lui Maguire, poate fi din cauză că nu cunoscuse un bărbat cu care să-i placă să se întâlnească, până foarte recent. Mă măgulește acest lucru, dar nu-l găsesc un motiv de crimă.

— Faptul de a fi părăsită pentru o femeie mai tânără este adesea un motiv de crimă, replică Maguire și-i văzu învăpăierea scurtă din ochi. „Nu doar întâlniri pe plan personal,” conchise ea. „Relație serioasă.”

— Deci, care e ideea? întrebă David. Pilar l-a omorât pentru că dorea altă femeie, sau e lipsită de inimă fiindcă o interesează alt bărbat atât de curând după ce fostul ei soț a fost asasinat? Cum deformați premisa asta în ambele direcții?

„Furios, dar controlat,” își spuse Maguire. „Exact genul care poate sorbi calm din vin, în timp ce trage într-un om.”

— Nu acuzăm pe nimeni, continuă ea. Încercăm doar să ne formăm o imagine clară.

— Atunci, să vă ajut. Avano avea o viață a lui personală de aproape douăzeci de ani. Pilar și-a trăit-o pe a ei, într-un mod mult mai admirabil. Orice afaceri o fi avut Avano în noaptea aia, erau ale lui și n-aveau nicio legătură cu ea. În momentul de față, relațiile mele cu domnișoara Giambelli nu vă privesc.

— Presupunеți că în noaptea aceea Avano a avut probleme de afaceri. De ce?

— Nu presupun nimic.

Ridicându-se în picioare, David își înclină capul spre Claremont:

— Las asta în seama dumneavoastră. Eu am o întâlnire.

Claremont rămase pe loc.

— Știați că domnul Avano avea dificultăți financiare?

— Finanțele lui Avano nu erau problema mea, nici nu mă interesau.

— Ar fi putut să vă intereseze, dacă erau în legătură cu firma Giambelli. Nu erați deloc curios de ce vă evita domnul Avano?

— Fusesem adus din afară. Era firesc să existe dușmănie.

— Vă dușmănea?

— Posibil. N-am apucat să discutăm despre asta.

— Acum, cine pe cine evită? se ridică în picioare Claremont. Aveți pistol, domnule Cutter?

— Nu, n-am niciun pistol. Am doi copii adolescenți. În casa mea nu există niciun fel de arme și nici n-au existat vreodată. În noaptea asasinării lui Avano, eu eram acasă, cu copiii mei.

— Asta se poate verifica.

David strânse pumnii.

— Ar fi știut dacă plecam de-acasă.

Nu era de acord ca poliția să-i interogheze copiii. Nu pentru un nemernic ca Avano.

— Și asta-i tot ce-am avut de discutat, până-mi consult avocatul.

— E dreptul dumneavoastră.

Maguire se ridică, jucând și atu-ul pe care-l păstrase.

— Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule Cutter. O vom chestiona pe domnișoara Giambelli în legătură cu finanțele fostului ei soț.

— Cred că văduva lui știe mai multe.

— Pilar Giambelli a fost măritată cu el mai mult timp, continuă Maguire, și făcea parte din firma pentru care lucra el.

David își înfundă mâinile în buzunare.

— Știe mai puțin despre afacerile firmei decât oricare dintre dumneavoastră.

Și, cu gândul la ea, se hotărî.

— În ultimii trei ani, Avano a delapidat sistematic bani de la Giambelli. Căptușea conturi de cheltuieli, umfla cifrele de vânzări, completa deconturi pentru deplasări nefăcute, sau făcute în interes personal. Niciodată foarte mult la un moment dat, și șterpelea din surse diverse, ca să nu se observe. În poziția lui, profesională și personală, nimeni nu i-ar fi pus vreodată la îndoială cifrele.

Claremont dădu din cap:

— Dumneavoastră, însă, le-ați pus.

— Le-am pus. Am descoperit câte ceva în ziua petrecerii și, când am verificat mai complet, am început să disting sistemul. Mi-a fost clar că furase de mai mult timp, sub numele lui propriu, al lui Pilar și al fiicei lor. Nu se deranja să le falsifice semnăturile pe referate, le

semna el și atât. În total, peste șase sute de mii, în ultimii trei ani.

— Și când l-ați luat l-a întrebări...? se interesă Maguire.

— N-am mai apucat. Aveam de gând, și cred că mi-am exprimat clar intenția la petrecere. Am avut impresia că a înțeles că știam ceva. Erau probleme de afaceri, doamnă detectiv, și aveau să se rezolve la nivelul firmei. Le-am raportat problema Terezei Giambelli și lui Eli MacMillan, a doua zi. Concluzia a fost că trebuia s-o rezolv, să văd ce se putea face pentru ca Avano să returneze banii. Avea să demisioneze din companie. Dacă refuza prevederile, firma Giambelli lua măsurile legale.

— De ce a fost ascunsă această informație?

— Din dorința bătrânei doamne Giambelli ca nepoata ei să nu fie umilită, dându-se publicității comportamentul tatălui ei. Mi s-a cerut să nu spun nimic, decât dacă mă întreba poliția în mod direct. În acest moment, *La Signora*, Eli MacMillan și cu mine suntem singurii oameni care știm. Avano a murit și nu părea necesar să mai îngroșăm scandalul demascându-l și ca hoț, nu numai fustangiu.

— Domnule Cutter, răspunse Claremont. Când e vorba de crimă, orice lucru e necesar.

Don abia închisese ușa în urma celor doi detectivi, când aceasta se deschise din nou. Sophia nici nu se gândise să ciocănească.

— Ce voiau?

Fu nevoit să-și revină repede, ascunzându-și furia și îngrijorarea.

— Suntem în întârziere la întâlnire.

Își luă însemnările și le băgă în servietă, lângă rapoarte, grafice și memorii.

— David.

Sophia rămase cu spatele rezemat de ușă.

— Puteam să merg după polițiști și să-ncerc să obțin răspunsurile pe care nu le-am putut primi de la ei. Speram ca tu să fii mai înțelegător.

— Au avut de pus niște întrebări, Sophia.

— De ce ție și nu mie sau altor oameni din clădirea asta? Abia l-ai cunoscut pe tatăl meu, n-ai lucrat cu el niciodată. Ce le puteai spune?

— Aproape nimic. Îmi pare rău, Sophia, dar trebuie să amânăm. Ne-așteaptă oamenii.

— David. Ai mai multă încredere în mine. Au venit direct la biroul tău și au stat aici destul ca să se fi întâmplat ceva. Am dreptul să știu.

Un moment, David nu spuse nimic, studiindu-i doar fața. Da, avea dreptul să știe, hotărî el.

Ridică receptorul.

— Domnișoara Giambelli și cu mine vom întârzia câteva minute la întâlnire, îi spuse el asistentei; apoi, arătă cu capul spre un fotoliu. Ia loc.

— Stau în picioare. Poate ai observat, nu sunt hipersensibilă.

— Am observat. Polițiștii au avut de pus câteva întrebări determinate, în parte, de faptul că mă întâlnesc cu mama ta.

— Înțeleg. Au vreo teorie că voi doi aveți o legătură secretă, de durată?

— Sunt convins că examinează toate posibilitățile.

— Îl suspectează pe vreunul dintre voi?

— Aș zice că suspectează pe toată lumea. Face parte din meseria lor. Ai avut grijă să nu comentezi, cel puțin față de mine, ce părere ai despre relația mea cu mama ta.

— Încă nu m-am hotărât ce părere să am. Când o fac, am să te-anunț.

— Merge, spuse el, îngăduitor. Eu, unul, știu ce părere am, așa că am să-ți spun. Țin foarte mult la Pilar. Nu intenționez să-i provoc necazuri. Mi-ar părea său să-ți cauzez ție, fiindcă te iubește și pentru că și eu te plac. Dar eram în dilemă între a vă necăji pe amândouă sau a lăsa să-mi fie interogați copiii.

La asta, Sophia simți nevoia să se așeze. Numai din mândrie rămase în picioare.

— Ce lucru supărător pentru mine le-ai spus polițiștilor?

Adevărul, reflectă David, era ca un medicament: mai bine să i-l administreze scurt, într-o singură doză.

— Tatăl tău delapida de la firmă de mai mulți ani. Sumele erau răspândite și relativ moderate, motiv pentru care nu s-a observat nimic atât de mult timp.

Sophia se albi la față, dar nu tresări. Nici chiar când trădarea o lovi în inimă ca un pumn.

— Nu cumva e vreo greșeală? întrebă ea, apoi se grăbi să continue. Nu, sigur că nu e. Tu n-ai face asemenea greșeli.

În cuvintele ei se simțea o undă de amărăciune.

— De când știi?

— Mi s-a confirmat în ziua petrecerii. Intenționez să mă întâlnesc cu tatăl tău în zilele următoare, ca să discutăm...

— Ca să-l concediezi, îl întrerupse Sophia.

— Ca să-i cer să demisioneze. La instrucțiunile bunicilor tăi. Le-am raportat delapidarea a doua zi după petrecere. I s-ar fi dat posibilitatea să înapoieze fondurile și să-și dea demisia. Pentru tine au făcut-o – și pentru mama ta, pentru companie, dar în primul rând pentru tine. Îmi pare rău.

— Da, desigur. Acum îți mulțumesc pentru sinceritate.

— Sophia...

— Te rog, nu... Nu te scuza din nou. N-am să mă prăbușesc. Știam deja că era un hoț. Văzusem una dintre broșele moștenite ale mamei pe reverul lui Rene. Mie trebuia să-mi revină, așa că am știut că nu mama i-o dăduse.

— Dacă preferi să te duci acasă decât să vii la întâlnire, îți pot găsi o scuză.

— N-am de gând să lipsesc de la întâlnire.

— Așteaptă câteva minute...

— Nu. Mi-a răpit deja din timp mai mult decât avea dreptul.

„Da,” își spuse David, în timp ce ieșeau. „Seamănă foarte mult cu bunica ei.”

Când opri mașina în capătul aleii, Sophia închise motorul și coborî înaintea lui Tyler.

— Ce faci?

— Vin la tine, răspunse ea peste umăr, cu o scurtă licărire în privire.

— De ce?

— Fiindcă n-am chef să mă duc acasă.

Tyler își zornăi cheile în mână.

— Am avut o zi grea.

— Nu mai spune!

— Am treburi de făcut.

— Excelent. Exact asta căutam. Fii băiat bun, MacMillan, și cinstește-mă cu un pahar.

Resemnat, Tyler introduse cheia în broască.

— Cinstește-te singură. Știi unde găsești.

— Elegant până la capăt. Asta-mi place la tine.

Intră și se îndreptă spre camera mare, cu barul.

— Cu tine, Ty, nu e rost de prefăcătorii și jocuri. Ești așa cum ești. Grosolan, ursuz, previzibil.

Alese o sticlă la întâmplare. În timp ce o destupa, privi prin jur. Piatră și lemn – materiale dure, combinate expert într-un decor simplu, cu culori nepretențioase.

— Uite, casa asta, de pildă. Niciun bibelou, niciun fleac. Aici locuiește un bărbat, care spune că n-are timp pentru aparențe. Îl doare-n cur de aparențe, este, Ty?

— Nu neapărat.

— Știi, continuă ea, turnând în două pahare, unii oameni trăiesc și mor conform aparențelor. Altceva nu contează pentru ei.

— Dacă tot ai de gând să-mi bei vinul și să-mi ocupi spațiul, măcar ai putea să-mi spui ce te-a adus în starea asta.

— A, stări am eu multe.

Bău tot paharul, prea repede ca să-i facă plăcere, și-și mai turnă unul.

— Sunt o femeie cu multe fețe, Tyler. N-ai văzut nici jumătate din ele.

Apoi veni spre el, încet, legănându-și șoldurile ca un pistolar cu aluzii sexuale.

— Vrei să vezi mai mult?

— Nu.

— Ei, haide, nu minți, că mă dezamăgești. Fără jocuri și prefăcătorii, adu-ți aminte.

Își plimbă un deget peste cămașa lui.

— Chiar vrei să-ți pui mâinile pe mine și, din fericire, și eu vreau.

— Vrei să te-mbeți și să ți-o tragi? Regret, nu se potrivește cu planurile mele pentru seara asta, replică el, luându-i paharul din mână.

— Ce e? Vrei să-ți plătesc mai întâi o cină?

Tyler puse paharul pe masă.

— Am o părere prea bună despre mine pentru așa ceva. Și – surpriză – și despre tine.

— Perfect, am să-mi găsesc unul mai puțin mofturos. Făcuse trei pași spre ușă, când Tyler o apucă de braț.

— Dă-mi drumul. Ai ratat ocazia.

— Te duc acasă.

— Nu mă duc acasă.

— Ba mergi unde te duc eu.

— Am spus să-mi dai drumul! se răsuci ea. Era pregătită să-l plesnească și să-l zgârie și fu mai surprinsă decât el când o podidură lacrimile.

— Of, căca-m-aș. Bine.

Tyler făcu singurul lucru care-i trecu prin minte. O luă în brațe și se așeză cu ea pe genunchi, într-un fotoliu.

— Zi tot ce ai pe suflet, o să ne simțim amândoi mai bine. În timp ce Sophia plângea, telefonul începu să sune de sub perna canapelei, unde Tyler îl rătăcise ultima oară, iar ceasul vechi de pe consolă bătu ora exactă.

CAPITOLUL 14

— Nu m-ai mai căutat.

Margaret îl găsi pe Tyler în crama MacMillan.

După întoarcerea de la Veneția, avusese câteva întâlniri de succes. Cariera ei evolua bine și era sigură că arăta splendid, după două incursiuni la cumpărături atent conturate.

Își forma lustrul pe care considerase mereu că i-l conferă unei femei călătoriile internaționale.

În timp ce se afla în State, urmărea un singur scop: să pună mâna pe Tyler MacMillan.

— Îmi pare rău, am fost ocupat.

Sophia programase o degustare de vinuri pentru seara aceea, pe terenul lui. Deși nu-l prea bucura, îi înțelegea utilitatea. Și știa cât de important era ca toate să fie în ordine.

— Îmi dau seama. M-am uitat peste planurile pentru campania centenară. Ai făcut o treabă extraordinară.

— Sophia a făcut-o.

Margaret îl urmă în camera de degustare.

— Ești prea modest, Ty. Când vii să arunci o privire la firma din Italia? Vei fi impresionat.

— Am auzit câte ceva. Acum n-am timp.

— Când ai, am să-ți arăt zona. Te tratez cu niște făinoase la o trattoria mică și fantastică. Se servește și vin și negociez cu niște hoteluri de prima mână să ne scoată în evidență eticheta, la vară.

— Se pare că și tu ai fost ocupată.

— Îmi place la nebunie. Întâmpin o ușoară rezistență, din cauza unor contracte care au fost ale lui Tony Avano și a stilului lui de

afaceri. Dar le rezolv eu. Poliția a descoperit ceva nou?

— Din câte-am auzit eu, nu.

Cât de curând avea să se afle despre delapidare? se întrebă Tyler.

Îl smulse din gânduri Maddy, care tocmai intra.

— Ei, uite-o pe savanta nebună.

Încântată în sinea ei, Maddy se strâmbă, ridicând două borcane cu un lichid de culoare închisă:

— Am formula secretă.

— Mă și sperii, comentă Tyler, înclinând un borcan într-o parte, pentru a privi cum se legăna conținutul.

— Poate-l încerci diseară la degustare. Să vezi ce spun oamenii.

— Hmmm...

Își și imagina comentariile snobilor după o sorbitură din vinul de bucătărie al lui Maddy. Începu să zâmbească.

— E o idee.

— Nu mă prezinți prietenei tale?

Lui Margaret îi plăceau copiii, mai ales de la distanță – dar încerca să mai tragă de timp.

— A, scuze. Margaret Bowers, Maddy Cutter.

— Deci, tu trebuie să fii fetița lui David. Azi m-am văzut cu tatăl tău.

— Nu pe bune? replică Maddy jignită că era numită „fetiță”. Și eu. Pot să stau la degustare? îl întrebă ea pe Tyler, fără să-i mai dea atenție lui Margaret. Trebuie să scriu o lucrare despre vin, așa că vreau să observ, chestii...

— Sigur.

Deschise borcanul și îl mirosi. Ochii îi licăriră de amuzament.

— Pe-asta mi-ar plăcea s-o observ și eu.

— Ty? Ce faci mâine seară?

— Mâine?

— La cină, continuă Margaret, cu falsă nepăsare. Aș dori să discut multe cu tine, despre acțiunile din Italia.

— Sigur.

Pe moment, mai mult îl interesa vinul lui Maddy. Se duse să ia un pahar din bar.

— La șapte? Am adus cu mine un Merlot delicios.

— Excelent.

Lichidul pe care-l turna în pahar numai delicios nu s-ar fi putut numi.

— Atunci, rămâne pe mâine. Mi-a părut bine de cunoștință, Maddy.

— Mhm.

Când Margaret ieși, fata pufni scurt.

— Tolomac mai ești.

— Poftim?

— Se dădea la tine, și tu, nimic.

— Nu se dădea la mine și nu se cuvine să vorbești așa.

— Ba se dădea, se așeză Maddy pe un taburet, la bar. Noi, femeile, ne prindem imediat.

— Poate, dar tu încă nu ești femeie.

— Mi-a venit ciclul.

Tyler, care începuse să bea, fu nevoit să lase paharul jos.

— Te rog.

— E o funcție biologică. Iar când o fată poate concepe, a devenit, fizic, femeie.

— Bine. Perfect.

Numai de-asemena discuții n-avea chef.

— Acum, taci.

Lăsa vinul, așa cum era, să-i stea pe limbă. Nesofisticat, cel puțin, foarte acid și exagerat de dulce, grație zahărului pe care-l adăugase.

Totuși, reușise să facă vin într-un castron de bucătărie. Vin rău, dar nu asta conta.

— Ai băut și tu din asta?

— Poate, răspuse Maddy, punând și al doilea borcan pe bar. Aici e vinul-miracol. Fără aditivi.

Cu curaj, Tyler își turnă o înghițitură, o examină, miroși, sorbi.

– Interessant. Tulbure, imatur, acru – dar este vin.
– Când termin, îmi citești și mie lucrarea?
– Sigur.
– Bine, fâlfâi ea din gene. Îți fac cinste cu-o cină.
Doamne, îl călca pe bătătură!
– Faci pe deșteapta.
– În sfârșit! interveni David, intrând. Îmi dă și mie dreptate
cineva.

Se apropie, cuprinzându-și fiica pe după gât cu un braț.

– Cinci minute, parcă era vorba...
– Ne-am lungit. Ty a spus că pot să vin la degustare.
– Maddy...
– Te rog. O să pună și vinul meu.

David aruncă o privire spre pahare.

– Ești un om curajos, MacMillan.
– Te rog, tată. E în interesul științei.
– Așa ai spus și despre ouăle stricate pe care le țineai în dormitor.

Hai să mergem. Theo ne-așteaptă cu mașina, o să ne ducă acasă.

– Ne-am văzut moartea cu ochii, declară solemn Maddy.
– Valea. Vin și eu acum.

O culese de pe scaun, expediind-o cu o pâlmuță la fund.

– Voiam doar să-ți mulțumesc că-i dai voie să se-nvârtească
pe-aici.

– Nu mă deranjează.

– Aiurea.

– Bine, mă deranjează. Dar nu mă supăr.

– Presupuneam că, dacă te supăra, o expediai. Și mai observ că te
simți mai bine cu ea decât cu mine. Și eu te deranjez, iar pentru asta,
te superi.

– N-am nevoie de niciun supervisor.

– Într-adevăr, nu ai. Dar compania are nevoie de sânge proaspăt.

De cineva din afară. Un om care să poată vedea ansamblul din toate
unghiurile și să vină cu propuneri noi.

– Ai vreo propunere pentru mine, Cutter?
– Prima, ar fi să-ți scoți prăjina de sub nas și bățul din fund, ca să facem cu ele un foc de tabără și să bem vreo două beri.

Tyler se gândi un moment dacă să fie amuzat sau nemulțumit.

– Dacă le adaugi și pe ale tale, o să iasă o pălălaie de toată frumusețea.

– Nu-i rea ideea. O aduc pe Maddy înapoi, mai târziu. Voi veni s-o iau la zece.

– Pot s-o duc eu acasă, și te scutesc de-un drum.

– Îți mulțumesc.

David porni spre ușă, apoi se opri.

– Ascultă, să mă anunți dacă-ncepe... dacă face vreo pasiune pentru tine. Cred că e normal, dar aș prefera s-o previn.

– Nu se pune problema. Îi sunt ca un frate mai mare, un unchi eventual. Dar băiatul tău e căzut în limbă după Sophia.

– Asta mi-a scăpat. Credeam că i-a trecut din prima săptămână. La dracu'!

– Se descurcă ea. La nimic nu se pricepe mai bine decât să se descurce cu masculii speciei. N-o să-l învinețească.

– Ța reușește să se învinețească singur.

Cu gândul la Pilar, David se strâmbă.

– Nu-i prea poți reproșa gusturile, mm?

Îi răspunse cu o privire mată.

– Altul care face pe deșteptul, mormăi el și ieși.

Bătaia în ușă o făcu pe Pilar să tresară, apucându-și peria de păr și afixând o expresie cât mai firească și încrezătoare.

– Da? Intră.

Cu un oftat, renunță la prefăcătorie când o văzu pe Helen.

– Slavă Domnului că ești tu. Așa m-am mai săturat să mă tot prefac că-s o femeie din secolul douăzeci și unu...

– Așa arăți. Fabuloasă rochie.

– Pe dedesubt, tremur toată. Mă bucur că ați venit și tu și James

la degustare.

— L-am adus și pe Linc. Actuala lui iubită lucrează astă-seară.

— Tot interna?

— Mda.

Helen se așeză pe canapeaua de catifea, ca la ea acasă.

— Încep să cred că are intenții serioase.

— Și?

— Nu știu. E o fată bună, bine crescută.

— Dar el e copilul tău.

— Dar el e copilul meu. Uneori, mi-e dor de băiețelul de altădată, cu genunchii juliți și șireturile desfăcute, spuse ea, cu un oftat. Îmbătrânesc. Fetița ta cum rezistă?

Pilar lăasă peria jos.

— Ai aflat ce-a făcut Tony.

— Mama ta a găsit de cuviință să-mi spună, ca să mă ocup de toate aspectele legale care pot apărea. Îmi pare rău, Pilar.

— Și mie. N-avea niciun rost... Și era tipic pentru el. La asta te gândești.

— Nu contează la ce mă gândesc eu. Numai să nu te văd începând să te acuzi singură.

— Nu, de data asta nu. Și niciodată, sper. Dar pentru Sophia e greu, foarte greu.

— O să răzbească ea. Copiii noștri au devenit niște adulți puternici și capabili, Pilar.

— Știu. Și totuși, nu putem să nu ne facem griji pentru ei, nu-i așa?

— Mda... Și-acum, stai jos, bătu Helen cu palma în canapea. Trage-ți respirația și povestește-mi despre romantica ta relație cu David Cutter.

— Nu e tocmai... ne simțim bine împreună.

— Încă n-ați ajuns la sex, hmm?

— Helen...

Abandonând, Pilar se așeză pe canapea.

— Cum aș putea face sex cu el?

— Dacă ai uitat tehnica, se găsesc niște cărți foarte bune pe tema asta. Benzi video. Site-uri pe Internet.

Dincolo de ochelari, ochii îi dansau jucăuși.

— Am să-ți dau o listă.

— Vorbesc serios.

— Și eu. Au unele chestii tari de tot.

— Termină, râse Pilar. David e foarte răbdător, dar nici eu nu-s proastă. Vrea sex și nu se va mulțumi cu mozolelele pe verandă sau...

— Mozoleli? Hai, Pilar. Vreau detalii, toate detaliile.

— Să zicem că are o gură foarte creatoare și, când o folosește, îmi amintesc cum eram la douăzeci de ani.

— Aha, își făcu Helen vânt cu o mână prin dreptul fetei. Da...

— Dar *nu mai am* douăzeci de ani. Iar trupul meu în niciun caz nu mai are. Cum l-aș putea lăsa să mă vadă goală, Helen? Sâni mei sunt în drum spre Mexic.

— Iubito, ai mei au aterizat în Argentina încă de-acum trei ani. Pe James nu pare să-l deranjeze.

— Tocmai asta e. Voi sunteți împreună de aproape treizeci de ani. Ați trecut împreună prin toate schimbările. Mai rău, David e mai tânăr decât mine.

— Mai rău? Nu mă pot gândi la ceva mai rău de-atât.

— Încearcă să mă înțelegi. Are patruzeci și trei de ani. Eu am patruzeci și opt. E o diferență enormă. Un bărbat de vârsta lui se întâlnește cu femei mai tinere. Adesea mult mai tinere, cu trupuri tari, nefleșcăite.

— Și cu capul gol pe dinăuntru, adesea, încheie Helen. Pilar, adevărul este că vă întâlniți. Iar dacă te jenezi așa de trupul tău, ai grijă ca prima dată când îl răstorni să fie întuneric.

— De mare ajutor îmi mai ești.

— Da, sunt, fiindcă dacă-l descurajează niște sâni care nu mai sunt țănoși ca la douăzeci și doi de ani, atunci nu merită să-ți pierzi timpul cu el. Decât să te tot întrebi, mai bine află. Vrei să te culci cu

el? Da sau nu? adăugă ea înainte ca Pilar să răspundă. Instinctul, imboldul primordial. Fără alte comentarii.

— Da.

— Atunci, cumpără-ți o lenjerie incredibilă și dă-i bice.

Pilar își mușcă buza.

— Mi-am și cumpărat-o.

— Ei fir-aș a dracu'! la hai s-o vedem.

La aproape douăzeci și patru de ore după degustare, pe Tyler încă îl mai umfla râsul. Două duzini de membri de club cu nasul pe sus cunoscuseră cel mai mare șoc din viețile lor înguste, cu o mostră din băutura numită de el Vin de Madeline.

— „Nesofisticat, “ își aminti el, izbuclnind din nou în râs, „dar nubil.“ Iisuse, de unde le-a venit ideea asta? Auzi, „nubil“!

— Încearcă să te stăpânești.

Sophia stătea la biroul din vilă, continuând să studieze modelele de reclame alese de Kris.

— Și ți-aș fi recunoscătoare să mă previi, data viitoare când te hotărăști să adaugi un soi misterios în selecție.

— Candidat înscris în ultimul minut. În numele științei.

— Degustările sunt în numele tradiției, al reputației și al promovării.

Ridică o clipă privirea și se lăsa păgubașă, când îl văzu zâmbindu-i.

— Bine, a fost comic și vom putea scrie un articol interesant și vesel pentru buletinul informativ.

— Ție prin vene numai publicitate îți circulă?

— Te cred. Spre norocul tuturor, de vreme ce unii membri ar fi foarte ofensați dacă n-aș avea atâtea idei.

— Unii membri sunt niște idioți încrezuți și constipați.

— Da, și acești idioți încrezuți și constipați cumpără mult din vinul nostru și-l duc la petreceri selecte. Data viitoare când vrei să experimentezi, anunță-mă și pe mine.

Luă o fotografie lucioasă și i-o întinse:

— Cum o găsești?

Tyler o studie pe blonda cu ochi de căprioară

— Astea se dau cu tot cu număr de telefon?

— La fel mi-am spus și eu. E prea sexy. I-am spus lui Kris că vreau ceva normal.

Se încruntă, cu privirea în gol.

— Va trebui s-o concediez. Nici măcar nu încearcă să se adapteze la schimbări. Mai rău, ignoră ordinele directe, creându-le neplăceri celorlalți din echipă.

Oftă.

— Sursele mele mi-au spus că deunăzi a avut o întâlnire cu James Moore de la La Coeur. Măine trebuie să rezolv problema.

— Aș putea s-o fac eu.

Sophia închise dosarul.

— Chiar ești foarte drăguț. Dar trebuie s-o audă de la mine. Te previn că, fără ea, noi ceilalți vom avea mai mult de lucru. Mai ales întrucât mama mea n-o să facă și nici nu va încerca să facă munca de jos.

— Fii sigură că asta mă înveselește.

— Mă gândeam să-l întreb pe Theo dacă n-ar vrea un post cu jumătate de normă. Ne-ar prinde bine un curier, vreo două după-amieze pe săptămână.

— Excelent. Atunci, o să se poată învăța tot timpul pe-aici, oftând după tine.

— Cu cât stă mai mult în preajma mea, cu atât o să-i treacă mai repede.

— Crezi? murmură Tyler.

— Țasta ce mai e, un compliment sucit, sau doar stilul tău de a spune că te irită?

— Niciuna, nici alta. Prefer blondele cu ochi somnoroși și buze pline.

— Apă oxigenată și colagen.

— Și?

— Doamne, mor după bărbați!

Se ridică de la birou, îi cuprinse fața în mâini și-i trânti un sărut apăsător pe gură.

— Ești așa de dulce!

Dintr-o singură smucitură, îi căzu pe genunchi. Peste o clipă, râsul îi amuți, iar inima începu să-i bată cu putere.

N-o mai sărutase astfel, cu nerăbdare, fierbințeală și cu poftă, toate amestecate într-un asalt aproape brutal. Trupul îi tresări o dată – cu surprindere, în defensivă, ca reacție. Apoi, degetele i se încleștară în părul lui.

Când Tyler o eliberă, își mușcă încet buza de jos și-i văzu ochii urmărind mișcarea.

— De ce-ai făcut-o?

— Așa mi-a venit.

— Merge. Mai fă-o o dată.

Inițial, Tyler nu voise – dar acum i se stârnise pofta și nu se săturase.

— La naiba, de ce nu?

Sub gura lui, buzele ei se arcuiră. Nu cu tot atâta disperare, nu la fel de aspru. Tyler își imagina prea bine cum ar fi fost să pătrundă într-însa, în toată acea moliciune caldă. Începu să-i descheie nasturii bluzei. În același timp, Sophia îl trase pe podea.

— Mai repede... se arcui ea, cu sufletul la gură.

Mai repede. Își imagina ușor cum ar fi fost, repede, tare și furios. O împerechere pe negândite, numai fierbințeală și nicio rază de lumină. Asta voia Sophia. Asta voiau amândoi. O ridică, și iar îi acoperi gura cu a lui.

Ușa cabinetului se deschise.

— Ty, am nevoie de...

Eli se opri ca trăsnet, privindu-și nepotul și fata pe care o considera ca o nepoată îmbrățișați pe covor. Roșu în obraji, se împletici înapoi.

— Mă scuzați.

Când ușa se trânti, Tyler își frecă fața cu mâinile.

— Așa, perfect. Absolut perfect.

— Pardon.

La auzul reacției ei, Tyler o privi printre degete.

— Pardon?

— Am mintea cam tulbure. De mai mult nu-s în stare. O, Doamne...

Se ridică în capul oaselor, trăgându-și bluza la loc.

— Nu e tocmai un moment tipic de familie, Iisuse, acum ce facem?

— Nu știu. Cred că va trebui să-i vorbesc.

Sophia ridică ușor capul:

— Aș putea-o face eu.

— Tu concediezi angajați nesatisfăcători; cu bunicii șocați discut eu.

După ce Tyler ieși grăbit, Sophia se duse la fereastră, încrucișându-și brațele pe piept. Nu-i mai rămăsese decât să gândească.

Tyler își găsi bunicul mergând spre vie, cu Sally după el. Nu-i vorbi, încă nu se hotărâse ce să-i spună. Își potrivea doar pasul după al lui, mergând amândoi printre șirurile de vițe.

— Trebuie să fim atenți la îngheț, comentă Eli. Vremea caldă a păcălit mugurii.

— Mda, știu...

— Sper ca ploaia să nu...

La fel ca fiul lui, Eli scruta lăstarii, căutându-și cuvintele potrivite.

— Ar fi... ar fi trebuit să bat la ușă.

— Nu, eu ar fi trebuit să...

Trăgând de timp, Tyler se aplecă s-o mângâie pe Sally.

— S-a întâmplat, pur și simplu.

— Fir-aș al naibii, Ty. Tu și Sophia...?

— S-a întâmplat, repetă el. Cred că n-ar fi trebuit, și cred c-ar trebui să-ți spun că n-o să se mai repete.

— Nu mă privește. Numai că, voi doi... ce dracu', Ty, ați crescut împreună. Știu că nu sunteți rude de sânge, dar e un șoc, totuși.

— Pentru toată lumea, îi dădu Tyler dreptate.

Eli mai făcu câțiva pași.

— O iubești?

În sinea lui, Tyler simți nodurile alunecoase ale vinovăției strângându-se.

— Bunicule, nu întotdeauna se pune problema iubirii.

La asta, Eli se opri, întorcându-se spre el.

— O fi echipamentul meu mai bătrân decât al tău, băiete, dar funcționează la fel. Știu că nu se pune problema întotdeauna. Întrebam doar.

— Ne-am aprins, atâta tot. Dacă ție ți-e totuna, aș prefera să nu intru într-o asemenea poveste.

— A, mie mi-este totuna. Sunteți adulți și aveți două minți sănătoase. Amândoi ați fost crescuți cum se cuvine, așa că vă privește ce faceți. Dar totuși, data viitoare, încuiați naibii ușa.

Era aproape șase când Tyler ajunse acasă. Era istovit, nervos și iritat pe sine însuși. Probabil că o bere rece și un duș fierbinte l-ar fi ajutat să se calmeze. Când dădu să deschidă frigiderul, văzu biletul pe care-l prinsese pe ușă, ca să nu uite:

Cina la M. – 7

— Căcat.

Își rezemă fruntea de frigider. Putea ajunge, dacă se dădea peste cap. Numai că n-avea chef. Nu-i ardea să discute afaceri, chiar dacă asta însemna o masă gustoasă și o companie plăcută. Începu să se uite după telefon, numai pentru a constata că iarăși îl rătăcise.

Înjurând, deschise frigiderul, cu gândul de a destupa o bere

înainte de a începe să caute. Telefonul era acolo, între o sticlă de corona și o cutie de lapte.

Avea să se achite față de Margaret, își spuse, în timp ce-i căuta numărul. S-o invite la cină sau la prânz, oriunde, înainte de a pleca din oraș.

CAPITOLUL 15

Pilar se apropie de ușa din spate a casei de oaspeți. Era un obicei amical.

Simțea că se împrietenise cu Theo.

Era un tânăr interesant, după ce-l cunoșteai mai bine. Un băiat care avea nevoie de influența unei mame.

Bătu scurt la ușa bucătăriei, pregătindu-și zâmbetul.

Acesta șovăi puțin, când îi deschise David.

Purta o cămașă de lucru și blugi, iar în mână avea o ceașcă de cafea.

— Ce bine s-a nimerit, o luă el de mână, trăgând-o înăuntru. Tocmai la tine mă gândeam.

— Nu m-așteptam să fii acasă.

— Azi, am lucrat aici.

— A, mă rog... N-am văzut mașina, și...

— Theo și Maddy și-au unit forțele contra mea. Motiv pentru care vizita ta a picat perfect.

— Serios? Își eliberă Pilar mâna, făcându-și de lucru cu cureaua genții. Chiar așa?

— Îmi alungi din minte gândul la toate nenorocirile care-ar putea să li se întâmple. Vrei o cafea?

— Nu, serios, ar fi mai bine să... Am trecut doar să le las niște lucruri copiilor.

O stânjenea faptul de a fi singură cu el în casă. În tot timpul de când locuia David acolo, reușise să evite o asemenea eventualitate.

— Pe Maddy o interesează atât de mult procesul preparării vinului, încât m-am gândit că poate i-ar plăcea să citească istoria

vinăriei Giambelli, California.

— Exact ce-i trebuia. O să-ți mulțumească, iar pe Ty și pe mine ne va bombarda cu-o droaie de întrebări noi.

— Are o minte activă.

— Mie-mi spui?

— Iar lui Theo i-am adus albumul ăsta. E atât de adâncit în techno-rock, încât m-am gândit că nu i-ar strica să-i încerce puțin și pe clasici.

— „Sergeant Pepper“, comentă David, privind albumul. De unde l-ai scos?

— Când eram ca el, o scoteam din minți pe maică-mea, ascultându-l.

— Purtai mărgelile hippy și pantaloni cu fundul jos? o tachină el.

— Evident.

— Câte talente ascunse...

O manevră – simplu, era de ajuns doar să se apropie – până o rezemă cu spatele de bufet.

— Mie nu mi-ai adus niciun cadou.

— Nu știam că ești acasă.

— Și acum, când știi?

Se apropie și mai mult, încadrând-o între mâini.

— Ai în geantă ceva și pentru mine?

— Scuză-mă, încercă ea să râdă, deși îi era greu când simțea că se sufoca. Data viitoare. Acum trebuie să mă întorc la vinărie. În după-amiaza asta, avem o vizită.

— La cât?

— La patru și jumătate.

— Mmmm, se uită el la ceasul din bucătărie. Mai avem o oră jumate. Mă-ntreb ce-am putea face în nouăzeci de minute.

— Ți-aș putea pregăti prânzul.

— Am o idee mai bună.

Și, cu mâinile pe după talia ei, o întoarse încet spre ușa care dădea înăuntru.

– David.

– Nu e nimeni acasă numai noi, spuse el, mușcând-o ușor de bărbie, de buze, în timp ce o scotea din bucătărie. Știi la ce mă gândeam, zilele trecute?

– Nu.

Cum ar fi putut? Nu știa nici ce gândea ea însăși, în acel moment.

– Că situația e încurcată. Iubita mea locuiește cu maică-sa.

La asta, Pilar râse.

– Iar eu, cu copiii mei. N-am unde să fac toate lucrurile pe care mi le-am imaginat cu tine. Știi câte mi-am închipuit?

– Am o vagă idee... David, suntem în toiul zilei.

– În toiul zilei, se opri el, la baza scării. Și e o ocazie nesperată. Detest ocaziile pierdute, tu nu?

– Nu mă așteptam...

Cuvintele îi fură înăbușite de gura lui.

– Nu sunt pregătită.

– Iubito, am eu grijă de asta.

Să aibă el grijă?

Putea David aranja ca ea să poarte lenjerie sexy, sau să transforme lumina necruțătoare a zilei în penumbra blândă și avantajoasă a nopții?...

Apoi, înțelese că se referea la protecție, iar gândul o făcu să se simtă ca o proastă și cam amețită.

– Nu, n-am vrut să... David, nu mai sunt tânără.

– Nici eu.

La ușa dormitorului, David se retrase cu un pas. Nu mergea s-o împingă înapoi.

Avea nevoie de cuvinte – și poate, își dădu seama, și el avea nevoie.

– Pilar, am o mulțime de sentimente complicate pentru tine. Unul care, pentru mine, nu e complicat, este că te doresc. Pe tine, așa cum ești.

Nervii începură să-i trepideze, fierbinte.

— David, trebuie să știi. Tony a fost primul meu bărbat. Și singurul. A trecut mult de-atunci. Și sunt... Doamne. Nu mai am exercițiu.

— Faptul că altul n-a mai existat mă flatează, Pilar.

Îi atinse buzele cu ale lui.

— Mă umilește.

Și din nou.

— Mă emoționează.

A treia oară, îi dăruie un sărut care tremura între seducție și poruncă.

— Vino în patul meu.

O conduse într-acolo, fascinat de modul cum le băteau inimile în același ritm.

— Lasă-mă să te ating. Atinge-mă și tu pe mine.

— Nu pot să respir...

Pilar făcu un efort să tragă aer în piept, în timp ce David îi scotea jacheta.

— Știu, sunt încordată, iartă-mă... Nu mă pot relaxa...

— Nu vreau să te relaxezi.

Cu ochii într-ai ei, îi descheie bluza, plimbându-și ușor degetele peste pielea expusă.

— Nu de data asta. Pune-ți mâinile pe umerii mei, Pilar. Scoate-ți pantofii.

Pilar tremura, și el de asemenea.

Soarele iernii târzii se revărsa albicios prin ferestre. În tăcerea casei, se auzea fiecare respirație.

— Ce netedă... caldă... frumoasă...

O făcea să-i creadă cuvintele.

Și, cel mai minunat lucru, nu se oprea o clipă.

Părea firesc și splendid să se dăruiască din nou. Oare fericirea venea...

Soarele strălucea și în San Francisco, dar nu făcea decât să

sporească durerea de cap a Sophiei.

Stătea față în față cu Kris, la birou. Cel mai rău era că femeia aceea nu se așteptase.

— Nu vrei să mai lucrezi aici, Kris. Ai dat foarte clar de înțeles.

— Am lucrat în funcția asta mai bine decât oricine din companie.

O știi, o știi și tu. Și nu-ți convine.

— Dimpotrivă, ți-am respectat întotdeauna munca.

— Aiurea.

Sophia trase aer în piept, ca să se calmeze, impunându-și să păstreze un ton profesional.

— Ai mult talent, pe care îl admir. Ceea ce nu admir și nu mai pot tolera este felul cum respingi intenționat politica firmei și atitudinea pe care o ai față de autoritate.

— Față de tine, vrei să spui.

— Nu sunt eu de vină că reprezint autoritatea.

— Pentru că te numești Giambelli.

— Indiferent dacă ăsta e motivul sau nu, nu contează și nici nu te privește.

— Dacă Tony mai trăia, nu tu ai fi stat la biroul ăsta. Ci eu.

Sophia își înghiți gustul amar din gură.

— Așa te-a convins să te culci cu el? spuse ea, cu o undă de amuzament. Promițându-ți postul meu? Deștept din partea lui, o prostie din partea ta. Tatăl meu nu conducea compania și nu avea nicio putere.

— Ați avut voi grijă de asta. Toate cele trei femei din familia Giambelli.

— Nu, el a avut grijă. Dar asta n-are importanță. Fapt este că eu sunt șefa acestui departament și nu mai lucrezi pentru mine. Vei primi pachetul standard de lichidare, inclusiv salariul pe două săptămâni. Vreau să eliberezi biroul până la sfârșitul programului, azi.

Se ridicară amândouă în picioare. Sophia avu impresia că, dacă nu era biroul dintre ei, Kris ar fi ripostat mai mult decât verbal.

— Perfect. Am și alte oferte. Toată lumea știe cine e adevăratul factor de creație aici.

— Sper ca la La Coeur să primești ceea ce meriți, replică Sophia, făcând-o să rămână cu gura căscată de uimire. Dar te previn să ții minte clauza de confidențialitate pe care ai semnat-o când te-ai angajat la firma asta. Dacă transmiți informații despre Giambelli unui concurent, te-așteaptă un proces.

— Nu e nevoie să transmit nimic. Viitoarea voastră campanie e prost concepută și răsuflată. E jenant.

— Atunci, nu e un mare noroc că nu vei mai fi asociată cu ea?

Sophia ocoli biroul, pe lângă Kris, aproape sperând ca aceasta s-o lovească. Ajunse la ușă și o deschise.

— Cred că nu mai e nimic de spus.

— Fără mine, departamentul ăsta o să se scufunde, fiindcă mă vor urma și alții. Să vedem unde-o s-ajungeți, numai tu și fermierul ăla.

În drum spre ușă, Kris se opri să mai arunce o replică:

— Ce-am mai râs pe seama voastră, Tony și cu mine.

— Mă mir că mai aveți timp pentru conversații.

— Mă respecta! se răsti Kris. Știa cine conducea cu adevărat departamentul. Am avut niște conversații foarte interesante despre tine – curva numărul trei.

Mâna Sophiei i se încleștă pe braț.

— Deci, tu ai fost. Vandalisme mărunte, scrisori anonime. Ai noroc că nu pun să te aresteze.

— Cheamă poliția... și-ncearcă să dovedești. Așa, tot eu am să râd la urmă.

Își smulse brațul și se îndepărtă.

Lăsând ușa deschisă, Sophia reveni direct la birou și sună la securitate, ca s-o escorteze pe Kris până la ieșirea din clădire.

Departate de a se simți satisfăcută, îi chemă pe P.J. și Trace. În timp ce aștepta, se plimbă prin birou. În timp ce se plimba, intră Tyler.

— Am văzut-o pe Kris, comentă el, instalându-se comod într-un fotoliu. M-a făcut fermier bătut în cap, amețit după pasărică. Cred că

tu ai păsărică aia amețitoare.

– Ca să vezi până unde-o duce mintea. Doamne, ce nervi am! M-a făcut curva numărul trei. Aș vrea să-i arăt ce face o curvă italiancă adevărată, când este provocată. Ne-a mânjit îngerii, mi-a trimis scrisori anonime...

– Hoo, ia stail! Ce scrisori?

– Nimic, își agită ea mâna, continuând să se plimbe.

Tyler o apucă de mână, trăgându-i-o în jos.

– Ce scrisori?

– O fotografie, acum câteva luni – mama mea, bunica și cu mine. Folosise carioca roșie, dar exprimase același sentiment ca pe îngerii Giambelli.

– De ce nu mi-ai spus?

– Fiindcă plicul mi-era adresat mie, fiindcă m-a enervat și fiindcă nu voiam să-i dau expeditoarei satisfacția de a discuta.

– Dacă mai primești ceva, vreau să aflu și eu. E clar?

– Da, perfect, ești primul la rând.

Prea furioasă ca să stea locului, porni din nou.

– A spus că tatăl meu ar fi ajutat-o să-mi ia postul. Cred că i-o fi promis-o, dar n-avea niciun drept, cum n-avea dreptul nici să ia bijuteriile mamei pentru Rene.

– Îmi pare rău...

– Consideri că se meritau unul pe altul. Și eu la fel. Tre' să mă calmez, tre' să mă calmez... începu ea să repete, ca o mantră. S-a terminat, e gata, n-ajută la nimic să-mi fac sânge rău. Pentru început, am de vorbit cu P.J. și Trace, și trebuie să fiu calmă.

– Vrei să plec?

– Nu. Lucrăm mai bine în echipă.

Deschise sertarul biroului și scoase o aspirină.

– De săptămâni de zile ar fi trebuit s-o concediez. Ai avut dreptate – am greșit.

– Pe-asta trebuie s-o scriu. Îmi dai un creion?

– Gura.

Recunoscătoare că atitudinea lui calmă o liniște, Sophia respiră adânc, apoi destupă o sticlă de apă.

— Spune-mi de-a dreptul, Ty, ce părere ai despre campania centenară.

— De câte ori să-ți spun că nu e domeniul meu?

— În calitate de consumator, ce naiba! Ai și tu o opinie, ca tot omul, nu?

— Halal calm și stăpânire de sine, comentă el. Găsesc că e inteligentă. Altceva ce mai vrei?

— Ajunge atât.

Sleită, Sophia se așează pe colțul biroului. Încercă să rămână calmă.

— Mi-a făcut-o. Și mă înfurie.

Se uită la ceas.

— Trebuie să rezolv problema asta, după care avem o întâlnire cu Margaret.

Micul junghi de vinovăție îl făcu pe Tyler să se foiască în fotoliu.

— Aveam întâlnire cu ea aseară; a trebuit s-o amân. Azi, n-am găsit-o.

— Trebuie să vină la șase.

— A, bine...

Pe naiba!

— Pot da un telefon de-aici?

Sophia îi indică aparatul și ieși să-i ceară asistentei niște cafele.

— N-o găsesc, spuse Tyler, când Sophia reveni. În dimineața asta a lipsit de la două întâlniri.

— Nu e deloc stilul ei. Hai să mai încercăm acasă, începu Sophia, dar în clipa următoare intrară P.J. și Trace.

— Haideți. Luați loc, le arătă ea fotoliile și închise ușa. Trebuie să vă anunț că am fost nevoit-o să dau afară pe Kris.

P.J. Și Trace schimbă o privire piezișă.

— Ceea ce văd că nu vă surprinde.

Neprimind niciun răspuns, Sophia se hotărî să pună cărțile pe masă.

— Voiam să spun că sper să știți amândoi cât de mult vă prețuiesc, sper că știți cât de importanți sunteți pentru departamentul ăsta, pentru companie și pentru mine personal. Înțeleg că pot fi unele nemulțumiri în legătură cu schimbările din ultimul an și, dacă aveți probleme sau comentarii concrete, sunt dispusă să le discutăm.

— Pot să pun și eu o întrebare? replică Trace.

— Atunci, întrebări.

— Cine-i ia locul lui Kris?

— Nimeni. Prefer ca voi doi să vă împărțiți sarcinile ei, titlul și autoritatea. Deci, să continuăm, spuse ea, deschizându-i asistentei, ca să împartă cafelele. Văd că nu numai că nu sunteți surprinși, dar nici deosebit de nemulțumiți sau dezamăgiți.

— E nepolitic să vorbim despre cineva concediat recent, spuse P.J., studiindu-și cafeaua, apoi ridică privirea spre Sophia. Dar... tu nu ești zilnic la birou. Niciodată n-ai fost, pentru că nu lucrezi așa. Călătorești mult, ai întâlniri în afară. Noi suntem aici.

— Și?

— P.J. încearcă să spună cât de greu era de lucrat cu Kris, interveni Trace. Își închipuia că, în lipsa ta, era șefa, iar noi și toți ceilalți din departament, slugile ei. Începusem să mă cam satur să fiu slugă. Îmi căutam deja alt post.

— Ce naiba, Trace, ai fi putut să vorbești cu mine.

— Aveam de gând. Acum, mă rog, problema e rezolvată. Oricum, Sophia, să știi că încerca să instige oamenii. Un fel de revoltă sindicală, sau așa ceva. E posibil să fi atras câțiva susținători. O dată cu ea, poți pierde câțiva oameni de calitate.

— Bine, voi convoca o ședință cu tot personalul, azi după-amiază. Reducem daunele cât putem. Îmi pare rău că am lăsat situația să-mi scape de sub control. După ce se liniștesc apele, aș dori niște recomandări. Oameni despre care considerați că merită să fie avansați sau să primească noi sarcini. De-acum, sunteți co-manageri. Voi face actele necesare.

— Mișto, sări P.J. în sus. Am să fac o schiță, cum vreau să-mi aranjez noul birou.

Se întoarse spre Ty.

— Și aș mai vrea doar să spun că, dacă ești tăcut și puternic, asta nu-nseamnă că ai fi amețit după păsărică. Înseamnă că ești mai interesant. Kris nu mai putea de ciudă că n-ai încercat să te impui cu forța, ca să cazi în fund. Tu nu spui nimic, decât când ai ceva de spus. Iar atunci, are sens ce spui.

— Periuță, mormăi Trace printre dinți.

— N-am nevoie să perii pe nimeni, tocmai am fost avansată!

Și fluturându-și genele, ieși.

— Îmi place să lucrez aici, adăugă și Trace. Îmi place să lucrez cu tine. Tare rău mi-ar fi părut dacă treaba ieșea altfel.

Cu aceste cuvinte, plecă și el, fluierând.

— Te simți mai bine? o întrebă Tyler.

— Considerabil. Puțin cam furioasă pe mine însămi, pentru că am lăsat lucrurile să ajungă până aici, dar în rest, mult mai bine.

— Perfect. Ce-ar fi să pregătești ședința aia, iar eu voi încerca să dau de Margaret. Ești dispusă pentru o cină în oraș, dacă vrea?

— Sigur, dar n-o să se bucure. I s-au aprins călcâiele după tine.

— Ieși afară.

„Femeile,” își spuse Tyler, în timp ce căuta numărul de acasă al lui Margaret în Rolodexul Sophiei.

„Și cică numai bărbaților le-ar sta mintea mereu la sex. Doar fiindcă Margaret și cu mine ne înțelegem bine, am ieșit și noi o dată sau de două ori, asta nu-nseamnă că...”

Gândurile i se întrerupseră când, la al treilea apel, îi răspunse un bărbat.

— O caut pe Margaret Bowers.

— Cine întrebă?

— Tyler MacMillan.

— Domnule MacMillan.

Urmă o scurtă pauză.

- Aici detectiv Claremont.
- Claremont? Mă scuzați, cred că am greșit numărul.
- Nu, nu l-ați greșit. Sunt în apartamentul domnișoarei Bowers.
E moartă.

PARTEA A TREIA

ÎNFLORIREA

Florile sunt minunate; dragostea e ca o floare;
Prietenia e copacul ce le ocrotește.

SAMUEL TAYLOR COLERIDGE

CAPITOLUL 16

Luna martie vuia peste vale, pe aripile unui vânt năprasnic.

Întărea pământul și zgâlțâia degetele golașe ale viilor. Cețurile zorilor erau reci și tăioase.

Se anunțau griji în legătură cu pierderile și pagubele, până sosea căldura primăverii.

Se anunțau griji în legătură cu multe.

Sophia se opri mai întâi la vie, unde văzu dezamăgită că Tyler nu umbla printre rânduri, examinând lăstarii în căutare de muguri timpurii.

Știa că începea perioada grăpatului, dacă vremea o permitea. Grapele cu disc aveau să afâneze și să aerisească solul, deșțelenind pământul întărit și pisând în el plantele de muștar și azotul lor.

Dădu să bată la ușă. Nu, se hotărî ea, când ciocănești, e prea simplu să ți se spună să nu intri.

În schimb, deschise ușa și intră, scoțându-și jacheta.

— Ty?

Își aruncă haina pe cuier și, instinctiv, se îndreptă spre biroul lui.

— Am treabă.

Tyler nu se osteni să ridice privirea.

O văzuse venind prin vie, cotind spre casă. Se gândise chiar să încuie ușa. Dar i se păruse și meschin, și inutil.

O cunoștea prea bine ca să creadă că o ușă încuiată ar fi putut-o opri din drum.

Sophia se așeză în fața biroului, așteptând ca tăcerea să se prelungească suficient de iritant pentru ca Tyler să spună ceva.

— Ce?

- Arăți ca dracu’.
- Mersi.
- Nicio veste de la poliție?
- Ai tot atâtea șanse să le auzi ca mine.

Destul de adevărat. Iar așteptarea o făcea să fie nervoasă. Trecuse aproape o săptămână de când fusese găsit trupul lui Margaret. Pe jos, lângă o masă pregătită pentru două persoane, cu o friptură neatinsă pe platou, lumânările arse și o sticlă goală de Merlot.

Știa că asta îl rodea pe Tyler. Celălalt tacâm fusese pus pentru el.

— Azi am vorbit cu părinții ei. O vor duce la Columbus, pentru funeralii. Le e greu. Și lor, și ție...

— Dacă nu contramandam...

— N-ai de unde ști dacă schimbai cu ceva sau nu situația.

Se ridică ca să se apropie de el. Oprindu-se în spatele lui, începu să-i maseze umerii.

— Dacă avea o boală de inimă despre care nu știa nimeni, i se putea face rău oricând.

— Dac-aș fi fost acolo...

— Dacă. Poate.

Impresionată, Sophia îi depuse un sărut pe creștetul capului.

— Ascultă-mă pe mine, cuvintele astea două au să te scoată din minți.

— Era prea tânără ca să moară de inimă. Și nu-mi veni mie cu statistici. Poliția anchetează și nu dă nicio informație. Asta înseamnă ceva. Tu nu te gândești. Nu comunică nimic.

— În momentul de față, nu înseamnă decât că a fost o moarte neașteptată, care avea legătură, prin firma Giambelli, cu tatăl meu. E doar un caz de rutină, Ty. Până la proba contrarie, e doar rutină.

— Ai spus că simțea ceva pentru mine.

Dacă s-ar fi putut întoarce în timp, Sophia și-ar fi mușcat limba înainte de a arunca acea remarcă neglijentă.

— Voiam doar să te sâcâi.

— Ba nu voiai deloc.

Lăsându-se păgubaș, Tyler închise registrul podgoriei.

— Știi ce se spune, despre vederea retrospectivă. Eu nu am observat. Nu mă interesa în felul ăla, așa că n-am vrut să observ.

— Nu e vina ta, iar dacă te-agăți de detaliul ăsta nu rezolvi nimic. Îmi pare rău pentru ce s-a întâmplat. O plăceam.

Fără să se gândească, îl cuprinse cu brațele pe după umeri, rezemându-și obrazul pe capul lui.

— Și eu.

— Vino jos. Am să fac o supă.

— De ce?

— Fiindcă ne va da la amândoi o altă temă de gândire. Și-n plus, am niște bârfe noi.

— Nu-mi plac bârfele.

— Păcat.

Îl trase de mână, mulțumită când Tyler se lăsă ridicat în picioare.

— Mama s-a culcat cu David.

— Of, fir-ar să fie, Sophia. De ce-mi spui mie chestii din astea?

Sophia zâmbi ușor, luându-l de braț.

— Pentru că bârfele astea nu se pot comenta în afara familiei și nu cred că e un subiect potrivit pe care să-l discut cu *Nonna* la micul dejun.

— Dar e potrivit ca să-l discuți cu mine la supă.

Pur și simplu nu putea înțelege mintea femeilor.

— Și de fapt, de unde știi?

— Zău așa, Ty, exclamă ea, în timp ce coborau. În primul rând, o cunosc pe mama și o singură privire mi-a fost de ajuns. În al doilea rând, i-am văzut împreună ieri, și se vedea. Clar.

Tyler n-o întrebă cum se vedea. Risca prea mult să i-o spună, și oricum n-ar fi înțeles.

— Și ce părere ai?

— Nu știu. Parțial, sunt încântată. Bravo ție, mama! Parțial, stau și mă gândesc că nu se cade ca mama mea să facă sex. Asta-i partea imatură. Mă mai străduiesc.

Oprindu-se la baza scării, Tyler o întoarse spre el.

— Ești o fiică bună.

Cu o atingere ușoară a degetului, îi ridică bărbia.

— Și nici pe departe rea, cum s-ar spune.

— A, pot fi și rea. Dacă va suferi, David o să afle cât de rea pot să fiu.

— Eu îl țin și tu-l jupoi.

— Ne-am înțeles.

În timp ce continua s-o privească, ochii ei se schimbă. Sângele i se puse în mișcare.

— Ty... ridică Sophia o mână spre obrazul lui, în timp ce Tyler se apleca spre ea.

Bătaia în ușă o făcu să exclame:

— Pentru numele lui Dumnezeu! Cum naiba ne-alegem întotdeauna momentele? Vreau să ții minte unde-am rămas. Neapărat să ții minte.

— Cred că am pus un semn.

Nu mai puțin iritat de întrerupere decât ea, Tyler se duse la ușă și o deschise smucit. Și simți un gol în stomac.

— Domnule MacMillan.

Claremont stătea lângă Maguire, în aerul rece.

— Putem intra?

Intrară în living, unde domnea o atmosferă masculină și dezordonată. Tyler nu se gândise să aprindă focul, așa că șemineul era rece. Un ziar, vechi de câteva zile, zăcea pe masa de cafea. Dedesubt se zărea un volum de buzunar. Maguire nu putea distinge titlul.

Claremont își scoase carnetul.

— Ați spus că dumneavoastră și Margaret Bowers vă întâlneți regulat.

— Nu, n-am spus. Am spus doar că am ieșit împreună de câteva ori.

— Asta se interpretează de obicei ca o relație.

- Eu n-o interpretez așa.
- Era vorba să luați cina împreună, în seara când a murit.
- Mda.

În expresia și glasul lui Claremont nu se simțea niciun reproș. Totuși, îl ustura.

— Cum v-am spus, am fost reținut aici și am sunat-o pe la șase. I-am lăsat un mesaj pe robot, spunând că nu puteam veni.

- Ce anume v-a reținut?
- Munca.
- La vilă?

— Așa v-am spus data trecută. Rămâne valabil. În esență, am pierdut noțiunea timpului și am uitat despre invitație, până am ajuns acasă.

- Ați sunat-o la șase, deci mai aveți o oră. Ați fi putut ajunge.

Maguire înclină capul.

- Sau, o sunați și-i spuneți că mai întârziati puțin.

— Aș fi putut. N-am făcut-o. N-aveam chef să merg în oraș. Aveți vreo problemă?

— Domnișoara Bowers a murit cu masa pusă pentru doi. Asta e o problemă.

— Domnule detectiv Claremont, interveni Sophia, pe un ton binevoitor. Ty vorbește vag pentru că, presupun, se teme să nu mă pună într-o situație jenantă. În seara aceea, am avut un moment intim, în vilă.

- Sophia.

— Ty, spuse ea, rezonabil, cred că detectivii vor înțelege că nu aveai chef să mergi la San Francisco și să iei cina cu o femeie, la scurt timp după ce te tăvăliseși pe covorul din birou cu alta. Ar fi fost nepremeditat și improvizat, continuă ea, și foarte nepotrivit. Ne-a întrerupt bunicul lui Tyler, care a intrat în cameră.

Ca să-și sublinieze spusele, își trecu degetele prin părul lui Ty.

— Domnul MacMillan senior putea conforma, dacă găsiți de cuviință să-l întrebați. În situația asta, cred că e de înțeles că Ty nu

voia să se ducă în oraș, la o cină de afaceri cu Margaret. Dar esențialul e, dacă nu cumva sunt o proastă, că nu s-a dus, deci nu are nicio legătură cu ceea ce i s-a întâmplat.

Claremont ascultă cu răbdare, dând din cap, apoi îl privi din nou pe Tyler. Impresia i se confirma. În plus, MacMillan părea încurcat, iar tânăra Giambelli, amuzată.

— Ați mai luat vreodată cina în apartamentul domnișoarei Bowers?

— Nu. O singură dată, am luat-o de-acasă pentru o tranzacție de afaceri la Four Seasons. Cam acum un an.

— De ce nu-l întrebați de-a dreptul dacă s-a culcat cu ea? propuse Sophia. Ty, tu și Margaret...

— Nu, o întrerupse el cu o privire bățăioasă, ezitând între jenă și iritare. Iisuse, Sophia.

Înainte de a apuca să-și recapete calmul, Sophia îl bătu pe umăr și preluă:

— Se simțea atrasă de el, iar lui nu-i păsa. Așa sunt adesea bărbații, iar Ty e puțin mai obtuz decât majoritatea în privința asta. Eu, una, încerc să mă culc cu el de...

— Ai de gând să încetezi?

Fu nevoit să facă un efort pentru a nu-și lăsa capul în mâini.

— Ascultați, îmi pare rău pentru ce i s-a întâmplat lui Margaret. Era o femeie de treabă. Îmi plăcea. Și poate, dacă nu contramandam vizita, aș fi putut suna la nouă-unu-unu când a avut criza. Dar nu văd ce importanță au toate întrebările astea.

— I-ați dăruit vreodată domnișoarei Bowers o sticlă de vin?

Tyler își împinse mâinile prin păr.

— Nu știu precis. Probabil. Le dăruiesc multor oameni. Face parte din meserie.

— Vin cu eticheta Giambelli, cea italiană?

— Nu, o folosesc pe-a mea. De ce?

— Domnișoara Bowers a consumat o sticlă aproape întreagă de Merlos Castello di Giambelli în seara când urma să cinați cu ea.

Sticla conținea digitalină.

— Nu înțeleg...

Chiar în timp ce Tyler se îndrepta de spate, Sophia își încleștă o mână pe umărul lui.

— A fost... asasinată? întrebă ea. Otrăvită? Margaret a fost... Dacă te duceai acolo... Dacă beai și tu din vin...

— Este posibil ca, dacă din sticlă ar fi băut mai multe persoane, doza să nu fie mortală, preciză Claremont. Dar domnișoara Bowers a consumat aproape toată sticla. Aveți idee cum a ajuns digitalina într-o sticlă de Merlot italianesc și în apartamentul domnișoarei Bowers?

Sophia sări în picioare.

— Trebuie s-o sun pe bunica mea. Dacă s-a umblat la produse, trebuie să luăm măsuri urgente. Am nevoie de toate informațiile despre acea sticlă. Anul. O copie a etichetei, ca s-o verific.

— Bunica dumneavoastră a fost informată, îi spuse Maguire. Și autoritățile italiene. Intervenția asupra produsului e posibilă, dar în acest moment nu avem idee când a obținut sticla domnișoara Bowers, nici de la cine. Nu putem confirma că n-a adăugat ea însăși doza în vin.

— Să se sinucidă? Dar e ridicol, se ridică Tyler. Nu era tipul sinucigaș. Când am vorbit cu ea, se simțea excelent, era mulțumită de slujbă, de noile responsabilități, de călătorii...

— Aveți dușmani, domnule MacMillan? Cineva care v-ar fi putut cunoaște planurile din seara aceea cu domnișoara Bowers?

— Nu. Și nu sunt eu ținta. În primul rând, dacă s-a umblat la vin, aș fi știut. L-aș fi gustat sau mirosit. E ocupația mea.

— Exact, confirmă Maguire.

Sophia simțea că i se zbârlea părul.

— Ty, ai răspuns la destule întrebări. Vom chema un avocat.

— N-am nevoie de niciun afurisit de avocat!

— Îl chemăm pe unchiul James. Chiar acum.

— E dreptul dumneavoastră.

Claremont se ridică în picioare.

— O întrebare pentru dumneavoastră, domnișoară Giambelli. Știți ceva despre relația dintre domnișoara Bowers și tatăl dumneavoastră?

Simți că-i îngheța sângele.

— Din câte știu, nu aveau niciun fel de relații în afara celor profesionale.

— Înțeleg. Ei bine, vă mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat.

— Tatăl meu și Margaret... Dacă a fost ceva între ei, iar morțile lor au vreo legătură...

— Nu te repezi, Sophia.

Tyler îi acoperi un moment mâna cu a lui, apoi schimbă viteza, pentru a coti spre vilă.

Știa cât era de zguduită. Nu-și exprimase nici cea mai mică obiecție când el se așezase la volanul mașinii ei.

— Dacă s-a umblat la sticlă... Dacă există vreun risc, cel mai mic risc, ca și alte sticle...

— Nu te repezi, repetă el, oprind mașina. Trebuie să verificăm. Fiecare pas, fiecare detaliu. Nu putem intra în panică. Fiindcă, dacă s-a umblat, asta dorește cel care-a făcut-o. Panică, haos, scandal.

— Știu. Scandalurile sunt sarcina mea. Le pot face față. Am să mă gândesc la o declarație publică. Dar... tatăl meu și Margaret, Ty? Dacă a fost ceva la mijloc... *Trebuie* să mă gândesc. Dacă s-a umblat la sticle, știa și el? De câte ori pe an călătorea în Italia? De opt ori, de zece, de douăsprezece?

— N-o lua pe calea asta, Sophia.

— De ce? Tu ai luat-o. Crezi că nu-mi dau seama? Tu te-ai gândit, se vor gândi și alții. Trebuie să le-o iau înainte. Nu vreau să cred așa ceva despre el. Pe toate celelalte trebuie să le accept, dar pe-asta nu vreau s-o cred.

— Faci un salt prea mare, și prea repede. Las-o mai încet. Faptele,

Sophia. Să începem cu faptele.

— Un fapt e că au murit doi oameni.

Simțind că-i tremura mâna, și-o trase dintr-a lui și coborî din mașină.

— Margaret a preluat majoritatea contractelor și responsabilităților tatălui meu. Asta înseamnă că aveau o legătură, indiferent dacă a existat sau nu vreo relație personală între ei.

— Okay.

Voia să-i ofere ceva, dar se părea că pe ea n-o interesa decât logica.

— Vom examina această legătură și vom vedea unde ne duce. Mai întâi, ne ocupăm de vin, spuse el, în timp ce porneau pe scară. Pe urmă, de consecințe.

Familia era adunată în salonul din față. David, în picioare lângă fereastră, vorbea la telefon. Tereza, dreaptă ca un soldat, sorbea din cafea. Le indică două fotolii.

— James e pe drum.

Eli se plimba prin fața focului.

— David tocmai vorbește în Italia, ca să înceapă limitarea daunelor.

Sophia se îndreptă spre căruciorul cu cafele.

— Mama... Tata și Margaret?

— Nu știu. Pur și simplu nu știu. Aș fi crezut... Aveam impresia că Rene îl ținea din scurt.

— Nu tocmai din scurt, spuse încet Sophia. Era încurcat cu una de la sediu.

— Aha... oftă Pilar. Aș vrea să-ți pot spune, Sophia. Dar pur și simplu nu știu. Îmi pare rău.

— Să fie clar un lucru.

La auzul vocii bunicii sale, Sophia se întoarse.

— Dacă a fost ceva între Tony Avano și Margaret Bowers, poliția va specula că oricare dintre noi, cei asociați cu ei, putea să fi participat la moartea lor. Suntem o familie. Ne vom susține unii pe alții, până se termină totul.

Când David închise telefonul, privi spre el.

— Deci?

— Îi luăm urma, începui David. Vom cere toate sticlele de Merlot din seria aceea. Ar trebui să putem determina, foarte curând, din care butoi a fost scos vinul. Dimineată plec.

— Nu, Eli și cu mine plecăm dimineată.

Tereza ridică o mână, strângând-o pe a lui Eli.

— Sarcina asta îmi revine mie. Pe voi vă las să vă ocupați de operațiunea din California. Să nu existe nicio fisură. Tu și Tyler trebuie să luați toate măsurile.

— Paulie și cu mine putem începe la podgorii, propuse Tyler. David poate cerceta îmbutelierea.

David dădu din cap.

— Vom studia dosarele personale, unul câte unul. Voi cunoașteți echipele mai bine decât mine. Cel mai probabil, problema se mărginește la Italia, dar trebuie să ne asigurăm și de California.

Sophia își pregătise bloc-notesul pe genunchi.

— Într-o oră voi avea gata comunicatele de presă, în engleză și italiană.

— Perfect. Deci, facem fiecare ce știm mai bine.

— Dar nu mișcăm niciun deget până nu discutăm cu James Moore. Nu trebuie să protejăm numai reputația companiei, ci și compania. Sophia, scrie-ți comunicatele. David te va ajuta la detalii. Apoi, lăsăm totul în seama avocaților.

James se uită peste comunicatul propus de Sophia și dădu din cap.

— Bun, spuse el, scoțându-și ochelarii de citit. Clar, calm, cu un accent personal. N-aș schimba niciun detaliu, din punct de vedere legal.

— Atunci mă duc să-l finalizez și să-i dau drumul.

— La-l și pe Linc cu tine, îi făcu James cu ochiul. E un bun general de campanie.

Așteptă până ieșiră din cameră.

— Tereza, Eli, mă voi consulta cu avocații voștri din Italia. În momentul de față, problema trebuie să fie abordată rapid și decisiv. Voi afla de la poliție tot ce pot. Dacă nu se confirmă că substanța chimică a fost introdusă în vin înainte de destuparea sticlei, voi n-aveți altă grijă decât publicitatea negativă. Dacă se descoperă că firma Giambelli poate fi acuzată de neglijență, rezolvăm.

— Nu neglijența e grija mea, James. Dacă s-a umblat la vin înainte de destuparea sticlei, n-a fost neglijență, ci crimă.

— Asta-i problema poliției. Și, chiar dacă nu vă convine, vă recomand să nu le mai răspundeți la nicio întrebare decât în prezența avocatului. În timp ce poliția cercetează cazul, noi o vom studia pe Margaret Bowers. Cine era, pe cine cunoștea, ce voia.

— A naibii mizerie, hmm?

Sophia ridică privirea spre Linc.

— Am sentimentul că vom avea mult de lucru ca s-o curățăm.

— Se găesc măhuri câte vrei. Îl ai pe tata, care-i cel mai bun.

După ce termină de corectat comunicatul pe computer, Sophia i-l faxă lui P.J.

— E mai bine să se lanseze de la sediul din San Francisco decât de aici. Nu vreau să pară o declarație de familie. Aruncă și tu o privire, să vezi dacă mi-am acoperit bine fundul.

— Sigur. Întotdeauna mi-a plăcut fundul tău.

— Ha, ha.

Se ridică, lăsându-l să se așeze la birou, și luă receptorul pentru a vorbi cu P.J.

— Dacă vrei să știi părerea mea, Sophia, nu ți-ar strica o mică pauză. Ești nervoasă. Erai încă dinainte de-a apărea și rahatul ăsta. Numai muncă, pic de joacă, bla-bla-bla...

— N-am timp de joacă, se răsti ea; apoi, oftă zgomotos. Cred c-am să mă apuc de yoga.

Deschise sertarul și-și scoase aspirina, în timp ce P.J. îi răspundea

la telefon.

— Ai primit faxul?

Ascultă, dând din cap.

— Trimite-l imediat și... Ce? Christoase, când?!... Bine, bine...
Transmite comunicatul. Și trimite-mi informația, cuvânt cu cuvânt.
Voi pregăti o replică. Nu dai niciun comentariu, numai comunicatul.
Vezi să primească toți șefii de departamente câte un exemplar. Asta-i
strategia companiei, până la noi dispoziții. Ține-mă la curent.

Închise telefonul, privindu-l pe Linc.

— S-a aflat. A transpirat deja.

CAPITOLUL 17

GIAMBELLI-MACMILLAN, MARELE GIGANT AL INDUSTRIEI VINURILOR, A SUFERIT O NOUĂ CRIZĂ. S-A CONFIRMAT CĂ O STICLĂ DE VIN OTRĂVIT A FOST CAUZA MORȚII LUI MARGARET BOWERS, DIRECTOARE ÎN CADRUL COMPANIEI. POLITIA INVESTIGHEAZĂ CAZUL. SE ANALIZEAZĂ ȘI POSIBILITATEA DE A SE FI INTERVENIT CUMVA ASUPRA CALITĂȚII PRODUSULUI, IAR REPREZENTANȚII FIRMEI GIAMBELLI-MACMILLAN RECUPEREAZĂ TOATE STICLELE DE MERLOT CASTELLO DI GIAMBELLI, 1992. DE CÂND A AVUT LOC FUZIUNEA PODGORIILOR GIAMBELLI ȘI MACMILLAN, ÎN LUNA DECEMBRIE A ANULUI TRECUT...

Perfect, își spusese Jerry, în timp ce urmărea actualitățile. Absolut perfect. Aveau s-o încurce, firește. Deja o încurcau. Dar publicul ce auzea?

Giambelli. Moarte. Vin.

Sticlele aveau să fie golite în chiuvetă. Altele aveau să zacă nevândute pe rafturi.

Profiturile firmei La Coeur urmau să zboare până la cer.

Era adevărat că muriseră doi oameni. Dar nu din vina lui. El n-avea nicio legătură – directă. Iar când poliția îl prindea pe făptaș, daunele suferite de Giambelli aveau să se amplifice și mai mult.

Urma să aștepte un timp. Să urmărească spectacolul. După care, dacă părea avantajos, se mai putea da un telefon anonim.

Nu la presă, de data asta. Ci la poliție.

— Digitalina de obține din degetariță.

Maddy știa. Se interesase.

— Poftim?

Distrat, David ridică privirea. Avea pe birou un munte de hârtii. În italiană. Se pricepea mult mai bine să vorbească limba decât s-o citească.

— S-ar putea să fi cultivat degetariță lângă vie? întrebă Maddy. Cum cresc plantele de muștar, pentru azot. Nu cred, fiindcă ar ști că degetarița conține digitalină. Dar poate au greșit. Ar putea fi infectați strugurii, dacă plantele ar crește acolo și ar fi strivite în sol?

— Nu știu. Maddy, n-ai tu grija asta.

— De ce? Și tu ești îngrijorat.

— Grijiile sunt îndatorirea mea.

— Aș putea să te ajut.

— Iubito, dacă vrei să mă ajuți, m-ai putea lăsa un pic în pace.

Fă-ți lecțiile.

Fata începu să se îmbufneze. Semn sigur de insultă personală, dar David era prea absorbit ca să observe.

— Mi-am făcut lecțiile.

— Ei, ajută-l pe Theo cu ale lui. Găsește-ți ceva de făcut.

— Dar dacă digitalina...

— Maddy! se răsti el, ajuns la capătul răbdării. Asta nu-i o poveste, nicio lucrare pentru școală. E o problemă foarte reală și trebuie s-o rezolv. Du-te și găsește-ți altă ocupație.

— Bine.

Fata închise ușa biroului, plecând furioasă. Niciodată nu avea nevoie de ajutorul ei, când era ceva important.

Cu siguranță că lui Pilar Giambelli nu i-ar fi spus să-și găsească altă ocupație.

Se duse în camera lui Theo.

Băiatul zăcea tolănit pe pat, cu ghitara pe burtă, muzica urlând din boxe și telefonul la ureche. Din mutra lui tâmpă reieșea că

vorbea cu o fată.

— Tata zice să-ți faci temele.

— Roiu’.

Își încrucișă gleznela.

— Nnț. Nimica, doar idioata de soră-mea.

Telefonul îl lovi în obraz, când Maddy se aruncă la el. Theo abia reuși să se dezmeticească, printre șocul de durere, chițâielile din ureche și pumnii surorii sale furioase.

— Au! Stai! Ce naiba, Maddy! Te sun eu...

Reuși să dea drumul telefonului, apărându-și în ultima clipă organele intime de o lovitură cu genunchiul.

— Ce mama dracu’...?!

După un minut de eforturi, reuși s-o răstoarne, imobilizând-o pe pat.

— Termină, javră nenorocită. Ce te-a apucat?

— Eu nu-s o *nimica!* se răsti ea, făcând încă o încercare cu genunchiul.

— Nu, ești doar o nebunica.

Își linse colțul gurii, înjurând când recunoscuse gustul.

— Mi-ai dat sângele. Când i-oi spune lui tata...

— Nu-i spui nimic. N-ascultă pe nimeni, numai pe ea.

— Pe care ea?

— Știi bine pe care! Dă-te de pe mine, bou grăsan ce ești. Nici tu nu ești mai breaz, behăi cu gagica aia și n-ascuți pe nimeni.

— Aveam o conversație, replică Theo, cu demnitate. Și dacă mă mai lovești, să știi că dau și eu. Chiar dacă tata mă consemnează pentru asta. Și-acum, care-i problema?

— Eu n-am nicio problemă. Numai bărbații din casa asta, care se fac de răs pentru femeile din vilă, asta-i problema. E dezgustător. Penibil.

Theo își aruncă pe spate un smoc de păr cârlionțat, căscând.

— Ești geloasă, asta e.

— Ba nu-s geloasă!

- Ba ești. Fiindcă ești slăbănoagă și fără piept.
 - Prefer să am creieri decât sâni.
 - Bravo. Și nu știu de ce faci crize că tata umblă cu Pilar. A mai umblat și cu alte femei.
 - Prost mai ești, replică ea, cu un dezgust suveran. Nu umblă cu ea, dobitocule. E îndrăgostit până peste cap.
 - Fugi de-aci. Ce știi tu?
 - Asta o să schimbe totul. Așa merge.
- Simțea în piept o apăsare cumplită, dar se ridică în picioare.
- Nimic nu va mai fi la fel ca-nainte, și-i nasol rău!
 - Nimic nu mai e la fel ca-nainte. De când a plecat mama.
 - E mai *bine* c-a plecat.
- O podideau lacrimile dar, decât să le lase să-i curgă în fața lui, preferă să iasă.
- Mda, murmură Theo. Era, da' n-a rămas așa...

Sophia stătea la marginea viei. Era păzită împotriva dăunătorilor, bolilor, capriciilor vremii. Orice amenințare era înfruntată. Nici acum nu era altfel. Avea să ducă acea luptă, în termenii ei.

Zări o mișcare.

— Cine e?

Gândurile i se repezică spre intrus. Un sabotor. Un ucigaș. Fără ezitare, atacă, pentru a se pomeni cu o fată care i se zbătea în brațe.

— Dă-mi drumul! Am voie să vin aici!

— Iartă-mă, făcu Sophia un pas înapoi. M-ai speriat.

Nu părea speriată, își spuse Maddy, ci de speriat.

— Nu fac nimic rău.

— N-am spus că făceai, am spus că m-ai speriat. Cred că toți suntem cam nervoși. Ascultă...

Zări luciul lacrimilor pe obrajii fetei.

Întrucât nici ei nu-i plăcea să se discute despre propriile sale accese de plâns, n-o întrebă nimic.

— Am ieșit doar să-mi limpezesc mințile. Acolo se întâmplă prea

multe, spuse, cu o privire spre casă.

— Tata lucrează.

Tonul defensiv al declarației o puse pe Sophia serios pe gânduri.

— Îl apasă presiuni mari, în perioada asta. Bunicii mei pleacă în Italia, mâine dimineată. Sunt îngrijorată pentru ei. Nu mai sunt tineri.

Încă prudentă, Maddy își potrivi pasul lângă ea.

— Mie nu mi se par bătrâni. Nici decrepiți, sau așa ceva...

— Ai dreptate – dar, totuși... Aș fi vrut să pot merge eu în locul lor, dar au nevoie de mine aici.

Cu buzele tremurându-i, Maddy privi spre luminile casei de oaspeți. Se părea că nimeni nu avea nevoie de ea. Nicăieri.

— Cel puțin, ai ceva de făcut.

— Mda. Numai de-aș putea să mă hotărâsc cu ce să-ncep. Se întâmplă atâtea...

Când Maddy nu răspunse, Sophia continuă.

— Cred că, într-un fel, suntem în aceeași situație. Mama mea... Tatăl tău... E cam ciudat.

Maddy ridică din umeri.

— Tre' să mă duc.

— Bine, dar aș vrea să-ți spun ceva. Ca între femei, ca între fiice, cum vrei. Mama mea a trăit foarte multă vreme fără niciun bărbat, care să țină la ea. Nu știu cum a fost pentru tine, pentru fratele sau tatăl tău. Dar pentru mine, lăsând la o parte ciudățenia de principiu a situației, e plăcut să văd că și-a găsit un om cumsecade care o face fericită. Sper că-i acorzi și tu o șansă.

— Nu contează ce fac eu. Nici ce spun. Sau ce gândesc.

Amărăciune sfidătoare, medită Sophia. Da, și-o amintea și pe asta.

— Ba contează. Când cineva ține la noi, contează ce gândim și ce facem.

La auzul unor pași care se apropiau în fugă întoarse capul.

— După câte se pare, cineva ține la tine.

— Maddy!

Cu sufletul la gură, David își luă fiica în brațe, reușind s-o îmbrățișeze și s-o zgâlțâie în același timp.

— Ce-i cu tine? Nu poți hoinări așa, pe întuneric.

— Ieșisem și eu la o plimbare...

— Care m-a costat un an din viață. Dacă vrei să te certî cu fratele tău, te poftesc, dar din casă nu mai ieși fără permisiune. E clar?

— Da, să trăiți, se strâmbă Maddy, deși în sinea ei îi făcea plăcere. Mă mir c-ai observat.

— Mai gândește-te.

O cuprinse cu brațul pe după gât, cu un gest obișnuit de afecțiune pe care Sophia îl observase, și-l invidia.

Tatăl ei n-o atinsese niciodată așa.

— Parțial, eu sunt de vină, îi spuse ea. Am reținut-o mai mult decât ar fi trebuit. E o placă de rezonanță extraordinară. Mi-o luau gândurile razna în prea multe direcții.

— Trebuie să te mai și odihnești. Măine, vei avea nevoie de toate circuitele. Mama ta e liberă?

Nu observă cum se crispă Maddy – însă Sophia, da.

— Cred că da. De ce?

— M-am împotmolit în rapoarte și memorii, toate scrise în italiană. Aș merge mai repede cu cineva care citește mai ușor ca mine.

— Am să-i spun.

Sophia o privi pe Maddy.

— Va dori să ajute.

— Îți mulțumesc. Acum, duc bagajul ăsta acasă. Ne vedem la ședință. La ora opt.

— Voi fi gata. Noapte bună, Maddy.

Îi privi cum se îndepărtau spre casa de oaspeți, cu umbrele destul de apropiate pentru a se contopi, în lumina lunii.

Îi era greu s-o acuze pe fată că voia ca situația să nu se schimbe.

Dar schimbările se întâmplau, totuși. Era mai bine să le accepte. Sau, și mai bine, să le inițieze.

Tyler ținea radioul și televizorul închise. Măcar pentru câteva ore. Lucra la dosare, la registre, la toate documentele care existau. Era hotărât ca porțiunea MacMillan a companiei să fie asigurată.

Ceea ce nu putea controla erau propriile lui întrebări despre Margaret. Accident, sinucidere sau crimă? Nicio variantă nu era prea atrăgătoare. Eliminase sinuciderea. Nu era genul.

Cum nu fusese nici genul lui.

Nu-i plăceau femeile de carieră, cu atitudine și program clar stabilit. Asemenea femei consumau prea multă energie.

Sophia, de pildă.

Știa prea bine cât de jalnic și egoist era un asemenea raționament, și conchisese că puțin îi păsa.

Își luă haina, se dusa la ușă și o deschise.

Și o văzu urcând treptele.

— Nu-mi plac bărbații macho, nervoși, îl anunță ea, trântind ușa în urma ei.

— Nu-mi plac femeile autoritare, cu aere de șef.

Se repezică unul la altul. Chiar în timp ce gurile le începeau un asalt reciproc, Sophia se săltă, cuprinzându-l cu picioarele pe după șolduri.

— De data asta, vreau un pat.

Cu respirația deja întretăiată, începu să-l tragă de cămașă.

— Pe podea încercăm mai târziu.

— Te vreau goală, își înfipse el dinții în gâtul ei, pornind în sus pe scară. Unde, nu-mi pasă.

— Doamne, ce gusturi incredibile ai.

Sophia își plimbă buzele peste fața lui, peste gât.

— Așa de primordiale...

I se opri respirația, când Tyler o trânti de perete, în capătul scării.

— E doar sex, corect?

— Mda, bine, cum vrei...

Gura i-o strivi pe a ei. Ținând-o proptită de perete, începu să-i

tragă pulovărul peste cap.

— N-o să ajungem în pat...

Cu inima bubuindu-i în piept, Sophia abia murmură:

— Bine... Data viitoare...

Era deja umedă și caldă, când degetele lui o găsiră. Gloria violentă a orgasmului o zgudui, ca o revărsare de aur topit, atât de puternică, atât de binevenită încât avu impresia că se revărsa toată, lipsită de oase, pe podea..

— N-n. Încă nu.

Tyler îi propti spatele de perete și, captându-i fiorul din mers, continuă s-o excite.

— Vreau să te-aud țipând. Hai, înapoi, sus!

Nu s-ar fi putut stăpâni. Îl lăsă s-o cucerească, s-o golească, până când mintea i se umplu de o beznă feroce.

Și, astfel umplută, începu să-l sfâșie, azvârlindu-l dincolo de limitele rațiunii. Îi privi ochii devenind opaci și știu că ea era aceea care-l orbise.

— Acum.

Încă o dată își agăță mâinile în părul lui și se cutremură.

— Acum, acum, acum...

Când Tyler se afundă în ea, juisă din nou. Brutal.

Unghiile i se înfipseră în umerii lui umezi de sudoare, în timp ce pistona din șolduri. Iute ca fulgerul. Cu gura contopită cu a ei, Tyler îi înghițea sunetele lacome. Se hrănea cu ele, în timp ce o activa să-i mai dea. Să mai primească.

Plăcerea îl zgudui, lăsându-l zdrobit, stupefiat.

Reuși să se țină de ea în timp ce alunecau amândoi lângă perete.

Prăvălită peste el, cu inima încă galopându-i, Sophia izbucni în râs.

— *Dio. Grazie a Dio.* În sfârșit, s-a decantat. Fără finețe, dar are buchet bogat și o putere de remanență excelentă.

— De finețe o să ne ocupăm când nu voi fi gata să urlu la lună.

— Nu mă plângeam.

Ca s-o dovedească, îi mângâie ușor pieptul cu buzele.

— Mă simt fabulos. Cel puțin, așa cred.

— Pot să confirm. Eu te simt incredibil.

Suflă greu.

— Mi-a pierit răsuflarea.

— Nu ești singurul.

Sophia înălță capul, studiindu-i fața.

— Ești epuizat?

— Nici pe departe.

— Perfect, pentru că nici eu nu sunt.

Își schimbă poziția, încălecându-l.

— Ty?

— Mmmm.

Mâinile lui îi mângâiau deja torsul. Era atât de netedă... Nedetă, mătăsoasă, exotică.

— Cred că trebuie să stabilim niște reguli.

— Mda.

Avea o aluniță pe curba șoldului drept. Un fel de semn de punctuație sexual.

— Vrei să începem acum?

— Nu.

— Perfect. Nici eu. În pat...? întrebă el, în șoaptă.

Sophia se cabră, cuprinzându-l cu brațele.

— Data viitoare.

CAPITOLUL 18

Era un război, desfășurat pe mai multe fronturi. Sophia își purta luptele pe undele hertziene, prin tipar și la telefon.

Își petrecea orele actualizând comunicate de presă, dând interviuri, liniștind parteneri contractuali.

Și, în fiecare zi, o lua de la început, înfruntând zvonurile, aluziile și speculațiile.

Până la trecerea crizei, se terminase cu timpul petrecut în vie. Acela era câmpul de luptă al lui Tyler.

Când simțea nevoia să se mai destindă, se ducea la fereastră și privea oamenii lucrând pământul. Avea să fie o recoltă rară, își jurase ea.

Nu trebuia decât să supraviețuiască până atunci.

Auzind telefonul, tresări și-și înfruntă nevoia cât se poate de reală de a-l ignora.

— Sophia Giambelli.

Peste zece minute, închise și-și descărcă furia acumulată, într-un torent năprasnic de înjurături italienești.

— Ți prinde bine? întrebă Pilar, din ușă.

— Nu tocmai.

Sophia își apăsă tâmplele cu degetele, întrebându-se cum să se ocupe de următoarea fază a luptei.

— Mă bucur că ești aici. Intră, stai jos un minut.

— Doar cincisprezece, de fapt. Tocmai am terminat încă o rundă.

Pilar se așează într-un fotoliu.

— Vin cârduri-cârduri. Mai ales din curiozitate. Și câțiva reporteri, deși s-au împușinat mult, după conferința ta de presă.

— Au să se-nmulțească la loc. Tocmai m-a sunat un producător de la „The Larry Mann Show“.

— Larry Mann, strâmbă din nas Pilar. Un gunoi de televiziune. Nu le dai nimic.

— Au deja ceva. Pe Rene.

Neputând sta jos, Sophia plecă de la birou.

— Mâine vor înregistra o emisiune în care ea va dezvălui secrete de familie, cică, spunând „adevărul“ despre moartea tatei. Suntem invitate să participăm. Vor ca tu sau eu, sau amândouă, să venim în emisiune pentru a expune și varianta noastră.

— Nu ține, Sophia. Oricât de satisfăcător ar fi să-i întorci palmele în public, nu asta e soluția. Și nici emisiunea nu e cea mai potrivită.

— De ce crezi că înjuram?

Luă de pe birou presse-papiers-ul în formă de broască, începând să-l treacă dintr-o mână în alta.

— O vom ignora. Dar, Doamne, cât mi-ar plăcea să mă bat în noroi cu cățeaua aia. A dat interviuri în stânga și-n dreapta și se pricepe să facă destul rău. Am vorbit cu mătușa Helen și cu unchiul James, ca s-o dăm în judecată.

— Nu e cazul.

— Nu-i putem permite să se folosească de noi, să defăimeze familia.

Sophia se încruntă spre broască. Zâmbetul nătâng al acesteia o înveselea de obicei.

— Nu pot să mă cobor la nivelul ei, ceea ce-i mare păcat. Dar pot riposta pe cale legală.

— Mai întâi ascultă-mă, zise Pilar, aplecându-se înainte. Nu sunt îngăduitoare. Și nici nu mă manipulează nimeni. Dacă o dăm în judecată, nu facem decât să acordăm mai mult credit calomniilor ei. Știu că instinctul te îndeamnă să lupți, după cum pe mine de obicei mă face să mă retrag, dar de data asta nu facem niciuna, nici alta. Stăm pe loc.

— M-am gândit și eu la asta. Dar, în fond, merită să-i răspundem

cu aceeași monedă.

— Nu întotdeauna, iubito. Uneori, lași lucrurile să moară de la sine. Vom acoperi totul cu vin – vin Giambelli bun.

Sophia trase aer în piept, apoi îl expiră încet, așezându-se.

— E bine... dădu ea din cap, privind-și mama. E foarte bine. Să stingem flăcările cu vin. Vom da o petrecere. Balul de primăvară, la cravată. De cât timp ai nevoie ca să-l pregătești?

Spre lauda ei, Pilar clipi din ochi doar o dată.

— Trei săptămâni.

— Perfect. Scrie lista invitațiilor. Eu le voi vinde câteva ponturi reporterilor. Dacă Rene preferă mocirla, noi optăm pentru eleganță.

— O petrecere? ridică Tyler glasul, peste huruitul grapelor. Ai auzit vreodată de Nero și vioara lui?

— Roma nu arde – tocmai asta-i ideea.

Nervoasă, Sophia îl trase la o oarecare distanță.

— Familia Giambelli își ia responsabilitățile în serios, cooperează cu autoritățile, aici și în Italia. *Merda!* înjură ea, când îi sună telefonul. Stai.

Îl scoase din buzunar.

— Sophia Giambelli. *Si. Va bene...*

Tyler se plimbă în lungul rândului, ascultându-i vocea, ca un fel de muzică străină fascinantă.

Era nebun după ea. Și, mai devreme sau mai târziu, trebuia să ia o hotărâre.

Sophia vârî telefonul la loc în buzunar, suflându-și bretonul de pe frunte.

— Ramura italiană de publicitate, îi spuse ea. Câteva detalii de rezolvat. Scuză întreruperea. Deci, unde...

Se întrerupse, privind-l lung.

— De ce te hlizești?

— Poate fiindcă nu mi-e greu să mă uit la tine, chiar și în *fast-forward*.

— *Fast-forward* e singura viteză care merge acum. Oricum, în legătură cu petrecerea... Trebuie să dăm o declarație și să ne continuăm planurile pentru centenar. Prima gală va avea loc la jumătatea verii. Întrunirea asta mai intimă o organizăm pentru a demonstra unitate, responsabilitate și încredere. Ne arătăm lustrul, în timp ce Rene scormonește prin gunoaie.

— Lustrul...

Tyler studie viile.

— Dacă e vorba să mă lustruiesc, de ce trebuie să mă prostesc în fața camerelor de televiziune, umblând prin noroi?

— Ca să illustrezi faptul că în fiecare sticlă pe care o producem intră o muncă grea. Nu face nazuri, MacMillan. Ultimele câteva zile au fost criminale.

— Aș face mai puține nazuri dacă nu s-ar amesteca străinii.

— Asta mă include și pe mine?

Tyler îi privi fața frumoasă.

— Se pare că nu.

— Atunci, de ce n-ai venit să te strecoari pe ușile terasei mele, noaptea?

Buzele lui tresăriră.

— Să știi că m-am gândit.

— Gândește-te mai cu spor.

Când Sophia se aplecă spre el, Tyler se retrase cu un pas.

— Ce? Te doare capul?

— Nu. Mă vede lumea. Prefer să nu bat toba că mă culc cu colaboratoarea mea.

— Culcatul cu mine nu are nicio legătură cu afacerile. Dar dacă ți-e rușine...

Ridică din umeri, se întoarse și plecă.

O ajunsese din cinci pași prelungi și o apucă de braț.

— Nu mi-e rușine de nimic. Îmi place doar ca viața mea personală să rămână privată...

Smucitura ei nervoasă îl irită suficient pentru a o strânge și mai

tare, înșfăcând-o și de celălalt braț.

— Și-așa umblă destule bârfe pe-aici fără să le mai înmulțim și noi... Of, la dracu'!

O ridică pe vârfuri și-și apăsă cu putere gura peste a ei.

— Acum e bine? o întrebă, lăsând-o la loc pe picioare.

— Aproape.

Când își trecu mâinile peste pieptul lui, Sophia îl simți tremurând.

Era un anumit fior, își spuse ea, în a ști că ești depășit fizic, dar totuși deții puterea.

Își depuse buzele peste ale lui, sâcâitor, până când mâna lui îi prinse pulovărul la spate, iar ale ei îi înlănțuiră posesiv gâtul.

— Acum, murmură ea, a fost perfect.

— Să lași descuiate ușile de la terasă.

— Le-am și lăsat.

— Trebuie să mă întorc la treabă.

— Și eu.

Dar rămaseră unde erau – și chiar în acel moment, telefonul din buzunar începu să sune din nou.

— Ei, spuse ea cu voce cam nesigură, în timp ce se îndepărta. Runda a doua. Ne vedem mai târziu.

Plecă grăbită, scoțându-și telefonul.

— Sophia Giambelli. *Nonna*, mă bucur că m-ai găsit. Și eu te-am căutat, dar...

Se întrerupse, alarmată de tonul buniciei ei, și se opri la marginea viei. În pofida soarelui, o treceau fiori.

Încă înainte de a închide aparatul, o luă la fugă.

— Ty!

Alarmat, Tyler se răsuci în loc, prinzând-o din zbor.

— Ce este? Ce s-a întâmplat?

— Au mai găsit încă două sticle contaminate.

— Fir-ar să fie! Mă rog, ne așteptam. Știam că trebuia să fi umblat careva.

— Și nu numai atât. Poate fi mai rău. *Nonna*... și *Eli*...

Se opri, organizându-și gândurile.

— Era un bătrân, lucrase pentru bunicul lui *Nonna*. A început munca la vie când era copil. A ieșit la pensie, tehnic vorbind, acum un an și ceva. Iar anul trecut a murit. Avea inima slabă.

— Continuă, îi ceru Tyler, simțind deja oroarea.

— Nepoata lui, cea care l-a găsit, a spus că băuse Merlotul nostru. A vorbit cu bunica mea după ce s-a răspândit vestea. Urmează să-l exhumeze...

— Se numea Bernardo Baptista.

Sophia își notase ordonat toate detaliile, dar nu avea nevoie de ele.

— Avea șaptezeci și trei de ani. A murit, în decembrie, aparent de infarct, după ce luase o masă simplă și băuse câteva pahare de Merlot Castello di Giambelli, nouăzeci și doi.

La fel ca Margaret Bowers, își spuse David.

— Ai spus că Baptista avea inima slabă.

— Avusese unele probleme cardiace minore și suferea de o răceală la cap. Frigul mai adaugă un element. Baptista era vestit pentru mirosul lui. Lucrase la vinuri de peste șazeci de ani. Dar, fiind bolnav, era improbabil să fi simțit ceva. Nepoata lui jură că nu destupase sticla înaintea acelei seri. O văzuse după-amiază, când îl vizitase. O ținea în vitrină, lângă alte cadouri din partea firmei. Era foarte mândru de asocierea lui cu Giambelli.

— Promise vinul în dar.

— Conform nepoatei lui, da.

— De la cine?

— Nu știe. I se făcuse o petrecere de pensionare. Am verificat, iar acea sticlă de vin nu era pe lista darurilor de rămas bun. Printre alea promise un Cabernet, un alb și un spumos. Calitatea întâi. Totuși, se mai întâmplă ca unui angajat să i se permită să-și aleagă altceva, sau să primească vin și de la alți membri ai companiei.

— Cât de curând vor ști dacă vinul i-a cauzat moartea? întrebă

Pilar, apropiindu-se de birou.

— În câteva zile.

— Vom face tot ce putem ca să dăm de urma vinului, hotărî David. Între timp, continuă ca până acum. Îi voi propune lui *La Signora* și Eli să angajăm un anchetator din afară.

— Voi pregăti o declarație. E mai bine să anunțăm noi noua descoperire și rolul jucat de Giambelli în recuperarea și testarea sticlelor de vin.

— Să-mi spui cu ce te pot ajuta, îi ceru Pilar.

— Fă lista aia de invitați.

— Iubito, doar nu-ți mai arde de dat petreceri...

— Dimpotrivă.

Tristețea la gândul bătrânului pe care și-l amintea cu afecțiune se transforma în îndârjire.

— Vom schimba doar perspectiva. Ținem o gală aici, în scopuri de binefacere. Vreau ca oamenii s-o țină minte. O mie tacâmul. Încasările vor intra în fondul pentru oameni fără casă.

După un moment, David spuse:

— Cu asta, tu ești experta. E o atitudine delicată dar, după părerea mea, ai un echilibru superior.

— Mulțumesc. Până atunci, vom afecta un dezinteres rece față de presa pe care ne-o generează Rene. Va avea consecințe, pe plan personal. Iar ceea ce e personal pentru Giambelli afectează, evident, afacerile.

Pilar se așează într-un separeu discret, în barul de la Four Seasons. Era sigură că, dacă-i menționa cuiva ce intenții avea, i s-ar fi spus că făcea o greșală.

Probabil că așa era.

Dar n-avea încotro, ar fi trebuit să facă de mult acest lucru. Comandă o apă minerală, pregătită să aștepte.

Rene n-o dezamăgi. Arăta... în formă, odihnită, strălucitoare. De prea multe ori, în trecut, Pilar se simțise inadecvată în comparație cu

ea.

Îi era ușor să-și dea seama cu ce îl atrăsese pe Tony. Rene nu era o păpușă Barbie fără nimic în cap, ci o femeie dură, care știa cum să obțină ceea ce voia.

— Pilar.

— Rene. Îți mulțumesc că ai venit.

— O, cum aș fi putut rezista?

Rene își scoase blana și se așeză la masă.

— Pari cam încordată. Un cocktail cu șampanie, îi ceru ea ospătăriței, fără s-o privească.

Pilar nu mai simți junghiul în stomac de altă dată.

— Tu, nu. Ai petrecut câteva săptămâni în Europa, anul ăsta. Se vede că ți-a priit.

— Tony și cu mine plănuiserăm o vacanță prelungită. Nu voia să stau acasă și să mă plictisesc. Asta a fost dintotdeauna sarcina ta.

— Rene, între noi n-a fost niciodată vreo concurență. Ieșisem din combinație cu mult timp înainte ca tu și Tony să vă cunoașteți.

— N-ai ieșit niciodată din combinație. Tu și familia ta v-ați ținut ghearele înfipte în Tony și ați avut grijă să nu primească de la Giambelli ceea ce i se cuvenea. Iar acum e mort, și-mi veți plăti mie ceea ce-ar fi trebuit să-i plătiți lui.

Își luă paharul în clipa când îi fu adus.

— Credeați că vă las să-i târâți numele în noroi, și pe-al meu, prin asociere cu el?

— Curios, și eu voiam să te întreb același lucru, își împreună Pilar mâinile pe masă. Indiferent de altele, Rene, a fost tatăl fiicei mele. N-am vrut niciodată să-i văd numele întinat. Vreau, mai mult decât îți închipui, să știu cine l-a omorât și de ce.

— Voi ați făcut-o, într-un fel sau altul. Dându-l afară din companie. În seara aia, n-avea întâlnire cu altă femeie. N-ar fi îndrăznit. Și îi eram de ajuns, cum tu nu i-ai fost niciodată.

Pilar se gândi s-o menționeze pe Kris, apoi conchise că nu merita efortul.

— Într-adevăr, nu i-am fost. Nu știu cu cine avea întâlnire, sau de ce, dar...

— Am să-ți spun ce cred eu, o întrerupse Rene. Vă avea la mână. Și l-ați omorât. Poate că ați folosit-o chiar pe borfelina aia, Margaret, și de-aia a murit și ea.

Mila lui Pilar fu înlocuită de oboseală.

— E ridicol ce spui, chiar și pentru tine. Dacă așa ceva le spui reporterilor, și ai de gând s-o spui și la televizor, te expui unor acțiuni legale serioase.

— Te rog, sorbi din nou Rene. Crezi că n-am consultat un avocat, ca să văd ce pot spune și cum? Am de gând să obțin ceea ce mi se cuvine.

— Serios? Și dacă suntem niște criminali cu sânge rece, nu te temi de răzbunare?

Rene privi spre o masă din apropiere, unde stăteau doi bărbați, bând apă minerală.

— Bodyguarzi. Zi și noapte. Nici măcar nu te osteni să mă ameninți.

— Ți-ai creat o lume de fantezie și se pare că-ți place. Dar, ne pierdem vremea amândouă. Așa că vom încerca altfel.

Se aplecă spre Rene, surprinzând-o cu lucirea neașteptată și foarte rece din ochi.

— Fă ce vrei, spune ce vrei. Până la urmă, tot tu ai să te faci de râs. Și, deși e o meschinărie din partea mea, am să mă bucur. Continuă să fii nevasta-trofeu, Rene, îți vine bine, continuă ea, în timp ce-și scotea banii din poșetă. La fel cum îți vin bine și cerceiiăștia cam țipători – mult mai bine decât îmi veneau mie, când mi i-a dăruit Tony, la a cincea aniversare a căsătoriei.

Aruncă pe masă o hârtie de douăzeci.

— Consider că ei, și tot ceea ce ți-a mai dat dintre lucrurile mele de-a lungul anilor, sunt o plată completă. Altceva nu vei mai primi de la mine, nici de la Giambelli.

Plecă, simțindu-se grozav – și mai grozav, când aruncă încă o

bancnotă pe masa unde stăteau de veche bodyguarzii lui Rene.

— Fac eu cinste, le spuse și ieși, râzând.

— Am dat un spectacol destul de reușit.

Fierbând, Pilar se plimba pe covorul Aubusson din livingul lui Helen Moore.

— Și, pe toți sfinții, cred că am ieșit în avantaj. Dar eram atât de furioasă. Femeia asta mi-a luat familia în colimator și, în timp ce ochește, poartă afurisiții mei de cercei.

— Ai actele bijuteriilor, polițele de asigurare și așa mai departe. Putem intenta o acțiune.

— Nu puteam să sufăr cerceii ăia oribili, ridică din umeri Pilar. Tony mi i-a dat în semn de împăcare, după o aventură de-a lui. Am și nota de plată. La naiba, mi-e greu când mă gândesc de câte ori m-am lăsat păcălită.

Helen își turnă două degete de vodcă peste cuburile de gheață.

— Ai avut lucruri de spus și ai așteptat prea mult până să le spui.

— Asta nu schimbă cu nimic ce-a fost.

— Față de ea? Poate că nu. Dar ideea este că a schimbat pentru tine. Oricum, personal aș fi plătit oricât ca să văd spectacolul. Iar acum o să se ducă la talk show-ul ăla sordid, unde riscă să fie luată la rost de diverse spectatoare din studio, ofensate de costumele ei de la casa de modă și cele zece livre de bijuterii masive. Neveste înșelate cu femei ca ea. Doamne, Pilar, până să se termine, au s-o facă ferfeniță, și poți fi sigură că Larry Mann și producătorii lui tocmai pe asta contează.

Pilar se opri în loc.

— La asta nu m-am gândit.

— Iubito, Rene Foxx nu e decât una din tartele cu frișcă ale lui Dumnezeu. Te-a lovit în față, sigur – ei, și? E timpul să te ștergi și să mergi mai departe.

— Ai dreptate. Îmi fac griji pentru familie, pentru Sophia. Chiar dacă e presă de scandal, tot presă e și o să se facă de râs.

Se simțea ciudat, intrând pe furiș într-o casă unde fusese întotdeauna binevenit. Ciudat și fascinant.

Avusese uneori momente când își imagina cum s-ar fi strecurat în dormitorul Sophiei, pe întuneric. La naiba, care bărbat nu și-ar fi închipuit așa ceva?

Vedea lumina luminărilor prin geam. Exotică, senzuală. Răsucirea clantei în mână, abia auzită, îi răsună în cap ca o trâmbiță.

Apoi o văzu, ghemuită în fotoliu, frântă de oboseală.

— Of, la naiba, Sophia! Uită-te la tine.

Traversă încet camera și făcu un lucru pe care rareori avusese ocazia să-l facă.

O studie fără știrea ei.

Piele fină, cu irizări trandafirii și aurii.

Gene dese, negre precum cerneala, și o gură cu buze pline, perfect conturată pentru a se întâlni cu a unui bărbat.

— Ești o capodoperă, murmură el. Și te-ai chinuit până ai căzut de pe picioare, așa-i?

Privi în jur, observând vinul, luminările, patul deja desfăcut.

— Pentru noaptea asta, trebuie să ne mulțumim doar cu intenția. Hai, fetișo, șopti, în timp ce-și strecura brațele pe sub ea. Să te punem în pat.

Sophia se mișcă în somn, cuibărindu-se mai bine.

— Hmm. Ty.

— Ai ghicit. Poftim, spuse el, culcând-o în pat. Dormi mai departe.

În timp ce o acoperea cu plapuma, ochii ei se deschiseră, nesiguri.

— Ce...? Unde te duci?

— Să fac o plimbare lungă, singur, în noaptea rece.

Amuzat, se aplecă să-i depună un sărut cast pe frunte.

— Urmată de obligatoriul duș rece.

— De ce? Aici e cald și bine.

— Fetișo, ești frântă. Rămâne pe altă dată.

— Nu pleca. Te rog, nu vreau să pleci.

— Am să mă-ntorc.

Se aplecă din nou, hotărât s-o sărute de rămas bun.

Dar buzele ei erau moi și aveau gust de invitație.

Se afundă în ele, și în ea, în timp ce-l cuprindea cu brațele.

— Nu pleca, repetă Sophia. Fă dragoste cu mine. Va fi ca un vis.

Și era ca un vis.

Mirosuri, umbre și oftaturi.

Încet și tandru, când niciunul dintre ei nu se așteptase, când niciunul n-ar fi cerut-o.

Iar gingășia plutea prin el ca lumina stelelor.

CAPITOLUL 19

Ce avea în comun un podgorean de șaptezeci și trei de ani din Italia cu o directoare comercială de treizeci și șase de ani din California?

Giambelli, își spuse David.

Era singura legătură pe care o putea găsi între ei.

Și felul cum muriseră.

Expertiza medico-legală confirmase că Bernardo Baptista ingerase o doză periculoasă de digitalină, o dată cu vinul.

Nu putea fi o coincidență.

Polițiștii de pe ambele maluri ale Atlanticului o numeau omucidere, iar arma crimei era vinul Giambelli.

Dar de ce? Care era motivația comună între Margaret Bowers și Bernardo Baptista?

Îl găsi pe Tyler așezat pe o ladă, sorbind din termos.

— Mă gândeam că s-ar putea să treci.

În semn de invitație, lovi cu vârful piciorului în altă ladă.

— La loc.

— Unde ți-e maistrul?

— L-am trimis acasă, adineaori. N-are niciun rost să pierdem amândoi o noapte de somn.

Adevărul era că lui Tyler îi plăcea să stea singur în vie, cu gândurile lui.

— Facem ce putem, ridică el din umeri, scrutând șirurile pe care sclipirea aspersoarelor le transforma într-o priveliște de basm. Sistemul merge normal.

David se așeză și scoase capacul termosului.

— Paulie a preluat veghea la Giambelli. Alarmerle de ger s-au declanșat după miezul nopții. Eram pregătiți.

— Este firesc, pentru sfârșitul lui martie. Înghețurile astea durează toată luna aprilie, până în mai. Aici am luat toate măsurile, dacă vrei să dormi.

— Nimeni nu prea are somn, în ultima vreme. Îl cunoșteați pe Baptista?

— Nu tocmai. Bunicul meu l-a cunoscut. *La Signora* suportă greu. Nu că ar arăta-o, continuă el. Nu în afara familiei, și nici în sânul ei prea mult. Dar e doborâtă. Toți sunt.

— S-a umblat la produs...

— Nu e numai asta. Cred că Sophia îl simțea ca pe un fel de mascotă. Mi-a spus că-i aducea pe furiș dulciuri. Bietul bătrân.

David se cocoșă, ținând termosul cu cafea între genunchi.

— M-am tot gândit, încercând să găsesc legătura. O pierdere de timp, probabil, de vreme ce sunt funcționar de corporație, nu detectiv.

Tyler îl privi peste termos.

— Din ce-am văzut până acum, nu-ți prea pierzi timpul. Și nici tocmai rău nu ești, pentru un funcționar.

Râzând fără chef, David își ridică și el cafeaua. Aburii se amestecau cu ceața.

— Din partea ta, ăsta-i cel mai mare compliment.

— Pe bune.

— Mă rog. Din câte-mi dau eu seama, Margaret nu l-a cunoscut niciodată pe Baptista. A murit înainte ca ea să preia contractele lui Avano și să înceapă deplasările în Italia.

— N-are nicio importanță, dacă au fost victime alese la întâmplare.

David clătină din cap:

— Are, dacă n-au fost.

— Mda, și la asta m-am gândit.

Tyler se ridică să-și întindă picioarele și porniră amândoi printre

rânduri.

– Amândoi lucrau pentru Giambelli, amândoi cunoșteau familia.

Făcu o pauză.

– Amândoi îl cunoșteau pe Avano.

– Avano a murit înainte ca Margaret să fi destupat sticla. Totuși, nu știm de cât timp o avea. Ar fi avut destule motive să vrea s-o elimine.

– Avano era un bou, declară sec Tyler. Nu-l văd ca pe un ucigaș. Prea multă gândire, prea mult efort – ca să nu mai vorbim de curaj.

– Îl plăcea cineva?

– Sophia, ridică din umeri Tyler, dorindu-și să și-o poată alunga din minte pentru mai mult de zece minute consecutiv. Cel puțin, încerca. Și, mda, îl plăceau o droaie, de fapt, și nu numai femei.

Era pentru prima oară când lui David i se prezenta un portret limpede și necenzurat al lui Anthony Avano.

– De ce?

– Era un tip de viață. Lunecos. Unii, înțelegi, merg înainte doborându-i pe ceilalți și nimeni nu se supără. Așa era și el.

– *La Signora* l-a ținut în cadrul firmei.

– Pentru Pilar, pentru Sophia. Pe frontul afacerilor, mă rog, știa să încheie contracte reușite.

– Mda, contul lui de cheltuieli arată cât investea în efortul ăsta. Deci, o dată cu apariția lui Margaret, a pierdut ocazia de a mai mânca și bea pe cheltuiala firmei Giambelli. Cred că murea de draci. Contra companiei, contra familiei, contra ei.

– Însă stilul lui ar fi fost să încerce s-o reguleze, nu s-o omoare.

Tyler se opri, scoțând aburi pe gură, în timp ce privea rândurile, șir cu șir. Era mai frig. Barometrul lui intern, de fermier, îi spunea că temperatura cobora spre punctul de îngheț.

– Eu nu sunt funcționar, dar îmi dau seama că toate problemele astea vor costa compania o droaie. Dacă cineva a vrut să creeze necazuri familiei, a găsit cel mai inventiv și mai păcătos mod de a o face. Cred că Sophia este destul de inteligentă ca să risipească

neîncrederea asta pe un termen lung.

— Va trebui să fie mai mult decât inteligentă. Să fie genială.

— Este. De-aia e un cui în coasta tuturor.

— Te-ai cam aprins după ea...

Apoi, David își expedie cu un gest propriul comentariu.

— Scuză-mă. E prea personal.

— Tocmai mă întrebam dacă te interesează ca funcționar, ca asociat sau ca amant al maică-sii.

— Eu aveam în vedere ipostaza de prieten.

Tyler se gândi un moment, apoi dădu din cap.

— Okay, și eu zic la fel.

Spre surprinderea lui David, scoase din buzunar o sticlă metalică și i-o întinse. Bău, lăsând brandy-ul să-i activeze organismul.

Își continuară drumul printre rânduri, în cea mai friguroasă oră dinaintea zorilor, pe când aspersoarele sfârâiau și viile luceau, argintii, apărate.

Două sute cincizeci de invitați, șapte feluri de mâncare, fiecare cu vinul potrivit, un concert în sala de bal și, la sfârșit, dans.

Fusese o mare ispravă, iar Sophia îi dădea mamei sale nota maximă pentru cum o ajutase să pună la punct fiecare detaliu.

Singurul element iritant al serii era Kristin Drake.

Aici, făcuse o greșală, decise Sophia.

Îi trimisese o invitație lui Jeremy DeMorney, cu un scop foarte precis.

Prezența câtorva concurenți importanți ilustra spiritul deschis al familiei Giambelli.

Nu-i trecuse prin minte că Jerry avea să-și aducă drept parteneră o fostă angajată a firmei Giambelli.

— Pari cam stresată, comentă Kris, luând un pahar de șampanie de pe o tavă. Probabil pentru că trebuie să muncești prea mult ca să ai din ce trăi.

— Te înșeli.

Vocea Sophiei părea gata să înghețe aerul dintre ele.

— Nu muncesc ca să am din ce trăi, ci din dragoste.

— Vorbești ca o prințesă.

Mulțumită de sine însăși, Kris sorbi din vin.

În ce-o privea pe ea, în seara aceea avea de făcut un singur lucru: s-o provoace pe Sophia.

— Nu așa-ți spunea Tony? Prințesa lui?

— Ba da.

Sophia se încordă, pregătită pentru valul de durere, dar acesta nu veni.

Ceea ce, în sine, era un motiv de tristețe.

— Nu m-a înțeles niciodată. Și se pare că nici tu.

— A, ba eu te înțeleg. Și pe tine, și familia ta. Ați intrat la apă. Fără Tony, și cu fermierul tău la cârmă, firma a luat-o razna. Acum vă grozăviți cu rochiile de seară și perlele moștenite, ca să încercați să reanimați afacerile și să vă acoperiți greșelile.

Cu grijă și deliberare, Sophia își puse paharul deoparte și făcu un pas înainte. Jerry, însă, fu mai rapid, punând o mână pe brațul lui Kris.

— Kris, spuse el, pe un ton prevenitor. Nu se cuvine. Sophia, îmi pare rău.

— N-am făcut nimic ca să te scuzi în numele meu, își azvârli Kris părul pe spate. Nu sunt aici în orele de program, ci în timpul meu liber și personal.

— Nu mă interesează scuzele, replică Sophia. Din partea nici unuia dintre voi. Ești musafiră în casa mea și, atâta vreme cât te porți ca atare, vei fi tratată ca o musafiră. Dacă mă insulti aici, pe mine sau pe oricine din familia mea, pun să te dea afară. La fel cum te-am dat afară și din firmă. Să nu crezi că aş ezita să fac o scenă.

Kris își țuguie buzele într-un fel de sărut batjocoritor.

— Nu-i așa că ar da bine în presă?

— Provoacă-mă! o repezi Sophia. Pe urmă, vedem noi cine face o publicitate mai bună, mâine. Oricum, Kris, ai să cazi în fund și s-ar

putea ca noului tău șef să nu-i prea placă, nu-i așa, Jerry?

— Sophia! Ce superb arăți! o cuprinse Helen cu un braț pe după umeri, strângând-o cu putere. Ne scuzați, da? continuă ea veselă, în timp ce o trăgea pe Sophia de-acolo. Nu vrei să-ți stingi luminile ucigașe din ochi, iubito? Sperii oaspeții.

— Mi-ar plăcea s-o frig cu ele pe Kris, cu Jerry cu tot.

— Nu merită, scumpo. Hai să mergem la toaletă, până te calmezi. Amintește-ți că ai organizat un spectacol extraordinar. A făcut impresie.

— Prea puțin, pentru prea mult.

— Sophia, tremuri.

— Sunt doar furioasă, atâta. Și speriată, recunosc eu, când se strecură într-o toaletă pentru doamne, cu Helen. Mătușă Helen, am băgat bani în balul ăsta. Bani cu care, în situația de-acum, ar fi trebuit să fiu mai atentă. Iar Kris se învârteste ca o cioară care miroase un cadavru proaspăt.

— Nu e decât una pe care-a lăsat-o Tony, nu merită nici energia, nici timpul tău.

— Știe cum gândesc. Cum lucrez. Trebuia să găsesc o cale de a o ține în firmă, de-a o controla.

— Termină. Nu te poți învinui singură din cauza ei. Oricine poate vedea că e bolnavă de invidie. Știu că situația e cam șubredă, dar astă seară am vorbit cu destui oameni care sunt alături de tine din tot sufletul și se arată șocați de ceea ce s-a întâmplat.

— Da, și unii dintre ei chiar pot fi convinși să-și pună și banii acolo unde le stau sentimentele. Dar sunt mai mulți, mult mai mulți care n-au s-o facă. Ospătarii mi-au raportat că un număr de invitați evită vinul sau, înainte de a-l bea, îi observă pe alții. E îngrozitor. Iar pe *Nonna* o costă atât de mult. Încep să observ și mă îngrijorează.

— Sophia, când o companie face afaceri de o sută de ani, e firesc să mai apară și crize. Nu e decât una dintre ele.

— Dar niciodată n-am mai trecut prin așa ceva. Pierdem clienți, mătușă Helen. Circulă deja glume, le-ai auzit și tu. Ai probleme cu

nevasta? Nu căuta avocatul, dă-i o sticlă de Giambelli.

— Iubito, și eu sunt avocat, iar pe seama noastră se fac bancuri de secole. Pui prea mult la inimă.

O bătu pe spate și-și privi propria față în oglindă. Zâmbetul încurajator dispăruse, înlocuit de îngrijorare.

Se bucura că privilegiul relației avocat-client cu Tereza o împiedica să sporească temerile fetei.

În acea dimineață, toate documentele financiare ale firmei fuseseră puse sub sechestru.

Sophia își retușă rujul, pudra, și-și îndreptă umerii. Nimeni n-avea să-i observe teama sau disperarea.

Când reveni între oaspeți, strălucea, iradia numai lumină, iar râsul îi era cald și nepăsător.

Ajunse tocmai la timp pentru a surprinde o ceartă între Don și Gina.

Traversă grăbită sala de bal.

— Nu aici, interveni ea, luându-i de brațe, cu un gest aparent afectuos. Nu e nevoie să mai alimentăm și noi moara bârfelor.

— Cum îți permiți să-mi spui mie cum să mă port? se răsti Gina, încercând să-și smulgă brațul. Tu, fiica unui gigolo, dintr-o familie fără onoare!

— Ia seama, Gina, ia seama. Familia asta îți dă să mănânci. Hai să mergem afară.

— Ba du-te tu dracului! o îmbrânci Gina cu putere, spre Don. Tu și toți ai tăi! continuă ea cu voce ascutită, făcând câteva capete să se întoarcă.

Sophia reuși s-o tragă spre ușa sălii de bal, înainte de a se elibera.

— Dacă faci o scenă, îi spuse ea, te va costa la fel de mult ca pe noi. Și copiii tăi se numesc Giambelli. Nu uita.

Buza Ginei tremura, dar vorbe totuși mai încet.

— Tu să n-o uiți. Să nu uitați niciunul dintre voi. Ceea ce fac, pentru ei fac.

— Don. Ce naiba, du-te după ea, calmeaz-o.

— Nu pot. Nu vrea s-asculte.

Don trecu în spatele ușilor și-și scoase batista, ca să se șteargă de sudoare.

— Iar e însărcinată.

— A...

Ezitănd între ușurare și nemulțumire, Sophia îl bătu pe braț.

— Felicitări.

— Nu voiam încă un copil. Și știa. Ne-am certat pe tema asta. Și pe urmă, mi-a spus-o chiar astă-seară, în timp ce ne îmbrăcam, copiii urlau și mie-mi pocnea capul. Vrea să fiu în culmea fericirii, și când vede că nu sunt, se repede la mine.

— Îmi pare rău. Crede-mă că-mi pare rău, dar impresiile din seara asta sunt vitale. Indiferent dacă ești sau nu fericit, trebuie s-o dregi. E gravidă, vulnerabilă, și i-au luat-o hormonii razna. În plus, nu singură a ajuns în starea asta. Du-te la ea.

— Nu pot. Acum nu mai vorbește cu mine. Am reușit să scap cinci minute de pisălogelile ei și m-am strecurat să dau un telefon. Am sunat la... la o femeie.

— A, perfect.

Sophia nici nu se mai osteni să înjure.

— De-a dreptul perfect.

— Nu știam că m-a urmărit. Nu știam că a auzit. A așteptat să mă întorc, și-a început să mă acuze. Iar acum, nu mai vorbește cu mine.

— Mă rog, amândoi ați știut să alegeți momentul.

— Te rog, știi ce am de făcut și-o voi face. Promite-mi că nu-i spui lui *Zia Tereza*.

— Crezi c-aș alerga imediat la *Nonna*, ca o pârâcioasă?

— Sophia, nu la asta m-am referit.

Ușurat, o luă de mâini.

— Am s-o dreg eu, îți promit. Acum, numai dacă ai putea să te duci după Gina, s-o convingi să fie cuminte, să aibă răbdare. Să nu facă vreo prostie. Cu toată ancheta asta, sunt într-o tensiune

îngrozitoare. Sunt plin de spaimă.

— Nu de tine e vorba, Donato, îşi trase Sophia mâinile. Ci de Giambelli. Voi face tot ce pot cu Gina. Pentru prima oară o înţeleg. Iar tu, ai să îndrepti totul. O laşi pe femeia aia în pace şi te ocupi de căsnicia şi de copiii tăi.

— O iubesc. Sophia, tu înţelegi ce înseamnă să fii îndrăgostit.

— Înţeleg că ai trei copii şi încă unul pe drum. Răspunzi de familia ta, Donato. Te vei purta ca un bărbat, altfel voi avea personal grijă să plăteşti. *Capisce?*

— Mi-ai promis că nu-i spui lui *La Signora*. Am avut încredere în tine.

— *La Signora* nu e singura femeie din familia Giambelli care ştie cum să se ocupe de mincinoşi şi laşi. *Cacasotto*.

Don se albi la faţă.

— Eşti prea aspră.

— Pune-mă la încercare, şi-ai să vezi tu cât de aspră pot să fiu. Şi-acum, fii deştept. Du-te înapoi şi zâmbeşte. Anunţă-ţi mătuşa că vei mai aduce încă un Giambelli pe lume. Şi nu te mai apropia de mine până nu voi suporta să te văd din nou înaintea ochilor.

Ieşi pe terasă, gândindu-se că probabil Gina ieşise să-şi descarce furia afară. Muzica orchestrei plutea în noapte.

Auzind un sunet din spatele ei, dădu să se întoarcă.

— Gina?

Un brânci puternic o aruncă pe spate. Tocurile îi alunecară pe dalele terasei. Din cădere, zări o mişcare neclară. Iar când se lovi cu capul de balustradă, nu mai văzu decât o explozie de lumină.

CAPITOLUL 20

Tyler se hotărâse să-și încheie seara dansând cu Tereza. Îi simțea mâna rece și uscată, într-a lui.

— Cum de nu ești extenuată? o întrebă.

— Voi fi, după plecarea ultimului oaspete.

Pe deasupra capului ei, scrută sala. Plecau prea mulți oameni și era deja trecut de miezul nopții.

— Am putea începe să-i expediem.

— Ești de o eleganță fără cusur. Asta-mi place la tine.

Când Tyler îi zâmbi, îl studie cu grijă.

— Nimic din toate astea nu înseamnă mare lucru pentru tine.

— Ba cum să nu. Viile...

— Nu viile, Tyler, arată ea spre ușile terasei, spre lumini, spre orchestră. Astea, hainele elegante, conversațiile inepte, toată poleiala...

— Nu înseamnă absolut nimic.

— Dar ai venit, pentru bunicul tău.

— Pentru bunicul și pentru dumneata, *La Signora*. Pentru... familie. Dacă nu conta, anul trecut, când mi-ai reorganizat viața, aș fi spălat putina.

— Încă nu m-ai iertat pentru asta, chicoti ea.

— Nu tocmai.

Dar îi ridică mâna și, cu un gest galant, o sărută pe degete.

— Dacă plecai, aș fi găsit eu o cale de a te aduce înapoi. Te făceam să-ți pară rău și te-aș fi adus înapoi. Aici e nevoie de tine. Am să-ți spun un lucru, pentru că bunicul tău n-o să ți-l spună.

— E bolnav?

Tyler rată un pas, întorcând capul să-l caute pe Eli prin mulțime.

– Uită-te la mine. La mine, repetă ea, intens și încet. Prefer să nu știe despre ce vorbim.

– A consultat un medic? Ce-i cu el?

– Este bolnav – dar în suflet. L-a sunat tatăl tău.

– Ce voia? Bani?

– Nu, știe că nu va mai primi bani.

Ar fi preferat să păstreze secretul. Detesta să treacă poverile în spinarea altora. Dar tânărul avea dreptul să știe. Dreptul să se apere, chiar și împotriva alor lui.

– E indignat. Problemele recente, scandalurile, îi încurcă programul și-i cauzează, susține el, dificultăți considerabile. Se pare că polițiștii au pus întrebări și despre el. Și dă vina pe Eli.

– N-o să-l mai sune. Am eu grijă.

– Știu. Ești un băiat bun, Tyler.

Tyler coborî din nou privirea spre ea, cu un zâmbet forțat.

– Serious?

– Da, destul de bun. Nu te-aș fi încărcat și cu povara asta, dar Eli are inima slabă.

– Eu nu am... inima slabă.

– Destul de blândă. Mă bazez enorm pe tine.

Văzându-i surpriza de pe față, continuă:

– Asta te miră sau te sperie?

– Amândouă, poate.

– Adaptează-te.

Era un ordin, rostit încet, în timp ce se retrăgea de lângă el.

– Acum ești liber. Du-te, caut-o pe Sophia și ademeneste-o undeva.

– Nu se lasă ușor ademenită.

– Cred că te descurci cu ea. Nu-s mulți care să poată. N-am mai văzut-o de-un timp. Găsește-o și ia-i mintea de la treabă, câteva ore măcar.

Sophia nu era în sala de bal, nici pe terasă. Tyler evită să întrebe oamenii dacă o văzuseră, pentru a nu arăta ca un fraier care-și caută iubita.

Într-o cameră de recepție îi găsi pe soții Moore, împreună cu Linc și partenera lui.

— Ty, vino-aici. La un trabuc.

— Nu, mulțumesc. *La Signora* mi-a cerut s-o gălesc pe Sophia.

— N-am mai văzut-o, de câțva timp. Ia uite cât e ceasul! sări Linc în picioare, trăgând-o și pe Andrea după el. Zău că trebuie să mergem.

— O fi coborât la parter, Ty, presupuse Helen. Ca să se odihnească sau să-și mai tragă sufletul.

— Mda, poate. Mă duc să mă uit.

Pe scară, se întâlnește cu Pilar.

— Mama ta se întrebă unde-o fi Sophia.

— Nu e sus? Nici eu n-am văzut-o, de, ăă, cel puțin o jumătate de oră. Încercam să vorbesc cu Gina, prin ușa camerei. S-a încuiat înăuntru. Se pare că a avut o ceartă cu Don. Aruncă peste tot cu lucruri, plânge isteric și, bineînțeles, a trezit copiii. Orăcăie cu toții.

— Mulțumesc. Voi avea grijă să evit partea aia a casei.

— De ce nu te uiți în camera ei? Am reușit să aflăm de la Gina că Sophia a încercat să-i împace. Poate că e acolo, ca să se calmeze. David e în sala de bal?

— Nu l-am văzut. Trebuie să fie pe-aici, pe undeva.

Ciocăni ușor și întredeschise ușa. În cameră era întuneric și frig. Clătinând din cap, porni spre ușile terasei, ca să le închidă.

— O să-ți înghețe fundulețul ăla delicios aici, Sophia, murmură el, și auzi un gemăt scăzut.

Nedumerit, ieși, pentru a o vedea în lumina ce ieșea din sala de bal. Zăcea pe terasă, rezemată într-un colț, încercând să se ridice. Sări spre ea și se lăsă în genunchi.

— Ușurel, fetișo. Ce-ai pățit? Ți-a venit rău?

— Nu știu... Am... Ty...?

- Mda, eu. Iisuse, ești rece ca gheața. Haide, să mergem în casă.
- N-am nimic. Sunt doar cam amețită. Stai să mă dezmeticesc...
- Înăuntru. Te-ai lovit, Soph. Îți curge sânge.
- Îmi...

Își atinse cu degetele locul dureros de pe frunte, apoi privi orbește spre pata roșie.

- ... curge sânge, îngăimă ea, închizând din nou ochii.
- Nu, nu, se grăbi Tyler s-o strângă mai tare în brațe. N-ai să-mi leșini. Uite ce pățești, dacă umbli pe tocuri din astea. Nu știu cum reușesc că mergă femeile cu ele fără să-și frângă gleznele.

Continuă să vorbească, pentru a se calma amândoi, în timp ce o culca pe pat și se întorcea să închidă ușile terasei.

— Ty... îl apucă ea de mână, în timp ce o învelea; mintea începea să i se limpezească. N-am căzut. M-a împins cineva.

— Te-a împins? Aprind lampa, ca să văd unde te-ai lovit.

Sophia întoarse capul din direcția luminii orbitoare.

— Stai cuminte. Nu te mișca.

Mâinile îi erau blânde, în timp ce pe dinăuntru i se întetea furia. Rana de la cap era urâtă, o julitură care se umfla deja. Și brațul îi era zgâriat, sub umăr.

— Îți scot rochia.

— Regret, frumosule. Mă doare capul.

Mulțumit de încercarea ei de a glumi, Tyler o trase spre el, căutând un fermoar, nasturi, capse... ceva.

— Iubito, cum naiba se scoate chestia asta?

— Sub brațul stâng. E un fermoar mic, și pe urmă, o tragi cu totul de pe mine.

Cineva avea să plătească scump pentru urmele pe care i le lăsase. Dar asta trebuia să mai aștepte.

— Nu-i chiar atât de grav, vezi? comentă el, ajutând-o să se ridice. Se pare că ai căzut pe dreapta, ai o mică vânătaie aici, pe șold, și te-ai zgâriat la genunchi și umăr. Cel mai rău a avut de suferit capul, așa că ai avut noroc, dacă stăm să ne gândim.

– Ai un mod foarte amuzant de a-mi spune că sunt tare de cap. Ty, n-am căzut. Am fost împinsă.

– Știu. Ajungem și-acolo, după ce te spăl.

– Dacă tot de duci în baie, adu-mi și aspirina.

– Cred că n-ar trebui să iei nimic, înainte de a ajunge la spital.

– Nu mă duc la spital numai pentru câteva julituri și cucuie.

Auzi apa curând în lavaboul din baie.

– Dacă încerci să mă silești, am să plâng și-am să mă port ca o muiere, și te vei simți îngrozitor. Crede-mă, sunt gata să fac pe cineva să se simtă îngrozitor, iar tu ești cel mai la îndemână.

Tyler reveni cu bolul din sticlă de Murano, unul dintre cele mai bune prosoape, deja ud learcă, și un pahar cu apă.

– Ce-ai făcut cu potpourri-ul care era în vasul ăsta?

– Nu-ți face griji pentru el. Hai, să ne jucăm de-a nenea doctorul.

– Aspirină. Te implor.

Scoase flaconul din buzunar și scutură din el două pastile.

– Te rog, nu fi zgârcit. Vreau patru.

O lăsa să le înghită, apoi începu să-i spele rana de la cap.

– Cine te-a împins?

– Nu știu. Ieșisem s-o caut pe Gina. Se certase cu Don.

– Mda, am auzit.

– N-am găsit-o și am intrat aici. Voiam să stau câteva clipe singură, la aer, așa că am ieșit pe terasă. Am auzit un zgomot în spatele meu și am dat să mă întorc. Pe urmă, m-am pomenit că alunecam – nu-mi puteam găsi echilibrul. Și mi s-a rupt filmul. Cât de rău arăt la față?

– La față n-ai nimic. Dar vei avea un cucui aici, chiar sub păr. Rănile nu sunt adânci, însă destul de întinse. N-ai observat nimic la cine te-a împins? Bărbat, femeie...?

– Nu. S-a întâmplat cât ai clipi, și era întuneric. Cred că s-ar putea să fi fost Gina, sau chiar Don. Amândoi erau furioși pe mine. Așa pățești când te bagi la mijloc.

– Dacă a fost vreunul dintre ei, o să arate mult mai rău decât tine,

până să termin.

Mica tresărire a inimii o făcu să se simtă prost. Și o ajută mult să-și calmeze nervii.

— Eroul meu. Dar nu știu dacă a fost unul dintre ei. Putea foarte bine să fie cineva care a venit să-și bage nasul prin camera mea, după care mi-a dat un brânci ca să nu-l prind.

— Vom arunca o privire, să vedem dacă s-a umblat la ceva. Ține-ti respirația.

— Ce?

— Ține-ți respirația, repetă el și, în clipa când îi aplică apa oxigenată pe care o adusese în celălalt buzunar, îi văzu fața schimonosindu-se de durere.

— *Festa di cazzo! Coglioni! Mostro!*

— Acu' un minut, eram un erou. Îți trece imediat. Hai să ne ocupăm și de celelalte.

— *Va via.*

— Ai avea ceva împotriva să mă înjuri în engleză?

— Am spus să te cari. Nu mă mai atinge.

— Haide, fii curajoasă. Pe urmă, îți dau o acadea.

Trase pătura la o parte și îi trată rapid și nemilos celelalte julituri.

— Acum am să le ung cu smacul ăsta, scoase el un tub de alifie dezinfectantă. Și le bandajez. Cu vederea cum stai?

Sophia găfâia, după efortul de a-l împiedica s-o mai oblojească, iar el n-avea nici pe dracu'.

Murea de ciudă.

— Te văd destul de bine, sadicule. Văd că-ți face plăcere.

— Sigur, are și unele beneficii colaterale. Însiră-i pe primii cinci președinți ai Statelor Unite.

— Sneezy, Dopey, Moe, Karry și Curly.

Christoase, era de mirare că se îndrăgostise de ea?

— Ești cam pe-aproape. Probabil că n-ai suferit o comoție. Așa, fetițo, îi sărută el cu blândețe buzele bosumflate. Am terminat.

— Vreau acadeaua.

— Te cred.
Dar nu făcu decât să se aplece, îmbrățișând-o.
— M-ai speriat, murmură, cu buzele lipite de obrazul ei. M-ai speriat de moarte, Sophia.
Auzindu-l, inima ei făcu același mic salt.
— Acum e-n regulă. De fapt, nu ești chiar atât de ticălos.
— Te mai doare?
— Nu.
— Cum se zice „mincinos” în italiană?
— Nu contează. Mă simt mai bine când mă ții în brațe. Îți mulțumesc.
— E pe gratis. Unde-ți ții sclipiciurile?
— Bijuteriile? Imitațiile sunt în dulapul de bijuterii, iar veritabilele, în seif. Crezi c-am surprins un hoț?
— Putem afla destul de ușor.
Tyler se ridică să aprindă și restul luminilor.
Văzură în același timp. În pofida durerii stăruitoare, Sophia sări imediat din pat. Cu tot atâta furie câtă groază, citi mesajul mângălit cu roșu pe oglindă.

CURVA 3

— Kris. La naiba, ăsta-i stilul ei. Dacă-și închipuie c-am s-o las să scape cu...
Se întrerupse, când groaza îi birui toate celelalte simțăminte.
— Numărul trei. Mama. *Nonna*.
— Ia ceva pe tine, îi ordonă Tyler. Și încuie ușile. Mă duc să verific.
— Ba nu te duci nicăieri.
Sophia pornise deja spre debara.
— Verificăm împreună. Pe mine nu mă împinge nimeni de colo-colo cum îi vine. Nimeni.

Găsiră mesaje similare pe oglinzile din camerele lui Pilar și Tyler. Dar n-o găsiră nicăieri pe Kristin Drake.

— Trebuie să fie ceva de făcut.

Sophia ștergea cu furie literele de pe oglindă. Poliția locală răspunsese la apel, consemnase toate declarațiile, examinase actele de vandalism.

Și nu-i spusese ră nicio noutate. Cineva intrase în fiecare cameră, lăsase câte un mesaj urât scris cu ruj pe oglindă, iar pe ea o trântise pe terasă.

— În noaptea asta nu mai putem face nimic, o luă Tyler de încheietura mâinii, trăgându-i-o din dreptul oglinzii. Lasă c-o șterg eu.

— Mie mi-a fost adresată.

— Polițiștii au s-o interogheze, Sophia.

— Și precis o să le spună c-a intrat aici, a mângălit mesajul ăsta de amor și mi-a dat una-n cap.

Scoase un sunet de frustrare, apoi strânse din dinți.

— Nu contează. N-o fi putând dovedi poliția că ea a făcut asta, dar eu știu că așa a fost. Și, mai devreme sau mai târziu, o să plătească.

— Iar eu am să stau în colțul roșu, cu prosopul. Până atunci, du-te la culcare.

— Nu pot să dorm.

— Încearcă, replică Tyler, luând-o de mână, pentru a o duce spre pat.

Sophia stătu un moment nemișcată, uimită când Tyler nu schiță niciun gest de a o atinge, a o seduce, a o poseda.

— Ty?

— Hmmm?

— Când mă ții în brațe, nu mă mai doare așa de tare.

— Bine. Dormi.

Și, cu capul pe umărul lui, reuși să adoarmă.

Claremont se întinse în scaun, în timp ce Maguire citea raportul despre incident.

— Deci, ce părere ai?

— Cea mai tânără domnișoară Giambelli e lovită în cap. Toate trei primesc un mesaj neplăcut, mânjit pe oglindă. La prima vedere? continuă ea, aruncând hârtiile la loc pe birou. Pare o farsă. Femeiască.

— Și la a doua vedere?

— Sophia Giambelli n-a fost rănită grav, dar dacă era bunica ei, putea fi mult mai serios. Oasele bătrâne se rup mai ușor. Iar după declarațiile martorilor, reiese că a zăcut în frig cel puțin cincisprezece, douăzeci de minute. Foarte neplăcut. Putea dura mult mai mult, dacă amicul nostru nu pornea s-o caute. Deci, avem o farsă răutăcioasă și o persoană care face tot ce poate ca să-i provoace.

— Iar din declarația tinerei domnișoare Giambelli reiese că numita Kristin Drake corespundă descrierii.

— A negat vehement. Nimeni n-o poate plasa în acea parte a casei, pe tot parcursul serii. Și nu există nici amprente.

— Sophia Giambelli minte? Se înșală?

— N-aș crede, își țuguie buzele Maguire. N-are niciun rost să mintă și nu mi-a lăsat impresia unei femei care să facă ceva fără rost. Și mai e și prudentă. N-ar acuza pe nimeni dacă n-ar fi sigură. Acea Drake s-a răzbunat pe ea. Nimic mai simplu. Sau mult mai complicat.

— Mă sâcâie. Dacă avem pe cineva care și-a dat osteneala să contamineze vinul, cineva dispus să omoare, de ce s-ar deranja cu ceva atât de meschin ca un mesaj pe-o oglindă?

— Nu știm dacă e sau nu aceeași persoană.

Una ducea la alta. Așa vedea Claremont lucrurile.

— Ipotetic, veriga de legătură e o vendetă contra familiei Giambelli.

— Atunci, ca să-i lovească. Va să zică, dați o ditamai petrecerea?

Vreți să vă prefaceți că totul revine la normal? Ei, atunci încasați-o pe-asta!

— Poate. Drake e o verigă de legătură. A lucrat pentru companie, a avut o aventură cu Avano. Dacă e destul de officată ca să provoace scandal la petrecere, putea și să tragă câteva gloanțe într-un amant.

— Fost amant, conform declarației ei.

Maguire se încruntă.

— Sincer, colega, calea asta era înfundată încă dinainte și nu văd atacul ăsta pe furiș incriminând-o pentru asasinarea lui Avano. Sunt stiluri diferite.

— Totuși, e interesant, nu? Familia Giambelli merge înainte ani de zile, decenii, fără să aibă niciun necaz. Și-n ultimele câteva luni, au numai necazuri. Foarte interesant.

Tyler se plimba pe-afară, cu telefonul în mână. Casa i se părea prea mică, în timp ce vorbea cu tatăl lui. Când vorbea cu tatăl lui, toată California părea prea mică.

Deși în acel moment nu prea vorbea, ci doar asculta obișnuitele lamentații.

Le lăsa să-i intre pe-o ureche și să-i iasă pe cealaltă. Clubul de țară era plin de bârfe și bancuri macabre pe seama lui. Actuala lui soție – Tyler pierduse socoteala doamnelor MacMillan care se succedaseră de-a lungul timpului – fusese umilită la băi. Invitațiile așteptate la diverse petreceri mondene nu sosiseră.

— Ai terminat?

Tyler nu așteaptă răspunsul tatălui său.

— Fiindcă, uite cum o să fie. Dacă ai vreo nemulțumire, mie mi-o spui. O dată să-l mai hărțuiești pe bunicul, și fac tot ce-mi permite legea ca să revoc contul din care trăiești de treizeci de ani încoace.

— N-ai niciun drept să...

— Nu, *tu* nu ai niciun drept. Nicio zi n-ai lucrat pentru firma asta. Până va fi gata să se dea la o parte, Eli MacMillan o conduce. Iar când se va da la o parte, am s-o preiau eu. Crede-mă, nu voi avea la

fel de multă răbdare câtă a avut el. Dacă-l mai necăjești o singură dată, vom avea mai mult decât o conversație telefonică pe tema asta.

— Mă ameninți? Plănuiești să trimiți și la mine pe cineva, ca la Tony Avano?

— Nu, știu eu cum să te lovesc unde te doare. Voi avea grijă ca toate credit cardurile tale principale să fie anulate. Ține minte, acum nu mai ai de-a face c-un bătrân. Nu te pune cu mine.

Apăsă pe buton, furios, apoi o zări pe Sophia, într-o margine a curții.

— Iartă-mă. N-am vrut să trag cu urechea.

Se apropie de el și-i cuprinse fața în mâini.

— Îmi pare rău.

— Nicio brânză. Doar o conversație cu scumpul meu tată.

Dezgustat, aruncă telefonul pe masa de grădină.

— Care-i problema?

— Am auzit buletinul meteo, au spus că la noapte va fi îngheț. Mă întrebam dacă n-ai chef de companie.

— Nu, mulțumesc. Mă descurc și singur.

Îi ridică bretonul, studiindu-i rana în curs de vindecare.

— Foarte atractiv.

— Astea întotdeauna arată mai rău după câteva zile. Dar nu mă mai simt înțepenită dimineața când mă scol. Ty... spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nimic. Am rezolvat-o.

— Da, da, tu rezolvi orice. Și eu. Enervanți mai suntem.

Îl strânse de umeri.

— Ți-am spus unde mă durea. Acum, spune-mi și tu mie.

— Taică-meu... îl sâcăie pe bunicul în legătură cu presa proastă și toate problemele cu poliția. Cică-l deranjează de la lecțiile de tenis, sau nu știu ce. I-am spus să înceteze.

— Și o va face?

— Dacă nu, vorbesc cu Helen să-i facem niște găuri în contul din bancă. Asta o să-i închidă gura destul de repede. Nenorocitul.

Nenorocitul n-a muncit o zi în viața lui – mai rău, nici măcar nu s-a străduit să arate un dram de recunoștință pentru tot ce-a primit. Nu face decât să ia, să ia și iar să ia, iar când dă de-un hop, începe să se smiorcăie. Nici nu mă mir că se înțelegea așa de bine cu taică-tău.

Își dădu seama ce spusese și înjură:

– Fir-aș al dracu', Sophia. Iartă-mă.

– Nu, nu-ți cere iertare. Ai dreptate.

Aceasta era o nouă legătură între ei, pe care până acum n-o observaseră. Poate că era timpul s-o facă.

– Ty, te-ai gândit vreodată ce noroc avem, noi doi, că anumite gene au sărit peste o generație? Semeni așa de mult cu Eli...

Îi răsfireă părul cu degetele. Ajunsesese să-i placă modul cum îi putea face firele roșcate să strălucească.

– Ești un tip dur, spuse ea, atingându-i obrazul cu buzele. Tare ca piatra. Nu te lași afectat de golul dintre tine și Eli.

Calmându-se, Tyler își rezemă ușor fruntea de a ei.

– Niciodată n-am avut nevoie de el – de tatăl meu.

„Nu așa cum ai avut tu nevoie de al tău“, adăugă, în gând.

– Nu l-am dorit niciodată.

– Iar eu am avut nevoie de al meu și l-am dorit prea mult timp. Și de-ăsta am ajuns să fim ceea ce suntem. Și îmi place cum suntem.

– Dacă stau să mă gândesc, cred că nu ești tocmai de lepădat, o mângâie el pe brațe; apoi se aplecă, sărutându-i creștetul capului. Îți mulțumesc. Nu m-ar deranja să-mi țină cineva de urât, la noapte.

– Aduc eu cafeaua.

CAPITOLUL 21

Viile erau acoperite de muguri mici, înfloriți, desfăcându-se pe măsură ce zilele tot mai lungi îi scăldau în lumina soarelui.

Pământul era deștelenit, plin de făgăduiala noilor plantări. Frunzele copacilor stăteau strânse ca niște pumni de verde crud, iar ici și colo încolțeau din pământ lăstari tineri și curajoși.

În păduri, cuiburile erau grele de ouă, iar rațele își păzeau bobocii abia ieșiți din găoace care înotau pe râu.

Luna aprilie, își spunea Tereza, însemna renaștere. Și muncă. Și speranță că iarna trecuse în sfârșit.

— Gâștele canadiene sunt pe cale să iasă din ouă, îi spuse Eli, în timp ce-și făceau plimbarea de dimineață prin ceața liniștită.

Tereza dădu din cap.

Și tatăl ei folosise același barometru natural pentru a judeca momentul recoltei de peste an.

— Va fi un an bun. A plouat mult în timpul iernii.

— Mai avem vreo două săptămâni grija înghețului. Dar cred că am ales bine momentul noilor plantări.,

Aleseseră soiuri de prima calitate – Cabernet Sauvignon, Merlot, Chenin Blanc.

Și, consultându-se cu Tyler, făcuseră același lucru și pe pământurile podgoriei MacMillan.

— În cinci ani, poate patru, le vom vedea rodind.

— Vom fi împreună de un sfert de secol, Eli, când ceea ce plantăm acum se va întoarce la noi.

— Tereza.

O luă de umeri, întorcând-o cu fața spre el, iar bătrâna simți un

fior de îngrijorare.

— Asta-i ultima mea recoltă.

— Eli...

— N-am să mor, o încurajă el, plimbându-și mâinile în lungul brațelor ei. Vreau să mă retrag. Mă gândesc serios la asta, de când am fost amândoi în Italia. Ne-am lăsat rădăcinile să se înfigă prea adânc, aici și acolo, continuă, arătând spre via MacMillan, și la *castello*. Hai să facem această ultimă plantare, noi doi, și să-i lăsăm pe copiii noștri să culeagă roadele. E timpul.

— Am discutat despre asta. Am spus că peste vreo cinci ani ne dăm la o parte. Treptat.

— Știu. Dar ultimele câteva luni mi-au reamintit cât de repede se poate sfârși o viață, chiar și un mod de viață. Există locuri pe care vreau să le văd înainte de a-mi fi sosit sorocul. Sunt obosit, Tereza, să-mi trăiesc viața după cerințele fiecărui sezon.

— Viața mea, toată, a fost totuna cu Giambelli.

Tereza se îndepărtă de el, atingând un mugur alb, delicat.

— Cum i-aș putea întoarce spatele acum, când suferă? Eli, cum le-aș putea da în primire copiilor noștri un lucru atins de mană?

— Foarte simplu, pentru că avem încredere în ei. Credem în ei, Și-au meritat șansa, Tereza.

— Nici nu știu ce să-ți răspund.

— Gândește-te. Mai e timp destul până la recoltă. Mi-am spus, nu vreau să-i las lui Ty ceea ce i se cuvine, ce merită, prin testament. Vreau să-i dăruiesc moștenirea cât sunt în viață. Anul ăsta au murit destui oameni.

Privi peste boboci, spre noile plantări.

— E timpul să lăsăm lucrurile să crească.

Tereza se întoarce spre el. Un bărbat înalt, înăsprit de vremuri, de soare și vânt, cu un câine bătrân și credincios alături.

— Nu știu dacă-ți pot da ceea ce-mi ceri. Dar am să mă gândesc.

Pilar era sigură de un lucru: nimeni nu avea ce să reproșeze

gătitului ei. De mult nu mai pregătise personal o cină în familie.

De suficient timp pentru a fi încântată de complimentele vesele dintre îmbucături și cererile de repetate a porțiilor.

Theo vorbise aproape numai el, în timp ce sora lui observa, digera și, ocazional, strecura câte o întrebare cu tâlc. Râse din toată inima când David folosi o metaforă din sport pentru a-și ilustra o opinie, iar ea și Maddy se amuzară împreună de mentalitatea bărbătească.

— Tata a jucat baseball, în colegiu, îi spuse Maddy.

— Serios? Încă un talent ascuns. Erai bun?

— Excelent. Bază întâi.

— Mda, și era așa de-ngrijorat de media loviturilor de bătă, încât cu fetele niciodată n-a trecut de baza-ntâi, pufni Theo, ferindu-se apoi cu ușurință de palma lui David.

— Multe mai știi. Era o fugă spre casă...

Se întrerupse.

— Pe-asta, oricum aș juca-o, am probleme. Așa că, în schimb, am să spun doar că a fost o cină uluitoare. Din partea mea și-a mâncăilor ăstora doi ai mei, îți mulțumesc.

— N-veți pentru ce, dar în numele celor doi mâncăi ai tăi, îți atrag atenția că tu ai luat caimacul.

— Am un metabolism intens, declară el, în timp ce Pilar se ridica de la masă.

— Așa spun toți.

— A, nu.

Îi acoperi mâna cu a lui, înainte de a apuca să strângă farfuriile.

— Regula casei. Cine gătește nu spală vasele.

— Înțeleg. Ei, e o regulă pe care pot s-o respect.

Ridică farfuria și i-o oferi:

— Distracție plăcută.

— Încă o regulă a casei, spuse el, peste hohotul de râs al lui Theo. Tata are dreptul să delege sarcini. Theo și Maddy vor fi încântați să spele vasele.

— Nici nu mă mir, oftă fata. Și tu ce faci?

— Eu voi plăti masa asta excelentă, invitând-o pe maestra culinară la o plimbare.

Ca să verifice reacțiile copiilor, se aplecă spre Pilar și o sărută cu căldură.

— Ți convine?

— Nu mă pot plânge...

Îl urmă afară din casă, savurând răcoarea serii de primăvară.

— N-am prea avut mult timp să stăm împreună în ultima vreme.

— Era și greu. Se întâmplă atâtea...

Mulțumită, își lăsă capul pe umărul lui.

— Știu că m-am învârtit prea mult în jurul Sophiei. N-am încotro. Când mă gândesc cum a fost atacată, chiar la noi în casă... Când știu că cineva a intrat și-a ieșit din camera ei, și dintr-a mea, și a mamei... M-am surprins noaptea, în pat, ascultând după zgomotele, ceea ce n-am mai făcut niciodată.

— Mă uit în unele nopți pe fereastră și văd aprinsă lumina la tine. Aș vrea să-ți spun să nu-ți faci griji, dar știu că, până se rezolvă totul, îți vei face. Cu toții ne vom face.

— Dacă te-ajută cu ceva, mă simt mai bine când mă uit pe fereastră și văd și lumina de la tine aprinsă.

— Pilar.

— Ce e?

— Au apărut unele probleme în Italia. Niște nepotriviri de cifre care au ieșit la iveală în timpul reviziei contabile. S-ar putea să trebuiască să mă duc acolo pentru câteva zile. Și nu-mi convine să plec acum.

Privirea îi trecu pe lângă ea, spre casa cu luminile aprinse la ferestrele bucătăriei.

— Copiii pot sta la vilă în lipsa ta. N-ai de ce să-ți faci griji pentru asta.

— Știu. Dar nici pe tine nu-mi place să te las singură. Vino cu mine.

— O, David...

Gândul îi produse un val de emoție. Primăvara italiană, nopțile îmbălsămate, un iubit...

Cât de minunat era că viața ei luase această întorsătură, că erau posibile asemenea lucruri.

— M-ar face mare plăcere, dar nu se poate. N-o pot părăsi pe mama tocmai acum. Iar tu ai rezolva mai ușor și mai repede tot ce ai de făcut, știind că sunt aici, cu copiii tăi.

— Trebuie neapărat să fii practică?

— N-aș vrea să fiu, răspunse ea încet. Aș vrea să spun da, să fug cu tine...

Se răsuci spre el:

— Când toate astea se vor termina, propune-mi-o din nou.

— De ce să nu ți-o propun acum? Când toate se vor termina, vino cu mine la Veneția.

— Da, își aruncă Pilar brațele pe după gâtul lui. Te iubesc, David. David încremeni.

— Ce-ai spus?

— Că te iubesc. Iartă-mă, e prea mult, prea repede, dar n-am ce face. Și nu vreau să fac nimic altceva.

— Nu ți-am cerut explicații, ci doar să repeți.

O smuci spre el, o ridică și o învârti în cerc.

— Deci, calculasem greșit. După toate socotelile mele, mai aveau să treacă încă două luni cel puțin, până te puteam face să te îndrăgostești de mine.

Buzele lui începură să-i cutreiere fața, cu patimă.

— Mi-a fost greu, continuă. Pentru că eu te iubeam deja. Ar fi trebuit să știi că n-aveai să mă lași să sufăr prea multă vreme.

Pilar își lipi obrazul de al lui. Putea să iubească. Și să fie iubită. Îi creștea inima de bucurie.

— Ce-ai spus?

— Dă-mi voie să parafrazez.

O îndepărtă din nou, ca s-o privească.

— Te iubesc, Pilar. O singură privire dacă-ți arunc. Una singură, și

încep să cred în teoria celei de-a doua șanse.

Apoi o strânse iar la piept, sărutând-o, de astă dată tandru.

— Ești a mea.

CAPITOLUL 22

Veneția era o femeie, *la bella donna*, purtându-și cu eleganță vârsta, senzuală în curbele-i lichide, misterioasă în umbrele ei.

Lumina albicioasă a soarelui o învăluia, pierzându-se în venele ei sinuoase, la cotiturile secrete.

Era un oraș cu o inimă vicleană și feminină, al cărei puls bătea în apele întunecate ale canalelor.

Faptul de a-și aminti că fusese clădită pe baze comerciale nu-i ridica lui David moralul.

Nu-l împiedica să-și dorească să se fi putut plimba cu Pilar pe străzile acelea străvechi, cumpărându-i cine știe ce flecușteț pe seama căruia ar fi făcut apoi haz ani de zile.

Contabilul turuia monoton în italiană.

David își reaminti că nu fusese trimis la Veneția ca să viseze cu ochii deschiși, ci pentru a rezolva o problemă.

— *Scusi*, ridică el o mână, dând încă o pagină a raportului gros de-un deget. Mă întreb dacă am putea să mai revedem partea asta.

Vorbea rar, împiedicându-se intenționat.

— Vreau să fiu sigur că am înțeles clar.

Așa cum sperase, tactica lui își făcu efectul asupra bunelor maniere italiene.

Cifrele îi fură explicate din nou, cu răbdare.

— Numerele, spuse italianul, trecând înțelegător la limba engleză, nu se potrivesc.

— Da, văd. Nu se potrivesc la un număr de cheltuieli departamentale. Acest lucru mă miră, *signore*, dar și mai mirat sunt de activitățile atribuite contului Cardianili. Comenzi, transporturi,

salarii, cheltuieli – toate, înregistrate foarte clar.

– *Si*. În acea parte nu există nicio... cum se spune? Discrepanță. Cifrele sunt corecte.

– Așa se pare. Din păcate, nu există niciun cont Cardianili. Giambelli nu are niciun client cu acest nume. În Roma, la adresa consemnată în dosare, nu există niciun antrepozit pe numele Cardianili. Dacă nu există clientul, și nici antrepozitul, unde credeți că au fost trimise, în ultimii trei ani, aceste comenzi?

Contabilul clipi din ochi, după ochelarii cu rame metalice.

– Nu pot spune. Este o greșeală, desigur.

– Desigur. E o greșeală.

Și bănuia cine o făcuse.

Se răsuci în scaun, adresându-se avocatului.

– *Signore*, ați avut timp să studiați documentele pe care vi le-am dat ieri?

– Da.

– Și care este numele directorului de cont însărcinat cu acest contract?

– E înscris ca Anthony Avano.

– Iar referatele, bonurile de decontare, corespondența legată de cont, sunt semnate de Anthony Avano?

– Da. Până în luna decembrie a anului trecut, această semnătură apare pe foarte multe hârtii. În continuare, apare semnătura lui Margaret Bowers.

– Va trebui să verificăm autenticitatea acestor semnături.

– Înțeleg.

– Și semnătura celui care a aprobat și comandat transporturile, cheltuielile și plățile din cont. Donato Giambelli.

– *Signore* Cutter, voi da semnăturile la verificat, voi studia problema din punct de vedere legal și vă voi face recomandări cu privire la situația în care vă aflați și măsurile pe care le aveți de luat. Voi face toate aceste lucruri, adăugă avocatul, când voi avea permisiunea de la *Signora* Giambelli personal. E o problemă delicată.

— Îmi dau seama, motiv pentru care Donato Giambelli nu a fost informat despre această întâlnire. Am încredere în discreția dumneavoastră, *signori*. Familia Giambelli nu-și mai dorește încă un scandal public, nici ca firmă, nici ca familie. Dacă mă așteptați un moment, vă rog, ca să vorbesc cu *La Signora*, în California, și să-i relatez ceea ce tocmai am discutat.

— Vă caută *signore* Giambelli, *signore* Cutter.

— Mulțumesc. Spuneți-i că-l primesc imediat.

Să transpire puțin, hotărî David.

Dacă și aici veștile circulau la fel de rapid ca în majoritatea companiilor, Don știa deja că avusese loc o întâlnire. Contabili, avocați, întrebări, dosare. Și era îngrijorat.

Dacă era deștept, avea la îndemână o explicație rezonabilă. Răspunsuri pregătite, un țap ispășitor.

Cea mai inspirată reacție ar fi fost furia, indignarea. Și ar fi contat din greu pe loialitatea familiei, ca să-l scoată la liman.

Don se duse personal la ușă și o deschise, pentru a-l vedea pe Donato învârtindu-se prin antecameră.

— Don, îți mulțumesc că ai venit. Scuză-mă că te-am lăsat să aștepți.

— Părea ceva important, așa că mi-am făcut timp.

Intrând, Donato scrută rapid încăperea. Când văzu că era goală, se mai relaxă.

— Ei, cu ce te pot ajuta?

Să începem, își spuse David, așezându-se la birou.

— Mi-ai putea explica despre contul Cardianili.

Don se albi la față. Aruncând priviri într-o parte și-n alta, își forță un zâmbet nedumerit.

— Nu înțeleg.

— Nici eu, confirmă binevoitor David. De-asta îți cer să-mi explici.

— Ei, haide, David. Îi acorzi prea mult credit memoriei mele. Nu

mai țin minte fiecare cont, fiecare detaliu. Dacă-mi lași puțin timp ca să adun dosarele și informațiile...

— A, le am deja aici, bătu David cu un deget în raportul de pe birou.

„Nu e prea isteț“, conchise el. „E surprins. Și nepregătit.“

— Semnătura ta apare pe mai multe bonuri de decontare, corespondență și alte hârtii privitoare la acest cont.

— Semnătura mea apare pe multe documente contabile.

Don începea să asude – vizibil.

— Nu mi le pot aminti pe toate.

— Țasta ar trebui să iasă în evidență. Întrucât nu există. Nu există niciun cont Cardianili, Donato. S-au generat considerabil de multe hârtii pentru el, au intrat în joc o mulțime de bani. Referate, cheltuieli – dar niciun contract. Niciun om cu numele de...

Făcu o pauză, deschizând dosarul, pentru a scoate o filă cu antetul firmei Giambelli.

— ... Giorgio Cardianili, cu care pari să fi corespondat de mai multe ori în ultimii ani. Omul nu există, nici antrepozitul cu adresa în Roma unde au fost trimise mai multe transporturi de vin. Antrepozitul, unde ai călătorit tu în interes de afaceri de două ori în ultimele opt luni, pe banii firmei, nu e acolo. Cum explici asta?

— Nu înțeleg, sări Donato în picioare, dar nu părea scandalizat; era speriat de-a binelea. De ce anume mă acuzi?

— Pe moment, de nimic. Îți cer să-mi explici acest dosar.

— N-am nicio explicație. Nu cunosc dosarul, și nici contractul.

— Atunci, cum de apare în el semnătura ta? Cum de contul tău de cheltuieli a fost taxat cu peste zece milioane de lire, în legătură cu acest contract?

— E o greșeală...

Donato își umezi buzele. Smulse foaia cu antet din dosar.

— Un fals. Cineva se folosește de mine ca să fure bani de la *La Signora*, de la familia mea. *Mia famiglia*, spuse el, bătându-se peste inimă cu o mână care tremura. Voi începe imediat cercetările.

„Nu, nu e deloc deștept“, decise David. „Nici pe departe.“

— Ai patruzeci și opt de ore.

— Cum îți permiți? Cum îndrăznești să-mi dai un asemenea ultimatum, când cineva îmi jefuiește familia?

— Ultimatumul, cum îl numești tu, provine de la *La Signora*. Așteaptă explicațiile tale peste două zile. Între timp, toate activitățile acestui cont vor fi înghețate. Peste două zile, toate hârtiile pe care le-a generat problema asta vor fi predate poliției.

— Poliției?

Don se făcu alb la față. Începu să vorbească strident, ascuțit:

— Dar e ridicol! E clar că e o problemă internă. N-avem nevoie de investigații din afară, de publicitate...

— *La Signora* vrea rezultate. Cu orice preț.

Înterupându-se, Don făcu un efort să gândească, să găsească o frânghie de care să se agațe.

— Cu Tony Avano ca director de cont, e ușor să găsim sursa problemei.

— Într-adevăr. Numai că nu l-am identificat pe Avano ca șef al contului.

— Evident, am presupus...

Se șterse la gură cu dosul mâinii.

— Un cont major...

— N-aș zice despre Cardianili că e major. Ia-ți cele două zile, îi spuse calm David. Și urmează-mi sfatul. Gândește-te la soția și copiii tăi. *La Signora* va arăta mai multă compasiune, dacă ești alături de familie.

— Nu-mi vorbi despre familie. Nici despre poziția mea. Toată viața am lucrat la Giambelli. *Sunt* un Giambelli. Și voi mai fi mult timp după ce tu ai să pleci. Dă-mi dosarul.

— Poți să-l iei...

Neluându-i în seamă mâna întinsă poruncitor, David închise dosarul.

— ... Peste patruzeci și opt de ore.

David se mira că Donato Giambelli fusese atât de nepregătit. De *neștiutor*.

Nu și nevinovat, își spuse el, în timp ce traversa Piața San Marco.

Donato își vârâse mâinile în rahat pân-la coate. Dar nu el organizase escrocheria. Avano, poate.

Foarte posibil, deși suma delapidată sub numele lui era o nimica toată pe lângă cât umflase Donato.

Dar Avano era mort de patru luni.

Vizita în Italia risca să se prelungească, tocmai când dorea mai mult să se întoarcă acasă.

Comandă un pahar de vin, se uită la ceas și își scoase telefonul celular.

— Maria? Aici David Cutter. Pilar poate veni?

— Un moment, domnule Cutter.

Ultima oară când fuseseră împreună, făcuseră dragoste în mașina lui, la marginea viei.

Ca doi adolescenți amețiți. Atât de dornici, de disperați să se atingă...

Amintirea îi stârnea un dor dureros.

— David?

Faptul că vorbea cam cu sufletul la gură îl făcu să zâmbească. Se grăbise.

— Sunt în Piața San Marco, spuse el, ridicând paharul de vin și sorbind. Beau un Chianti interesant și mă gândesc la tine.

— E și muzică?

— O mică orchestră, vizavi, cântând melodii americane. Cam strică momentul.

— Deloc! Nu și pentru mine.

— Ce fac copiii?

— Bine. De fapt, cred că Maddy și cu mine suntem pe cale să ne împrietenim – cu prudență. Theo s-a despărțit de fata cu care se întâlnea.

- Julie?
- Julie a fost astă iarnă, David. Carrie. A jurat să se lase de fete și să-și dedice viața muzicii.
- Am trecut și eu prin asta. S-ar putea să dureze... o zi.
- Am să te-anunț. Pe-acolo cum merg lucrurile?
- Acum, că te aud, mai bine. Le spui copiilor că-i sun diseară? Pe la șase, ora voastră.
- Bine. Cred că nu știi când vii acasă?
- Încă nu. Sunt unele complicații. Mi-e dor de tine, Pilar.
- Și mie mi-e dor de tine. Îmi faci o favoare?
- E ca și făcută.
- Mai stai un timp, bea-ți vinul, ascultă muzica și uită-te cum se schimbă lumina. Am să mă gândesc la tine.
- Și eu la tine. Pa.

Respirând nesigur, puse paharul pe masă. Aruncă lângă el câteva lire și se ridică.

De ce-ar mai fi pierdut vremea? Ce loc era mai potrivit decât Veneția, ca să cumpere un inel pentru femeia iubită? Când se întoarse, și prima vitrină pe care o văzu fu a unei bijuterii, David consideră că era un semn.

Inelul avea cinci pietre, dispuse în formă de inimă. Cinci pietre, își spuse el, apropiindu-se.

Câte una pentru fiecare dintre ei și copiii lor.

Își imaginează că albastrul era safir, roșul rubin, iar verdele smarald.

De piatra vânătă și cea aurie nu era sigur.

Dar ce conta? Arăta perfect.

Peste o jumătate de oră ieși, cu inelul în buzunar, având gravată data când îl cumpăraseră.

Fără să se grăbească, David lăsa tensiunea de peste zi să se dizolve, în timp ce absorbea înserarea la Veneția.

Trecu peste un pod, pornind prin întunericul unei străzi întortocheate.

Ridică privirea, când dintr-o fereastră de deasupra lui se revărsă lumina, și zâmbi văzând o femeie tânără care începea să strângă rufele întinse la uscat.

Avea părul negru, revărsat în jurul umerilor.

Cânta, cu o voce frumoasă și veselă, răsunând pe strada pustie.

Momentul i se întipări în memorie.

Don se opri și se întoarse, cu gândul de a o saluta. Și, făcând această mișcare, își salvă propria viață.

Simți durerea, o arsură neașteptată în umăr.

Auzi, vag, un fel de explozie înfundată, în aceeași clipă în care fața femeii devenea neclară.

Apoi începu să cadă, încet, la nesfârșit, într-o zarvă de țipete și pași, până rămase fără cunoștință, plin de sânge, pe caldarâmul rece al străzii venețiene.

— Ați avut noroc, domnule Cutter.

David încercă să privească fața omului.

Medicamentele pe care i le dăduseră medicii erau pesemne cele mai puternice.

Nu simțea nici durere, dar nici altceva.

— Mi-e greu să vă dau dreptate. Regret, v-am uitat numele.

— DeMarco. Locotenent DeMarco. Medicul spune că aveți nevoie de odihnă, desigur. Dar am câteva întrebări să vă pun. Poate, dacă-mi spuneți ce vă mai amintiți...?

Își amintea o femeie drăguță care strângea rufele și felul cum se reflectau luminile pe apă și pe pietre.

— Mă plimbam, începu el. Inelul lui Pilar... Tocmai cumpărasem un inel.

— E la mine. Calmați-vă. Am la mine inelul, portofelul dumneavoastră, ceasul. Sunt în siguranță.

DeMarco era bondoc și cam chel.

Compensa cu o mustață neagră și stufoasă care-i acoperea buza de sus.

Vorbea într-o engleză precisă și corectă.

— Am văzut o femeie la fereastră... își aduna rufele. Era o imagine pitorească. M-am oprit s-o privesc. În clipa următoare, am fost lovit. Am simțit...

Încet, ridică o mână la umăr.

— Cred că am fost împușcat.

— Ați mai fost împușcat vreodată?

— Nu, se strâmbă el. Probabil am leșinat.

— N-ați văzut cine a tras?

— N-am văzut decât caldarâmul repezindu-se spre mine.

— De ce credeți că ar fi vrut cineva să vă împuște, domnule Cutter?

— Nu știu. În scop de jaf, cred...

— Totuși, nu vi s-au luat bunurile de valoare. Cu ce treabă la Veneția?

— A... sunt director de operațiuni la Giambelli-MacMillan. Aveam niște întâlniri.

— Aha. Lucrați pentru *La Signora*.

— Într-adevăr.

— Înțeleg bine că *La Signora* are niște probleme în America...?

— Da, dar nu văd ce legătură au cu tâlhăria mea la Veneția. Trebuie să le telefonez copiilor mei.

— Da, da, se aranjează. Cunoașteți pe cineva la Veneția care v-ar putea dori răul, domnule Cutter?

— Nu.

Imediat ce răspunse, se gândi la Donato.

— Nu, repetă el. Nu cunosc pe nimeni care m-ar împușca pe stradă. Ați spus că aveți lucrurile mele, domnule locotenent. Inelul pe care l-am cumpărat, portofelul, ceasul... și servietă...

— Nu s-a găsit nicio servietă.

DeMarco se rezemă de spătar.

Femeia care fusese martoră a atentatului spusese că victima avea o servietă.

- Ce conținea servieta?
- Hârtii de la birou, răspunse David. Doar hârțoage.

Era dificil, își spuse Tereza, să facă față atât de multor lovituri. Sub un asediu atât de constant, spiritul începe să se îndoiaie.

Ținându-și spinarea cât putea de dreaptă, intră în salonul de familie, împreună cu Eli.

Știa că cei doi copii erau acolo, așteptând telefonul de la tatăl lor.

Maddy stătea tolănită pe canapea, cu nasul într-o carte, iar Theo zdrăngănea la pian.

Pilar ridică privirea de pe broderie.

Văzând expresia de pe fața mamei sale, simți că-i îngheța inima.

Ghergheful îi alunecă din mâini, în timp ce se ridica încet în picioare.

– Mama...?

– Stai jos, te rog. Theo, îi făcu ea un semn băiatului, ca să tacă. Maddy. Mai întâi, trebuie să vă spun că tatăl vostru e bine.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Maddy, ridicându-se de pe canapea. A pățit ceva. De-asta n-a sunat. Nu întârzie niciodată cu telefoanele.

– A fost rănit, dar acum e bine. E la spital.

– Un accident?

Pilar se apropie, punând o mână pe umărul lui Maddy. Fata i-o strânse cu putere.

– Nu, nu un accident. A fost împușcat.

– Împușcat?

Theo se ridică de la pian. Groaza îi aducea în gură un gust amar, de fiere.

– Nu se poate, e o greșeală. Cine să-l împuște pe tata?

– A fost dus imediat la spital, continuă Tereza. Am vorbit cu medicul. Nu e nimic grav.

– Ascultați-mă, interveni Eli, luându-i pe cei doi copii de câte o mână. Nu v-am spune că e bine, dacă n-ar fi așa. Știu că sunteți speriați și îngrijorați, cum suntem și noi. Dar doctorul a spus foarte

clar. Tatăl vostru e un om sănătos și în putere. Își va reveni complet.

— Vreau să vină acasă...

Buza lui Maddy tremura.

— Vreau să vină acasă acum.

— Va veni acasă imediat ce-l externează din spital, îi răspunse Tereza. Voi face toate aranjamentele necesare. Tatăl tău te iubește, Madeline?

— Sigur că da!

— Știi ce îngrijorat e pentru tine în clipa asta? Pentru tine și fratele tău, iar îngrijorarea îl împiedică să se odihnească, să se vindece. Are nevoie să fiți puternici.

Când sună telefonul, Maddy se repezi să răspundă:

— Alo? Alo! Tăticule!

Din ochi îi șiroiau lacrimi, tremura din creștet până-n tălpi. Totuși, când Theo vru să-i ia receptorul, îl plesni peste mână.

— E okay...

Vocea i se frânse și o privi pe Tereza.

— Da, e okay, repetă ea, ștergându-se cu mâna la nas. Așa că, ia auzi: ai să păstrezi glonțul?

În timp ce asculta glasul tatălui ei, o văzu pe *La Signora* dând din cap aprobator.

— Mda, Theo e și el aici, trage de mine. Pot să-i dau una? Prea târziu, i-am și dat-o. Mda, poftim, ți-l dau.

Îi dădu receptorul fratelui ei.

— Ești o tânără puternică, o lăudă Tereza. Tatăl tău poate fi foarte mândru.

— Să vină acasă, okay? Vreau doar să vină acasă.

Se refugie în brațele lui Pilar, pentru a putea plânge în voie.

CAPITOLUL 23

O dureau capul ca o rană deschisă, dar asta era nimic pe lângă durerea din inimă. Nu le luă în seamă și-și ocupă locul la birou.

Trecând peste obiecțiile lui Eli și Pilar, Tereza le permisesese copiilor să asiste la acea întrunire de urgență. Aveau dreptul să știe de ce credea că fusese atacat tatăl lor.

— Am vorbit cu David, începu ea, zâmbindu-le celor doi copii. Înainte de a veni medicul, să-l obligi să se odihnească.

— Semn bun, se așeză Sophia lângă Theo; părea atât de tânăr, atât de lipsit de apărare. Când sunt răniți, bărbații parc-ar fi niște copii mici. Numai despre asta vorbesc.

— Fugi d-aci. Suntem, cum se zice... stoici.

Theo se străduia, dar tot simțea junghiuri în stomac.

— Oricum, continuă Tereza, cu aprobarea medicului, va veni acasă în câteva zile. Între timp, poliția anchetează incidentul. Am vorbit și cu omul însărcinat cu investigațiile.

Îi cercetase și dosarul, rapid și necruțător. DeMarco era un polițist bun.

— Au existat câțiva martori. Au o descriere, deși nu prea clară, a agresorului. Nu știi dacă-l vor găsi, nici dacă asta are vreo importanță deosebită.

— Cum puteți spune asta?!? se smuci Maddy în fotoliu. A tras în tatăl meu.

Aprobându-i reacția, Tereza i se adresă ca unei persoane de-o seamă cu ea.

— O spun pentru că bănuiesc că a fost angajat s-o facă. Ca să ia niște hârtii aflate în posesia tatălui tău. Un act de auto-apărare

dezorientat și vrednic de tot disprețul. În mai multe contracte au apărut... discrepanțe. Azi a devenit clar, prin eforturile lui David, că nepotul meu deturna bani din firmă, într-un cont-fantomă.

— Donato...

Sophia simți un junghi ascuțit în inimă.

— Te fura?

— Ne fura.

Tereza acceptase deja această realitate.

— S-a întâlnit cu David, la cererea mea, azi după-amiază, și și-a dat seama că în curând i se vor descoperi faptele. Asta a fost reacția lui. Familia mea v-a făcut să suferiți, le spuse ea lui Theo și Maddy. Sunt șefa familiei și răspund pentru această suferință.

— Tata lucrează pentru dumneavoastră. Își face meseria.

Continuând să simtă goluri în stomac, Theo strânse din dinți.

— Ticălosul ăla e de vină, nu dumneavoastră. L-au închis?

— Încă nu. Mai întâi, trebuie să-l găsească.

Vocea ei era plină de dispreț.

— Și-a părăsit soția și copiii și a fugit. Îți dau cuvântul meu că va fi găsit; și pedepsit. Am eu grijă.

— Va avea nevoie de bani, interveni Tyler. De resurse.

— Trebuie să se ducă cineva la Veneția ca să lămurească situația, se ridică Sophia. Plec în seara asta.

— Nu permit ca și altcineva dintr-ai mei să fie în pericol...

— *Nonna*, dacă Donato se folosea de un contract ca să delapidaze fonduri, l-a ajutat cineva. Tatăl meu. E sânge din sângele meu, continuă ea în italiană, la fel ca și dintr-al tău. Și onoarea mea e în joc, alături de a ta. Nu-mi poți refuza dreptul de a îndrepta lucrurile.

Trase aer în piept și reluă în engleză:

— Astă seară plec.

— Pe naiba, se încruntă Tyler. Astă seară plecăm.

— N-am nevoie de doică.

— Mhm, sigur.

Ridicând ochii, îi aruncă o privire tăioasă ca oțelul.

— Miza e egală pentru amândoi, Giambelli. Te duci tu, mă duc și eu. Voi verifica viile, crama, îi spuse el Terezei. Dacă e ceva în neregulă pe-acolo, am să observ. Urma hârtiilor o las în seama hârțogăresei.

Vasăzică așa, își spuse Tereza, privind spre Eli. Următoarea etapă a ciclului. Trecem greutățile în spinarea tinerilor.

— De acord, spuse ea, fără să ia în seamă pufnetul șuierător al Sophiei. Mama ta va fi mai puțin îngrijorată, dacă nu ești singură.

— Nu, răspândesc doar îngrijorarea mea pentru două persoane. Cu Gina și copiii ei ce e?

— Li se va asigura tot necesarul. Nu cred în plata pentru păcatele părinților.

Tereza se întoarse spre Sophia, susținându-i privirea.

— Cred în copil.

Primul lucru pe care-l făcu David când fu externat din spital – mai bine zis, când se externă singur – fu să cumpere flori.

Nu-i era ușor să ducă ditamai buchetele, trei la număr, pe străzile aglomerate ale Venetiei, cu un braț susținut într-o eșarfă, dar reuși.

Până la urmă, reuși să găsească locul unde fusese împușcat.

Ridică privirea.

Deși azi nu mai erau rufe întinse la uscat, fereastra stătea deschisă.

Nu se aștepta s-o găsească acasă, intenționa să lase florile pe prag sau să găsească un vecin binevoitor. Dar ușa se deschise de cum ajunse pe palier.

— *Signorina.*

— *Si?*

Îl privi nedumerită, apoi fața ei drăguță se lumineă.

— *Signore! Come sta? Oh, oh, che bellezza!*

Luă florile, făcându-i semn să intre.

— Azi dimineață am sunat la spital, continuă ea rapid, în italiană. Au spus că vă odihniți. Am fost așa de speriată. Nu-mi venea să cred că se poate întâmpla așa ceva, chiar în fața... O! se bătu ea cu palma

peste frunte. Ești american, continuă în engleză, cu atenție. *Scusami*. Scuze. Nu am engleză bun.

— Vorbesc italiana. Voiam să vă mulțumesc.

— Mie? Eu n-am făcut nimic. Vă rog, intrați, ședeți. Sunteți foarte palid.

— Ați fost aici.

Privi prin apartament. Mic, simplu, cu accente drăguțe.

— Dacă nu erăți, și dacă nu mă uitam în sus pentru că vă strângeați rufele și arătați atât de frumos, acum s-ar putea să nu mai fi stat de vorbă. *Signorina*, îi luă el mâna, ducând-o la buze. *Mille grazie*.

— *Prego*.

Tânăra înclină capul.

— O poveste romantică. Să vă fac o cafea.

— Nu vă deranjați.

— Vă rog, dacă v-am salvat viața, trebuie să am grijă de dumneavoastră.

Și duse florile la bucătărie.

— Ăăă... începu David, unul dintre motivele pentru care mă plimbam atât de târziu e că, înainte de cină, cumpărasem ceva. Un inel de logodnă pentru femeia pe care o iubesc.

— Aha...

Oftând, tânăra lăsă florile pe bufet. Îl mai privi o dată, lung.

— Ghinionul meu. Norocul ei. Dar tot am să vă fac o cafea.

— Nu mi-ar strica. *Signorina*, nu vă cunosc numele.

— Elana.

— Elana, sper să nu mă înțelegeți greșit. Cred că ești a doua femeie din lume ca frumusețe.

Elana râse, începând să pună florile într-o vază.

— Da, e foarte norocoasă.

Când ajunse la ușa camerei, David era frânt de oboseală și de durere.

Hotărâse să nu plece spre casă în seara aceea.

Avea noroc dacă-l mai țineau puterile cât să se dezbrace și să se culce, necum să-și mai facă și bagajele.

În timp ce se chinuia să bage cu mâna stângă cheia în broască, ușa se deschise brusc.

— Aici erai! Își propti Sophia mâinile în șolduri. Ți-ai pierdut mințile? Ieși singur din spital, umbli de capul tău prin Veneția... Uită-te la tine, ești palid ca moartea. Cretini mai sunteți voi, bărbații...

— Mulțumesc, mulțumesc mult. Pot să intru? E, totuși, camera mea.

— Ty te caută peste tot, îl ajută ea să intre, prinzându-l de brațul nevătămat.

— Nici chiar în Italia nu-s în stare să facă mâncare comestibilă în spitale, se așază David pe un scaun. Poți să mori de foame. Și-n plus, n-așteptam pe nimeni, așa de repede. Ce-ați făcut, v-ați teleportat aici?

— Am plecat aseară.

Destupă un flacon și-i dădu o pastilă.

— Asta ce e?

— Contra durerii. Ai plecat din spital fără rețetă.

— Droguri. Mi-ai adus droguri. Hai să ne căsătorim!

— Niște cretini, repetă ea, scoțând o sticlă de apă din frigider.

David, unde-ai *fost*?

— Să-i duc flori unei femei frumoase.

Se rezemă de spătar, întinzând mâna după sticlă, dar Sophia o retrase.

— Ai fost la o femeie?

— Am băut o cafea cu femeia care mi-a salvat viața.

Pe gânduri, Sophia își înclină capul.

— Cred că e-n regulă. Cum arată?

— I-am spus că e a doua femeie din lume ca frumusețe, dar aș zbura-o imediat pe locul trei, dacă mi-ai da odată apa aia afurisită.

Nu mă fă să mestec pastila asta, te implor.

Sophia îi dădu sticla, apoi se lăsă pe vine în fața lui.

— David, îmi pare-așa de rău pentru ce s-a întâmplat.

— Mda, și mie. Copiii sunt okay, da?

— Sunt bine. S-au cam speriat, dar și-au revenit destul ca Theo să-nceapă să găsească foarte interesant faptul că ai fost împușcat...
Iar Maddy vrea să studieze glonțul.

— Asta-i fetița mea!

— Sunt niște copii extraordinari.

— Și Pilar? Sper că nu e prea răscolită...

— Cum să nu fie! Dar o să-și revină când ajungi acasă.

— Și cum să-mi împachetez lucrurile cu-o singură mână?

— Nicio grijă. Ți le împachetez eu.

— Serious? Îți mulțumesc.

— Nicio problemă. Hai, în pat cu tine...! O, iartă-mă! exclamă ea, când David scoase un țipăt.

— Nu, nu brațul e problema. Cutia... E-n buzunar, și m-am lăsat pe ea.

Dădu s-o scoată, dar Sophia fu mai rapidă.

— Cumpărăm suveniruri, va să zică...

O deschise și făcu ochii mari.

— O, Doamne.

— Cred că este cazul să-ți spun. L-am cumpărat pentru mama ta.

O voi cere în căsătorie.

Săltându-se într-un cot, încercă s-o privească, dar căzu la loc.

— Ai vreo obiecție?

— S-ar putea să am, având în vedere că acum cinci minute m-ai cerut în căsătorie pe mine, canalie cu două fețe.

Cu ochii cam înlăcrimați, Sophia se așeză pe marginea patului.

— E minunat, David. O să-i placă la nebunie.

— E tot ce mi-am dorit vreodată. Frumoasa mea Pilar. Voi avea mare grijă de ea.

— Știu că vei avea. Anul n-a ajuns nici la jumătate, continuă ea,

încet. Toate merg așa de repede. Dar unele, unele merg în direcția potrivită.

Se aplecă să-l sărute pe obraz.

— Hai, acum închide puțin ochii, tătucule.

Dormi două ore și, când se trezi, se simțea ca un om care fusese împușcat.

Dar care scăpase cu bine. Acum, stând în capul oaselor și primind supă, trase concluzia că putea începe să gândească din nou.

— Ți-a revenit culoarea în obraji, îi spuse Sophia.

— Și mintea la cap. Mă pui și pe mine la curent?

— Pot să-ți spun atâta cât știu. Îl caută pe Donato, nu numai poliția ci și un detectiv particular angajat de bunicii mei. Au interogat-o pe Gina. Am auzit că e isterică și susține că nu știe nimic. O cred. Dacă știa ceva, iar Don o lăsa de izbeliște cu copiii, s-ar fi repezit să-l înfunde. N-au putut-o identifica pe amanta lui. Dacă o iubește, așa cum mi-a spus, cred c-a luat-o să-i țină de urât.

— Cam nasol pentru Gina.

— Mda... se îndepărtă Sophia de masă, sătulă să mai tot simuleze că mânca. Știi, îmi cam plăcea Don. Pe Gina n-o suportam, iar de progeniturile ei, ce să mai vorbesc. Iar acum a părăsit-o un soț adulter, hoț, probabil și ucigaș. Și... fir-ar să fie, nu simt nimic pentru ea. Pur și simplu nu pot.

— Nu e imposibil ca ea să-l fi tapat de bani, silindu-l să bage mâna în conturi.

— Chiar dacă a făcut-o, Don răspunde de faptele lui. Oricum, nu asta e problema. Pur și simplu n-o suport. Nu pot și gata. Sunt îngrozitoare.

Luă o bucată de pâine, începând să ronțăie în timp ce se plimba prin cameră.

— Se presupune că Don își ascunsese niște fonduri sustrate de la firmă. Destul ca să-i ajungă o vreme, cred, dar sinceră să fiu, nu e atât de deștept încât să se dea la fund.

— De acord. L-a ajutat cineva.

— Tatăl meu.

— Până la un punct, continuă David, privind-o. Și, după moartea lui, poate Margaret. Contribuția lor, dacă a existat, a fost minimă. Insuficientă ca să mă convingă că vreunul din ei a jucat un rol principal.

Sophia se opri.

— Crezi că s-a folosit altcineva de ei?

— Cred că s-ar putea ca tatăl tău să fi închis doar ochii. Cât despre Margaret, ea de-abia începea să se orienteze.

— După care a fost omorâtă, completă încet Sophia. Tatăl meu a fost omorât și el. Toate se pot înscrie într-un ciclu. Oarecum.

— Posibil. Totuși, Don nu are mintea destul de limpede pentru a fi organizat o manevră care să le scape contabililor de la Giambelli ani de zile. El era cârțița, omul cu relațiile. Planurile însă le-a făcut altcineva. Poate amanta lui, adăugă el, ridicând din umeri.

— Poate. Au să-l găsească. Pe vreo insulă tropicală, făcând plajă sau plutind cu fața în jos alături. Până-l caută, noi să revedem ceea ce știm.

Se așează din nou la masă.

— Donato putea să fi umblat la vin sau să plătească pe cineva ca s-o facă.

— Știu.

— Nu pot să înțeleg motivul. Din răzbunare? De ce să prejudicieze reputația și securitatea financiară a firmei care-l hrănea?

— Și de ce-a furat hârtiile?

— Nu știi, David. Poate că nu mai gândea rațional. Și-o fi închipuit că, dacă tu mureai, el lua dosarele și cu asta se termina totul. Până una alta, avem de înfruntat încă un coșmar de *public relations*.

Îl treceau nădușelile ca pe-un porc. Ușile terasei erau larg deschise, iar aerul răcoros care se înălța de pe Lacul Como adia în

cameră. Asta nu-i oprea transpirația. I-o făcea doar rece ca gheața.

Așteptase ca femeia să adoarmă, după care se strecurase în salonul alăturat. Nu fusese în stare de nimic, dar ea îl înțeleșese. Cum și-ar fi putut menține un bărbat erecția, într-o asemenea situație?

Crezuse că fusese abil. Foarte abil. Până când văzuse buletinul de știri. Propriul lui chip, la televizor. Era recunoscător că nu-l văzuse și ea. O putea ține ușor la adăpost de ziare și televiziune.

Dar nu puteau rămâne acolo. Cineva avea să-l vadă, să-l recunoască.

Avea nevoie de ajutor și nu cunoștea decât o singură sursă.

Cu mâinile tremurându-i îngrozitor, formă numărul din New York.

— Donato la telefon.

— Mă așteptam.

Jerry se uită la ceas, calculând.

— Ai fost foarte ocupat, Don.

— Țștia cred că eu l-am împușcat pe David Cutter.

— Da, știi. La ce te-ai fi așteptat?

— N-am fost... N-am făcut-o eu.

Nu-și mai găsea cuvintele în engleză.

— *Dio*. Mi-ai spus să plec din Veneția imediat, când te-am anunțat ce zicea Cutter. Și am plecat. Nici măcar pe-acasă n-am mai trecut. Pot s-o dovedesc, șopti el, disperat. Pot dovedi că nu eram la Veneția când a fost împușcat.

— Serios? Nu văd la ce ți-ar folosi, Don. Se spune că ai angajat un ucigaș.

— Am angajat un... adică, cum? Țștia zic c-am angajat pe cineva ca să-l împuște? Ce rost avea? Era prea târziu. Chiar tu ai spus.

— Uite cum văd eu lucrurile...

Mergea din ce în ce mai bine, își spuse Jerry. Mai bine și mai frumos decât își imaginase vreodată.

— Ai omorât doi oameni, probabil trei, cu Avano. David Cutter,

continuă el, amuzat de bolboroseala bâlbâită a lui Donato. Ce mai contează unul în plus sau în minus? Ai încurcat-o-n stil mare, amice.

— Am nevoie de ajutor. Trebuie să ies din țară. Am bani, dar nu-mi ajung. Îmi trebuie un... un... un pașaport. Un nume nou, o schimbare de fizionomie.

— Toate astea sună foarte rezonabil, Don, dar de ce mi le spui mie?

— Mi le poți aranja.

— Îmi supraestimezi posibilitățile și interesul față de tine. Hai să considerăm conversația asta o încheiere a asocierii noastre de afaceri.

— Nu-mi poți face asta. Dacă pic eu, pici și tu.

— A, n-aș crede. Între noi doi nu se poate stabili nicio legătură.. Am avut eu grijă. De fapt, când închid telefonul, am de gând să sun la poliție și să le spun că m-ai căutat, iar eu am încercat să te conving să te predai. Nu le va fi greu să-ți dea de urmă, după convorbirea asta. Te-am avertizat cinstit, având în vedere relațiile noastre anterioare. Eu în locul tău aș întinde-o, și cât mai repede.

— Nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat... Tu ai fost cu ideea.

— Așa sunt eu, plin de idei.

Senin, Jerry își examinează manichiura.

— Dar, dacă observi, eu n-am omorât pe nimeni. Fii deștept, Don, dacă te duce mintea. Fugi.

Închise, după care își turnă un pahar de vin și-și aprinse și un trabuc, ca să-i cadă mai bine. Apoi, ridică receptorul și formă numărul poliției.

CAPITOLUL 24

Cu un amestec de ușurare și regret, David privea Veneția rămânând în urmă.

— N-aveai niciun motiv să te scoli din pat și să te ții după mine până la aeroport, îi spuse el lui Tyler, în timp ce vaporețul își croia drum prin traficul nautic de dimineață. N-am nevoie de doică.

— Mda, toată lumea spune asta, în ultima vreme.

Tyler sorbi din cafea, cocoșându-și umerii în aerul umed și răcoros.

— Începe să mă enerveze.

— Știi să mă urc și singur în avion.

— Așa ne-am înțeles: eu te urc aici, ei te iau în primire acolo. Asta-i viața.

David îl privi mai atent. Tyler era neras, cu o expresie posomorâtă. Din cine știe ce motiv, acest lucru îl învioră.

— Ai avut o noapte grea?

— Era loc și de mai bine.

— Ai să te poți întoarce ușor înapoi? Stai cam prost cu italiana...

— Pupă-mă-n cur.

David râse, schimbându-și ușor poziția umărului.

— Așa, acum mă simt mai bine. Îți face greutate Sophia?

— De douăzeci de ani îmi face greutate. M-am obișnuit.

— Dacă-ți dau un sfat, ai să m-arunci peste bord? Nu uita, sunt rănit.

— Când e vorba de Sophia, n-am nevoie de sfaturi.

Împotriva propriei voințe, îl privi mohorât.

— Ce sfat?

— Ține-o tot așa. Cred că nimeni n-a mai bruftuluit-o vreodată. Cel puțin, niciun bărbat. Dacă nu te omoară pentru asta, e a ta.

— Mulțumesc, da' poate că n-o vreau.

David se rezemă de spătar, savurând traversarea.

— Da, da, chicoti el. Mie-mi spui?

Pilar le deschise ușa polițiștilor. Cel puțin de data asta, îi așteptase.

— Domnule detectiv Claremont, doamnă detectiv Maguire, vă mulțumesc că ați venit. Știu că sunteți ocupați, așa că vă sunt recunoscătoare că v-ați deranjat.

Pregătise deja cafele și biscuiți și îi servi de cum se așezară. Claremont și Maguire schimbare o privire, pe la spatele ei, după care Maguire ridică din umeri.

— Ce-am putea face pentru dumneavoastră, domnișoară Giambelli?

— Să mă liniștiți, sper. Ceea ce, știu, nu e datoria dumneavoastră.

— Ce anume v-ar interesa? o întrebă Claremont.

— Știu că departamentul dumneavoastră ține legătura cu autoritățile italiene.

Pilar se așeză, dar nu se atinse de cafea.

— După cum probabil știți deja, mama mea are o anumită influență pe-acolo. Locotenentul DeMarco ne-a dat toate informațiile posibile. Știu că vărul meu a vorbit ieri cu Jeremy DeMorney, iar Jerry a informat poliția din New York despre telefon. Era destul de îngrijorat pentru a-l suna pe tatăl meu vitreg ca să-l anunțe personal.

— Dacă sunteți atât de bine informată, nu știu ce v-am mai putea spune noi.

— Domnule detectiv Claremont, aceasta e familia mea.

Pilar lăasă declarația să-și facă efectul.

— Știu că, în cele din urmă, autoritățile au putut localiza telefonul dat de Don în zona Lacului Como. Mai știu și că plecase, când au venit să-l rețină. Vă întreb de ce, după părerea dumneavoastră, l-a

asasinat vărul meu pe so... pe Anthony Avano.

— Domnișoară, puse Maguire cafeaua deoparte. Datoria noastră nu e să emitem speculații. Noi culegem probe.

— Ținem legătura de luni de zile. Mi-ați cercetat viața, până în cele mai personale amănunte. Înțeleg că natura meseriei dumneavoastră presupune o anumită distanțare profesională, dar v-aș solicita puțină înțelegere. Este posibil ca Donato încă să mai fie în Italia. Fiica mea e și ea în Italia, doamnă detectiv Maguire. Un om la care țin foarte mult a fost cât pe ce să fie omorât. Altul, cu care am fost căsătorită treizeci de ani, a și murit. Singurul meu copil e la șase mii de mile depărtare. Vă rog, nu mă lăsați fără niciun ajutor.

— Domnișoară Giambelli...

— Alex, îl întrerupse Maguire. Îmi pare rău, Pilar, dar nu-ți pot spune ceea ce vrei să auzi. Pur și simplu nu știu răspunsul. Îl cunoști pe vărul tău mai bine decât mine. Spune-mi tu.

— Zile întregi, nici nu m-am gândit la altceva, începu Pilar. Aș vrea să pot spune că eram apropiați, că-i înțeleg mintea și sufletul. Dar nu reușesc. Acum o săptămână, aș fi spus: „A, Donato... Poate fi un nătărău, dar e bun din fire.” Acum nu mai încap nicio îndoială că e un hoț, că el și omul cu care am fost căsătorită furau în cârdășie de la femeia care le asigura existența.

Își luă cafeaua, ca să aibă ceva de făcut cu mâinile.

— Au furat de la mine. De la fiica mea. Însă chiar și așa, chiar și știind asta, când încerc să mi-l imaginez omorând un om pe care-l cunoștea de atâția ani, nu reușesc. Nu pot pune pistolul în mâna lui Don. Nu știu dacă fiindcă așa este, sau numai pentru că nu suport eu ideea.

— Ești îngrijorată să nu-i facă ceva fiicei tale. N-ar avea niciun motiv.

— Dacă a făcut toate acele lucruri, înseamnă că există motive suficiente!

David stătea pe canapeaua din living, bând ceai. Maddy, așezată

la picioare, își ținea capul rezemat de genunchii lui, jucându-se cu colierul pe care i-l adusese de la Veneția. Nu era o jucărie, ci o bijuterie adevărată. Theo avea pe nas ochelarii de soare de la casa de modă și, din când în când, se admira în oglindă.

— Ei, acum, că te-ai instalat, eu trebuie să mă duc.

Pilar se aplecă peste spătarul canapelei, sărutându-l.

— Bine ai venit acasă.

O fi fost el handicapat, dar brațul sănătos îi era destul de rapid. O apucă imediat de mână.

— Unde te grăbești?

— Ai avut o zi grea. O să vă ducem dorul, în casa asta, le spuse ea lui Theo și Maddy. Sper să mai veniți.

Maddy își frecă obrazul de genunchiul lui David, cu ochii spre fața lui Pilar.

— Tată, n-ai adus de la Veneția niciun cadou pentru domnișoara Giambelli?

— De fapt...

— Ei, acum m-am liniștit, îl strânse Pilar de umărul nevătămat. Mi-l dai mâine. Acum trebuie să te odihnești.

— M-am odihnit șase mii de mile. Și nu mai suport încă un ceai. Vrei să duci tava la bucătărie și să mă lași un minut singur cu copiii?

— Sigur. Mâine îți dau un telefon, să văd cum te mai simți.

— Nu fugi, o preveni el, în timp ce începea să strângă ceștile. Așteaptă-mă.

Își schimbă poziția pe canapea, încercând să-și găsească cuvintele, în timp ce Pilar ieșea cu tava.

— Ascultați... Theo, vrei să stai jos un minut?

Theo se trânti pe canapea.

— Putem să aruncăm o privire la decapotabile? E așa de marfă să gonești cu capota jos. Gagicile mor după treaba asta.

— Of, Theo, se răsuci Maddy spre el. Nu poți obține o decapotabilă dacă-i spui c-ai s-o folosești la agățat fete. Oricum, taci din gură și lasă-l să ne spună că vrea s-o ceară în căsătorie pe

domnișoara Giambelli.

Zâmbetul lui David păli.

— De unde naiba știi? Întrebă el. Mai că mă sperii.

— Gândesc logic, atâta. Asta voiai să ne spui, nu?

— Voiam să discutăm. Acum mai are vreun rost s-o facem?

— Bravo, tată, îi dădu Theo o palmă zdravănă pe spate. Mișto treaba.

— Mulțumesc, Theo. Maddy?

— Când ai o familie, trebuie să rămâi alături de ea. Uneori, oamenii nu...

— Maddy...

— Mhm, dădu ea din cap. O să rămână, fiindcă așa vrea. Poate că e mai bine.

Peste doar câteva minute, David o conducea pe Pilar spre casă, pe la marginea viei. Luna începea să se înalțe pe cer.

— Serios, David, știi drumul spre casă, și nu trebuie să ieși pe frigul ăsta.

— Am nevoie de aer, de mișcare și de câteva minute cu tine.

— Maddy și Theo au mai multă nevoie de tine.

— Dar tu?

Pilar își înlănțui degetele printre ale lui.

— Mă simt mult mai liniștită. N-am vrut să-mi pierd controlul, la aeroport.

— Vrei să știi adevărul? Mi-a plăcut. Prinde bine la orgoliu, ca o femeie să plângă pentru un bărbat.

Ridică la buze cele două mâini unite, sărutându-i degetele, în timp ce ajungeau pe cărarea din grădină.

— Îți mai amintești prima noapte? Aici ne-am întâlnit. Erai superbă! Și furioasă. Vorbeai singură.

Se opri, îmbrățișând-o încet.

— În noaptea aceea, am vrut să te ating. Acum, pot s-o fac.

Își plimbă degetele pe obrazul ei.

— Te iubesc, Pilar.

— David. Și eu te iubesc.

— Te-am sunat din San Marco, am vorbit cu tine în timp ce cânta muzica și scădea lumina. Mai ții mine?

— Sigur că da. În seara când ai fost...

— Șșt, îi acoperi el buzele cu un deget. Am închis și am rămas gândindu-mă la tine. Și am știut.

Scoase cutia din buzunar.

Pilar făcu un pas înapoi. Simți o greutate pe piept și o cuprinse panica.

— David, așteaptă...

— Nu mă descuraja. Nu fi rațională, nu fi rezonabilă. Mărită-te cu mine și gata.

După un moment de efort, râse încurcat.

— Nu reușesc s-o deschid. Dă-mi o mână de ajutor...

Lumina stelelor îi lucea în păr, argintiu strălucitor pe fondul auriu-închis. Ochiul îi erau limpezi, plini de iubire și veselie. Cu respirația întretăiată, Pilar simți un miros slab de iasomie și trandafiri timpurii. Totul era perfect; atât de perfect, încât o înspăimânta.

— David, am mai trecut amândoi prin asta, șștim că nu întotdeauna reușește. Ai doi copii care au suferit deja.

— N-am mai trecut prin asta împreună și șștim amândoi că, pentru a reuși, e nevoie de doi oameni care s-o dorească. Nu-i vei face pe copiii mei să sufere, pentru că, așa cum a spus fiica mea cea stranie și minunată, nu vei rămâne cu noi din datorie, ci din dorință. Ceea ce e mult mai bine.

O parte din povară i se ridică de pe inimă.

— A spus ea asta?

— Da. Theo, fiind laconic ca orice bărbat, a spus doar că-i mișto treaba.

Lui Pilar i se împăienjneau ochii, dar își înghiți lacrimile. Era momentul să vadă deslușit.

- Zi-i că-i cumperi o mașină, și va spune tot ce vrei să auzi.
- Acum vezi de ce te iubesc? L-ai și descifrat.
- David, am aproape cincizeci de ani.

David nu făcu decât să zâmbească.

- Și?
- Și...

Deodată, se simți prost.

- Cred că trebuia doar s-o mai spun o dată.
- Bine, deci ești bătrână. M-am prins.
- Nu mult mai bătrână decât...

De astă dată se întrerupse, pufnind, când David râse.

- Nu mai pot gândi limpede.
- Atunci, s-o luăm așa. Indiferent ce scrie în certificatul de naștere, indiferent de ce-ai făcut sau n-ai făcut până acum, te iubesc. Vreau să-mi trăiesc restul vieții cu tine, să avem aceeași familie. Așa că ajută-mă odată să deschid nenorocita asta de cutie.

- O deschid eu.

Se aștepta ca degetele să-i tremure, dar erau sigure. Apăsarea din piept dispăruse.

- E minunat...

Numără pietrele și înțelese ce simbolizau.

- E perfect.

David luă inelul din cutie și i-l puse pe deget.

- La fel mă gândeam și eu.

Când Pilar intră în casă, Eli pregătea ceaiul, în bucătărie.

- Ce face David?
- Bine, cred. Mai bine decât mă așteptam.

Își trecu degetul peste inel, care-i dădea o senzație atât de nouă și de firească, pe deget.

- Are nevoie doar de odihnă.
- N-avem cu toții? oftă Eli. Mama ta s-a dus în birou. Îmi fac griji pentru ea, Pilar. Azi, abia dacă a mâncat.

— Îi duc un ceai.

Își trecu o mână peste spatele lui.

— O s-o scoatem la capăt, Eli.

— Știu, dar încep să mă întreb care va fi prețul. E o femeie mândră. Iar ceea ce se întâmplă îi rănește mândria.

Grijile lui Eli o rodeau și pe Pilar, în timp ce urca spre cabinetul mamei sale, cu tava. Îi trecu prin minte că era pentru a doua oară în seara aceea când îi ducea ceai cuiva care probabil nu-l dorea.

Totuși, era un gest menit să calmeze, și avea să-și dea toată silința.

Ușa era deschisă, iar Tereza stătea la birou. Avea în față un registru deschis.

— Mama, intră Pilar. Aș vrea să nu te mai chinuiești așa. Ne faci de râs pe toți.

— N-am poftă de ceai, Pilar, nici de companie.

— Ei bine, eu am.

Puse tava pe masă și începu să toarne.

— David arată remarcabil de bine. Mâine, vei vedea cu ochii tăi.

— Mi-e rușine că unul dintre-ai noștri a fost în stare de așa ceva.

— Și, desigur, numai tu ești de vină. Ca întotdeauna.

— Dacă nu eu, cine?

— Cel care a tras în el. Și eu mă gândeam, îmi îngăduiam să mă gândesc, că eram vinovată pentru toate lucrurile rușinoase pe care le făcea Tony.

— Voi nu erați rude de sânge.

— Nu, îl alesesem eu, ceea ce era și mai rău. Dar nu răspundeam pentru ceea ce făcea. Dacă am fost responsabilă cu ceva, e pentru că i-am permis ceea ce mi-a făcut *mie*, și Sophiei.

Aduse ceașca la birou.

— Giambelli înseamnă mai mult decât vin.

— Ha. Crezi că e nevoie să mi-o spună cineva?

— Cred că e nevoie să ți se spună acum. Cred că e nevoie să ți se aducă aminte tot ce s-a făcut, atâția ani. Milioanele de dolari pe care i-a dat familia pentru opere de caritate. Nenumăratele familii care

și-au câștigat existența cu ajutorul companiei. Muncitorii, podgorenii, distribuitorii, funcționarii... Fiecare depinde de noi, iar noi ce facem, mama?

Se așează pe marginea biroului, observând satisfăcută că reușise să-i capteze atenția.

— Muncim, ne facem griji și mizăm pe vreme în fiecare sezon. Ne străduim și nu ne pierdem credința. Asta nu s-a schimbat. Și niciodată nu se va schimba.

— Am fost nedreaptă cu el, Pilar? Cu Donato?

— Te mai întrebi? Acum înțeleg de ce e îngrijorat Eli. Dacă-ți spun adevărul, ai să mă crezi?

Obosită, Tereza se ridică de la birou, pornind spre fereastră. În întuneric, nu putea distinge viile.

— Tu nu minți niciodată. De ce nu te-aș crede?

— Poți fi aspră. Uneori, ești de-a dreptul înspăimântătoare. Când eram mică, te vedeam umblând prin vie și mi se părea că erai un general din cărțile de istorie. Pe urmă te opreai, studieai o viță, vorbeai cu un muncitor. Întotdeauna le știai numele.

— Un bun general își cunoaște trupele.

— Nu, mama, majoritatea nu și le cunosc. Soldații nu sunt decât niște pioni fără nume. Așa trebuie să fie, pentru ca generalul să-i poată trimite în luptă, necruțător. Tu le-ai știut întotdeauna numele, fiindcă pentru tine conta cine erau. Sophia le știe și ea. Țasta-i darul pe care l-a primit de la tine.

— Doamne, cât mă liniștești.

— Sper. N-ai fost niciodată nedreaptă. Nici cu Donato, nici cu altcineva. Și nu ești răspunzătoare pentru lăcomia, cruzimea sau egoismul celor care nu văd decât niște pioni fără fețe.

— Pilar.

Tereza își rezemă fruntea de geam, cu un gest de oboseală atât de rar pentru ea, încât Pilar se ridică repede și se apropie.

— *Signore* Baptista. Mă urmărește gândul.

— Mama. El nu te-ar învinui niciodată... Nici mort n-ar acuza-o

pe *La Signora*. Și cred că ar fi dezamăgit de tine, dacă ar ști că te acuzi singură.

— Sper să ai dreptate. Poate că am să beau totuși ceaiul.

Se întoarce, atingând-o pe obraz.

— Ai o inimă bună și puternică. Am știut-o. Dintotdeauna. Dar ai și o viziune mai limpede decât credeam.

— Mai largă, cred. Am avut nevoie de mult timp pentru a-mi face curaj să-mi scot ochelarii de cal. Și mi-a schimbat viața.

— În bine. Mă voi gândi la ce ai spus.

Dădu să se așeze, apoi văzu lucirea pietrelor pe degetul lui Pilar. Mâna i se repezi într-acolo, apucând-o strâns.

— Și asta ce mai e?

— Un inel.

— Văd și eu că e un inel, replică sec Tereza. Dar nu cred că l-ai cumpărat în locul celui pe care-l purtaseși cândva.

— Nu, nu eu l-am cumpărat. Și nu e un înlocuitor. Ți se răcește ceaiul.

— Nu-l aveai când ai plecat să-l iei pe David de la aeroport.

— Observ că nu ți-a slăbit deloc vederea, nici chiar când cazii pe gânduri. În regulă. Voiam să-i spun Sophiei mai întâi, dar... Mama, David m-a cerut de soție. Am răspuns da.

— Înțeleg.

— Atâta tot? Altceva nu mai ai de spus?

— N-am terminat.

Tereza trase mâna lui Pilar sub lampa de pe birou, examinând inelul, pietrele.

Și ea recunoștea simbolurile. Și prețuia asemenea lucruri.

— Ți-a dăruit o familie pe care s-o porți pe deget.

— Da. Familia lui și a mea. A noastră.

— E greu pentru o femeie cu o inimă ca a ta să refuze un asemenea gest.

— Mi-ai spus ce părere ai despre un lucru din inima mea. Acum, îți voi spune și eu ție. Odată, un bărbat te-a cerut de nevastă. Ai

primit. A! ridică ea un deget, înainte ca Pilar să răspundă. Pe-atunci, erai doar o fetișcană. Acum ești femeie și ai ales un bărbat mai bun.

Cara.

Îi cuprinse fața în mâini, sărutând-o pe amândoi obraji.

— Mă bucur pentru tine. Și-acum, am o întrebare să-ți pun.

— Pune-o.

— De ce l-ai trimis acasă, și pe urmă mi-ai adus ceaiul? De ce nu l-ai adus pe el aici, ca să-mi ceară binecuvântarea, mie și lui Eli, și să bem șampanie, așa cum se cuvine? Lasă... alungă ea răspunsul. Cheamă-l acum. Cheamă-i pe toți.

— Mama. E obosit, nu se simte bine.

— Nu chiar atât de obosit și se simte bine ca să-ți fi ciufulit părul și să-ți șteargă rujul cu sărutări. Cheamă-l, ordonă ea, pe un ton care nu mai admitea nicio replică. Trebuie să procedăm cum se cuvine, ca în familie. Vom merge jos, desfacem vinul cel mai bun și o sunăm pe Sophia, la *castello*. Îmi plac copiii lui, adăugă ea, întorcându-se spre birou, unde închise registrul și îl puse la loc. Fata va primi perlele mamei mele, jar băiatul, butonii de argint ai tatălui meu.

— Îți mulțumesc, mama.

— Mi-ai dat – tuturor ne-ai dat – un motiv de sărbătorire. Spune-le să se grăbească, mai ordonă ea și ieși, dreaptă și zveltă, strigând după Maria să aducă vinul.

PARTEA A PATRA

RODUL

Cine cumpără o clipă de voie bună c-un vaiet de-o săptămână?
Sau vinde veșnicia pentru-o jucărie?
Pentr-un dulce bob de strugur, cine vinul îl distruge?

WILLIAM SHAKESPEARE

CAPITOLUL 25

Locotenentul DeMarco își mângâia mustața cu un deget.

— Vă mulțumesc că ați venit, *signorina*. Informațiile pe care mi le-ați adus, dumneavoastră și *Signore MacMillan*, sunt interesante. Le vom verifica.

— Ce înseamnă asta, „le vom verifica“? V-am spus că vărul meu se ducea la *castello* pentru relații cu amanta, pentru întâlniri clandestine cu un concurent și pentru discuții cu o angajată pe care am concediat-o personal.

— Nimic din toate acestea nu e ilegal, își desfăcu DeMarco mâinile. Sunt interesante, suspecte chiar, motiv pentru care le voi cerceta. Oricum, întâlnirile nu puteau fi tocmai clandestine, din moment ce mulți angajați de la *castello* și podgorii știau despre ele.

— Nu cunoșteau identitatea lui Jeremy DeMorney, nici legătura dintre el și La Coeur, spuse Tyler, acoperind mâna Sophiei cu a lui. De unde rezultă că DeMorney era implicat în sabotajul care s-a soldat cu câteva victime omenești. E posibil să fie implicați și alții de la La Coeur sau cel puțin să fie informați.

Întrucât nu-i putea da mâna la o parte, Sophia strânse pumnul.

— Jerry e strănepotul actualului președinte al firmei La Coeur. E un om ambițios și inteligent, care-i purta pică tatălui meu. Și, foarte probabil, familiei. Toate părțile din piață pierdute de Giambelli în timpul acestor crize au fost profitabile pentru La Coeur.

DeMarco o ascultă cu răbdare.

— Și nu mă îndoiesc că, atunci când li se vor prezenta informațiile, autoritățile vor dori să-l interogheze pe acest Jeremy DeMorney. Evident, fiind cetățean american, cu reședința la New

York, eu n-o pot face. Acum principala mea grijă e găsirea lui Donato Giambelli.

— Care vă scapă aproape o săptămână, sublinie Sophia.

— Ieri am aflat identitatea tovarășei lui de drum sau poate ar trebui să spun a femeii care presupunem că îl însoțește. Credit cardul lui *signorina* Chezzo prezintă câteva cheltuieli substanțiale. Chiar în acest moment aștept și alte informații.

— Evident că a folosit credit cardul ei, replică nervoasă Sophia. E el idiot, dar prost nu e. Are destulă minte ca să-și acopere urmele și să plece cât mai repede din Italia. În Elveția, cred. A vorbit cu Jerry din districtul Como. Până la graniță sunt doar câteva minute. Grănicerii de-acolo abia dacă se uită la pașaport.

— Știm, iar autoritățile elvețiene ne ajută. Nu e decât o chestiune de timp.

— Timpul costă scump. Familia mea a suferit luni de zile pe plan personal, emoțional și financiar. Până nu e prins și interogat Donato, până nu ne asigurăm că nu se mai plănuiește niciun sabotaj, nu putem avea liniște.

— Vă înțeleg, *signorina*.

— Tatăl meu a murit. Vreau să știu cine l-a ucis și de ce. Chiar de-ar trebui să-l vânez eu însămi pe Donato, de-ar trebui să mă lupt personal cu Jeremy DeMorney și să înfrunt întreaga organizație La Coeur pentru a afla aceste răspunsuri, credeți-mă c-o voi face.

— Nu aveți suficientă răbdare.

— Dimpotrivă, am avut remarcabil de multă răbdare, declară ea, ridicându-se. Acum, am nevoie de rezultate.

DeMarco ridică un deget, în momentul când sună telefonul. În timp ce asculta, expresia i se schimbă ușor. Când termină, își împreună mâinile.

— Iată și rezultatele. Poliția elvețiană tocmai l-a reținut pe vărul dumneavoastră.

Fusese ridicat dintr-o mică stațiune cuibărită în munți, la nord de

Chur, lângă granița cu Austria. Nu urmărea decât să se îndepărteze cât mai mult de Italia – dar, în timp ce privea spre nord, Donato uitase să se uite unde punea piciorul. Amanta lui nu era atât de neghioabă pe cât o credea, și nici pe departe atât de loială. Văzuse un buletin de știri la televizor și-i găsisse banii ascunși în geanta de călătorie.

Luase banii, își cumpărase bilet de avion și dăduse un telefon anonim. Iar acum Donato era într-o celulă din Elveția, deplângându-și soarta și blestemând toate femeile din lume.

În timp ce era dus la vorbitor, își netezi părul. Nu conta cine venise, atâta vreme cât era ascultat. Când o văzu pe Sophia, moralul i se ridică brusc. Sângele apă nu se face, își spuse el.

– Sophia! *Grazie a Dio!*

Și se repezi pe scaun, bâjbâind cu telefonul. Sophia îl lăsă să turuie, să-și descarce panica, rugămintile, disperarea. Și, cu cât o lungea, cu atât se îngroșa zidul din jurul inimii ei.

– *Stai zitto.*

Ordinul ei îl făcu să tacă. Probabil își dăduse seama că-și reprezenta bunica și avea o expresie rece, necruțătoare.

– Nu mă interesează scuzele, Donato. N-am venit să-ți ascult balivernele jalnice, cum că totul e o greșeală îngrozitoare. Să nu-mi ceri ajutorul. Ei voi pune întrebările, iar tu vei răspunde. Pe urmă, hotărâm ce e de făcut. E clar?

– Sophia, trebuie să asculți...

– Ba nu trebuie deloc. L-ai omorât pe tatăl meu?

– Nu. *În nome di Dio!* Doar nu poți crede asta.

– În situația care s-a creat, mi-e foarte ușor s-o cred. Ai prădat familia.

Donato începu să nege, iar Sophia lăsă telefonul jos și se ridică. În panică, Donato bătu cu palma în geam, țipând. Când gardienii se apropiară, Sophia le făcu semn să-l lase în pace și luă din nou telefonul.

– Ce voiai să spui?

— Da. Am furat. Am greșit, am fost un prost. Gina mă scoate din minți. Mă tot pisează să-i mai dau. Mai vrea copii, mai vrea bani, de toate mai vrea. Am luat bani. Ce conta? mi-am spus. Te rog, Sophia, *cara*, doar n-o să-i lași să mă țină în închisoare numai pentru niște amărăți de bani.

— Nu? Ba cred că da. Bunica mea, poate, nu. Dar nu era vorba numai de bani. Ai umblat și la vin. Ai omorât un bătrân nevinovat. Pentru bani, Don? Cât valora Baptista pentru tine?

— A fost o confuzie, un accident. Jur. Trebuia doar să i se facă puțin rău. Știa... Văzuse... Am făcut o greșală.

— Ce știa, Donato? Ce văzuse?

— În vie. Amanta mea. Ne dezaproba și i-ar fi putut spune lui *Zia Tereza*.

— Dacă mai continui să mă iei drept proastă, plec și te las să putrezești aici. Vreau să aud adevărul, Don. Tot.

— A fost o greșală, îți jur. Am fost indus în eroare.

Disperat, își smuci gulerul.

— Urma să fiu plătit, înțelegi, și aveam nevoie de bani. Dacă firma avea probleme, dacă se făcea presă proastă, dacă urmau procese, aș fi fost plătit mai mult. Baptista a văzut... cu cine vorbisem. Sophia, te rog. Eram furios, foarte furios. Am muncit așa de greu. *La Signora* nu m-a prețuit niciodată. Orice om are mândria lui. Voiam să mă prețuiască.

— Și soluția era să-i ataci reputația, să omori un bătrân nevinovat?

— Prima oară a fost un accident. Și era vorba de reputația companiei...

— E una și aceeași. Nu-mi spune că nu știi.

— M-am gândit că, dacă se creează probleme, ajut să se rezolve și-o să vadă...

— Și ești plătit din două surse. Cu *signore* Baptista n-a mers. Nu s-a îmbolnăvit, a murit de-a binelea. Și l-au îngropat crezând că-i cedase inima. După care, aproape imediat, *La Signora* a reorganizat compania.

— Da, da, și m-a răsplătit cumva pentru toți anii cât am muncit?
Indignat sincer, bătu cu pumnul în masă.

— A avansat o americană, să mă ia pe mine la întrebări!

— Așa că ai omorât-o pe Margaret și ai încercat să-l omori și pe David.

— Nu, pe Margaret nu. Un accident. Eram disperat. Se uita la contracte, la referate. Trebuia... voiam... doar s-o mai întârzii, un timp. De unde era să știu că avea să bea atât de mult vin. Un pahar, cel mult două, ar fi îmbolnăvit-o doar.

— Ce nesimțire din partea ei, să-ți dea planurile peste cap. Ai trimis pe piață sticle cu vin otrăvit. Ai pus în pericol vieți omenești.

— N-am avut încotro. N-am avut. Trebuie să mă crezi.

— Tatăl meu știa? Despre vin? Că se umblase la el?

— Nu. Nu, pentru Tony era doar un joc. Afacerile erau jocul lui. Nu știa despre contul-fantomă, pentru că nu s-a ostenit niciodată să se uite. Nu-l cunoștea pe Baptista, cum nu cunoștea, pe nimeni care lucra în vie. Nu era viața lui, Sophia, era viața mea.

Sophia stătu câteva clipe pe gânduri. Tatăl ei fusese un om slab, dar nu participase la crime, nici la sabotaje. Era măcar o mică mângâiere.

— L-ai adus pe DeMorney la *castello*, la cramă. Ai primit bani de la el? Te-a plătit ca să-ți trădezi propria familie.

— Ascultă-mă, coborî el vocea până la șoaptă. Ferește-te de DeMorney. E un om periculos. Trebuie să mă crezi. Indiferent ce-am făcut eu, trebuie să mă crezi că n-am vrut să ți se întâmple niciun rău. El nu se va da înapoi de la nimic.

Când Sophia ieși de la vorbitor, Tyler observă că părea epuizată. Stinsă. Înainte de a-i spune ceva, ea îi atinse mâna.

— Încă nu mă întreba nimic. Voi aranja o conferință prin telefon, din avion, ca să le spun pe toate o dată.

— Bine. Atunci, să încercăm așa.

O cuprinse în brațe, strângând-o cu putere.

— Mulțumesc. Te descurci câteva zile fără lucrurile pe care ți le-ai luat la *castello*? Vor fi împachetate și expediate. Trebuie să mergem acasă, Ty. Am nevoie să fiu acasă.

— E cea mai bună veste de câteva zile încoace.

— Îl crezi?

Tyler o așteptase să spună totul. Acum, Sophia se plimba prin salonul avionului, sorbind a treia ceașcă de cafea.

— Cred că e un om prost, cu un spirit slab și egoist. Cred că s-a convins că moartea lui *signore* Baptista și cea a lui Margaret au fost doar două accidente nefericite. S-a lăsat folosit pentru bani și, din amor propriu, de un om incomparabil mai deștept. Acum îi pare rău, dar cel mai rău îi pare că a fost prins. Cred însă, sunt convinsă, că se teme de Jerry. Nu cred că Don l-a omorât pe tatăl meu. Și nici că el a încercat să-l omoare pe David.

— Te gândești la DeMorney.

— Cine altul? Numai că nu va fi deloc ușor s-o dovedim.

Tyler se ridică și-i luă cafeaua din mână.

— Las-o mai moale, un timp.

— Nu pot. Cine altul ar putea fi? Am observat că nu erai de acord cu mine, când am vorbit.

— Încă nu sunt sigur ce să cred. Nu văd de ce ar fi avut tatăl tău o întâlnire cu Jerry, la tine în apartament, nici de ce, după atâta timp și atâtea planuri, Jerry l-ar fi omorât. De ce să riște, de ce să se complice. Nu-mi sună verosimil. Dar eu nu-s polițist, și nici tu nu ești.

— Va trebui să-l interogheze. Fie și pe baza declarațiilor unuia ca Donato, tot va trebui. O să se fofileze...

Se opri, trăgând aer în piept.

— Facem escală la New York, pentru realimentare.

— Trei țări într-o singură zi.

— Bun venit în lumea mea.

— Nu vei scoate nimic de la el, Sophia.

- Voi avea măcar șansa să-l scuipe în față.
 - Mda, e și asta ceva.
- Iar el ar fi avut satisfacția de a o privi.
- Știi cum să dai de el? Orașul e mare.
 - Relațiile sunt punctul meu forte.

CAPITOLUL 26

Jerry dăduse și el câteva telefoane. De la telefoane publice. Nu-l considera pe Donato o problemă prea mare, mai mult un detaliu incomod. Își jucase rolul, terminase cu el. Fu mai mult amuzat decât nemulțumit, când paznicul din hol îl anunță că avea vizitatori. Pregătit să se distreze, spuse să le dea drumul, apoi se întoarse spre femeia de lângă el:

— Avem musafiri. O veche prietenă de-a ta.

— Jerry, în seara asta avem de muncit pe brânci două ore, își destinse Kris picioarele, pe canapea. Cine e?

— Fosta ta șefă. Ce-ar fi să desfacem o sticlă de Pouilly- Fuiss? Din nouăzeci și șase.

— Sophia! sări Kris în picioare. Ce cauță aici?

— Vom afla, răspunse el, când se auzi soneria. Fii cuminte, bine? Adu vinul.

Porni spre ușă.

— Ce surpriză plăcută! N-aveam idee că ești în oraș.

Se aplecă s-o sărute pe obraz. Sophia fu promptă, dar Tyler se mișcă mai repede. Mâna lui se propti cu putere în pieptul lui Jerry..

— Să nu facem pe proștii, murmură el.

— Scuze, se retrase Jerry, ridicând ambele mâini. Nu știam că situația dintre voi s-a schimbat. Intrați. Tocmai destupam un vin. O cunoașteți amândoi pe Kris.

— Da. Ce drăguț, comentă Sophia. De vin ne vom lipsi, mulțumim. Nu stăm mult. Se pare că te bucuri de toate favorurile noului tău patron, Kris.

— Prefer stilul noului șef decât al șefei vechi.

— Sunt sigură că ești mult mai prietenoasă cu asociații.

— Domnișoarelor, vă rog, interveni Jerry, închizând ușa. Aici suntem între profesioniști. Știm că experții se mută mereu de la o firmă la alta. Asta-i viața în afaceri. Sper că n-ai venit ca să mă certți că ți-am suflat-o. La urma urmei, și Giambelli l-a sedus pe cel mai bun specialist al nostru, anul trecut. Apropo, ce mai face David? Am auzit că a avut o mică problemă la Veneția, recent.

— O duce bine. Spre norocul lui Kris, politica firmei Giambelli nu include tentativele de asasinare a foștilor angajați.

— Dar se pare că nu e o politică destul de puternică împotriva războaielor interne. Am fost șocat să aud despre Donato, se așează Jerry pe un braț al canapelei.

— N-avem microfoane la noi, DeMorney, zise Tyler, punându-i Sophiei o mână pe braț. Așa că poți termina cu circul. I-am făcut lui Don o vizită. A avut câteva lucruri interesante de spus despre tine. Cred că poliția nu va întârzia prea mult după noi.

— Serios?

Fusese rapid, își spuse Jerry, dar se părea că nu tocmai destul de rapid.

— Am prea multă încredere în sistemul nostru ca să cred că poliția va acorda credit elucubrațiilor unui individ care și-a jefuit propria familie. E o perioadă dificilă pentru tine, Sophia, se ridică el din nou. Dacă pot face ceva...

— Poți să te duci dracului, dar nu sunt sigură c-o să te primească. Trebuia să fiți mai atenți – amândoi, adăugă ea, dând din cap spre Kris. Ați fost la *castello*, în cramă, în fabrica de îmbuteliere...

— Nu e ilegal, ridică Jerry din umeri. De fapt, se și obișnuiește ca firmele concurente să-și facă asemenea vizite. În fond, am fost invitați. Și tu, ca și oricare al membru al familiei tale, sunteți oricând bineveniți la La Coeur.

— L-ai folosit pe Donato.

— Vinovat, își desfăcu Jerry mâinile. Dar, din nou, n-a fost nimic ilegal. El m-a abordat. Mă tem că era nemulțumit la Giambelli, de o

bună bucată de vreme. Am discutat despre posibilitatea de a veni la La Coeur.

— I-ai spus să contamineze vinul. L-ai învățat cum s-o facă.

— Asta e ridicol și jignitor. Ai grijă, Sophia. Înțeleg că ești tulburată, dar soluția nu e să arunci asupra mea problemele familiei tale.

— Uite cum a fost...

Tyler își petrecuse timpul zborului analizând totul.

Se așeză, comod.

— Ai vrut că cauzezi necazuri, necazuri mari. Avano se culcase cu nevastă-ta. Oricărui bărbat îi e greu să înghită așa ceva, chiar dacă individul le răstoarnă pe toate femeile care-i ies în cale.

— Nevastă-mea nu te privește, MacMillan.

— Dar era a ta, și Avano la fel. Afurisiții de Giambelli îi dăduseră ticălosului frâu liber. Acum, trebuia să existe o cale de a apuca frâul ăla, ca să-i spânzuri pe toți. Poate știai despre delapidările lui Avano, poate nu. Dar știai destul despre Don. Și el își înșela soția, și era în termeni destul de buni cu Avano. Don e un tip prietenos. Nu ți-era greu să te apropii de el și să insinuezi că La Coeur l-ar fi vrut în echipă. Mai mulți bani, mai multă putere. Ai mizat pe nemulțumirile lui, pe nevoile și orgoliul lui. Ai aflat despre contul-fantomă, așa că acum îl aveai la mână.

— Bâjbâi, MacMillan, iar bâjbâielile mă plictisesc.

— Lasă că imediat devine mai interesant. Avano o umflă pe subalterna directă a Sophiei. Îi plimbă momeala pe la nas, iar tu începi să obții o mulțime de informații confidențiale. Ți-a oferit bani, Kris? Sau doar un cabinet pe colț, cu placă mare și lucioasă de alamă?

— Nu știu ce vrei să spui...

Totuși, Kris se îndepărtă de Jerry, grăbită și prudentă.

— Relațiile mele cu Tony n-au avut nicio legătură cu funcția de la La Coeur.

— S-o crezi tu, replică nepăsător Tyler. Între timp, DeMorney, tu

ai continuat să-l joci pe degete pe Don, să-l înfunzi mai adânc. Tot mai adânc. Avea niște probleme bănești – cine nare? I-ai împrumutat o mică sumă – prietenește. Și l-ai ademenit cu transferul la La Coeur. Ce se mai putea pune la bătaie? Informații secrete? Nu erau de-ajuns.

– Compania mea n-are nevoie de informații secrete.

– Nu e compania ta.

Când văzu fulgerul de furie în ochii lui Jerry, Tyler înclină capul.

– Ai vrea tu să fie. I-ai spus lui Don să contamineze vinul, doar câteva sticle, l-ai arătat cum să facă, pentru ca pe urmă să apară ca un erou. La fel cum și tu aveai să fii un erou la La Coeur, fiind pregătit să intervii în momentul când firma Giambelli primea lovitura.

– Jalnic.

Pe sub costumul croit impecabil, pe Jerry începeau să-l treacă sudorile.

– Nimeni n-o să-ți creadă povestea asta de adormit copiii.

– A, poliția s-ar putea să se distreze destul de bine. Hai s-o terminăm, propuse Tyler. Don încurcă borcanele și bătrânul moare. Pe tine nu te deranjează cu nimic. Acum, îl apucaseși pe Don de ceafă. Dacă vorbește, intră pentru crimă. Între timp, Giambelli merge mai departe, Avano e bine mersi, iar unul dintr-ai tăi trece în tabăra dușmană.

– Am reușit să ne vedem de treabă și fără ajutorul lui David Cutter.

Încercă să toarne vinul, chipurile nepăsător, dar observă că-i tremura mâna.

– Și mi-ai răpit destul timp.

– Sunt aproape gata. Deschiseseși deja un al doilea front, curtând una dintre mințile de la promovare, alimentându-i frustrările și invidiile. Când începea criza, cum aveai să te asiguri, sectorul de public relations de la Giambelli urma să fie dezechilibrat.

– Eu n-am avut nicio legătură, interveni Kris, luându-și servieta, pentru a începe să-și îndese hârtiile înăuntru. Nu știu nimic despre

ce vorbiți.

— Poate că nu. Stilul tău e mai degrabă înjunghiatul pe la spate.

— Nu mă interesează ce credeți sau ce aveți de spus. Eu plec de-aici.

Și se repezi pe ușă afară, trântind-o în urma ei.

— Din partea ăsteia, n-aș conta pe prea multă loialitate, comentă Tyler. Ai subestimat-o pe Sophia, DeMorney, la fel cum pe tine te-ai supraestimat. Ai obținut criza, ai vărsat sânge, dar nu ți-a fost de-ajuns. Voi ai mai mult, și tocmai asta o să te sugrume. Atacul asupra lui Cutter a fost o prostie. Juridicul avea toate copiile după acte, iar Don știa.

Kris nu-l îngrijora pe Jerry. Putea fi sacrificată, ca orice pion, la nevoie.

— E clar că Donato a intrat în panică. Un om care a omorât o dată nu-și face scrupule.

— Exact. Don al nostru își închipuie că n-a omorât pe nimeni. Vinul i-a omorât. Iar el era prea ocupat să fugă, ca să-și mai facă griji și pentru David. Mă întreb cine te-a informat despre întâlnirea de la Veneția și graba lui Don de a scoate bani din contul lui privat. Poliția va studia și partea asta, și pentru început se va face legătura cu tine. Vei avea de răspuns la multe întrebări și, nu peste mult, îți va începe și ție coșmarul de public relations. La Coeur o să te elimine, amice, la fel cum se taie un lăstar mănat.

Tyler se ridică în picioare.

— Îți închipui că te-ai acoperit pe toate părțile. Nimeni nu e-n stare de așa ceva. Iar când Don o să cadă, te va trage și pe tine după el. Personal, îmi va plăcea să văd cum te duci la fund pentru a treia oară. De Avano nu-mi prea păsa. Era un egoist, incapabil să aprecieze ceea ce avea. Don intră în aceeași categorie, la un nivel puțin mai ridicat. Dar tu, tu ești un laș fără coaie care plătește oamenii să facă treburile murdare pentru care tu n-ai curaj. Nici nu mă mir că nevastă-ta și-a căutat în altă parte un taur de montă în locul unui bou.

Rămase pe loc, cu mâinile pe lângă trup, în clipa când Jerry se repezi la el. Și primi pumnul în falcă fără nicio mișcare de a-l bloca. Îl lăsă pe Jerry chiar să-l trântescă de ușă.

— Ai văzut? o întrebă el calm pe Sophia. M-a lovit, iar acum pune mâinile pe mine. Îi voi cere politicoș să înceteze. Ai auzit, DeMorney? Te rog frumos să te oprești.

— Te fut!

Jerry strânse din nou pumnul și i l-ar fi trântit în burtă, dacă nu se oprea la un centimetru distanță. Mâna fiindu-i strivită dintr-o dată, durerea ce-l fulgeră prin braț l-a doborât instantaneu în genunchi, cu răsuflarea tăiată.

— N-ar strica să-ți faci o radiografie la mâna asta, îi spuse Tyler, dându-i un mic brânci, care-l trânti la podea, strâns ghem de durere. Cred c-am auzit un os trosnind. Gata, Sophia?

— Ăă... da.

Cam buimacă, Sophia îl lăsă pe Tyler s-o conducă afară, spre lift. Abia acolo începu să respire din nou.

— Aș vrea să-ți spun un lucru.

— Ascult.

— Nu te-am întrerupt și nu am pus nicio întrebare. Nu am simțit nevoia să-mi arăt mușchii, continuă ea, în timp ce colțurile gurii lui Tyler tresăreau. Nici nu ți-am dovedit că pot și eu să mă descurc. Doar atâta voiam să precizez.

— Am înțeles. Tu ai specialitatea ta, eu o am pe a mea. Și acum, hai să mergem acasă.

CAPITOLUL 27

— Și-atunci... continuă Sophia, luând din lasagna rămasă, în timp ce familia stătea adunată în bucătăria vilei, Ty l-a apucat de mână – nici n-am apucat să văd. A fost ca fulgerul. Mâna asta mare, acoperind complet mâna manichiurată a lui Jerry. Și deodată – mai luă o gură de vin – Jerry s-a albit la față, i s-au dat ochii peste cap și a căzut, nu știu, a căzut îndoindu-se ca un acordeon, în jos. Și ăsta, aici de față, nici măcar nu transpirase. Eu am holbat ochii, iar Ty i-a sugerat să-și facă o radiografie, că parcă a auzit un os trosnind.

— Doamne sfinte, murmură Pilar, turnându-și vin. Chiar așa?

— Mmm...

Sophia înghiți. Era lihnită de foame.

— Am auzit și eu, ca atunci când calci pe-o crenguță. Îngrozitor, zău. Și am plecat. Trebuie să spun... Eli, ți s-a golit paharul. Trebuie să spun că a fost așa de fascinant. Da, fascinant, nu mi-e rușine să spun că, în avion, am sărit pe el.

— Iisuse, Sophia!

— Taci și mănâncă.

— Atunci, nu te-ai rușinat deloc, îi aminti ea. Mai avem gelato?

— Îl aduc eu.

Pilar se ridică de la masă, apoi se opri să-l sărute pe Tyler în creștet.

— Ești un băiat bun.

— Nici nu ți-a lăsat semn unde te-a lovit.

— Dacă are labe de puțoi... replică Tyler pe negândite, apoi se strâmbă. Scuzele mele, *La Signora*.

— E și cazul. Nu aprob asemenea limbaj, la masa mea. Dar, cum

îți sunt îndatorată, voi trece cu vederea.

— Nu-mi datorezi nimic.

— Știu.

Îi apucă mâna, strângându-i-o cu putere.

— Tocmai de asta-ți sunt datoare. Cineva din familia mea ne-a trădat, pe mine și pe ai mei. Zile în șir, lucrul ăsta m-a făcut să simt un gol în suflet, să mă îndoiesc de mine însămi. În seara asta, mă uit și-o văd pe fiica fiicei mele, și pe băiatul pe care mi l-a adus odată Eli. Iar golul s-a astupat la loc. Nu regret nimic, nu mi-e rușine de nimic. Orice s-ar întâmpla, mergem înainte. Avem de planificat o nuntă, adăugă ea, zâmbind.

Ridică paharul:

— *Per famiglia.*

Sophia dormi buștean și se trezi devreme. La șase dimineța, era închisă în biroul ei, stilizând un comunicat de presă și dând telefoane personale la principalii clienți din Europa. Pe la șapte, trecuse Atlanticul, până pe Coasta de Est. Avu mare grijă să nu menționeze numele lui Jerry și să nu acuze un concurent de practici oneroase. Dar lăsa implicațiile să prindă rădăcini.

La opt, consideră că era destul de târziu pentru a le telefona soților Moore, acasă.

— Mătușă Helen, scuză-mă că sun așa de devreme.

— Nu-i deloc devreme. Într-un sfert de oră ies pe ușă. Ești tot la Veneția?

— Nu, sunt acasă și am nevoie de o opinie legală. În mai multe privințe, de fapt. Unele implică legislația internațională.

— Corporatistă sau penală?

— Ambele. Știi, Donato a fost reținut. Azi va fi extrădat în Italia. N-o să se opună. A implicat, deocamdată doar la modul personal, față de mine, pe cineva din America, un concurent. Respectivul era cel puțin informat despre delapidare și contaminarea vinului și, după toate probabilitățile, nu numai atât. Asta nu înseamnă

conspirație? Poate fi inculpat? Margaret a murit aici, în State, așa că...

— Stai, stai. Mă iei prea repede, Sophia. Legea e o roată care se învârtiște încet. Mai întâi, că te iei după ce ți-a spus Don. Nu e prea credibil, în momentul de față.

— Va fi mai credibil, promise ea. Vreau doar o părere.

— Nu sunt expertă în dreptul internațional. La o adică, nu sunt nici avocat de drept penal. Trebuie să discuți cu James, și ți-l dau imediat. Dar am să-ți spun ceva, ca prietenă. Problema asta ține de poliție și de sistem. Nu fă nimic, și ai mare grijă ce spui și ce publici. Nu fă nicio declarație fără să ne consulți pe mine, James sau Linc.

— Am scris comunicatele de presă. Ți le faxez.

— Neapărat. Acum, vorbește cu James. Și nu fă nimic.

Sophia își mușcă buza. Se întrebă ce-ar fi spus așa-zisa ei mătușă, judecătoarea, despre vizita pe care ea și Tyler i-o făcuseră lui Jerry.

Pe la jumătatea dimineții, David stătea în vie, destul de panicat, pentru că fiul lui de șaptesprezece ani tocmai plecase la școală la volanul unei mașini decapotabile la mâna a doua.

— N-ai nicio hârtie de-mpins? îl întrebă Tyler.

— Ba p-a mă-tii.

— În cazul ăsta, nu-ți propun să te duci la cramă ca să verifici vinul tras luna asta. Pentru început, vom testa Merlotul nouăzeci și trei.

— Eu degust vinul, tu deguști caftul.

— Diviziunea muncii. Și-n plus, nici n-a fost cine știe ce caft.

— Pilar zicea că l-ai lăsat lat cu-o singură mână.

David își pipăi umărul rănit.

— Și mie mi-a rămas tot numai una, deși sadicul de fizioterapeut zice că voi avea din nou două, cât ai bate din palme. Vreau să-i dau și eu una.

Porni printre rânduri, pentru a-și mai calma nervii.

— Ani de zile am lucrat pentru japița asta. Am stat cu el la

ședințe, la masă, la ședințe strategice până noaptea târziu. Când La Coeur a obținut exclusivitatea pentru liniile aeriene Allied, am sărbătorit împreună. Învinsesem firma Giambelli și mă felicitam pentru asta. Iar acum, îmi dau seama că am învins fiindcă el fura secrete. Don i-a vândut licitația înainte de a avea loc.

— Așa fac unii afaceri.

— Eu nu.

Tonul lui îl făcu pe Tyler să se oprească. Cumva, în ultimele câteva luni, se împrieteniseră. Suficient pentru a-i înțelege sentimentele de vinovăție și frustrare.

— Nimeni nu spune asta, David. Nimeni n-o crede.

— Nu. Dar îmi amintesc cât de mult doream contractul ăla.

— Mai ai de gând să te pedepsești singur mult? Fiindcă am de recuperat din urmă, din moment ce-a trebuit să mă duc în Italia ca să-ți șterg sângele de pe străzi. Glonțul ăla încasat de tine mi-a încurcat îngrozitor programul.

David se întoarse spre el.

— Pe-același ton ai vorbit și când i-ai propus lăbarului de DeMorney să-și facă radiografia?

— Probabil. E tonul pe care-l folosesc când mă enervează cineva cu prostia.

În ochii lui David licări prima scânteie de umor.

— Pentru asta ai merita să-ți dau una, dar ești mai mare decât mine.

— Și mai tânăr.

— A, dacă stau să mă gândesc, aș putea să te pun la pământ, da' acum te iert, că tocmai vine Sophia încoace. Nu i-ar plăcea să-și vadă viitorul tată vitreg dându-ți un șut în fund.

— Visează înainte.

— Mă duc să-mi înec amarul în cramă.

Tyler porni în direcția opusă, spre Sophia.

— Iar ai întârziat.

— Am avut alte priorități. David unde se duce? Voiam să-l întreb

cum se simte.

— Spre binele tău, nu-l întreba. E în etapa nervoasă a convalescenței. Ce priorități?

— Am captușit niște conturi șubrede, am manipulat presa, am consultat avocații. Încă o zi plicticoasă pentru moștenitoarea vinurilor. Aici cum merge?

— Noaptea au fost răcoroase și umede. S-a format mușgai. Facem a doua pulverizare cu sulf imediat după ce leagă rodul. Nu-mi fac griji.

— Bine. Mâine, am să-mi fac timp pentru vie, iar tu ai să-ți faci pentru promovare. Revenim la munca de echipă. Și-acum, zi, de ce nu m-ai sărutat de bun venit?

— Fiindcă lucrez. Iar azi avem testare în beci. Pe urmă, trebuie să mutăm la mine lucrurile tale.

— N-am spus că...

— Dar, dacă tot ești aici...

Se aplecă spre ea și o sărută.

— Trebuie să discutăm, începem ea, după care scoase din buzunar telefonul care începuse să sune. Cât mai curând, adăugă. Sophia Giambelli. *Chi? Și, va bene.*

Îndepărtă telefonul de ureche.

— De la biroul locotenentului DeMarco. Don a fost transferat azi în custodia lui.

Reîncepu să vorbească:

— *Și, buon giorno. Ma che... scuzi? No, no.*

Deodată, se lăsă să se așeze pe pământ, ca și cum i s-ar fi tăiat picioarele.

— *Come!* Îngăimă ea.

Agățându-se de mâna lui Tyler, scutură din cap.

— *Donato.*

Ridică spre el o privire stupefiată.

— *E' morto.*

Tyler nu avea nevoie de traducere. Îi luă telefonul din mână și,

prezentându-se, întrebă cum murise Donato Giambelli.

— Atac de cord. Încă n-avea patruzeci de ani.

Sophia se învârtea încoace și-ncolo.

— Eu am făcut-o. L-am forțat, după care m-am dus la Jerry și l-am forțat și pe el. La fel de bine puteam să-i prind lui Don o țintă pe spate.

— N-ai făcut-o singură, îi aminti Tyler. Eu sunt cel care l-am ațâțat pe DeMorney.

— *Basta*, ordonă Tereza, dar fără aprindere. Dacă se descoperă că Donato a murit din cauza drogurilor, dacă a fost asasinat în timp ce se afla în custodia poliției, nimeni dintre voi nu e vinovat. Singur a hotărât să facă ceea ce l-a dus acolo, iar poliția era obligată să-l rețină și să-l protejeze. Nu permit ca vina să fie aruncată asupra familiei mele.

— *Nonna*, eu mă duc în Italia, să reprezint familia la înmormântare.

— Nu pleci nicăieri, se apropie momentul să-mi iei locul. Am nevoie de tine aici. Mergem noi, Eli și cu mine, așa se cade. Am să-i aduc aici pe Francesca, Gina și copiii, dacă vor. Iar dacă vor, să ne apere Dumnezeu, încheie ea, ridicându-se în picioare.

Sophia studia cabinetul lui Linc. Nimeni nu l-ar fi putut acuza pe tatăl lui de favoritisme. Încăperea era doar puțin mai mare decât o boxă, aglomerată, fără ferestre și plină cu dosare și tomuri de drept. Sub munții de hârtii părea să se ascundă un birou.

— Bine ai venit în bârlogul meu, îi spuse Linc, în timp ce-i elibera un scaun.

— Cel mai bine e că, atunci când pornești de la zero, mai jos de-atât n-ai unde să cazi.

— Te-ai asigurat bine, începu el. Am mai umblat și eu la comunicatul de presă, ca să-mi merit onorariul.

Îi întinse hârțiile revăzute.

— Înțeleg că ești purtătoare de cuvânt pentru Giambelli-MacMillan.

— Cel puțin, atâta timp cât *Nonna* și Eli sunt în Italia. Mama nu e instruită pentru așa ceva.

— David? Ty?

— Le voi da și lor câte un exemplar, pentru orice eventualitate.

— Îmi pare rău pentru Don.

— Și mie, coborî Sophia privirea spre comunicat, dar fără să-l vadă. Azi are loc înmormântarea. Mă tot gândesc la ultima ocazie când am vorbit cu el, cât de speriat era. Știu ce-a făcut și nu pot să-l iert pentru asta. Dar nu pot nici să uit cum m-am purtat cu el.

— Nu-ți poți găsi nicio vină, Sophia. Era răspunzător pentru moartea a doi oameni.

— Accidente, zicea el. Știu ce-a făcut, Linc. Dar pentru el cine era răspunzător?

— Ceea ce ne aduce înapoi la DeMorney. Va trebui să ai mare grijă. Să nu-i incluzi numele în declarații. Nu amesteca firma La Coeur.

— Mhmm... murmură Sophia, studiindu-și manichiura. S-a aflat că poliția îl chestionează în legătură cu contaminarea, cu contul fraudulos, chiar și cu asasinarea tatălui meu. Nu-mi dau seama cum pune presa mâna pe toate informațiile astea.

— Șmecheră mai ești, Sophia.

— Vorbești ca prieten, sau ca avocat?

— Ambele. Ai numai grijă. Nu trebuie ca scurgerile de informații să fie asociate cu tine. Iar dacă ești întrebată despre DeMorney, mergi pe nu comentez.

— Am comentarii destule.

— Iar cele la care te gândești îți pot aduce pe cap un proces. Lasă sistemul să-și urmeze calea, oricât de întortocheată, până la capăt. Dacă DeMorney a fost implicat, n-ai nicio dovadă. Dă-mi voie să fiu avocat. Dacă a fost implicat, tot o să iasă la iveală. Oricum, cuvântul lui Don nu e suficient.

— El a tras sforile. Sunt sigură, iar pentru mine atâta lucru e suficient. Au murit oameni – și de ce? Fiindcă el a vrut o parte mai mare din piață? Pentru numele lui Dumnezeu!

— Au fost omorâți oameni pentru și mai puțin. Va fi greu să-l legăm de spionajul corporatist, delapidări, contaminarea produselor și, cu atât mai puțin, omucidere.

— El a provocat totul, iar presa o să se repeadă la subiectul savuros cu nevastă-sa și tatăl meu. O să-l umilească public. Ne va urî cu atât mai mult. Am simțit-o când l-am văzut, la New York. Nu e vorba numai de afaceri, e și ceva foarte personal la mijloc. Linc, ne-ai văzut noua reclamă?

— Cea cu perechea pe verandă? Apus de soare pe lac, vin și romantism. Foarte elegantă.

— Îți mulțumesc. Echipa mea i-a dedicat mult timp și efort.

Scoase o fotografie dintr-o mapă.

— Uite ce-am primit ieri.

Linc recunosc reklama, deși fotografia reprezenta o copie modificată pe computer.

Capul femeii era căzut pe spate, cu gura căscată într-un urlat.

Pe verandă zăcea un pahar răsturnat, din care vinul se vărsa devenind din alb, roșu.

Textul spunea:

E TIMPUL SĂ MORI

— Iisuse, Sophia. Ce scârboșenie. Unde-i plicul?

— La mine. Fără expeditor, evident. Ștampila poștei din San Francisco. Inițial, m-am gândit la Kristin Drake. E stilul ei. Dar n-aș crede.

Acum putea studia reclama denaturată fără să se cutremure.

— Cred că s-a dat la fund, ca să se ferească de consecințe. Nu știu dacă Jerry a venit pe Coasta de Vest, dar pe-asta el a făcut-o.

— Trebuie s-o ducem la poliție.

— Am predat originalul azi dimineață. Asta-i o copie. Am impresia că o consideră doar o farsă inofensivă.

Se ridică în picioare.

— Vreau să se ocupe de ea detectivul angajat de voi. Și să nu spui nimic nimănui.

— Cu prima parte sunt de acord, dar a doua mi se pare o prostie.

— Nu-i absolut nicio prostie. Mama mea își pregătește deja nunta. *Nonna* și Eli au destule pe cap. La fel, Ty și David. Și-n plus, mi-a parvenit mie. Personal. Vreau s-o rezolv tot personal.

— Nici chiar tu nu poți avea întotdeauna ceea ce vrei. Asta-i o amenințare.

— Poate. Și, crede-mă, am de gând să fiu foarte atentă. Deci, rămâne între noi, Linc.

Îi luă mâna și o strânse.

— Contez pe tine.

Nu era deloc simplu. Aveau de ales pălării, pantofi, bijuterii, poșete, până și lenjerie intimă.

Se întunecase când porniră spre nord, cu mașina plină de sacoșe și cutii, fără să mai pună la socoteală și rochiile, își zise Maddy, cu uimire. Alea trebuiau să fie modificate, ajustate și aranjate.

Dar se alesese cu o grămadă de haine noi, pantofii, niște cercei marfă de tot, pe care și-i și pusese la urechi. Îi stăteau excelent, la noua tunsoare.

— Bărbații, spunea Sophia, la volan, se consideră niște vânători. Dar nu sunt. Se hotărăsc să urmărească un urs grizzly și la altceva nu se mai gândesc – așa că le scapă toate prăzile mai mici. Femeile, însă, pot urmări ursul, dar înainte, sau chiar în timp ce-l vânează, doboară și restul prăzilor.

— În plus, bărbații împușcă primul urs mare pe care-l văd, interveni Maddy, de pe bancheta din spate. Nu țin seama de toată lumea urșilor grizzly.

— Exact, bătu Sophia cu degetele în volan. Mama, fata asta are

reale posibilități.

— De acord. Dar nu-mi asum răspunderea pentru pantofii ăștia ai ei cu tălpi de-un cot. Tu i-ai aprobat.

— Sunt ca lumea. Excentrici.

— Mhm, ridică piciorul Maddy, încântată. Iar tălpile au doar patru degete.

— Nu-nțeleg de ce ții morțiș să te-mpiedici în ele.

Sophia o privi pe Maddy în oglindă.

— Apucături de-ale mamelor. Moare dacă nu spune chestia asta. Să fi văzut ce mutră a făcut când mi-am perforat ombilicul.

— Ți-ai găurit buricul?

Fascinată, Maddy vru să-și descheie centura de siguranță.

— Pot să văd și eu?

— L-am lăsat să se-nchidă la loc. Regret, zâmbi ea, când Maddy se rezemă din nou, decepționată. Mă irita.

— Când vei avea optsprezece ani, sublinie Pilar. Așa că, până la vârsta aia, nici să nu te gândești.

— Și-asta-i tot o apucătură de-a mamelor?

— Te cred. Dar aș zice că în privința părului aveți dreptate amândouă. Arată nemaipomenit.

— Deci, când tata o să facă gât, îl calmezi tu, da?

— Ei, am să...

Se întrerupse, când mașina scrâșni la o curbă.

— Sophia, cu riscul de-a da încă o replică de-a mamelor, mergi mai încet.

— Strângeți-vă centurile.

Mâinile Sophiei se strânsură pe volan, cu înverșunare.

— S-a-ntâmplat ceva cu frânele.

O, Doamne.

Instinctiv, Pilar se întoarse spre Maddy.

— Ai centura încheiată?

— Mda, se agăță fata de brațul banchetei, în timp ce mașina trecea de încă o curbă. Sunt okay. Trage frâna de mână.

— Mama, trage-o tu. Eu am nevoie de ambele mâini la volan.

Mașina țipă din nou, derapând la următoarea cotitură.

— Am tras-o complet.

Și nu încetinea.

— Dacă am opri motorul?

— Se blochează volanul, răspunse Maddy, înghițindu-și nodul din gât.

De sub roți săreau pietricele, în timp ce Sophia încerca să mențină mașina pe șosea.

— Dă telefon de la al meu, la nouă-unu-unu.

Aruncă o privire spre cadran. Rezervorul era pe jumătate plin. Nicio șansă din partea aia.

— Schimbă vitezele! strigă Maddy, din spate. Încearcă să reduci viteza.

— Mama, când îți spun eu, bagă într-a treia. O să ne smucească său, așa că țineți-vă bine. Dar s-ar putea să meargă. Eu nu pot da drumul volanului.

— Sunt gata. O să fie bine...

— Okay. Așteaptă...

Apăsă regulatorul, iar mașina păru să accelereze și mai mult.

— Acum!

Urmă o smucitură. Năprasnică. Maddy nu-și putu stăpâni țipătul.

— Într-a doua! ordonă Sophia, cotind în ultima clipă de pe acostament. Acum.

Mașina se zgudui, o aruncă înainte, din nou înapoi.

— Am mai încetinit. Bine gândit, Maddy.

— Urmează o pantă, în jos, cu alte curbe.

Vocea Sophiei era rece ca gheața.

— Deci, vom lua din nou viteză. Mă descurc eu. După ce-am trecut, vine un urcuș, care ar trebui să ne oprească. Ia-mi telefonul, mama, pentru siguranță. Și țineți-vă.

Nu se uita la vitezometru. Ochii îi erau nedeziplipiți de șosea, anticipând în minte fiecare cotitură. Străbătuse drumul acela de

nenumărate ori. Farurile spintecau bezna, fulgerând peste mașinile de pe contrasens. Auzi claxoane furioase, când trecu peste banda continuă.

— Încă puțin, încă puțin...

Smuci de volan la stânga, apoi la dreapta. Îi aluneca în palmele năclăite de sudoare.

— În prima, mama. Bagă-n prima.

Urmă un zgomot asurzitor, un zgâlțâit cutremurător. Sophia avu senzația că un pumn enorm izbise caroseria mașinii. Ceva scrâșni, apoi zăngăni. În timp ce viteza scădea, trase pe marginea drumului.

Când se opriră, nimeni nu scoase o vorbă. O mașină trecu pe alături, apoi încă una.

— Toată lumea e bine? întrebă Pilar, încercând să-și descheie centura, pentru a constata că-i amortiseră degetele.

— Mda, își șterse Maddy lacrimile de pe obraji. Okay. Cred că putem coborî.

— N-ar strica. Sophia, fetițo?

— Mda. Haideți naibii afară.

Reuși să coboare, ocolind mașina înainte de a i se tăia picioarele. Rezemându-se cu mâinile de capotă, făcu un efort să-și recapete respirația și nu reuși decât să gâfâie.

— Hai c-ai conclud marfă, o consolă Maddy.

— Mhm, mersi.

— Gata, fetițo. Gata.

Pilar o întoarse spre ea, strângând-o în brațe, când începu să tremure. Întinse o mână și spre Maddy.

— Și tu, fetițo.

Fata se înghesui între ele, lăsându-se în voia lacrimilor.

CAPITOLUL 28

Aproape orbit de groază și ușurare, David se repezi afară din casă. Chiar în timp ce mașina poliției frâna, o smulse pe Maddy afară, luând-o în brațe ca pe un copil.

— Ești bine, își apăsă el buzele pe obraji și părul ei. Ești bine, repetă, de zeci de ori, în timp ce fata se strângea la pieptul lui.

— N-am nimic. Sophia a condus ca unul din ăia pe care-i vedeți tu și Theo, la curse. A fost foarte marfă.

— Foarte marfă. Mhm.

Mai calm, David rămase cu fața îngropată în adâncitura gâtului ei, în timp ce Theo, cam încurcat, o bătea pe spate.

— Pariez c-a fost o cursă, trăsnet, își înghiți el, bărbătește, nodul din gât. O duc eu în casă, tată. Ai să-ți paradești brațul.

Neputând vorbi, David clătină doar din cap.

— E-n regulă, tată, insistă Maddy. Acum toată lumea e bine. Pot să merg și singură pe picioare. Ne-a cam apucat tremuriciul pe urmă, da' ne-a trecut.

— Ce ți-ai făcut la păr? întrebă David.

— L-am dat jos, aproape pe tot. Cum mă găsești?

— Arăți mai matură. La nalba, Maddy, aș prefera să nu crești așa de repede.

Oftă, apăsându-și buzele pe creștetul capului ei.

— Mai stai puțin, da?

— Sigur.

— Te iubesc atât de mult. Ți-aș fi recunoscător să nu mă mai sperii așa, prea curând.

— Nici n-am de gând. Așteaptă numai să vezi ce rochie mi-am

luat. Merge cu părul.

— Excelent. Hai, scoate prada.

— Stai și tu, da? o întrebă Maddy pe Pilar.

— Da, dacă vreți...

— Da, vreau.

Întrucât Theo luase gențile, Maddy îl urmă, bocănind cu pantofii cei noi. Deja se simțea obosită încălțată cu ei.

— O, David, îmi pare atât de rău.

— Nu spune nimic. Lasă-mă doar să mă uit la tine.

Îi cuprinse fața în mâini. Avea pielea rece și ochii imenși, plini de îngrijorare. Dar era cu el, era nevătămată.

— Doar să mă uit.

— N-am nimic.

O strânse la piept.

— Sophia?

— E bine și ea.

Firul prea întins care o ținuse dreaptă cedă în sfârșit, iar Pilar își îngropă fața în umărul lui.

— O, Doamne, David... Copiii noștri... în viața mea nu mi-a mai fost așa de frică, și-n tot timpul ăla, fetele erau... au fost uluitoare. N-am vrut s-o las pe Sophia acolo, cu poliția, dar n-o puteam lăsa nici pe Maddy să vină acasă singură, așa că...

— Ty e pe drum deja.

Pilar trase aer în piept, întretăiat.

— Mă așteptam. Atunci, e-n regulă.

— Hai în casă. Să-mi povestești totul.

Tyler turnă în cadă o jumătate de tub de gel pentru duș, pe care-l avea de la Crăciun. Mirosea a brad, dar făcea spumă. Fixă pe poliță două lumânări. Din motive de neînțeles pentru el, femeilor le plăcea să facă baie la lumina luminărilor. Îi turnă un pahar de vin, îl puse pe marginea căzii și făcu un pas înapoi și tocmai se întreba ce-ar mai fi fost de făcut, când Sophia intră în baie.

Oftatul ei enorm îl anunță că făcuse totul.

– MacMillan, te iubesc.

– Mda, știu, mi-ai mai spus.

– Nu, nu, în clipa asta – chiar în clipa asta. Nimeni nu te-a iubit și nu te va iubi vreodată mai mult. Destul ca să te las să intri cu mine.

Într-o cadă plină cu bulbuci? Nu prea credea.

– De data asta mă lipsesc. Dezechiparea și treci în apă.

– Romantic nesuferit ce ești. O jumătate de oră aici și-am să mă simt din nou om.

O lăasă singură și se duse să-i ia lucrurile. După părerea lui, dacă-i deșerta cumpărăturile în dormitor, i-ar fi fost mai greu să fugă. Era prima etapă a mutării la el în casă.

Îi luă poșeta, servieta, patru – lisuse Christoase – patru sacoșe pline, și le duse în cameră.

– Ce-oi fi cumpărat aici, lespezi de granit?

Le aruncă pe pat, iar servieta se rostogoli în partea cealaltă, revărsându-și conținutul.

De ce avea nevoie de atâtea hârțoage? Resemnat, începu să le adune.

Găsi comunicatele de presă, cu însemnările adăugate pe ele. Citi versiunea în engleză și o găsi solidă, convingătoare și inteligentă.

Nici nu se aștepta la altceva.

Apoi, găsi reclama modificată.

Cu reclama și plicul în mâini, deschise ușa băii.

– Ce naiba-i asta?

Sophia aproape că adormise. Clipind din ochi, primul lucru pe care îl văzu fu chipul lui furios. Al doilea, hârțiile pe care le avea în mână.

– Ce-ai căutat în servieta mea?

– Lasă asta. De unde o ai?

– De la poștă.

– De când?

O ezitare, scurtă dar suficientă pentru a-i da de înțeles că Sophia

căuta un subterfugiu.

— Nu-ți pierde vremea, Sophia. Când ai primit-o?

— Ieri.

— Și mie aveai de gând să mi-o arăți... când?

— Peste câteva zile. Ascultă, te superi dacă te rog să mă lași să termin, înainte de a discuta?

— Peste câteva zile?

— Da, voiam să mă gândesc și am dus-o la poliție. Și lui Linc, azi, ca să-i cer părerea. Mă descurc și singură, Ty.

— Mda...

O privi cum stătea scufundată până la bărbie în spumă, cu fața marcată de oboseală.

— Te descurci, Sophia, ba bine că nu. Cred că uitasem.

— Ty...

Când Tyler ieși, Sophia lovi cu pumnul apa înpumată.

— La stai puțin!

Sări din cadă și se înfășură cu un prosop.

O luă la fugă după el, lăsând în urma ei o dâră de apă și clăbuci, când auzi ușa din spate trântindu-se.

Strângându-și mai bine prosopul pe trup, alergă afară.

— Tyler! Stai naibii o clipă! Unde crezi că te duci?

— Nu vreau să vii lângă mine acum. Du-te înapoi în casă. Ești udă și aproape goală.

— Mă duc înapoi când vii și tu. Până atunci, putem discuta și aici. Ești furios fiindcă n-am venit în fugă la tine când am primit porcăria aia. Ei bine, îmi pare rău, dar am procedat cum am considerat eu că era mai bine.

— Parțial, ai dreptate. Ai făcut ce credeai tu că era mai bine, dar nu-ți pare rău. Mă mir că te-ai deranjat să mă suni astă seară, numai fiindcă cineva a încercat să te omoare.

— Ty, nu-i același lucru. Asta-i doar o poză nenorocită. N-aveam de gând s-o las să mă tulbure, și nici pe tine sau pe altcineva.

— Tu n-aveai de gând s-o lași. Poftim. Muncă de echipă, vezi să

nu.

Începuse să strige, lucru atât de rar pentru el încât Sophia nu putu decât să-l privească, uimită.

— Numai tu hotărăști ce permiți și când și cum. Toți trebuie să-ți respecte planurile și programele. Ei bine, Sophia, mă doare-n cur. Am încălcat regula. Fir-ar să fie, te iubesc.

O săltă pe vârfuri, cu mâinile aspre pe pielea ei fină.

— Sau suntem egali, sau nu suntem nimic. Ai înțeles? Nimic.

Înfuriat pe amândoi, o lăsă la loc pe picioare.

— Și-acum, du-te-năuntru și îmbracă-te. Te duc acasă.

— Te rog, nu. Te rog, insistă ea, atingându-i brațul când Tyler dădu să treacă pe-alături. Te rog ca pe Dumnezeu, nu pleca...

Îi revenise tremurul, dar nu mai avea nicio legătură cu frica de moarte. Era ceva mult mai îngrozitor.

— Iartă-mă. Îmi pare atât de rău că, nefăcând un lucru care credeam că te-ar îngrijora, te-am rănit. Sunt obișnuită să-mi port singură de grijă, să iau singură toate hotărârile.

— Ei bine, nu mai merge așa. Dacă nu poți accepta asta, ne pierdem timpul.

— Ai dreptate. Și mă sperii, fiindcă înțeleg că e atât de important încât să te faci să mă părăsești. Nu vreau să se întâmple asta. Am greșit. Am vrut să procedez în felul meu și am greșit. Țipă la mine, înjură-mă, dar nu mă alunga.

Ca de obicei, enervarea ajunsese la punctul culminant, îi trecuse și îl lăsase nemulțumit de sine însuși.

— Ți-e frig. Hai în casă.

— Stai...

Glasul lui fusese atât de distant, de categoric... îi provoca un gol în stomac.

— Ascultă-mă doar.

Îl apucă de braț, înfigându-și degetele în carnea lui.

— Ascult.

— Când am primit-o, m-am înfuriat. Nu mă puteam gândi decât

că ticălosul ăsta, pentru că știu că e Jerry, se folosește de munca mea proprie ca să mă hărțuiască. Am crezut că pot s-o rezolv singură, ca să te scutesc și de alte griji. Iar acum îmi dau seama că, dacă nu făceai același lucru, m-aș fi simțit la fel de jignită și de furioasă ca tine.

Vocea i se întretăie.

— Te iubesc. Poate că ăsta-i singurul lucru cu care nu știu ce să fac. Nu încă. Dă-mi o șansă să descopăr. Îți cer să nu mă părăsești. Numai asta n-aș suporta. Să am nevoie de cineva, să-l iubesc și să-l văd că pleacă.

— Eu nu sunt tatăl tău, o apucă Tyler cu o mână de sub bărbie; îi văzu lacrimile lucind în ochi și încercarea vitejească de a și le stăpâni.

— Faptul că mă ai alături, că-ți iau o parte din povară de pe umeri, nu înseamnă că ești slabă. Nu te înjosește cu nimic, Sophia. Ne-am înțeles?

— Cred că da...

Buzele i se arcuiră. Tyler simplifica atât de bine lucrurile. Nu trebuia decât să-l lase.

— Hai că până acum a fost o noapte...

— Să mergem în casă și s-o terminăm.

O cuprinse cu un braț, conducând-o înapoi.

Cu deliberare, își spuse Sophia, stând așezată în livingul lui Tyler. La mașină se umblase cu deliberare, la fel ca la vin. O parte din ea o știuse, dar acum, primind confirmarea, o treceau din nou fiorii.

— Da, folosesc adesea mașina asta. De obicei circul cu a mea, dar are numai două locuri. Fuseserăm toate trei la San Francisco, să facem cumpărături pentru nunta mamei mele. Aveam nevoie de mașina mare.

— Cine vă cunoștea planurile? o întrebă Maguire.

— Mai mulți oameni, cred. Familia. Și familia judecătoarei Moore, cu care aveam întâlnire.

— Stabilită dinainte?

— Nu. Am trecut pe la Lincoln Moore înainte de a ne întâlni cu toții să luăm masa.

— Unde v-ați oprit ultima oară pentru mai mult timp? se interesă Claremont.

— La Moose's, în Washington Square, când am mâncat de cină. Am stat cam o oră și jumătate. De la șapte până spre opt treizeci. De-acolo, am pornit spre casă.

— Aveți idee, domnișoară Giambelli, cine ar dori să vă facă vreun rău?

— Da, îl privi ea pe Claremont drept în ochi. Jeremy DeMorney. E implicat în contaminarea produsului, în delapidare, în toate problemele de anul ăsta ale familiei mele. Cred că el e responsabil de tot, că s-a folosit de vărul meu și de cine i-a mai venit la îndemână. Și, cum i-am și spus-o personal, nu cred că e prea mulțumit de mine în momentul de față.

— Domnul DeMorney a fost chestionat.

— Și nu mă îndoiesc că a avut răspunsuri la toate. El e vinovatul.

— Ați văzut reclama pe care i-a trimis-o, se ridică Tyler în picioare nervos. Era o amenințare și s-a ținut de cuvânt.

— Nu putem dovedi că DeMorney a trimis reclama. Ni s-a confirmat că era la New York, când a fost expediat pachetul de la Chicago.

— Atunci, a pus pe cineva s-o trimită. Găsiți o cale ca s-o dovediți, se răsti Tyler. E datoria voastră.

— Cred că el l-a omorât pe tatăl meu, reluă Sophia, cu voce calmă. Cred că ura lui la adresa tatălui meu e cauza tuturor celor întâmplate.

— Dacă vă referiți la presupusa aventură dintre Avano și fosta doamnă DeMorney, a trecut cam mult timp ca să se răzbune.

— Ba n-a trecut deloc, luă cuvântul Maddy. Nu și dacă vrei să mergi până la capăt, să te răzbuni pe toți.

Claremont o îndemnă din privire să continue.

— Dacă se lua de tatăl Sophiei imediat după divorț, toți s-ar fi

prins că avea draci. De pildă eu, dacă vreau să-i plătesc o poliță lui Theo, stau cuminte, aștept, mă gândesc cum să fac. Și pe urmă, când acționez, nimeni nu se așteaptă și nu înțelege ce se întâmplă.

Dădu din cap:

— Așa e mai științific și mult mai satisfăcător.

— Puștoaica asta e un geniu, comentă Tyler.

— O mâncare mai gustoasă servită rece, medită Claremont, la întoarcere. Se potrivește cu stilul lui DeMorney. E un tip calm, sofisticat, erudit. Are bani, prestigiu, gusturi impecabile. Mi-l pot închipui așteptând, făcând planuri, trăgând sfori. Dar nu mi-l imaginez riscându-și poziția numai pentru o căsătorie ratată. Tu ce-ai face, dacă bărbatul tău te-ar înșela?

— A, i-aș trage-un șut în cur, pe urmă aș lua pielea de pe el la divorț și aș face tot ce pot să-i transform restul vieții într-un iad, inclusiv ace înfipțe-n gâtul și boașele unei păpuși cu chipul lui. Dar eu nu-s nici sofisticată, nici erudită.

— Și se mai întrebă câteodată lumea de ce nu mă însor, comentă Claremont, deschizându-și carnetul. Sau să mai vorbim o dată cu Kristin Drake.

Era iritant s-o viziteze poliția la locul de muncă. Oamenii aveau să comenteze, să-și dea cu presupusul, să râdă pe înfundate... Kris nu detesta nimic mai mult decât s-o bârfească lumea pe la spate. Și, după părerea ei, numai Sophia era de vină.

— Dacă vreți să-mi știți opinia, problemele cu care se confruntă Giambelli anul ăsta au fost cauzate de faptul că pe Sophia o interesează mai mult propriile ei ambiții decât firma sau oamenii care lucrează pentru ea.

— Iar egocentrismul ei, după cum susțineți, a dus la nu mai puțin de patru victime omenești, un atentat cu armă de foc și un accident care ar fi putut să fie fatal pentru ea însăși, mama ei și o fată.

Kris își amintea bine turbarea rece de pe chipul lui Jerry, când Sophia și fermierul ei îl încolțiseră, la New York.

Nu era problema ei. N-o privea.

— E clar că a scos pe cineva din sărite.

— În afară de dumneavoastră, domnișoară Drake? întrebă binevoitoare Maguire.

— Nu e niciun secret că am plecat de la Giambelli în termeni nu chiar amicali, iar cauza a fost Sophia. N-o plac și mă nemulțumește faptul că a fost adusă peste capul meu, când era clar că aveam mai multă vechime și experiență. Și intenționez s-o fac să plătească, pe piață..

— Cât timp v-au făcut curte DeMorney și La Coeur, în perioada când încă mai primeați un salariu de la Giambelli?

— Nicio lege nu interzice analizarea altor oferte în timp ce lucrezi la o firmă.

— Cât timp?

Kris ridică din umeri.

— M-au abordat prima oară în toamna trecută.

— Jeremy DeMorney?

— Da. Mi-a sugerat că firma La Coeur s-ar bucura să mă ia în echipă. Mi-a făcut o ofertă și am stat un timp s-o analizez.

— Ce anume v-a făcut să vă hotărâți?

— Mi-am dat seama că, după cum stăteau lucrurile, nu aveam să mai fiu mulțumită la Giambelli.

— Și totuși, ați mai rămas acolo câteva luni de zile. În acea perioadă, ați menținut legătura cu DeMorney.

— Nu e nicio lege care să...

— Domnișoară Drake, o întrerupse Claremont. Noi investigăm niște crime. Ați simplifica mult procesul dacă ne-ați ajuta să ne formăm o imagine clară. Și noi vă ușurăm situația, punându-vă întrebări aici, unde vă simțiți comod, în loc de a vă duce la secție, într-o atmosferă mai puțin plăcută. Dumneavoastră și DeMorney ați păstrat legătura în acea perioadă?

— Și dacă am păstrat-o?

— Cu acele ocazii, i-ați dat lui DeMorney informații confidentiale

despre Giambelli – practici de afaceri, campanii promoționale, informații personale pe care le puteați obține în legătură cu membrii familiei?

Palmele lui Kris începură să se umezească.

– Vreau să chem un avocat.

– E privilegiul dumneavoastră. Puteți răspunde la întrebare, ajutându-ne, eventual confirmând unele practici neetice de afaceri pe care nu ne interesează să le folosim împotriva dumneavoastră. Sau puteți să vă țineți tare, cu riscul de a sfârși acuzată de complicitate la crimă.

– Nu știu nimic de nicio crimă! Nimic nu știu despre asta! Iar dacă Jerry... Iisuse. Iisuse Christoase!

Începea să transpire. De câte ori revăzuse scenariul pe care-l expusese Tyler în apartamentul lui Jerry? Cât de des se întrebese dacă ceea ce spusese el era, măcar în parte, adevărat?

– Nu știu despre nicio crimă sau contaminare de produse. Da, i-am dat lui Jerry unele... informații. Despre planurile mărețe ale Sophiei pentru centenar, despre programare. Poate m-o fi întrebat și unele detalii personale, dar nu erau decât bârfe. Dacă avea vreo legătură cu Tony...

Se întrerupse, iar în ochi îi luciră lacrimi.

– Nu mă aștept să mă credeți. Și nici nu-mi pasă. Dar Tony a însemnat ceva pentru mine. Poate că, la început, mă întâlneam cu el doar ca să-i mai dau o palmă Sophiei, dar pe urmă situația s-a schimbat.

– V-a durut când s-a însurat cu Rene Foxx? Întrebă Maguire, cu falsă compasiune.

– M-a iritat, strânse Kris buzele. Nu voiam să mă mărit cu el, pentru numele lui Dumnezeu. Dar îmi plăcea compania lui, era bun la pat și-mi admira talentele profesionale. Nu mă interesau banii lui. Rene nu e decât o târfă care scormonește după aur.

– Așa i-ați spus și când ați telefonat la ea acasă, în decembrie, declară Maguire.

— Poate. Nu-mi pare rău că spun ce gândesc. De-aici și până la a omorî pe cineva e cale lungă. Relația mea cu Jerry a fost corectă, profesională. Dacă el a avut ceva cu Tony, sau cu ceilalți, îl privește. Eu nu i-am fost complice. Nu-mi plac jocurile astea.

— Halal jocuri, comentă Maguire, așezându-se la volan. „L-am omorât fiindcă mi-a tăiat fața pe șosea” și mai multe nu.

— Drake tremură toată de frică. Presupune că DeMorney a aranjat totuși și urmează să-i vină ei rândul.

— Mare parșiv mai e.

— Mda. Hai să-l mai strângem puțin cu ușa. Cu cât sunt mai parșivi, cu atât trebuie să-i strângi mai tare.

CAPITOLUL 29

N-avea să mai permită. Cu siguranță, idioții de polițiști erau în solda lui Giambelli. Nu avea nicio îndoială. Firește că nu puteau dovedi nimic. Dar mușchiul de pe obrazul lui Jerry palpita, în timp ce în minte i se strecura îndoiala. Nu, era sigur. Absolut sigur. Fusese foarte, foarte atent. Dar nu asta conta.

Familia Giambelli îl mai umilise o dată public. Aventura lui Avano cu soția lui îl făcuse de râs, îl silise să-și schimbe viața, stilul. Doar nu putuse rămâne căsătorit cu târfa aia infidelă – mai ales când știa lumea. Îl costase postul și prestigiul în cadrul firmei. În opinia stră-unchiului său, un om care-și pierde nevasta în favoarea unui concurent putea pierde și clienți pentru acel concurent. Iar Jerry, considerat întotdeauna moștenitorul companiei La Coeur, primise o lovitură dureroasă.

Planificată ani de zile și executată cu mare artă, răzbunarea lui tăia familia Giambelli până la os, o spintecase ca un scalpel. Dizgrație, neîncredere, toate provocate de ai lor înșiși. Perfecțiune. Acum cine primise lovitura? Și, cu toate planificările lui, cu toate etapele lui atent pregătite, acum întorceau totul împotriva sa. Știau că era mai puternic și încercau să-l tragă la fund. N-avea să le-o permită. Credeau că tolera ca propriii lui asociați să intre la bănuiele despre el – un DeMorney? Numai ideea îi făcea să tremure de furie.

Propria lui familie îl interogase. Îl *interogase* despre practicile de afaceri. Ipocriții. Nu-i deranja să le crească piața – dar, la primul semn că putea fi un mic val pe apă, se și pregătiseră să-l scoată țap ispășitor. Nici de ei n-avea nevoie. Nu intenționa să aștepte până-i cereau demisia, dacă îndrăzneau. Stătea bine cu banii. Poate că

sosise timpul să-și ia o pauză. O vacanță prelungită, o schimbare completă de decor.

Avea să plece în Europa, unde numai reputația lui în sine putea să-i asigure viitorul la orice companie alegea. Când era gata să lucreze din nou. Când era pregătit să le plătească celor din familia La Coeur trădarea.

Dar, înainte de a-și reface din nou viața, trebuia să-și termine treaba. Pe plan personal, de data asta. Ce credea MacMillan, că n-avea curaj să apese singur pe trăgaci?

Femeile din familia Giambelli aveau să plătească scump pentru că-l umiliseră.

Sophia își deschidea e-mail-ul profesional. Ar fi preferat să răspundă personal la rapoarte, memorii și întrebări, în biroul ei din San Francisco. Dar legea era clară: nu se ducea în oraș neînsoțită – punct. Iar Tyler refuza să plece din vie. Nu se terminase smulgerea buruienilor și se produsese o ușoară infestare cu păduchi-de-frunză. Nu exista sezon fără infestări, însă se cunoșteau povești despre recolte întregi devastate astfel.

Accesă încă un e-mail și clică pe fișierul atașat, ca să-l deschidă. Când văzu imaginea pe display, inima i se opri un moment, apoi o luă la goană. Era o copie după următoarea reclamă, cea programată pentru luna august.

Un picnic de familie, câțiva oameni la o masă lungă de lemn, plină cu mâncare și sticle de vin. Sophia alesese imaginea câtorva generații, un amestec de fețe, expresii și mișcare. Dar trei dintre chipurile modelelor fuseseră modificate subtil.

Sophia își studie bunica, mama, pe ea însăși. Avea înfiptă în piept, ca un pumnal, o sticlă de vin.

Inscripția spunea:

TE PAȘTE MOARTEA
PE TINE ȘI AI TĂI

— Canalie, canalie...!

Apăsă pe o tastă, pentru a printa imaginea, apoi salvă fișierul și îl închise. N-avea să se lase zguduită. Și nici să-și lase familia amenințată. Urma să se ocupe de el.

Când Sophia se aplecă lângă el, în vie, Tyler își continuă lucrul, cu aceeași plăcere.

— Ce este, fetițo?

— Am primit încă un mesaj, tot o reclamă modificată. A venit prin e-mail, atașat la un fișier.

Când mâna lui Tyler se încordă, Sophia își înlănțui degetele printre ale lui.

— Am și verificat. A fost trimis de la adresa de e-mail a lui P.J. Ea nu mi-a expediat azi nicio corespondență. Cineva i-a folosit computerul sau avea parola. Putea fi trimis de oriunde.

— Unde-i acum?

— În casă, l-am imprimat și l-am închis într-un sertar. Îl voi trimite la poliție, dar voiam să-ți spun mai întâi.

Tyler rămase pe loc. Deasupra, un nor acoperea parțial soarele, filtrând lumina.

— Uite ce vreau eu. Vreau să-l prind și să-i jupoi pielea de pe oase cu un cuțit tocit. Până în ziua aia fericită, îți cer să-mi promiți ceva.

— Dacă pot.

— Nu, Sophia, fără niciun dacă. Nu pleci nicăieri de una singură. Nici măcar de la vilă până aici. Vorbesc serios.

— Înțeleg cât de îngrijorat ești, dar...

— Nu poți să înțelegi, pentru că nu e rezonabil. Nu se poate descrie. Știi la ce mă refer.

— Din fericire pentru tine, știu.

— Perfect. Hai să-ți împachetezi lucrurile.

— Nu mă mut la tine.

— De ce naiba nu te muți? Își răvăși el părul cu mâinile, enervat.

Oricum stai acolo juma' din timp. Și nu-mi veni cu scuza aia ridicolă că e nevoie de tine în casă la pregătirile pentru nuntă.

— Nu e o scuză ridicolă, e un motiv real. Real și poate la fel de ridicol. Nu vreau să locuiesc cu tine.

— De ce? Spune-mi numai atât.

— Poate sunt de modă veche.

— Ești pe dracu'!

— Nu cred că e cazul să locuim împreună, continuă ea. Cred că e cazul să ne căsătorim.

— Asta-i altă...

Cu întârziere, cuvintele ei își făcură efectul, amuțindu-l.

— Exact, și după ce ți-am spus asta, trebuie să mă duc acasă și să anunț poliția.

— Știi, într-o zi chiar ai să mă lași să înțeleg un proces în stilul și-n ritmul meu. Dar, de vreme ce acum nu e cazul, poate mă ceri de bărbat într-un mod mai tradițional.

— Vrei să-ți cer mâna? Perfect. Te însori cu mine?

— Sigur. În noiembrie ar fi ideal.

O cuprinse de coate, ridicând-o de la pământ.

— Atunci voiam să te cer eu pe tine – dar trebuie tu să fii întotdeauna prima. Mă gândeam să ne căsătorim, să ne facem luna de miere și să ne-ntoarcem acasă înainte de a începe tăiatul.

— Nu știu. Trebuie să mă gândesc... *Culo.*

— E valabil și pentru tine, iubito.

O sărută apăsător, apoi o lăasă din nou jos.

— Așteaptă-mă să termin vița asta, și mergem să anunțăm poliția. Și familia.

— Ty?

— Mmm?

— Numai fiindcă eu te-am cerut pe tine nu înseamnă că nu vreau inel.

— Bine, bine, o să-ți iau și inel.

— Eu îl aleg.

- Ba nu-l alegi deloc.
- De ce să nu-l aleg? Doar eu am să-l port!
- Și mutra ți-o porți tot timpul, dar nici pe-aia nu ți-ai ales-o tu. Oftând, Sophia îngenunche lângă el.
- N-are absolut niciun sens...

Totuși, își lăasă capul pe umărul lui.

— Când am venit aici, eram speriată și furioasă. Acum, sunt speriată, furioasă și fericită. Mă simt mai bine. Mult mai bine.

— Aceștia suntem, declară Tereza, ridicând paharul. Cei care am hotărât să fim.

Luau cina în aer liber, la fel ca în reclamă. O hotărâre intenționată, își spuse în gând Sophia. Bunica ei prefera să stea dreaptă în fața unei amenințări și să-i tragă un șut în boabe, la nevoie.

— Când avem probleme, continuă Tereza, ne unim. Familia. Prietenii. Anul ăsta ne-a adus necazuri, schimbări și suferințe. Dar ne-a adus și bucurii. Peste câteva săptămâni, Eli și cu mine vom avea încă un fiu, și câțiva nepoți noi. Între timp, suntem amenințați. M-am gândit temeinic ce se poate face. James? Care e opinia ta legală?

James lăasă jos furculița, adunându-și gândurile.

— Deși probele indică implicarea lui DeMorney, poate chiar și participarea lui directă, în planul de delapidare și contaminare a vinului, nu există nicio dovadă concludentă. Nu avem suficiente date pentru a-l convinge pe procurorul districtual în aceste privințe, nici referitor la moartea lui Tony Avano. Și s-a confirmat că era la New York când a fost sabotată mașina Sophiei.

— A plătit pe cineva... începui David.

— Nu te contrazic, dar până când poliția nu obține dovezile, nu se poate face nimic. Sfatul meu e să nu vă amestecați și să lăsați sistemul să funcționeze.

— Nu vreau să te jignesc nici pe tine și nici sistemul, unchiule James, interveni Sophia, dar până acum n-a prea funcționat. Donato a fost asasinat în timp ce se afla în custodia sistemului. Iar David a

fost împușcat pe o stradă publică.

— Astea sunt problemele poliției italiene, Sophia, și nu fac decât să ne lege și mai strâns de mâini.

— O hăituiește pe Sophia cu reclamele alea, își împinse Tyler farfuria la o parte. De ce nu se poate dovedi că de la el sunt?

— Aș vrea să pot răspunde. Individul nu e prost, și nici neglijent.

— S-a hotărât să ne ruineze, spuse calm Tereza. N-a reușit. Ne-a păgubit, da, ne-a cauzat pierderi. Dar va plăti. Azi i s-a cerut să demisioneze de la La Coeur. Am plăcerea să cred că a fost rodul discuțiilor lui Eli și ale mele cu anumiți membri ai consiliului lor de administrație, precum și al discuțiilor lui David cu câțiva directori importanți.

Sorbi din vin, savurându-i buchetul.

— Am auzit că n-a primit deloc bine vestea. Voi folosi toată influența de care dispun ca să mă asigur că nu va primi de lucru la niciun producător de vinuri cu reputație. Pe plan profesional, e terminat.

— Nu e de-ajuns... încep Sophia,

— Poate fi chiar prea mult, o corectă Helen. Dacă e atât de periculos pe cât crezi, situația asta îl va împinge într-un colț, unde se va simți și mai obligat să riposteze. Ca avocată, ca prietenă, îți cer... vă cer tuturor să-l lăsați în pace. Tereza, fiica ta urmează să se căsătorească. E o ocazie de sărbătoare, de a merge înainte, nu de a vă gândi la răzbunare.

— Apropo de sărbătoriri, spuse Tyler, și eu am să mă însor cu Sophia.

— Ce naiba, Ty! Ți-am spus doar...

— Taci, o întrerupse ei, pe un ton atât de firesc încât Sophia amuți pe dată. Ea m-a cerut, dar mi-a plăcut ideea.

— O, Sophia! sări Pilar de la masă, repezindu-se să-și îmbrățișeze fiica.

— N-am vrut decât să aștept până după nunta voastră, ca să vă spun, dar gură-mare ăsta nu-i în stare să tacă.

— Și partea asta a fost tot ideea ei, confirmă Tyler, ocolind masa. O luă de mână, scoase un inel din buzunar și-i puse pe deget diamantul simplu, cu tăietură spectaculoasă.

— Cu asta, am pecetluit târgul.

— De ce nu poți doar să... E minunat!

— A fost al bunicii mele. De la MacMillan, pentru Giambelli, îi ridică mâna și o sărută.

— De la Giambelli la MacMillan. Merge.

Sophia oftă.

— Nu pot să te sufăr când ai dreptate.

Răzbunarea, conchise Jerry, crea tovărășii de pat mai ciudate chiar și decât politica. Nu că ar fi ajuns deja în pat – dar nici mult nu mai avea.

Rene era incomparabil mai accesibilă decât se așteptase.

— Îți mulțumesc că mă ascuți, spuse el, luându-i mâna. Mă temeam să nu crezi toate zvonurile alea veninoase pe care le răspândesc Giambelli.

— Pe-ăștia nu i-aș crede nici dacă ar spune că soarele răsare la est, se așeză Rene mai comod pe canapea. Pe lângă ura la adresa familiei Giambelli, o anima mirosul omului cu bani. Ai ei erau pe terminate.

— Don mi-a oferit informații confidențiale. Le-am folosit. Firește, Giambelli nu suportă asta, nu admit ca oamenii să știe că i-au trădat chiar ai lor. Dar eu n-am făcut decât să iau ce mi s-a oferit. Nu le-am pus pistolul la tâmplă.

Se întrerupse și îi strânse mâna.

— Iisuse, Rene, iartă-mă. Ce prostie am spus.

— Nu-i nimic. Dacă Tony nu mă mințea, dacă nu mă înșela cu curviștina aia care lucra pentru Sophia, ar mai fi trăit și azi.

— Kristin Drake.

Jerry făcu o pauză de efect, ducându-și mâna la frunte.

— Înainte s-o angajezi, n-am știut de ea și Tony. Ideea că ar fi putut avea vreo legătură cu moartea lui...

– Dacă avea, ar fi rămas angajata lor.

Putea exista o femeie mai perfectă? Nu-și dorea decât să-i fi venit cu luni în urmă ideea de a o folosi pe Rene.

– Mi-au distrus reputația. Cred că parțial am contribuit și eu. Nu trebuia să-mi doresc să câștig atât de mult.

– Câștigul e singurul care contează.

Jerry îi zâmbi.

– Iar eu sunt un om care detestă să piardă.

– Înțeleg, spuse ea, punându-i o mână peste inimă, cu un gest care putea fi considerat de compasiune – sau altfel; făcu un efort să-și umple ochii de lacrimi. Și eu îi urăsc.

– Rene, se apropie el încet. Poate găsim o cale de a le-o plăti. Pentru amândoi.

Mai târziu, în timp ce Rene zăcea goală cu capul pe umărul lui, Jerry zâmbi în întuneric. Văduva lui Tony avea să-i deschidă drumul drept până-n inima familiei Giambelli. Iar el avea să le-o smulgă din piept.

Avea să fie distractiv. Rene se echipă cu mare grijă pentru rolul pe care-l avea de jucat. Taior închis la culoare, conservator, machiaj redus la minimum. Pregătise totul cu Jerry, ce să spună, cum să se poarte. O pusese să repete de nenumărate ori. Individul era cam prea exigent pentru gusturile ei, dar bănuia că putea să-l schimbe. Dacă-l ținea atâta timp.

Deocamdată, era util, distractiv și o ajuta să-și atingă scopul. Și, la fel ca majoritatea, o subestima. Nu-și dădea seama că știa că și *el* o considera pe ea utilă, distractivă și doar o simplă cale de a-și atinge scopul.

Dar Rene Foxx nu era proasta nimănui. Și cu atât mai puțin a vreunui bărbat.

Jeremy DeMorney era mânjit până la nodul cravatei sale Herms. Dacă nu-i venea ideea cu contaminarea produselor, Rene ar fi început să se îmbrace de la solduri. Bine le-o mai trăsese împușiților

de Giambelli. Din partea ei, un om isteț și destul de șiret ca să facă o asemenea figură era exact ceea ce căuta.

Conchise că, intrând în divizia de omucideri cu caseta în mâini făcea primul pas spre un viitor foarte lucrativ.

— Îi caut pe detectivii Claremont sau Maguire, începu ea, apoi îl zări pe Claremont ridicându-se de la birou. A, domnule detectiv. Trebuie să vă vorbesc. Imediat, e ceva foarte urgent...

— Mai încet, doamnă Avano, o luă Claremont de braț. Beți o cafea?

— O, n-aș putea. N-am dormit toată noaptea.

Concentrată asupra rolului, nu observă semnalul rapid spre colega lui.

— Vom vorbi în camera de cafea. Spuneți-mi ce vă tulbură.

— Da, am... Doamnă detectiv Maguire, ce bine că sunteți și dumneavoastră aici!

Puse caseta pe masă, împingând-o în mijloc ca pentru a fi cât mai departe de ea, și se așeză.

— Umblam prin lucrurile lui Tony, și am găsit cutia asta pe raftul de sus al debaralei. Nu știam ce conținea. În caseta lui de bijuterii era o cheie. Țin minte că am mai văzut-o, dar nu știusem de unde era – asta e. Era de la cutie. Deschideți-o. Vă rog. Eu nu vreau să mai văd ce e înăuntru.

După ce Claremont deschise caseta și începu să răsfoiască hârtiile, Rene continuă:

— Acte. Registre sau cum se numesc, pentru contul acela fals deschis de familia Giambelli. Înseamnă că Tony știa. Și de-asta l-au omorât. Se vede că aduna dovezi. Încerca să pună lucrurile în ordine și... a plătit cu viața.

Claremont se uită la contracte și corespondență, dându-i foile și lui Maguire.

— Credeți că soțul dumneavoastră a fost asasinat pentru aceste hârtii.

— Da, da!

Ce, era idiot? se întrebă ea, nervoasă.

— Mă tem că s-ar putea să am și eu o parte din vină. Mă tem de ceea ce mi s-ar putea întâmpla. Știu că mă urmărește cineva, continuă, mai încet. Sună paranoic, știu, dar sunt sigură. Am plecat de-acasă pe furiș, ca să vin aici. Cred că au angajat pe cineva să mă urmărească.

— Cine să fi făcut asta?

— Familia Giambelli! îl apucă ea pe Claremont de mână. Se întrebă dacă mai țin minte, dar eu n-am știut nimic, până n-am găsit asta. Și dacă află, au să mă omoare.

— Ce n-ați știut?

— Că Sophia l-a omorât pe Tony al meu.

Își acoperi gura cu mâna, sacrificându-și fardul în favoarea lacrimilor.

— E o acuzație gravă, se ridică Maguire să aducă niște șervețele. Ce vă determină s-o faceți?

Lui Rene i se întretăie respirația, și luă șervețelele cu o mână tremurătoare.

— Când le-am găsit, mi-am amintit. Venisem acasă. E mult de-atunci un an. Sophia era acolo. Se certa cu Tony, la etaj. Ea era furioasă, iar el încerca s-o calmeze. Nu m-au auzit intrând. Îi spunea că trebuie să lase în pace contul Cardianili. Să-l lase în pace și cu asta să se termine totul. Dacă făcea ceva cu registrele, avea să plătească. I-a spus foarte clar: „Dacă nu le lași în pace, te omor.” Atunci am ieșit din bucătărie, fiindcă mă înfuriasem. În același timp, a apărut și ea pe scară. M-a văzut, a spus ceva urât în italiană și a ieșit.

Expiră cutremurat, își trase nasul delicat.

— Când l-am întrebat pe Tony, mi-am dat seama că era zguduit, dar el a spus că nu erau decât probleme de afaceri. N-am crezut că Sophia vorbise serios. Dar a făcut-o. Tony știa că era implicată în delapidare, și pentru asta l-a omorât.

— Deci, își înclină Maguire scaunul pe spate, când ea și colegul ei

rămaseră singuri. Înghiți vreo vorbă din ce-a spus?

— Pentru cineva care n-a dormit toată noaptea, părea destul de sprintenă. Pentru cineva îngrozit și terorizat, n-a uitat să-și asorteze pantofii cu poșeta și să-și îndrepte dunga la ciorapi.

— Ești un adevărat polițist al modei, colega. Nicio șansă să fi găsit hârtiile abia acum. A doua zi, după moartea lui, i-a scotocit prin toate sertarele, dulapurile și ungherele să pună mâna pe toți banii.

— Maguire, am impresia că n-o prea plăci pe văduva Avano.

— Nu-mi plac oamenii care mă cred proastă. Întrebare: dacă a avut hârtiile tot timpul, de ce le-a predat abia acum? Iar dacă nu le-a avut, cine i le-a dat?

— DeMorney e în San Francisco, își împreună Claremont vârfurile degetelor. Mă-ntreb de când se cunosc.

— Un lucru e sigur, amândoi au o ură de moarte pe Giambelli, iar asta vrea s-o nfundă pe Sophia – și vrea rău.

— Destul de rău ca să dea o declarație falsă la poliție.

— Pe dracu', s-a distrat copios. Și e destul de deșteaptă ca să nu fi spus nimic cu care s-o putem acuza. Nu putem dovedi dacă și când a găsit hârtiile. Iar scena cu cearta e credibilă, fiind foarte posibil ca Sophia să se fi certat cu tatăl ei la un moment dat, în ultimul an. Nici cu aia n-o putem înfunda, chiar dacă am vrea să ne dăm osteneala.

— N-avea niciun sens să se mărite cu Avano și a doua zi să-l omoare. Aici e ceva ce nu se leagă. Nu avea nimic de câștigat, iar pe ea o interesează să obțină cât mai mult.

— Dacă tot ai adus vorba, s-ar putea să coacă o mică răzbunare. Asta urmărește acum.

— Mda, și DeMorney la fel.

Claremont se ridică.

— Hai să vedem cât de strâns îi putem lega unul de altul.

CAPITOLUL 30

Rene se așeză pe canapea, lângă Jerry, și luă cupa cu șampanie.

— Azi la salon am auzit niște informații foarte interesante.

— Și care să fie alea?

— Am să-ți spun.

Își trecu vârful unui deget peste cămașa lui.

— Dar o să te coste.

— Serios? Îi luă el mâna, ridicând-o s-o muște ușor de încheietură.

— A, e drăguț, dar vreau ceva puțin mai altfel. Hai să ieșim, iubitele. Sunt așa de sătulă să stau în casă. Du-mă la un club cu lume, muzică și porcărele.

— Iubito, știi cât mi-ar plăcea. Dar încă nu este indicat să fim văzuți împreună în public. Nu este încă timpul.

Rene își bosumflă buzele, cuibărindu-se lângă el.

— O să mergem undeva unde nu ne cunoaște nimeni. Și chiar dacă ne cunosc, Tony a murit de luni de zile. Nimeni nu-mi poate pretinde să țin doliu la nesfârșit.

Din informațiile lui, Rene nu ținuse doliu nicio săptămână.

— Încă puțin doar. Am să mă achit față de tine. Când terminăm aici cu tot și toate, mergem la Paris. Ei, ce-ai aflat azi?

— Ca să folosesc vocabularul târfei ăleia de Kris, curva numărul trei dă o mică petrecere pentru curva numărul doi, vineri seară – în ajunul nunții. Numai între femei. Pregătește afurisitul de salon din vilă – tratamente faciale, corporale, masaj, tot tacâmul.

— Și bărbații ce-au să facă, în timp ce femeile se lustruiesc?

— Se uită la filme porno și fac laba, cred. Au să-și țină bairamul burlacilor, la MacMillan. Mirele și mireasa n-au voie să facă prostii

în noaptea dinaintea nunții. Ipocriții.

— Interesant.

Și era exact ocazia pe care o așteptase.

— Vom ști unde e fiecare. Și nici nu putea să pice mai bine momentul, în noaptea dinaintea fericitului eveniment. Rene, ești o comoară.

— N-am nevoie să fiu o comoară. Vreau numai să am comori.

— Peste o săptămână, vom fi la Paris și-o să am eu grijă. Dar, mai întâi, avem o întâlnire vineri seara, la Villa Giambelli.

Voia să fie totul perfect, o noapte de neuitat, pentru ani și ani. O planificase, o organizase, pusese la punct toate detaliile. În douăzeci și patru de ore, mama ei avea să se îmbrace pentru nuntă, dar în ultima ei seară de femeie necăsătorită urma să se lăfăiască într-o lume a femeilor.

— Când vom avea produsele noastre, poate să le vindem un timp direct la saloanele de tratament, spuse Maddy, mirosind uleiurile aranjate pe masa de masaj. Să fie exclusive, cum ar veni, ca să moară lumea după ele.

— Ești o fată deșteaptă, Maddy. Dar în seara asta nu discutăm afaceri. Seara asta e pentru ritualurile femeiești. Suntem domnișoare de onoare.

— O să vorbim despre sex?

— Normal. Doar n-o să facem schimb de rețete. A, uite-o pe femeia momentului.

— Sophia.

Înfășurată în prosopul lung și alb, Pilar dădu ocol piscinei.

— Nu-mi vine să cred că ți-ai dat atâta osteneală.

— Am încercat un decor de baie romană. Chiar îți place?

— E miraculos. Mă simt ca o regină.

— La sfârșit, ai să te simți ca o zeiță. Unde-s celelalte? Pierdem timpul de răsfăț.

— Sus. Mă duc să le chem.

— Ba nu te duci nicăieri. Maddy, toarnă-i mamei un vin. Nu va mișca niciun deget, decât ca să ia câte o fragă cu ciocolată. Chem eu pe toată lumea.

— Ce vrei să iei? o întrebă Maddy.

— Numai apă deocamdată, iubito, mulțumesc. E o seară minunată.

Se duse spre ușile deschise, râzând ușor.

— Mese de masaj în curte! Numai Sophia era în stare.

— Nu mi-am mai făcut niciodată un masaj.

— Mmm. O să-ți placă.

În timp ce vorbea, Pilar își trecu absentă o mână peste părul lui Maddy. Gestul o făcu să ofteze.

— Ce e?

— Nimic, îi dădu Maddy paharul. Cred că... abia aștept.

— Cacealma, mormăi David, pe lângă trabucul pe care-l strângea în dinți, încercând să-l intimideze pe Eli cu privirea.

— Zău? Pune banii, fiule, și plusează.

— Hai, tată, îl încurajă Theo, care ținea și el în dinți un trabuc – neaprinș – și se simțea ca un bărbat. Cine nu riscă, nu câștigă.

David aruncă în vas câteva jetoane.

— Cip. Arată-le.

— Trei decărași... începu Eli și îi văzu ochii începând să lucească... De strajă lângă două gagicuțe.

— Jagardea nenorocită!

— Un scoțian nu merge la cacealma când e vorba de bani, fiule, greblă Eli jetoanele, jubilând.

— Țsta m-a scalpat de-atâtea ori, încât nu mai joc cărți cu el fără cască, gesticulă James cu paharul. Ai să-nveți.

Când auziră bătaia în ușă, Linc ridică privirea:

— Cineva a comandat o stripteuză, este? Știam eu că nu mă lăsați cu buzele umflate.

— A venit pizza! sări Theo în picioare.

– Iar pizza? Theo, doar nu mai vrei pizza!
– Ba cum să nu vreau! strigă el peste umăr. Ty a zis că pot.
– Am zis că poți s-o comanzi pentru mine. Pe ultima ai ras-o tu, toată.

Linc îi aruncă lui Tyler o privire de milă.

– Și nu puteai aranja s-o aducă o stripteuză?
– Li s-au terminat. Azi e convenția apostolică.
– Se leagă. Mă rog, sper că măcar pepperoni mai aveau.

– Dumnezeuule, Sophia, a fost o idee genială.

– Mulțumesc, mătușă Helen.

Stăteau una lângă alta, cu măștile purificatoare verzi și groase pe fețe.

– Am vrut ca mama să se relaxeze și să se simtă ca o femeie.

– Cu siguranță. Le văd acolo pe Tereza și Maddy, își fac pedichiura și se ceartă.

– Mmmm, murmură Sophia. Nu se înțeleg cu privire la numele produselor cosmetice pe care încă nu le avem. Nu știu dacă Maddy sau ideea e cauza, dar i-a ridicat enorm moralul lui *Nonna*.

– Mă bucur să aud. Eram îngrijorată, de când am vorbit ultima oară. Ideea ca Rene să facă din Tony un erou, în afacerea Cardianili... mă ia cu fiori.

Sophia se încordă, apoi făcu un efort să se relaxeze la loc.

– A fost o prostie. Ideea lui DeMorney, și una din primele lui idei cu adevărat tâmpite. Începe să cedeze.

– S-ar putea. Dar a cauzat din nou valuri.

Ridică o mână.

– Și mai mult n-am să spun. În seara asta, lăasă problemele în pace. Unde-i Pilar?

– În Sala B – cunoscută și ca baia de la parter. Facial complet. Trebuie să aibă un duș aproape.

– Fabulos. Eu urmez.

– Șampanie?

— Maria, se ridică puțin Sophia. Nu trebuie să servești. Ești invitată.

— Mi s-a uscat manichiura. Urmează pedichiura. Îmi aduci șampania atunci.

— Ne-am înțeleș.

Maria aruncă o privire spre Pilar, care tocmai intra, relaxată.

— În seara asta, ai făcut-o pe mama ta fericită. Acum, totul o să fie bine.

— E clar că te pricepi să distrezi o femeie.

Jerry își trecu o mână peste fundul pantalonilor strâmți ai lui Rene.

— Și încă n-ai văzut nimic. O să fie o noapte de neuitat. Pentru toată lumea.

Mergeau prin vie. Făcuseră drum lung pe jos de la mașină, iar sacul părea tot mai greu cu fiecare pas. Totuși, faptul că făcea treaba cu mâna lui, pentru prima dată, era fascinant. Nu simțea numai mulțumirea amuzată pe care o cunoscuse cu alte ocazii, ci și o emoție profundă, personală.

Iar dacă ceva se încurca, avea s-o sacrifice pe Rene. Însă n-avea de gând să încurce nimic. Cunoștea locurile. Cu ajutorul lui Don, al lui Kris și al propriilor lui observații, descoperise sistemul de alarmă și știa cum să-l evite. Nu avea nevoie decât de răbdare și atenție. Și ambiția care-l purta înainte.

— Stai pe-aproape.

— Stau. Nu vreau să-ți tai chef, dar aș vrea să fiu la fel de sigură ca tine c-o să reușim.

— Acum, nu mai stăm pe gânduri. Știu ce am de făcut, și cum. Au să năvălească afară ca furnicile la picnic.

Imaginea o fascina.

— Nu mă interesează decât să nu fiu prinsă.

— Fă ce-ți spun eu și n-ai să fii. După ce ies toți, noi intrăm, punem pachetul în camera Sophiei și ne-am topit. Peste cinci minute,

suntem în mașină. Sunăm la poliție de la un telefon public, le dăm anonim pontul și, până să știe cineva ceva, suntem la tine, destupând șampania.

— Baba o să-i mituiască pe polițiști. N-o să-și lase comoara de nepoată în pușcărie.

— Poate. Nu contează, noi încercăm. Vor fi ruinați. Mai devreme sau mai târziu, tot găsești picătura potrivită, aia care varsă paharul. Nu asta voiai?

Ceva din glasul lui îi străbătu șira spinării cu un fior, dar dădu din cap.

— Ba da, exact asta voiam.

Când ajunsese la cramă, Jerry scoase cheile. Don avusese atâta minte să facă duplicate după ele.

— Când terminăm, pe-astea le-aruncăm în golf.

Introduse prima cheie în broască.

— După noaptea asta, nimeni nu va mai avea nevoie de ele.

Întinsa pe masa de masaj, Sophia privea stelele.

— Mama, sunt obsedată oare?

— Da.

— Și e rău?

Pilar întoarse privirea spre ea, de la marginea curții.

— Nu. Iritant, uneori, dar nu rău.

— Pierd din vedere ansamblul pentru că mă fură detaliile?

— Rareori. De ce întrebi?

— Mă întrebam ce-aș schimba la mine, dac-aș putea. Dacă ar trebui.

— Eu n-aș schimba nimic.

— Fiindcă sunt perfectă? Întrebă ea, cu un zâmbet.

— Nu, fiindcă ești a mea. E vorba de Ty?

— Nu, de mine e vorba. Până... în fine, nici nu-s sigură când anume, dar până nu demult, eram sigură că înțelesesem totul. Știam ce voiam și cum să obțin.

— Și nu mai ești sigură?

— A, ba mai sunt. Încă mai știu ce vreau și cum să fac ca să capăt. Dar lucrurile pe care le vreau s-au schimbat sub ochii mei. Mă întrebam dacă nu cumva au fost aici tot timpul, iar eu nu le-am observat. Aș... Lasă-ne cinci minute, îi ceru ea terapeutei.

Când rămase singură cu Pilar se ridică, strângându-și cearșaful la piept.

— Te rog, nu te supăra.

— Nu mă supăr.

— Până nu demult, încă mai voiam ca tu și tata să vă împăcați. O doream fiindcă nu știam cum să doresc altceva, cred. Fiindcă simțeam că, dacă v-ați fi împăcat, el ar fi fost ceea ce aveam eu nevoie să fie. Nu ce aveai tu nevoie, sau ce era el, ci ce aveam *eu* nevoie. Țasta era detaliul care mă tot obseda, și am pierdut din vedere ansamblul. Dacă aș putea, asta aș schimba-o.

— Eu nu. I-ai fi fost o fiică bună, dacă te lăsa. Ai vrut să fii, ai avut nevoie să fii. Nu, n-aș schimba asta.

— Mulțumesc.

O luă de mână, răsucindu-i-o să vadă cât era ceasul.

— A trecut de miezul nopții. Casă de piatră, mama!

Îi ridică mâna la obraz, apoi dădu să se culce la loc.

— Da', ce-i asta...? Pare să... O! Crama! Arde crama! Maria! Maria, sună la nouă-unu-unu! A luat crama foc!

Sări de pe masă, înhățându-și din fugă halatul.

Așa cum prevăzuse Jerry, năvăleau cu toții din casă. Voci ridicate, pași alergând. Din întunericul grădinii, Jerry număra siluetele înfășurate în halate albe care fugeau pe cărare și prin vie.

— Au intrat, au ieșit, îi șopti el lui Rene. Floare la ureche. Ia-o tu înainte.

Rene îi spusese unde era camera Sophiei, dar Jerry voia ca ea să intre prima. Era posibil să fi greșit. Susținea că nu intrase decât o dată, însă tot știa mai mult decât el. Urcă treptele terasei în urma ei,

privind peste umăr. Vedea văpaia portocalie profilată pe cerul nopții. O priveliște încântătoare. Lumina formele care se grăbeau într-acolo ca niște molii speriate.

Aveau s-o stingă, desigur, dar nu destul de repede. Era nevoie de timp până să-și dea seama că sistemul de aspersoare fusese scos din funcțiune, să-și adune mințile, să se uite neputincioși cum explodau sticlele prețioase, cum se distrugeau echipamentele, cum se făcea scrum dracului toată tradiția.

— Jerry, pentru numele lui Dumnezeu! șuieră la el Rene, de pe terasă. N-avem timp să admirăm peisajul.

— Oricând e timp pentru un moment de plăcere, iubito. Ești sigură că e camera ei?

— Da, sunt sigură.

— Atunci e bine.

Deschise ușile și intră. Inspiră satisfăcut mirosul, chiar în clipa când Sophia năvăli pe ușa din partea opusă și aprinse lampa. Lumina neașteptată îl orbi, șocul îi încremeni mintea. Până să-și revină, se pomeni luptându-se cu o femeie ca o pisică turbată.

Sophia se repezi la el, catapultată de furie. În momentul când își înfipse dinții în el, și îl auzi urlând, fiorul feroce izbucni prin ea ca lava unui vulcan. Jerry lovi, nimerind-o în obraz, dar ea nici nu simți durerea. Unghiile proaspăt manichiurate îl zgâriară pe obraz, lăsând dâre roșii, ca urmele unei greble.

Fără alt gând decât să se elibereze, o aruncă într-o parte, nimerind peste Rene, care zbiera. Inadmisibil. Praful se alesese de planurile lui. De neiertat. În timp ce Sophia se aduna pe picioare, gata să sară din nou, în mână îi apărură pistolul, iar degetul transpirat se potrivea pe trăgaci.

Fu gata să apese, când trupul ei nervos se opri brusc, iar din ochi furia i se risipi, înlocuită de spaimă. În sfârșit, își spuse Jerry, față în față. Și voia mai mult decât să scape. Voia să i se dea satisfacție.

— Ia te uită. Interesant. Ar fi trebuit să fugi cu ceilalți, Sophia. Dar poate că așa a vrut soarta, să sfârșești ca nemernicul de taică-tău. Cu

un glonț în inimă.

— Jerry, trebuie să plecăm de-aici, se ridică Rene în picioare, privind fix pistolul. Dumnezeu! Ce faci? Nu poți s-o împuști.

— Nu?

— Și de ce nu, mă rog?

— Este o nebunie. Crimă cu sânge rece. Nu mă amestec în crime. Eu m-am dus. Dă-mi cheile mașinii. Dă-mi naibii cheile!

— Taci din gură-n pizdele mă-tii.

O spusese rece și, cu un gest aproape absent, îi trânti patul pistolului în cap. Când Rene căzu ca un lemn, nici n-o privi, rămânând cu ochii spre Sophia.

— Era o pacoste, aici putem fi de acord. Dar mi-a fost de folos. Și a ieșit perfect. Îți dai seama cum a fost, Sophia. Rene a pus focul. Acum câteva zile s-a dus la poliție, încercând să-i convingă că tu ți-ai omorât tatăl. Iar în seara asta a venit aici, a dat foc cramei și a intrat în cameră ca să strecoare probe contra ta. Tu ai surprins-o, v-ați încăierat și pistolul s-a descărcat. Pistolul cu care a fost împușcat David Cutter, adăugă el. Am cerut să mi-l trimită. Tu ești moartă, ea intră la ocnă. Muc și sfârc.

— De ce?

— Fiindcă nimănui nu-i merge cu mine. Voi, ai lui Giambelli, ați crezut că puteți avea totul. Acum, rămâneți fără nimic. *Ciao, bella.*

— *Vai a farti fottere.*

Sophia ar fi vrut să închidă ochii, să-și amintească o rugăciune, o imagine pe care s-o ia cu ea. Dar rămase cu ei deschiși. Așteptă. Când auzi detunătura, se clătină înapoi.

Și văzu sângele începând să curgă prin mica gaură din cămașa lui Jerry. Pe chipul acestuia se înregistrează șocul, după care al doilea foc îl aruncă într-o parte, la podea. În ușă, Helen coborî pistolul lângă trup.

— O, Doamne! O, Doamne, Dumnezeu! Mătușă Helen.

Picioarele i se înmuiară. Sophia se împletici spre pat și se așeză.

— Voia să mă omoare.

— Știu.

Helen intră încet, așezându-se lângă ea.

— Venisem să-ți spun că au venit bărbații. Am văzut...

— Voia să mă omoare. La fel cum l-a omorât și pe tata.

— Nu, iubito. Nu el l-a omorât pe tatăl tău. Eu am făcut-o. Eu, repetă ea, lăsând pistolul să cadă pe jos. Îmi pare rău.

— Nu se poate! E o nebunie...

— Cu pistolul ăsta am tras. A fost al tatălui meu. N-a fost înregistrat niciodată. Nu știi de ce l-am luat la mine în noaptea aia. Nu cred că plănuisem să-l omor. Nici... nici nu mai gândeam. Îmi cerea bani. Iar. Nu se mai termina odată.

— Ce tot vorbești? o apucă Sophia de umeri; simțea miros de sânge și praf de pușcă. Ce spui?

— Linc. Se folosea de Linc împotriva mea. Linc, să mă ierte Dumnezeu... Linc e fiul lui Tony.

— Totul e sub control! Au...

Pilar năvăli pe ușile terasei și se opri în loc.

— O, Doamne sfinte! Sophia!

— Nu, stai! sări Sophia în picioare. Nu intra. Nu atinge nimic.

Respira greu, abia gâfâind, dar gândea cu repeziciune.

— Mătușă Helen, vino cu mine. Vino imediat. Nu putem rămâne aici.

— O să-l distrugă pe James și pe Linc. I-am ruinat pe toți.

Grăbită, Sophia o scoase pe terasă.

— Spune-ne. Repede, nu avem mult timp.

— Eu l-am omorât pe Tony. Pilar, te-am trădat. Și pe mine m-am trădat. Am trădat tot ceea ce credeam.

— Nu se poate. Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat aici?

— Mi-a salvat viața, răspuse Sophia. Jerry voia să mă omoare, cu pistolul cu care a fost împușcat și David. Trimisese după el, îl păstra

ca amintire. Helen, ce s-a întâmplat cu tatăl meu?

— Voia bani. Ani de zile mă tot contactase când avea nevoie de bani. M-am culcat cu el...

Începu să plângă în tăcere.

— Cu ani în urmă. Eram așa de tineri. James și cu mine aveam probleme. Eram atât de furioasă pe el, de zăpăcită... Ne despărțiserăm câteva săptămâni.

— Îmi amintesc, murmură Pilar.

— Și l-am întâlnit pe Tony. Era așa de înțelegător. Nici voi nu vă înțelegeați bine. Dar, n-am nicio scuză. S-a întâmplat. Pe urmă, am fost atât de dezgustată de mine însămi. Și am descoperit că eram gravidă. Așa că am făcut a doua greșeală, la fel de hidoasă, și i-am spus lui Tony. Parcă i-aș fi spus că m-am hotărât să-mi schimb coafura. Puțin i-a păsat. Doar nu era să plătească el pentru o slăbiciune de-o noapte, nu? Așa că am plătit eu...

Pe obraji îi șiroiau lacrimile.

— Și am tot plătit...

— Linc e copilul lui Tony, repetă Pilar.

— E al lui James, o privi rugător Helen. În toate privințele, cu o singură excepție. Nu știe, niciunul din ei nu știe. Am făcut tot ce-am putut ca să mă achit pentru noaptea aia. Față de James, de Linc... Doamne, Pilar, și față de tine. Și i-am dat bani, de fiecare dată când mi-a cerut. Nici nu mai știu câți s-au adunat, de-a lungul anilor.

— Și nu i-ai mai putut da, continuă Pilar.

— În noaptea petrecerii, mi-a spus că trebuia să ne întâlnim. Am refuzat. Era prima oară când îl refuzam. S-a infuriat, iar asta m-a speriat. M-a amenințat că, dacă nu acceptam, avea să intre și să le spună tuturor, atunci pe loc, lui James, lui Linc, ție... De-atunci, am purtat pistolul la mine peste tot. Tot timpul.

— Puteai să-l arunci, spuse încet Pilar.

— Cum aș fi putut? Dacă era arestat cineva dintre voi? Atunci aș fi avut nevoie de el, ca să dovedesc că eu fusesem. Iar acum... Trebuie să le spun lui James și Linc, înainte de a vorbi cu poliția.

Ciclurile, își spuse Sophia. Uneori, trebuia să fie oprite.

— Dacă nu foloseai astă seară același pistol ca să-mi salvezi viața, n-ar mai fi fost nevoie să le spui nimic.

— Te iubesc, răspunse simplu Helen.

— Știu. Și ascultă ce s-a întâmplat aici astă seară. Fii atentă la mine, o apucă ea de umeri. Ai intrat și l-ai văzut pe Jerry amenințându-mă cu arma. Adusese cu el ambele pistoale – ca să le planteze în camera mea și să mă implice. Ne-am luptat, iar celălalt pistol, cel cu care a fost omorât tatăl meu, a căzut lângă ușă. Tu l-ai luat și ai tras înainte ca Jerry să tragă în mine.

— Sophia.

— Așa s-a întâmplat, îi luă ea mâna, strângând-o cu putere. Nu-i așa, mama?

— Da. Exact așa s-a întâmplat. Mi-ai salvat copilul. Crezi că eu nu l-aș salva pe al tău?

— Jerry a murit, adăugă Sophia. A ucis, a amenințat, a distrus, și totul numai din cauza egoismului tatălui meu. Totul se sfârșește aici.

Se aplecă și o sărută pe Helen pe obraz.

— Îți mulțumesc. Pentru toată viața.

În aceeași noapte, Sophia stătea în bucătărie, bând ceai cu brandy. Își depusese declarația și stătuse lângă Helen în timp ce și-o prezenta pe a ei.

— *Nonna*, luă ea mâna bunicii sale. Oare am procedat bine?

— Din dragoste ai făcut-o. Uneori, asta contează mai mult. A fost o dovadă de mare curaj din partea ta, Sophia. Sunt mândră de tine.

Tereza se așeză, oftând.

— Helen a luat o viață, și a dăruit alta în schimb. Cu asta, cercul se închide. Măine, fiica mea se mărită, și în casa asta va domni din nou fericirea. Și, în curând, începe recolta – rodul. Încă un sezon se sfârșește. Următorul va fi al vostru, îi spuse ea Sophiei. Al tău și al lui Tyler. Viața voastră, moștenirile voastre. Eli și cu mine ne retragem la întâi ianuarie.

— *Nonna!*

— Făcliile sunt făcute pentru a fi duse mai departe. Ia-o pe cea pe care ți-o dau eu în primire.

— O iau. Îți mulțumesc, *Nonna*.

— Acum, e târziu. Mireasa trebuie să doarmă, și eu la fel.

Se ridică în picioare, lăsându-și ceaiul neatins.

— Omul tău s-a întors la cramă. Voi n-aveți nevoie de așa de mult somn.

Adevărat, își spuse Sophia, în timp ce alerga prin vie, spre cramă. Avea atât de multă energie, încât nici nu credea să mai adoarmă vreodată. Tyler aprinsese luminile, iar vechea clădire stătea cocoșată în penumbră. Prin ferestre se vedeau urme de fum, dar continua să stea în picioare.

În timp ce Sophia se apropia în fugă, Tyler ieși pe ușa spartă. Și o prinse în brațe, ridicând-o la câteva palme în aer.

— Ai venit, Sophia. M-am gândit că aveai nevoie de câtva timp cu mama ta, și urma să vin după tine.

— Am ajuns eu prima. Ține-mă așa, bine? Ține-mă și-atât.

— Poți fi sigură.

Își îndesă obrazul în părul ei.

— Doamne, Doamne, când mă gândesc...

— Nu de gândi, Ty. Nu te gândi, îl întrerupse ea, sărutându-l.

— N-am să te mai pot scăpa din vedere, cred, zece, cincisprezece ani.

— Îmi convine de minune.

— Vom reclădi crama, ne vom reclădi viețile. Giambelli-MacMillan va reveni, mai puternică și mai bună ca oricând. Asta vreau.

— Cu atât mai bine, pentru că și eu o doresc. Hai acasă, Sophia.

Îi luă mâna într-a lui și porni, lăsând în urmă ruinele și cicatricile. La răsărit, cerul se lumina de ziuă. Soarele avea să răsară curând, peste un început nou și minunat.